

К Р И М И

К Р А Л И Ц И

Патриша Корнуел

Н * ШЦЕН
ПАТРУЛ

А Т И К А

ПАТРИША КОРНУЕЛ НОЩЕН ПАТРУЛ

Превод: Елена Чизмарова

chitanka.info

Още с дебютния си роман Корнуел печели *четирите* най-престижни награди за криминално четиво от двете страни на Атлантика. Нейната героиня д-р Кей Скарпета, съдебен лекар, триумфира и в следващите трилъри „Решаваща улика“, „Двойни убийства“, „Ферма за трупове“, „Хищникът“ и „Проклетата кауза“. Патриша Корнуел е бивша криминална репортерка и шест години е работила при главния съдебен лекар на Вирджиния. И след световния си успех живее и работи в Ричмънд, щата Вирджиния. В момента в Лос Анджелис се снима суперпродукция по нейния роман „Ферма за трупове“.

Младият и амбициозен криминален репортер Анди Бразил си издейства разрешение да патрулира с градските ченгета. И около него започват да ваят зловещи сензации.

Осем убийства за една седмица! Град Шарлът е станал смъртоносно място. Началничката на градската полиция Джуди Хамър и нейната заместничка Вирджиния Уест трябва да спрат кървавата серия. Но защо ли всичко се върти около нахакания млад репортер? Включително и сърцето на Вирджиния Уест...

ГЛАВА ПЪРВА

Тази сутрин лятото се намръщи мрачно над Шарлът, а жегата затрептя по асфалта. Движението беше претоварено, хората бързаха напред към обещаното, докато минаваха през новите строежи, където булдозери почистваха миналото. Корпоративният център на ЮЕС Банк се извисяваше шейсет етажа над града, увенчан с корона, която приличаше на тръби на орган, изпълняващ химн за бога на парите. Това бе град на амбиции и промени. Беше пораснал толкова бързо, че невинаги можеше да се ориентира из собствените си улици. Също като момче в пубертета, той се разрастваше бързо, макар и понякога тромаво, а и притежаваше малко повече от онова, което основателите му бяха наричали гордост.

Градът и областта му бяха кръстени на принцеса Шарлът София от Мекленбург-Щрелиц, преди тя да стане кралицата на Джордж III. Немците, които искаха същата свобода като шотландците и ирландците, бяха едно нещо. Англичаните — съвсем друго. Когато лорд Корнуолис решил да дойде в града през 1780 година и живял на мястото, по-късно познато като град Куин, той бил посрещнат с такава неприязън от упоритите презвитерианци, че нарекъл Шарлът „Американското гнездо на стършели“. Два века по-късно символът с рояка стършели бе официалният печат на града и неговия баскетболен отбор от НБА, а така също и на полицията, която защитаваше всички.

На раменете на колосаната бяла униформена риза заедно с отличителните знаци на висш офицер заместник-началник Вирджиния Уест носеше и същата бяла вихрушка на тъмносин фон. Всъщност повечето ченгета нямаха представа какво точно означава този символ. Някои го смятаха за торнадо, за бухал или брада. Други бяха сигурни, че има нещо общо със спортните прояви в новия стадион за двеста и трийсет милиона долара, който стърчеше в центъра и напомняше за извънземна летяща чиния. Но Уест бе ужилвана повече от веднъж и знаеше какво точно символизира стършеловото гнездо. То я очакваше всяка сутрин, докато шофираше към службата си или четеше „Шарлът

Обзървър“. Насилието се вихреше и всички говореха едновременно. Този понеделник тя беше в мрачно настроение, ядосана и готова за схватки.

Градската полиция наскоро бе преместена в новия комплекс от перлен цимент, познат като Център за изпълнение на закона, или ЦИЗ, в сърцето на града на улица „Трейд“ — същия този път, по който преди много години английските потисници бяха влезли в града. Строежите в района изглеждаха безкрайни, сякаш промяната бе вирус, превземащ живота на Уест. Беше кошмарно да паркираш пред ЦИЗ, а и тя все още не се бе установила напълно в офиса си. Наоколо имаше много кални локви и прах, а немаркираната ѝ кола беше нова и яркосиня, което я принуждаваше да посещава автомивките поне три пъти седмично.

Когато стигна до запазените места за паркиране пред ЦИЗ, тя не можа да повярва на очите си. Мястото ѝ бе заето от возило, подходящо за търговец на наркотици, окичено с хромирани орнаменти и боядисано като папагал с боя от преливащи се цветове, някакво сузуки, с помощта на което хората можеха да се преобърнат по повече от един начин, както тя знаеше.

— По дяволите! — изруга Уест и се огледа встрани, сякаш можеше да познае човека, позволил си подобно нахалство.

Различни ченгета спираха и потегляха, транспортирайки затворници в този постоянно движещ се участък, състоящ се от хиляда и шестстотин полицаи и помощници. За момент Уест поседя кротко, като се оглеждаше наоколо, подразнена от аромата на кифлата с бекон и яйца, която вече бе изстинала. Спря пред блестящата стъклена врата, където не можеше да остане повече от петнадесет минути, паркира и излезе от колата, като се мъчеше да се справи едновременно с куфарче, чанта, папки, вестници, закуска и голямо кафе.

Уест затвори вратата си с крак и в същия момент човекът, когото търсеше, излезе от сградата. Беше издокаран като пандизчия, с ниско смъкнати джинси, от които се показваха около десетина сантиметра от пастелно оцветените му гащи. Тази модна тенденция се появи в затвора, където прибираха коланите на затворниците, за да не могат да обесят себе си или някой друг. Тя премина през всички раси и социално-икономически прослойки, докато накрая половината град тръгна със свлечени панталони. Уест не я разбираше. Тя заряза колата

и успя да се справи с товара си тъкмо когато онзи тип промърмори „добро утро“, минавайки покрай нея.

— Брюстър!

Гласът ѝ го закова на място, сякаш бе насочила пистолет.

— Защо, по дяволите, си мислиш, че можеш да паркираш на моето място?

Той се ухили и широко разтвори ръце. Проблеснаха пръстени и фалшив „Ролекс“, а пистолетът му се показва изпод якето.

— Огледай се наоколо. Каж ми какво виждаш. Няма нито едно проклето място за паркиране в целия Шарлът.

— Точно затова на важните хора като мен са определени специални места — отвърна тя на детектива, който бе един от подчинените ѝ, и му подхвърли ключовете си. — Върни ми ги, след като преместиш колата ми — нареди тя.

Уест бе на четиридесет и две години, жена, след която все още се обръщаха. Никога не се беше омъжвала и обвързвала с нещо различно от онова, което ѝ бе предопределено според нея самата. Имаше тъмночервена коса, леко рошава и по-дълга, отколкото я харесваше, тъмни и бързи очи, и сериозна фигура, която не заслужаваше, тъй като не правеше нищо, за да я поддържа. Носеше униформата си по начин, който караше другите жени да пожелаят да изглеждат като нея, но не заради това обличаше синята полицейска униформа вместо цивилните дрехи. Тя бе началник на повече от триста следователи, тарикати като Роналд Брюстър, които непрестанно се нуждаеха от напомняния за ред и законност.

Ченгетата я поздравиха учтиво, когато влезе в сградата. Тя зави надясно и се отправи към кабинета, където началник Джуди Хамър решаваше всички проблеми на полицията в тази област от сто и трийсет квадратни километра с почти шест милиона население. Уест обичаше шефката си, но в момента никак не я харесваше. Знаеше защо бе повикана толкова рано, но не можеше нито да обясни, нито да овладее положението. Това беше смахнато. Тя влезе във външния кабинет на Хамър, където капитан Фред Хорджис говореше по телефона. Той закри слушалката с лявата си ръка и поклати глава към Уест, за да ѝ покаже, че нищо не може да направи. Тя се приближи към тъмната дървена врата, където на лъскава месингова табелка бе изписано името на Хамър.

— Никак не е добре — предупреди я Хорджис.

— Защо ли не се нуждая да го чуя и от тебе? — отвърна Уест раздразнено.

Балансирайки товара си, тя почука с върха на излъсканите си черни обувки и натисна дръжката с коляно, като едва не разля кафето си, задържайки го в последния момент. Вътре Хамър седеше зад отрупаното си бюро, заобиколена от рамкираните снимки на децата и внуците си. На стената зад нея висеше девизът ѝ: „Предотвратете следващото престъпление!“. Хамър беше в началото на петдесетте, облечена в елегантен делови костюм. Телефонът ѝ звънеше безспирно, но в момента умът ѝ бе зает с по-важни проблеми.

Уест разтовари багажа си на единия стол и седна на другия, близо до месинговата награда „Крилатата Победа“, която Асоциацията на полицейските началници бе връчила миналата година на Хамър. Тя не си бе направила труда да я постави на почетно място. Всъщност високата около метър награда продължаваше да заема същото парче от килима до бюрото, сякаш чакаше да я преместят на по-добро място. Джуди Хамър печелеше подобни награди, защото не я интересуваха. Уест махна капака на чашата с кафе и от нея се вдигна пара.

— Вече знам за какво става дума — каза тя. — А ти знаеш какво мисля по въпроса.

Хамър махна с ръка, за да я накара да замълчи. Тя се наведе напред и постави ръце на бюрото си.

— Вирджиния, най-последно получих подкрепата на градския съвет, градската управа и кмета — започна тя.

— И всеки един от тях, включително и ти, греши — отвърна Уест, докато разбъркваше захарта и сметаната в кафето си. — Не мога да повярвам, че си успяла да ги навиеш за това. А и веднага мога да ти кажа, че ще намерят някакъв начин да прецакат всичко, защото всъщност не искат да стане. А и ти не би трябвало да го искаш. Напълно откачено е криминален репортер да стане ченге доброволец и да излезе на улицата с нас.

Чу се шумолене на хартия, докато Уест разопаковаше мазната кифла, която Хамър не би доближила до устата си дори в миналото, когато беше под нормата и цял ден бе на крак, работейки в затвора, в отдела за малолетни престъпници, за криминален анализ, досиета, проверки, кражби на коли и по всички други вълнуващи задачи, които

жените получаваха по времето, когато не им позволяваха да патрулират из улиците. Тя категорично не вярваше в употребата на мазнини.

— Имам предвид, айде стига! — каза Уест, след като сдъвка хапката си. — Последният криминален репортер на „Обзървър“ ни прекара така зловещо, че ти осъди вестника.

Хамър не обичаше да си спомня за Уайнстийн, бездарното „чудо“, а всъщност престъпник, чийто метод бе да се промъкне в кабинета на дежурния капитан или следствения отдел, когато наоколо нямаше никой. Той имаше навика да краде доклади направо от бюрата, принтерите и факсовете. Гнусното му поведение достигна до кулминация с написването на статия за Хамър, отпечатана на първа страница на неделния вестник, в която твърдеше, че тя използва полицейския хеликоптер за лични нужди. Също така обясняваше как заповядвала на свободните от дежурство ченгета да я возят нагоре-надолу и да вършат домакинската работа в дома ѝ. Когато дъщеря ѝ била арестувана за шофиране в пияно състояние, Хамър уредила да отпаднат обвиненията срещу нея. Нищо от написаното не беше вярно. Тя дори нямаше дъщеря.

Хамър се изправи, видимо изморена и разстроена от ужасното състояние, в което се намираще светът. Погледна през прозореца, пъхнала ръце в джобовете на полата си, с гръб към Уест.

— „Шарлът Обзървър“ и градската управа мислят, че не ги разбираме и не ни пука за тях — започна тя проповедта си отново. — А аз знам, че те не ни разбират и не им пука.

Уест смачка остатъците от закуската си и отвратено ги метна в коша.

— Всичко, от което „Обзървър“ се интересува, е да спечели още един „Пулицър“ — каза тя.

Хамър се обърна към нея със сериозен израз.

— Вчера обядвах с новия им издател. За първи път поне от десет години насам някой от нас успява да проведе цивилизован разговор с техен човек. Истинско чудо.

Полицейската началничка се заразхожда из стаята, като жестикулираше страстно. Нямаше съмнение, че държи на мисията на живота си.

— Наистина трябва да опитаме това. Възможно ли е да се обърне срещу нас? Абсолютно... — Тя замълча за момент. — Но може и да

свърши работа. Анди Бразил...

— Кой? — прекъсна я Уест.

— Много е решителен — продължи Хамър. — Завършил е нашата академия за доброволци. Най-високите оценки, които някога сме виждали. Страхотно впечатлил инструкторите. Това означава ли, че няма да ни навреди, Вирджиния? Не, не. Това, което няма да понеса, е този млад репортер да съсипе някое от разследванията ни, като излезе сам на улицата и получи погрешна представа за нашата работа. Няма да го заблуждаваме, лъжем или нараняваме.

Уест склочи ръце зад главата си и изстена. Хамър се върна до бюрото си и седна.

— Ако това тръгне добре — продължи началничката, — помисли си каква полза ще има за отдела и за включването на обществото в полицейската работа не само тук, а и навсякъде по света. Колко пъти съм те чувала да казваш: „Само ако можеше всеки гражданин да излезе поне за една нощ с нас?“.

— Никога вече няма да го кажа — отвърна Уест убедено.

Хамър се облегна на бюрото и размаха пръст срещу заместничката си, от която се възхищаваше, макар понякога да ѝ се искаше да я хване и раздруса заради прекалено дребнавото ѝ мислене.

— Искам те отново на улицата — нареди тя. — С Анди Бразил. Дай му една добра доза, която няма да забрави.

— По дяволите, Джуди! — възкликна Уест. — Не постъпвай така с мен. Затънала съм до ушите в децентрализирането на разследванията. Целият отдел „Улични престъпления“ е прецакан, двама от капитаните ми са навън. Гуди и аз не можем да се съгласим по нито един въпрос, както обикновено...

Хамър не я слушаше. Тя сложи очилата за четене и започна да преглежда някакъв доклад.

— Уреди всичко още днес — нареди тя.

Анди Бразил тичаше бързо и усилено. Издиша тежко и провери времето на часовника си „Касио“, докато спринтираше по пистата на колеж „Дейвидсън“ в малкото градче със същото име, северно от големия град. Тук той беше пораснал и ходил на училище със стипендии за добър успех и майсторство в тениса. Беше живял в

колежа през целия си живот, всъщност в една разнебитена дървена къщичка на улица „Мейн“ срещу гробището, което, също като наскоро смесеното училище, беше отпреди Гражданската война.

Допреди няколко години майка му работеше в кухнята на колежа и Бразил израсна в университетското градче, наблюдавайки богатите хлапета и учените, които винаги бързаха нанякъде. Дори когато вече завършваше с отличие, някои от съучениците му, обикновено най-популярните момичета, го смятаха просто за някой от обслужващия персонал. Те флиртуваха с него, докато сипваше яйца и овесени ядки в чиниите им, но винаги изглеждаха изненадани, когато минаваше покрай тях в коридора, натоварен с учебници и уплашен да не закъснее за час.

Бразил имаше чувството, че мястото му никога не е било тук, нито пък където и да е другаде. Сякаш наблюдаваше хората през стъкло. Не можеше да ги докосне, независимо колко усърдно се опитваше, а и те не можеха да го докоснат, освен ако не бяха от възпитателите. Откак се помнеше, се влюбваше в учители, треньори, охраната на общежитията, администратори, декани, лекари и медицински сестри. Всички те приемаха и дори оценяваха необичайните му идеи, самотни странствания и писанията, които свенливо им показваше, когато ги посещаваше след часовете, обикновено носейки лимонови бонбони от сладкарницата или бисквити от кухнята на майка му. Просто казано, Бразил беше писател, готов да посвети живота си на творчеството. Приемаше съдбата си със смирение и смело сърце.

Беше прекалено ранна сутрин и наоколо нямаше почти никакви други хора, с изключение на съпругата на един от преподавателите, чиято тромава фигура можеше да промени само смъртта. Виждаха се и още две тичащи жени в торбести анцузи, които се оплакваха задъхано от мъжете си, макар че точно на тях дължаха свободното си време и възможността да спортуват, докато останалата част от света работеше. Бразил носеше тениска с реклама на „Шарлът Обзървър“ и шорти и изглеждаше по-млад от двайсет и две. Беше хубав и силен, с високи скули, руса коса и стегнато тяло на спортист. Вероятно не бе наясно с това как хората реагират, когато го видят, или пък просто за него това нямаше значение. Вниманието му винаги беше съсредоточено върху нещо друго.

Бразил пишеше, откак се помнеше. Когато завърши „Дейвидсън“ и започна да си търси работа, обеща на издателя на „Обзървър“ — Ричард Панеса — че ако му даде шанс, вестникът няма да съжалява. Панеса го нае на работа и му възложи да отговаря за телевизионната рубрика, в която пишеше отзиви за всякакви програми и филми. Бразил мразеше да печата отзиви за нещо, което дори не гледаше. Не харесваше колегите от отдела, нито дебелия редактор, който винаги имаше високо кръвно. Ако в близките дни не му възложеха обещаната важна статия, тук нямаше бъдеще за Бразил. Той започна да ходи на работа в четири сутринта, за да може да свърши всичко до обед.

През останалата част от деня обикаляше от бюро на бюро и се молеше да получи скапаните истории, които опитните репортери отказваха. От тях винаги имаше предостатъчно. Подхвърлиха му статията за новия въздушен компресор на „Ингерсол-Ранд“. После му възложиха да опише модното ревю на пристигналите в града чернокожи дизайнери, да разкаже нещо за колекционерите на марки и накрая да отрази турнира по табла в хотел „Радисън“. Бразил интервюира и русия дългокос борец Рик Флеър, когато той бе почетен гост на конгреса на скаутите. Написа статия за рали „Кока-кола 600“, интервюирайки зрителите, които се наливаха с бира, докато състезателните коли трещяха около тях.

В продължение на пет месеца той изработи стотици часове наднормено време и написа повече материали от всички репортери на Панеса. Шефът свика съвещание, на което присъстваха изпълнителният директор, главният редактор и мениджърът на вестника. Събранието се проведе при закрити врати и целта му беше да се обсъди идеята за назначаването на Бразил като сериозен репортер, когато изтекат шестте пробни месеца. Панеса нямаше търпение да види реакцията на Бразил. Очакваше, че хлапето ще се развълнува страхотно, когато му възложат сериозна задача. Бразил обаче не се развълнува.

Вече бе кандидатствал в полицейската академия за доброволци на Шарлът. Изкара проверката успешно и се записа за курс, който трябваше да започне следващата пролет. Планът му беше междуременно да продължи отегчителната си работа в телевизионната рубрика, тъй като часовете там го уреждаха идеално. Надяваше се, че когато завърши академията, редакторът ще му

възложи криминалната хроника и той ще може едновременно да работи за вестника и като доброволец полицай. Щеше да напише най-подробните и смислени статии за полицията, които градът някога беше виждал. Ако „Обзървър“ не се съгласеше на това, Бразил щеше да намери друга информационна агенция, която да се съгласи, или щеше да стане ченге. Независимо как хората гледаха на него, Анди Бразил не приемаше отговор „не“.

Сутринта беше гореща и влажна. Потта му се стичаше като река, когато започна осмия километър. Тичаше, загледан в красивите, покрити с бръшлян тухлени постройките отпреди Гражданската война, в сградата с класните стаи, увенчана с купол, и в закрития тенискорт, където се бе борил с останалите студенти от колежа, сякаш загубата означаваше смърт. Беше прекарал живота си в борба за правото да се премести дващестина километра напред, в сърцето на града, където можеше да си изкарва хляба с писане. Спомняше си първото си ходене до Шарлът, когато беше на шестнайсет години и човек спокойно можеше да отиде до центъра на града. Сега той му приличаше на прекалено амбициозна империя от стъкло и камък, която продължаваше да расте. Не беше убеден, че все още харесва града. Също така не беше сигурен, че градът харесва самия него.

На десетия километър той се просна на тревата и започна да прави лицеви опори. Ръцете му бяха здрави, мускулести, с изпъкнали вени, които подхранваха силата му. Лицето му беше зачервено, а косата, залепнала по мокрото му лице, блестеше като злато. Той се претърколи по гръб и вдиша чистия въздух, наслаждавайки се на приятната умора. Надигна се бавно, протегна се и се изправи. Трябваше да тръгва.

Анди Бразил се приближи към дващест и пет годишното си черно БМВ 2002, паркирано на улицата. Колата беше излъскана и лакирана с „Покритие за всичко“. Оригиналната емблема на капака в синьо и бяло беше избеляла отдавна, но той наскоро я преобоядиса. Колата бе навъртяла повече от двеста хиляди километра и нещо се разваляше поне веднъж месечно, но Анди можеше да поправи всичко. Тапицерията ѝ бе кожена, а на таблото имаше нов полицейски скенер и късовълново радио. Бразил беше свободен чак до четири часа, но потегли към службата по обед. Тъй като беше криминален репортер на

„Обзървър“, той паркираше на специално място до вратата, за да може да изхвърчи веднага, когато се наложи.

В момента, когато влезе във фойето, той долови мириса на мастило и вестникарска хартия, така както дивото животно усеща миризмата на кръв. Ароматът го възбуждаше също като полицейските светлини и сирени и той се чувствате щастлив, защото пазачът в будката вече не го караше да се разписва. Бразил тръгна нагоре по ескалатора, като тропаше по металните стъпала, сякаш закъсняваше за някъде. Хората, слизащи от другата страна, приличаха на статуи, които го гледаха с любопитство. Всеки в „Обзървър“ го познаваше, но Анди нямаше приятели.

Залата на репортерите беше голяма и мрачна. Чуваше се тракане на клавиши, телефонен звън и скърцане на принтери, които отпечатваха новините. Репортерите седяха напрегнато пред екраните на компютрите си и прелистваха бележници с името на вестника върху кориците. Някои се разхождаха из залата, а жената, която отговаряше за колонката с местни новини, бързаше към вратата в преследване на някаква история. Бразил все още не можеше да повярва, че е член на този важен, неудържим свят, където думите имаха силата да променят съдбите и начина на мислене на хората. Той разцъфтяваше от драмата, вероятно защото бе захранван с нея от раждането си, макар и невинаги по добър начин.

Бюрото му се намираше в градската секция, малко зад остъкления кабинет на издателя Панеса, от когото Бразил се възхищаваше и отчаяно искаше да впечатли. Панеса беше хубав мъж, със сребристоруса коса и слаба фигура, която не бе загубила елегантността си, макар той отдавна да бе прехвърлил четиридесетте. Издателят беше висок и стегнат, винаги облечен в чудесни тъмносини или черни костюми и лъхаше на скъп одеколон. Бразил го смяташе за много мъдър, въпреки че все още не бе имал възможност да се увери в това.

Всяка неделя Панеса пишеше редакторската колонка, а жените в района на Шарлът му пращаха възхитени писма и тайно се чудеха какъв ли бе Ричард Панеса в леглото, или поне Бразил си въобразяваше това. Панеса провеждаше заседание, когато Анди седна зад бюрото си, скрито хвърли поглед към царството на издателя и се опита да изглежда зает, като отваряше бележници и чекмеджета и

преглеждаше препечатки на отдавна издадени материали. От вниманието на Панеса не избягна фактът, че младият криминален репортер дойде четири часа по-рано в първия ден на новата работа. Това не го изненада.

Първият проблем на Бразил бе, че Томи Аксъл бе оставил на бюрото му още една роза, купена от „7-единайсет“^[1]. Тя имаше тъжния, нездрав вид на хората, които пазаруваха в магазини, продаващи червена опакована страст за долар и осемдесет. Розата бе все още увита в прозрачен найлон, а Аксъл я бе пъхнал в бутилка с вода. Томи беше музикалният критик на вестника и Бразил знаеше, че в момента седи и го наблюдава от мястото си. Анди извади един кашон изпод бюрото.

Той още не бе приключил с преместването си, а и тази задача не бе особено интересна. Но засега не му бяха възложили нищо друго, а първата от серията статии за доброволната полицейска академия беше готова. Анди не можеше да я редактира и допълва безкрайно, а се ужасяваше от мисълта, че може да седи в репортерската зала без работа. Беше добил навика да преглежда всичките шест издания на вестника, често четеше таблото за обяви, проверяваше празната си пощенска кутия и нарочно се мотаеше с преместването на малобройните си вещи на краткото разстояние от двайсет метра.

Притежанията му включваха бележник с указания как да се свърже с телевизионните станции и различните програми и телефонните номера на колекционерите на марки и Рик Флеър, които вече не му трябваха. Бразил имаше няколко тетрадки, химикалки, моливи, копия на статиите си и карти на града и почти всичко можеше да се побере в куфарчето, което бе купил от една разпродажба в „Белк“, когато го назначиха. То беше от лъскава виненочервена кожа с месингови закопчалки и Анди чувстваше страхотна гордост, когато го носеше.

Нямаше снимки, които да подреди на бюрото си, тъй като беше единствено дете и не притежаваше домашно животно. Сети се, че може да звънне вкъщи, за да провери как вървят нещата. Когато се върна от тренировката си, за да се изкъпе и преоблече, майка му спеше на канапето в хола както обикновено. Телевизорът гърмеше, предавайки някаква сапунена опера, която тя после нямаше да си спомня. Госпожа Бразил всеки ден наблюдаваше живота по седми

канал, но не можеше да опише нито една история. Телевизията представляваше единствената ѝ връзка с хората, като се изключеха отношенията със сина ѝ.

Половин час след като Бразил се появи в репортерската зала, телефонът на бюрото му звънна и го стресна. Той грабна слушалката и пулсът му се ускори, докато се чудеше кой ли знае, че той вече работи тук.

— Анди Бразил — представи се той професионално.

Тежкото дишане бе познато, а гласът принадлежеше на същата жена, която му се обаждаше от месеци. Бразил можеше да си я представи легнала на леглото или овехтялото си канапе, където си вършеше работата.

— В ръката ми е — каза извратеното създание с нисък, дрезгав глас. — Държа го. Плъзга се навътре и навън като тромбон...

Анди тръшна слушалката на мястото ѝ и погледна Аксъл обвинително, но той говореше с един от репортерите. За първи път в живота си Бразил получаваше неприлични телефонни обаждания. Единственият подобен инцидент му се случи веднъж, когато миеше БМВ-то си на автомивката в Корнелиус. Някакъв подпухнал тип в жълт фолксваген спря до него и го попита дали иска да спечели двайсет долара.

Първата мисъл на Бразил бе, че онзи му предлага да измие фолксвагена му, защото се е впечатлил от чудесната работа на Анди по собствената му кола. Беше сгрешил. Оказа се, че подпухналият просто го е харесал. Анди запомни номера на колата му и все още го пазеше в портфейла си и очакваше деня, когато ще може да го заключи. Това, което мъжът в жълтия фолксваген му предложи, бе престъпление срещу природата и стария закон на Северна Каролина, който никой не можеше да разтълкува. Съвсем ясно беше какво искаше в замяна на парите си. Бразил не можеше да си представи защо някой би искал да направи подобно нещо на непознат. Той дори не би пил от същата бутилка с повечето хора, които познаваше.

Анди не беше наивен, но сексуалните му преживявания в колежа „Дейвидсън“ бяха доста по-ограничени от тези на съквартиранта му и той го знаеше. През втория семестър на последната година Анди прекара повечето нощи в библиотеката. Там имаше удобно канапе и докато съквартирантът му спеше с приятелката си, Бразил спеше с

книгите. Никой не се усети, с изключение на няколко от преподавателите, които редовно го виждаха да излиза, вместо да влиза в сградата около шест часа сутринта. По това време той се отправяше към втория етаж на порутената къща на улица „Мейн“, която споделяше със съквартиранта си. Разбира се, Бразил си имаше собствена стая в онази дупка, но стените бяха прекалено тънки и той не можеше да се съсредоточи, когато Дженифър и Тод действаха активно. Всяка тяхна дума и всичко, което правеха, се чуваше твърде ясно.

Анди излизаше със Софи от Сан Диего, която също учеше в колежа. Не успя да се влюби в нея и това направи желанието ѝ неконтролируемо и почти съсипа учението ѝ. Отначало свали няколко килограма. Когато това не свърши работа, си ги възстанови. Пропуши и отказа цигарите, разболя се от мононуклеоза и оздравя, отиде при психоаналитик и после му разказа всичко. Никоя от историите ѝ не можа да възбуди Анди, както тя се надяваше. Най-после Софи се примири и преспа с учителя си по пиано по време на коледната ваканция. По-късно призна греха си на Анди. Тя и Бразил започнаха да се занимават със секс в нейния сааб и в стаята ѝ в общежитието. Софи беше опитна, богата и учеше медицина. Търпеливо му обясняваше анатомични подробности, а той се залавяше с проучвания, от които всъщност не се нуждаеше.

В един на обед Бразил тъкмо бе включил компютъра си и извадил от кошницата статията за полицейската академия, когато редакторът му седна до него. Ед Пакър беше най-малко на шейсет, с рошава бяла коса и разсеяни сиви очи. Носеше грозни, завързани как да е вратовръзки и ръкавите на ризата му винаги бяха навити. Вероятно преди години е бил дебел. Панталоните му бяха огромни и вечно затъкваше ризата си в тях, както правеше и сега. Анди му отдаде цялото си внимание.

— Изглежда, довечера ще е нощта — съобщи му Пакър.

Бразил знаеше какво иска да каже редакторът и замахна триумфално, сякаш току-що бе спечелил щатския тенис турнир.

— Да! — възкликна той.

Пакър не можа да се въздържи да не погледне към екрана на компютъра. Написаното прикова интереса му и той извади очилата от джоба на ризата си.

— Това е нещо като първо впечатление от уроците ми в академията — обясни Бразил поизнервено. — Знам, че нямах възложена задача, но...

Пакър наистина хареса това, което четеше, и почука с пръст по екрана.

— Този абзац трябва да е водещият. На твое място бих го преместил в началото.

— Добре. Добре — развълнувано се съгласи Анди и премести текста по-нагоре.

Пакър приближи стола си и избута Анди встрани, за да прочете още малко. Материалът беше доста дълъг. Щеше да се наложи да го пуснат в неделното издание. Редакторът се зачуди кога Бразил е успял да го напише. През последните два месеца работеше през деня, а вечер посещаваше полицейската академия. Спеше ли понякога проклетото хлапе? Пакър никога не бе виждал нещо подобно. Бразил определено го изнервяше, караше го да се чувства стар и некадърен. Пакър си припомни колко вълнуваща изглеждаше журналистиката, когато беше на годините на Анди, а светът го изпълваше с учудване.

— Преди малко говорих по телефона със заместник-началник Вирджиния Уест — съобщи той на протежето си, докато четеше. — Шеф на следствието...

— Е, с кого ще изляза? — прекъсна го Бразил, който очакваше с такова нетърпение излизането с полицията, че не успя да се сдържи.

— Трябва да се срещнеш с Уест в четири следобед, в кабинета ѝ. Ще се возиш с нея до полунощ.

Бразил току-що беше прекаран и не можеше да повярва на ушите си. Вторачи се в редактора, който тъкмо бе провалил единственото нещо, за което Анди разчиташе на него.

— В никакъв случай не съм съгласен да бъда пазен и наблюдаван от шефовете! — извика Бразил, без да се интересува кой ще го чуе. — Не отидох в проклетата им академия, за да...

Пакър също не се интересуваше кой ще ги чуе, но по различна причина. През последните трийсет години бе навикнал на оплаквания, тук и у дома, и вниманието му се отвличаше бързо. Слушаше разсеяно, като същевременно си припомняше откъслечи от други разговори. Внезапно се сети, че жена му го беше помолила да купи храна за кучето, когато се прибира у дома. Освен това в три часа трябваше да

заведе животното при ветеринарния лекар за някаква инжекция, а после самият той имаше час за лекар.

— Не разбираш ли? — продължи Бразил. — Те просто искат да ме манипулират, да ме използват за реклама на връзките си с обществеността!

Пакър се надигна от стола. Наведе се над Бразил като вековно дърво, чиято сянка става все по-голяма с минаването на годините.

— Какво да ти кажа? — запита Пакър и отново затъкна ризата си. — Никога преди не сме правили такова нещо. Това предлагат ченгетата и градската управа. Ще трябва да подпишеш декларация. Ще си водиш бележки, но няма да правиш снимки или записи с камера. Ще вършиш това, което ти наредят. Не искам да те застрелят някъде из улиците.

— Добре. Трябва да ида до вкъщи, за да си облека униформата — реши Бразил.

Пакър го остави, придърпа нагоре панталона си и се отправи към тоалетната. Анди се отпусна на стола си и се вторачи в тавана, сякаш единственото, което притежаваше, току-що му бе отнето. Панеса го наблюдаваше през стъклото, като се чудеше как младежът ще се справи със ситуацията, но твърдо убеден, че ще успее. Програмистката Бренда Бонд му хвърли поглед над компютъра, който поправяше. Бразил никога не ѝ обръщаше внимание. Намираше я за противна, кльоцава и бледа, с грозна черна коса. Беше проклета и завистлива, убедена, че е по-умна от Анди. Всъщност повечето компютърни експерти и учени бяха като нея. Той си представяше как Бренда Бонд прекарва живота си в „Интернет“, увлечена в разговори с непознати, защото кой ли би я търпял наистина?

Бразил въздъхна и се надигна от стола. Панеса го видя как взима грозната червена роза заедно с бутилката и се усмихна. Панеса и жена му отчаяно бяха желали син и след раждането на петте им дъщери или трябваше да се преместят в по-голяма къща, да станат католици или мормони, или да практикуват безопасен секс. Вместо това обаче се бяха развели. Панеса се чудеше какво ли е да имаш син като Анди. Бразил беше невероятно хубав, чувствителен и макар още резултатите да не бяха налице, най-големият талант, прекрачил през вратата на вестника.

Томи Аксъл пишеше обширна статия за новия албум на К. Д. Ланг, който слушаше на уокмена си. Имаше високо самочувствие и смяташе, че прилича на Мат Дилън^[2], макар че не беше известен и никога нямаше да бъде. Бразил застана до бюрото на Аксъл и остави бутилката с розата до клавиатурата на компютъра му. Томи, който се поклащаше в ритъма на песента, издокаран в тениска с реклама на „Стар Трек“, изненадано свали слушалките и се вторачи в Анди с влюбен поглед. Това беше неговият човек. Знаеше го още от шестгодишен, имаше някакво предчувствие, че божествено същество като Бразил ще изравни орбитата си с неговата, когато планетите се подредят.

— Аксъл — райският глас на Бразил прозвуча като гръмотевица, — никакви цветя повече!

Томи се вторачи във великолепната роза, когато Бразил се завъртя и тръгна. Анди не го мисли наистина, убеждаваше се Аксъл, загледан в него. Приблужи стола до бюрото си и кръстоса крака, копнеейки за русия бог, който стремително излезе от залата. Томи се зачуди къде ли отива любимият му. Анди носеше куфарчето си и, изглежда, нямаше да се върне. Разбира се. Томи имаше домашния му телефон, защото го бе открил в указателя. Анди не живееше в града и това силно озадачаваше Аксъл.

Вероятно Бразил не изкарваше повече от двацет хиляди на година, но колата му беше страхотна. Аксъл караше вехт форд ескорт. Боята му се лющеше и вече напомняше за лицето на Кийт Ричардс. Нямаше компактдискова уредба и „Обзървър“ отказваше да му купи. Аксъл беше решил да припомни за това на всички някой ден, когато успее да се премести в „Ролинг Стоунс“^[3]. Томи беше на тридесет и две години. Навремето се ожени и бракът му издържа точно една година. Една вечер той и жена му се спогледаха над украсената със свещи маса и се зачудиха на необяснимата си връзка, останала загадка през цялото това време. Бяха като същества от различни планети.

Споразумяха се да се разделят и всеки да тръгне по своя път. Това нямаше нищо общо с навика му да примамва разни хлапета по концертите, след като „Мийтлоуф“, Глория Естефан или Майкъл Болтън ги бяха пощурили. Аксъл им задаваше по няколко въпроса и снимките на момчетата с маратонки, плитки или бръснати глави и

обици по цялото тяло се появяваха във вестника. После му се обаждаха развълнувани, искаха увеличени снимки, нови интервюта или билети за концерт. Едно нещо обикновено водеше до друго.

Докато Аксъл мислеше за Бразил, последният напълно го бе забравил. Той седеше в БМВ-то си и се опитваше да пресметне кога ще свърши бензинът, тъй като нито бензиномерът, нито километражът бяха работили от години. Резервните части за БМВ му се струваха скъпи като части за самолет и той просто не можеше да си ги позволи. Всъщност това не беше много разумно за човек, който шофираше прекалено бързо и не обичаше да стои на пътя и да чака някой да го закара до най-близката бензиностанция.

Майка му все още хъркаше пред телевизора. Бразил се бе научил да минава през рушащата се къща и семейния живот, който тя олицетворяваше, без да ги забелязва. Тръгна направо към малката си стая, отключи вратата и я затвори след себе си. Пусна касетофона, но не прекалено силно и отвори гардероба. Обличането на униформата представляваше истински ритуал и Анди смяташе, че никога няма да му омръзне.

Първо я разполагаше на леглото и се вглеждаше в нея, едва вярвайки, че някой му е позволил да носи толкова прекрасно нещо. Униформата му беше тъмносиня с идеално изгладени ръбове и пагоните бяха украсени със снежнобялото гнездо на стършели, което изглеждаше като живо. Винаги обуваше първо черните памучни чорапи. После грижливо придърпваше летния панталон с тънък кант отстрани, който беше прекалено топъл, независимо от лекия плат.

Ризата беше любимото му нещо заради пагоните. Той пхна ръце в късите ръкави, грижливо се закопча догоре пред огледалото и сложи вратовръзката. После дойде ред на табелката с името му и свирката. Закачи фенера и пейджъра си на тежкия черен кожен колан, като остави място за радиостанцията, която щеше да получи в ЦИЗ. Меките му ботуши не бяха от твърда кожа като войнишките, а приличаха повече на високи маратонки. Можеше да тича с тях, ако се наложеше, и се надяваше това да стане. Не носеше шапка, защото началник Хамър не държеше на това.

Бразил се огледа внимателно, за да се увери, че всичко е наред. Отправи се обратно към центъра на града, облегал ръка на отворения прозорец на колата, защото се наслаждаваше на реакцията на

шофьорите в другата лента, когато видеха пагоните му. Хората внезапно намаляваха. Пускаха го да мине, когато светнеше зелено. Някои го питаха за посоките. Някакъв мъж се изплю и го изгледа с неприязън, каквато Бразил не заслужаваше. Двама тийнейджъри в пикап започнаха да му се подиграват, но той не им обърна внимание и продължи, сякаш това не бе ново за него и винаги е бил ченге.

ЦИЗ се намираще на няколко пресечки от вестника и Бразил познаваше пътя така добре, като че ли си отиваше у дома. Той спря на паркинга за посетители и остави БМВ-то на мястото за репортери, като го паркира под ъгъл, както правеше винаги, за да не ударят вратите му. Излезе и тръгна по излъскания коридор към кабинета на дежурния капитан, защото нямаше представа къде е отдел „Разследвания“, а не можеше просто да се разхожда наоколо без разрешение. В академията бе прекарал времето си в класната стая или на улицата, като се учеше как да ръководи движението и да се справя с инциденти, които не се докладваха в полицията. Не знаеше как да намери пътя в този четириетажен комплекс и застана до вратата, внезапно притеснен от униформата си, която не включваше пистолет, палка, сълзотворен спрей или нещо друго полезно.

— Извинете — обади се той.

Дежурният капитан беше едър и стар. Седеше зад бюрото си и преглеждаше някакви снимки заедно със сержанта. Не му обърнаха внимание. За момент Бразил се загледа в телевизионния репортер от канал 3, Брент Уеб, който, наведен над кошниците с доклади и документи, крадеше каквото си искаше. Невероятно. Анди видя как онзи задник пхна докладите в куфарчето си, където никой друг журналист от града нямаше да ги види, сякаш за него бе напълно приемливо да мами Бразил и всеки друг, който се опитваше да съобщи новините. Анди се вторачи в него, после в капитана и сержанта, които очевидно не се интересуваха какви престъпления се извършват пред очите им.

— Извинете — отново опита Бразил, този път по-високо.

Той влезе вътре, грубо пренебрегнат от ченгетата, които мразеха вестника от толкова дълго време, че вече не помнеха защо.

— Трябва да намеря кабинета на заместник-началник Уест — каза Бразил, който не бе съгласен да го пренебрегват.

Дежурният капитан повдигна следващата страница със снимки към лампата. Сержантът обърна гръб на Бразил. Уеб спря да краде и се усмихна развеселено, дори подигравателно, като оглеждаше Анди и преценяваше непознатото хлапе, издокарано в полицейска униформа. Бразил бе гледал предостатъчно Уеб по телевизията, за да го познае веднага, а и доста бе слушал за него. Другите репортери го наричаха „Измамника“ заради това, на което Бразил току-що бе станал свидетел.

— Е, как ти харесва да си доброволец? — снизходително запитва Уеб, който нямаше представа кой е Анди.

— Накъде е отдел „Разследвания“? — отвърна Бразил с пронизващ поглед, сякаш даваше заповед.

Уеб кимна.

— Нагоре по стълбите, не можеш да го пропуснеш.

Уеб отново огледа дрехите на Анди и започна да се смее. Капитанът и сержантът се присъединиха към него. Бразил грабна куфарчето на телевизионния репортер и извади руло откраднати доклади. Приглади ги и ги прелисти. После ги подреди спретнато, без да бърза, докато всички го наблюдаваха. Лицето на Уеб стана тъмночервено.

— Смятам, че началник Хамър би искала да види „Измамника“ в действие — усмихна му се Бразил.

Ботушите му стъпваха безшумно, когато излезе от стаята.

[1] Верига денонощни магазини. — Б.пр. ↑

[2] Американски актьор. — Б.пр. ↑

[3] Известно музикално списание. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

„Патрул“ беше най-големият отдел в полицейския участък на Шарлът, но „Разследвания“ беше най-тежкият според Вирджиния Уест. Жителите на града проследяваха обирите, изнасилванията и убийствата с ужасени очи. Оплакваша се, когато опасните престъпници не бяха незабавно прибирани от улиците, сякаш бе настъпил краят на света. Телефонът на Уест не бе спрял да звъни цял ден.

Неприятностите започнаха преди три седмици, когато Джей Рул, бизнесмен от Орландо, пристигнал в град Куин на конгрес на работещите в текстилната индустрия. Часове след като напуснал летището във взета под наем „Максима“, колата бе намерена изоставена в едно тъмно, обраснало с храсти място встрани от улица „Саут Колидж“, в центъра на града. Аларменият сигнал писукаше, съобщавайки, че вратата на шофьора е отворена и фаровете са включени. Куфарче с документи и сак с багаж бяха претършувани и оставени на задната седалка. Пари, бижута, мобифон, пейджър и кой знае какво още бяха изчезнали.

Джей Рул, тридесет и три годишен, беше застрелян пет пъти в главата с 45-калибров пистолет, зареден с високоскоростни, изключително унищожителни куршуми с кук връх, наречени „Силвъртипс“. Тялото му беше завлечено на около десетина метра встрани и захвърлено в храстите. Панталонът и бельото му бяха смъкнати до коленете, а гениталиите му — боядисани с яркооранжев спрей. Зловещата картина напомняше за пясъчен часовник. Никой, включително агентите от ФБР, не бе виждал нещо подобно. Следващата седмица ужасното убийство се бе повторило.

Второто престъпление бе станало само на две пресечки от първото, малко след улица „Уест Трейд“, зад „Кадилак грил“, който не работеше през нощта заради голямата престъпност в района. Джеф Кейли, четиридесет и две годишен, беше баптистки пастор от Ноксвил, Тенеси. Пристигнал в града с доста тъжна задача — да настани майка си в старческия дом, наречен „Боровете“. Той самият имал резервация

в „Хайът“, но въобще не се появил там. По-късно същата нощ взетата под наем „Джета“ била намерена с отворена шофьорска врата и звъняща аларма. Същият метод на действие.

Седмица трета. Кошмарът се случи отново, когато петдесет и две годишният Кери Лъби от Атланта посетил града.

Уест обсъждаше случая по телефона, когато Бразил се появи на прага ѝ. Тя не го забеляза. Беше прекалено заета да преглежда увеличените, ужасяващи снимки от местопрестъплението, като в същото време спореше с помощник-прокурора.

— Това не е вярно. Не знам къде си го чул. Бил е застрелян няколко пъти в главата от упор. 45-и калибър, зареден със „Силвъртипс“... Да, да, точно така. Всичките са станали съвсем близо едно до друго.

Уест започваше да се ядосва.

— Боже Господи. Разбира се, че хората ми са наоколо под прикритие — проститутки и сводници. Мотаят се из района, наблюдават, въобще правят всичко, което трябва. Какво си мислиш?

Тя прехвърли слушалката в другата си ръка, като се чудеше защо е сложила обици, и се ядосваше, че някой може да се съмнява в способността ѝ да си върши работата. Уест погледна часовника си и се върна към снимките. Спря се на тази, която ясно показваше нарисувания пясъчен часовник. Всъщност той приличаше повече на яркооранжева осмица. Основата ѝ беше над гениталиите, а горната част — над корема. Много странно. Заместник-прокурорът продължи да ѝ задава въпроси за местопрестъплението. Търпението на Уест бързо се изчерпа. Денят ѝ бе минал отвратително.

— Точно като останалите — каза тя категорично. — Всичко. Портфейл, часовник, халка...

Уест се вслуша за момент, после отвърна:

— Не. Не. Нямахме кредитни карти. Нищо с името на жертвата... Защо? Защото убиецът е умен, затова.

Тя въздъхна и усети силно главоболие.

— Мили боже. Точно това имам предвид, Джон. Ако става дума за кражба на коли, защо наетият „Тъндърбърд“ не е бил взет? Нито една от колите не липсва.

Тя се завъртя на стола и едва не изпусна телефона, когато видя младото доброволно ченге, застанало на прага, което пишеше бързо в

репортерския си бележник. Копелето оглеждаше кабинета на Уест и записваше всяка дума от поверителния разговор за най-сензационните, зловещи убийства, които градът някога бе виждал. До този момент бяха успели да запазят в тайна от пресата подробностите, тъй като политическият натиск се усилваше все повече.

— Трябва да затварям — рязко каза Уест.

Тя гръшна слушалката и прикова Бразил с поглед.

— Затвори вратата — нареди тя с тих, но твърд глас, способен да ужаси всеки, който работеше за нея или щеше да бъде арестуван.

Бразил не се трогна, а се приближи към бюрото ѝ. Нямахше да позволи да бъде плашен от тази важна бюрократка, която го бе прекарала по хитър начин. Той остави откраднатите от Уеб доклади пред нея.

— Какво си мислиш, че правиш? — запита Уест.

— Аз съм Анди Бразил от „Обзървър“ — представи се той с хладна вежливост. — Уеб краде доклади от кошницата за пресата. Съобщавам ви го, за да сте наясно, ако въобще ви пука. Ще трябва да ми дадете радио. Срещата ми с вас бе определена за четири.

— И какво? Дойде по-рано, за да подслушваш? — запита Уест, като отблъсна стона си назад и се изправи. — Струва ми се, че вече си готов с историята си.

— Ще имам нужда от радиостанция — напомни ѝ Бразил, който не можеше да си представи как ще излезе на улицата, без да има връзка с диспечерите.

— Не, няма да имаш. Повярвай ми — обеща му Уест.

Тя ядосано напъха папките в куфарчето си и го затвори. Грабна чантата си и излезе. Бразил тръгна по петите ѝ.

— Доста си нагъл — продължи тя гневно, сякаш се бе ядосвала на този младеж в униформа през целия си живот. — Също като всички други задници там. Дай им малко, те започват да искат повече. Не можеш да се довериш на никого.

Уест въобще не бе това, което Бразил очакваше. Без самият той да знае защо, си я беше представял като възрастна жена с наднормено тегло, плоска гръд, квадратно, мъжествено лице и боядисана или накъдрена коса. Действителността бе съвсем различна. Уест беше около метър и седемдесет с тъмночервена коса и фини кости. Беше почти хубава и миловидна, а и никак не беше дебела, но на него не му

пукаше и никога нямаше да се заинтересува от нея. Беше нелюбезна и непривлекателна за него.

Уест отвори стъклената врата към паркинга. Бръкна в чантата си и се отправи към личната си „Краун Виктория“.

— Казах на всички, че това е тъпа идея. Но кой ли ме слуша? — горчиво запита тя и извади ключовете си.

— А вие бихте ли ме изслушали? — попита Бразил.

Уест спря и се загледа в него. После отвори вратата, но Анди застана на пътя ѝ.

— Няма да е лошо да добиете правилна представа за мен — каза той и ѝ подаде бележника със записките, които бе направил, докато Уест говореше по телефона. — Описвах само кабинета и вас — съобщи той.

Уест хвърли бегъл поглед на бележника и установи, че е сгрешила в преценката си. Въздъхна и отстъпи назад, като оглеждаше младия добровolec и се чудеше как е възможно да се облече така. Накъде отиваше полицията? Хамър си бе загубила ума. Бразил трябваше да бъде арестуван за това, че се прави на полицай.

— Къде живееш? — попита го Уест.

— В „Дейвидсън“.

Това не беше лошо. Поне следващите час и половина щяха да минат в пътуване. Уест дори щеше да се опита да удължи времето. Колкото по-дълго можеше да го задържи далеч от улиците, толкова по-добре. Тя почти се усмихна, докато се качваше в колата.

— Първо ще отидем дотам, за да можеш да се преоблечеш — каза тя грубо.

За известно време пътуваха, без да говорят. Светлините на скенера проблясваха, а диспечери и полицаи се обаждаха от време на време по радиото. Подвижният информационен терминал (ПИТ) извъняваше, когато приемаше обаждания, и показваше адреси и съобщения на компютърния екран. Уест и Бразил трябваше да минат през града по най-натовареното време. Изглеждаше, че ще вали. Бразил се загледа през прозореца. Чувстваше се глупав и обиден, докато сваляше полицейската връзка и разкопчаваше яката си.

— От колко време си в „Обзървър“? — запита Уест.

Тя почувства лека тежест в гърдите си, като че ли противокуршумната жилетка я стягаше прекалено, макар да не я беше

облякла. Усети, че ѝ е жал за младежа.

— От една година — отговори Бразил, обзет от неприязън към заместник-началник Уест и в същото време разтревожен дали тя щеше да му разреши отново да излезе с нея.

— Защо не съм чувала досега за теб? — попита тя.

— Получих криминалната хроника чак след като завърших академията. Такава беше сделката.

— Каква сделка?

— Моята — лаконично отвърна Бразил, мрачно вторачен навън през прозореца.

Уест се опита да мине в другата лента, но кретенът до нея не я пусна. Тя го наруга ядосано, после спря на светофара и погледна към Бразил.

— Какво искаш да кажеш с това „сделка“?

— Искях да получа криминалната хроника и им обещах, че няма да съжаляват за това.

— Това пък какво значи?

— Искам да опозная ченгетата, за да мога да пиша за тях. Искам всичко да ми е ясно.

Уест не му повярва. Репортерите винаги дрънкаха подобни дивотии и лъжеха убедително, както и повечето останали хора. Тя продължи да кара, извади цигара и я запали.

— Ако толкова се интересуваш от нас, защо не стана истинско ченге? — предизвика го тя.

— Аз съм писател — простичко отговори Бразил, сякаш ставаше дума за религията или фамилието му име.

— А ние всички знаем, че ченгетата не могат да пишат — заядливо каза Уест и издуха дима от цигарата си. — Дори не могат да четат, ако в книгата няма картинки.

— Има и картинки.

Тя махна с ръка и се засмя.

— Видя ли?

Бразил замълча.

— А защо, по дяволите, живееш чак в „Дейвидсън“? — попита Уест.

— Там ходих на училище.

— Сигурно си доста умен.

— Справям се.

Лъскавата „Краун Виктория“ зави по улица „Мейн“, която беше най-голямата в очарователното университетско градче. Къщите бяха елегантни, тухлени и украсени с бяло дърво, покрити с бръшлян и с широки порти. Уест също бе израснала във Шарлът, но в различна посока — там, където нямаше почти нищо, освен червеникава глина и безкрайни ниви. Семейството ѝ нямаше достатъчно пари, за да я пратят в колеж като „Дейвидсън“, а и резултатите от изпитите ѝ в училище не биха могли да впечатлят никого. Колежът на Бразил беше нещо като Принстън и другите лъскави места, за които Уест само беше чела.

— Докато все още сме на тази тема — обади се Уест, — не си спомням да съм чела някакви полицейски статии от теб.

— Днес е първият ми ден като криминален репортер.

Тя не можа да сдържи нарастващото си удивление от младежа, когото ѝ бяха окачили тази вечер. Някакво куче залая и се затича след колата ѝ. Внезапно заваля силно.

— А какво си правил цяла година? — продължи тя разпита си.

— Клюките от телевизията — допълни Бразил автобиографията си. — Много наднормени часове. Много истории, от които никой не се интересува.

Той махна с ръка напред и свали предпазния колан.

— Ето онази там.

— Не трябва да си сваляш колана, докато не съм спряла колата. Правило номер едно — каза Уест и паркира на непавирания, изровен частен път.

— Защо ме караш да се преобличам? Имам право... — най-последно се престаши Бразил.

— Хора, които се издокарват в униформа като твоята, често стават жертва на убийство — прекъсна го Уест. — Правило номер две. Нямах право. Не и с мен. Не искам никой да си мисли, че си ченге. Не искам никой да мисли, че си мой партньор. Въобще не искам да се занимавам с това. Разбра ли?

Къщата на Бразил не беше боядисвана толкова отдавна, че цветът ѝ вече не си личеше. Вероятно някога в миналото е била бледожълта или бяла, но сега основният цвят бе сиво. Напуканата боя се лющеше като на нещастна стара жена с болна кожа. На пътя беше паркиран

стар, ръждясал кадилак. Уест реши, че който и да живееше тук, нямаше вкус, пари или време за ремонти и градинарство. Бразил ядосано отвори вратата на колата и събра нещата си. Изкушаваше се да каже на надутата началничка да се пръждоса по дяволите и никога вече да не се връща, но БМВ-то му беше все още в Шарлът и прибирането му щеше да го затрудни. Той се наведе и се вгледа в нея.

— Баща ми беше ченге — съобщи ѝ той и затръшна вратата.

Уест е типичен полицейски шеф, въобще типичен човек, който се е сдобил с някаква власт, ядосваше се Бразил, докато отиваше към къщата. Не ѝ пукаше и не искаше да помогне на начинаещите. Жените можеха да са ужасни, сякаш не искаха никой да се представи добре, защото никой не се е отнасял добре с тях, когато самите те са започвали. Или пък искаха да си го върнат, като тормозят невинни младежи, които дори не са виждали преди. Бразил си представи Уест в мрежата като зловец паяк, който очаква да нанесе смъртоносния си удар. Но той можеше да се справи с нея.

Бразил отключи предната врата на къщата, в която беше живял през целия си живот. Вътре разкопча униформената риза и се огледа, внезапно осъзнал грозотата на мрачната и потискаща всекидневна с евтини мебели и покрит с петна мокет. Мръсни пепелници и чинии се търкаляха навсякъде, от грамофона долиташе госпъл. Слушаната милиони пъти „Колко си прекрасен“ на Джордж Бевърли Ший стържеше неприятно. Бразил отиде до старата стереоуредба и нетърпеливо я изключи.

— Мамо? — извика той.

Анди започна да разтребва, упътвайки се към мърлявата, овехтяла кухня, където мляко, доматен сок и сирене бяха оставени небрежно на масата от някой, който не си бе направил труда да почисти или да скрие празната бутилка от евтина водка. Бразил натопи чиниите в гореща вода и изнервено разкопча колана на панталона си. Погледна към излъсканата и блестяща табелка с името си. Опипа закачената на верижка свирка. За секунда очите му се изпълниха с тъга, която не можеше да си обясни.

— Мамо? — извика той отново. — Къде си?

Бразил влезе в коридора и с ключ, от който никой нямаше дубликат, отвори вратата към малката стая, където живееше. Тя беше спретната и подредена. На бюрото му имаше компютър, а дузина тенис купи и други спортни награди украсяваха рафтовете, мебелите и стените. Стотици книги запълваха стаята на този труден за разбиране младеж.

Той внимателно закачи униформата си и извади от гардероба бежов панталон и дънкова риза. На вратата висеше овехтяло кожено авиаторско яке с доста голям размер, което изглеждаше от отдавна минали времена. Бразил го облече, макар че навън бе топло.

— Мамо! — изкрещя той.

Лампичката на телефонния секретар до леглото му светеше и той натисна бутона на машината. Първото съобщение беше от кредитната служба на вестника и той нетърпеливо натисна бутона отново. На следващите две-три съобщения никой не се обади. Последното послание беше от Аксъл. Той свиреше на китара и пееше някаква песен.

— Искам само да съм с теб... Ей, Анди! Тук е Аксъл, не ме пренебрегвай. Какво ще кажеш да вечеряме заедно? В „Джак Строу“?

Бразил нервно спря машината. В същия момент телефонът звънна. Този път натрапницата дишаше тежко в слушалката, сякаш правеше секс с Анди в извратената си фантазия.

— Държа го толкова здраво... а ти ме докосваш с език, плъзгайки го...

Тя шепнеше задъхано с нисък глас, който напомняше на Бразил за филмите на ужасите от детството му.

— Ти си ненормална! — извика той и затръшна слушалката.

Застана пред огледалото над тоалетката и започна да се сресва. Косата наистина го дразнеше. Беше станала прекалено дълга, а някои от изрусените му от слънцето кичури проблясваха. Винаги беше носил косата си или много къса, или почти къса. Тъкмо когато пригладжаше упорития кичур зад ухото си, отражението на майка му се появи в огледалото. Беше изпаднала в пиянски гняв.

— Къде беше? — изкрещя тя, като се опита да го шамароса.

Бразил вдигна ръка и отби удара тъкмо навреме. Завъртя се и хвана майка си за китките здраво, но нежно. Този театър не беше нов. Всъщност безкрайната трагедия се повтаряше от години.

— Спокойно, спокойно — каза Анди, като поведе обезумялата си майка към леглото и я настани внимателно.

Мюриъл Бразил заплака и се залюля, думите ѝ звучаха неясно.

— Не си отивай. Не ме оставяй, Анди. Моля те, моля те!

Бразил погледна часовника си. После хвърли бегъл поглед към прозореца, уплашен да не би по някакъв начин Уест да успее да надникне през спуснатите щори и да узнае страшната му тайна.

— Мамо, отивам да взема лекарството ти, разбра ли? — запита той. — Погледай малко телевизия и после си лягай. Ще се прибера скоро.

Не успя да я укроти. Госпожа Бразил продължи да вие и да се люлее. Письците ѝ се чуваха сигурно чак в ада.

— Извинявай, извинявай, извинявай! Не знам какво ми става, Анди.

Уест не изслуша цялата драма, но чу достатъчно, защото беше отворила прозореца на колата, за да пуши. Подозираше, че Бразил живее с приятелката си и сега сигурно се караха за нещо. Тя поклати глава и изхвърли фасата си на напукания частен път, обраснал с плевели. Защо някой може да пожелае да живее с друг човек веднага след колежа, след годините, прекарани в съжителство с различни съквартиранти? За какво?

Тя обаче не зададе никакъв въпрос, когато потеглиха. Каквото и да кажеше младият репортер, за да обясни живота си, тя не искаше да го чуе. Отправиха се обратно към града. Блестящите небостъргачи приличаха на амбициозен монумент на bankerството, където жени не се допускаха. Тази мисъл не беше оригинална. Хамър се оплакваше от това почти всеки ден.

Уест караше началничката си из града, а Хамър гледаше през прозореца, сочеше с пръст и говореше за бизнесмените, скрити зад високите стъклени стени, които решаваха какво да се отпечата във вестника, кои престъпления да бъдат разкрити и кой да бъде следващият кмет. Хамър недоволстваше от тузарите, които не живееха в града, но определяха дали полицията се нуждае от поделение на

велосипеди, портативни компютри или различни пистолети. Богаташите решиха да променят униформите преди няколко години и да слоят градската полиция с тази на областта Мекленбург. Според Хамър всяко тяхно решение беше лишено от въображение и се основаваше само на икономиката. Уест се съгласяваше напълно с мнението ѝ.

Тя и Бразил минаха покрай огромния нов стадион, където Дейвид Копърфийлд правеше магии, а паркингите бяха претъпкани с хиляди коли. Анди беше странно притихнал и не записваше нищо. Уест го изглежда любопитно. Радиото свиреше тихо песен на Елтън Джон. Полицейският скенер изпраща и съобщи за ново примитивно престъпление, извършено в модерния град.

— До всички патрули в района — каза диспечерът. — Влизане с взлом, улица „Ийст Трейд“ номер четиристотин.

Уест натисна педала за газта и включи светлините и сирената, профучавайки покрай останалите коли на пътя.

— Това е за нас — каза тя и грабна микрофона.

Бразил се оживи.

— Кола 700 — съобщи Уест.

Диспечерът не очакваше обаждане от заместник-началничката и отговорът му прозвуча стреснато и объркано.

— Коя кола? — запита той.

— 700 — отвърна Уест. — В района сме. Ще се заемем.

— Разбрано, 700.

Радиото предаде обаждането. Включиха се и други коли, докато Уест фучеше по пътя. Бразил я погледна с подновен интерес. Може би нещата щяха да се оправят все пак.

— Откога заместник-началниците се отзовават на повиквания? — запита я той.

— Откогато ме насадиха с теб.

Сградите по улица „Ийст Трейд“ представляваха бетонни постройки, субсидирани от правителството и експлоатирани от престъпници, които търгуваха с наркотици и караха жените си да лъжат, когато пристигнеха ченгетата. Обикновено влизането с взлом тук означаваше, че някой се е ядосал сериозно. Повечето пъти ставаше дума за разгневена приятелка, оплакваща се от шум в апартамента,

където се криеше гаджето ѝ, търсено от полицията, за да излежи дългата си присъда.

— Ти оставаш в колата — нареди Уест на придружителя си, когато паркира зад двете полицейски коли.

— В никакъв случай — възпротиви се Бразил и отвори вратата. — Не преживях толкова затруднения, за да седя в колата навсякъде, където отидем. Освен това тук не е безопасно да седиш сам.

Уест не му отговори. Тя огледа малкото осветени прозорци на сградите и паркинга с колите на търговци на наркотици, но не видя жива душа.

— Тогава стой зад мен, дръж си устата затворена и прави това, което ти кажа! — заповяда му тя.

Планът беше съвсем прост. Двама полицаи щяха да влязат в апартамента на първия етаж през предната врата, а Уест и Бразил щяха да отидат отзад, за да са сигурни, че никой няма да избяга оттам. Сърцето на Анди биеше силно. Той се потеше под коженото си яке, докато вървяха в тъмнината под увисналите въжета с пране в една от най-опасните зони в града. Уест се огледа и разкопча кобура си, после тихо съобщи по радиото:

— Няма светлини. Действаме.

Тя извади пистолета си. Бразил стоеше на сантиметри зад нея и му се искаше да е отпред. Невидимите за тях полицаи се придвижиха напред към покритата с графити сграда. Навсякъде се търкаляше боклук и се закачаше по ръждясалите огради и дърветата. Ченгетата стигнаха до вратата и извадиха пистолетите си. Единият заговори по радиото, за да уведоми Уест за положението:

— Точно отпред сме.

— Полиция! — извика партньорът му.

Бразил се притесняваше за неравния терен и въжетата за пране, увиснали достатъчно ниско, за да удушат някого, за счупените стъкла, разпилени из целия двор. Страхуваше се, че Уест може да се нарани, и включи фенера си, обливайки я с ярка светлина. Промъкващата се фигура на полицейската началничка с изваден пистолет изглеждаше по-голяма от самия господ.

— Загаси това шибано нещо! — изсъска тя, като се обърна към него.

Полицайте на Шарлът не успяха да заловят никого при това обаждане. Уест и Бразил бяха в лошо настроение, докато пътуваха и слушаха бърбенето на радиото. Тя можеше да бъде застреляна. Слава богу, че подчинените ѝ не бяха видели какво направи идиотът репортер. Уест нямаше търпение да даде на Хамър да се разбере и почти се изкуши да звъне в дома на шефката си. Уест се нуждаеше от нещо подкрепително и паркира до малко кафене на улица „Саут Трайън“. Още преди да загаси двигателя, Бразил дръпна ръчката на вратата си.

— Някога да си чувал, че трябва да се огледаш, преди да слезеш? — запита тя с тона на строга учителка.

Бразил я погледна възмутено, докато сваляше колана.

— Нямам търпение да седна да пиша за теб — заплаши я той.

— Виж сега — каза Уест и кимна към стъклената врата на кафенето и влизащите вътре клиенти. — Представи си, че си ченге. Няма да ти е много трудно. Значи излизаш от полицейската си кола, но без да се огледаш. Набутваш се в магазин, който обират в момента. И познай какво става?

Тя излезе от колата и се вторачи в него.

— Умиращ — допълни Уест и затръшна вратата.

Бразил я загледа как върви към магазина. Започна да си води бележки, отказа се и се облегна на седалката. Не разбираше какво става. Тормозеше се от мисълта, че тя не го иска наоколо, макар да бе убеден, че не му пука. Нищо чудно, че не беше омъжена. Кой би искал да живее с човек като нея? Анди вече знаеше, че ако някога преуспее, няма да се държи лошо с хората, които тепърва започват. Това беше безсърдечно и говореше доста лошо за характера на Уест.

Тя го накара да плати кафето си. Струваше долар и петнадесет цента. На всичкото отгоре не си бе направила труда да го пита как го пие, което не беше със сметана и двацет пакетчета захар. Бразил едва го преглъщаше, но се постара да го изпие. Потеглиха и възобновиха патрулирането. Уест отново запали цигара. Пътуваха по една от централните улици, където проститутки с хавлиени кърпи в ръка се разхождаха лениво по тротоара и ги оглеждаха с празни очи.

— За какво са хавлиите? — запита Бразил.

— А ти какво очакваш? Легени? Това е мърлява професия — отвърна Уест.

Анди я изгледа шокирано.

— Независимо каква кола карам, те знаят, че съм тук — продължи тя, като изтърси пепелта от цигарата си през прозореца.

— Наистина ли? — попита Бразил. — В такъв случай, предполагам, че някои от тях са тук поне от петнайсет години. И още те помнят. Гледай ти.

— Нищо няма да спечелиш по този начин — предупреди го тя.

Бразил се загледа замислено навън и попита:

— Не ти ли липсва?

Уест погледна към дамите на нощта и не си направи труда да му отговори.

— Можеш ли да познаеш кои са мъже?

— Ето тази може би.

Анди се бе вторачил в едра, грозна проститутка в найлонова къса пола и тясна черна блуза, изпъната върху огромни гърди. Подканящата ѝ походка бе бавна и тровава. Тя се вгледа с омраза в полицейската кола.

— Не. Тази е истинска — съобщи Уест, без да допълва, че проститутката всъщност беше ченге под прикритие, въоръжена и омъжена, с деца. — Мъжете имат хубави крака — продължи Уест. — Анатомически идеални фалшиви гърди. Няма бричове. А ако се приближиш, което не ти препоръчвам, ще видиш, че са бръснати.

Бразил замълча.

— Май не си учил за тези неща, докато си писал за телевизионната рубрика — добави тя.

Младежът усети как Уест го оглежда, сякаш имаше още нещо наум.

— Ти ли караш оня кадилак с перки на акула? — най-последно запита тя.

Бразил продължи да оглежда маскарада по улицата, като се мъчеше да различи мъжете от жените.

— Дето е паркиран пред дома ти — продължи Уест. — Не изглежда като нещо, което ти би шофирал.

— Не е — отговори Анди.

— Пипнах те — каза Уест и дръпна от цигарата. — Не живееш сам.

Анди не отмести поглед от прозореца.

— Имам старо БМВ 2002. Беше на баща ми. Купи го на старо и го поправи. Той можеше всичко да поправи.

Минаха покрай нает сребрист линкълн. Уест го забеляза, защото човекът в него изглеждаше загубен и бе включил вътрешната светлина. Говореше по мобифона си и оглеждаше уплашено мрачната околност. После зави по улица „Минт“. Бразил все още разучаваше опасните лица, вторачени в тях, когато Уест прояви интерес към тойотата отпред. Страничният ѝ прозорец беше счупен, номерът ѝ висеше. Вътре имаше двама млади мъже. Шофьорът я наблюдаваше в огледалото за обратно виждане.

— Искаш ли да се обзаложим, че колата пред нас е крадена — предложи Уест.

Тя написа регистрационния номер на колата на подвижния информационен терминал и той започна да сигнализира, сякаш Уест току-що бе спечелила на ротативните машини. Тя прочете съобщението и включи синьо-червените светлини. Тойотата изфуча напред.

— Мамка му! — изруга Уест.

Започна преследване с висока скорост и тя трябваше едновременно да се прави на състезател, да балансира кафето и цигарата си и да откачи микрофона. Бразил не знаеше какво да направи, за да ѝ помогне. Струваше му се, че това ще бъде приключението на живота му.

— 700! — изкрещя Уест в микрофона. — Участвам в преследване!

— Слушам, 700 — отговори радиото. — Ефирът е на твое разположение.

— Намирам се в северната част на „Пайн“, завивам наляво по Седма. Ще ти дам описание след секунда.

Бразил едва се съдържаше. Защо Уест просто не изпревари колата и не я засече? Тойотата не беше особено мощна. Надали можеше да върви прекалено бързо.

— Натисни сирената! — извика му Уест.

Бразил не беше изкарал този курс в академията за доброволци. Той разкопча колана си и започна да опипва по таблото, под него, около коленете на Уест. Беше почти в скута ѝ, когато напипа някакво копче, което му се стори обещаващо. Натисна го, докато профучаваха

надолу по улицата. Багажникът шумно се отвори. Колата попадна в дупка и по асфалта се разпиляха фенери, инструменти, дъждобран и различни уреди за проучване на местопрестъпления. Уест не можа да повярва на очите си, когато видя всичко това в огледалото. Бразил мълчеше смутено, докато Уест изключваше светлините. Тя намали, отби от пътя и спря. После погледна към него.

— Съжалявам — каза Бразил.

ГЛАВА ТРЕТА

В продължение на час и половина Уест не продума. Тя и Бразил пълзяха по улицата и събираха полицейските принадлежности, които бяха изхвърчали от багажника. Фенерът беше счупен. Фотоапаратът „Полароид“ никога вече нямаше да снима. Дъждобранът бързо се отдалечаваше, закачен за ауспуха на някаква кола, и сигурно скоро щеше да се запали.

Уест и Бразил вървяха и спираха, събираха и отново тръгваха. Работата се вършеше без разговори. Уест беше толкова ядосана, че не смееше да проговори. Досега покрай тях бяха преминали две полицейски коли. Началник Уест не се съмняваше, че цялата смяна знае какво точно е станало. Вероятно смятаха, че самата тя е натиснала бутона, тъй като досега не бе участвала в преследване. Преди тази вечер нея я уважаваха. Хората ѝ се възхищаваха от нея. Но Бразил провали всичко. Тя го изгледа с омраза. Младежът вдигна един кабел, нависоко го грижливо и го пхна зад резервната гума, която по чудо не бе изхвърчала с другите неща.

— Разбери ме — внезапно заговори Бразил, загледан в нея под светлината от уличната лампа. — Не го направих нарочно. Какво повече искаш да кажа?

Уест се качи обратно в колата. Анди се зачуди дали няма да си тръгне без него. Можеше просто да реши да го остави тук, за да бъде убит от търговци на наркотици или проститутки, които всъщност бяха мъже. Вероятно Уест също се сети за възможните последици и затова го изчака да се качи. Той затвори вратата и закопча предпазния колан. Скенерът не беше замлъкнал и Бразил си пожела скоро да се заемат с нещо друго, за да може да изкупи грешката си.

— Няма откъде да знам никакви подробности за колата ти — каза Анди с кротък, благоразумен тон. — Колата, която карах в академията, беше по-стар модел. Багажникът се отваряше от външната страна. А и не ни учиха как да използваме сирената...

Уест включи на скорост и подкара.

— Знам. Не те обвинявам. Не си го направил нарочно. Това е достатъчно — каза тя.

Уест реши да пробват друг район. Улица „Римъс“ близо до приюта за кучета. Там нищо не можеше да се случи. Предположението ѝ щеше да е правилно, ако не беше старата пияна жена, която бе решила да започне да крещи на моравата на баптистката църква близо до автогарата и „Престо грил“. Уест чу повикването и нямаше друга възможност, освен да подкрепи обадилия се патрул. Тя и Бразил се намираха на около четири пресечки от местопроизшествието.

— Това ще е фасулска работа и трябва да си остане такава — многозначително се обърна Уест към Бразил.

Тя увеличи скоростта и зави надясно по „Ланкастър“.

Едноетажната църква беше от жълти тухли с осветени прозорци с цветни стъкла. Вътре нямаше никой. По малката морава, близо до надписа „Исус призовава“, бяха разхвърляни празни бирени шишета. Някаква стара жена крещеше и плачеше истерично, като се опитваше да се освободи от две униформени ченгета. Бразил и Уест излязоха от колата и се отправиха към тях. Когато полицаите видяха началничката си, се озадачиха и изнервиха.

— Какво става? — запита Уест.

Жената пищеше и нямаше зъби. Бразил не можеше да разбере нито дума.

— Буйство в пияно състояние — отговори ченгето, на чиято табелка пишеше „Смит“. — И преди сме я прибирали.

Жената беше поне на шейсет години. Бразил не можеше да свали очи от нея. Беше ужасно пияна и се гърчеше под силната светлина на уличната лампа, близо до църквата, която вероятно не посещаваше. Носеше избелял зелен пуловер и мръсни джинси. Шкембето ѝ беше издуто, гърдите ѝ приличаха на останали без въздух балони. Ръцете и краката ѝ бяха покрити с дълги тъмни косми.

Майката на Бразил имаше навика да прави сцени пред къщата, но вече бе приключила с това. Анди си спомни една нощ в миналото, когато се прибра у дома от магазина и намери майка си пред къщата. Тя крещеше и сечеше оградата. В същото време се зададе полицейска кола. Бразил се опита да я спре, като внимаваше да не попадне под ударите на брадвата. Полицаят познаваше всички в града и не заключи

майка му за нарушение на обществения ред, макар да имаше оправдание за това.

Уест огледа китките на старицата, закопчани с белезници. Жената продължаваше да вие с измъчен глас. Уест хвърли ядосан поглед на подчинените си.

— Къде е ключът? — запита тя. — Прекалено сте ги стегнали.

Уест познаваше Смит от много години. Той ѝ напомняше за изморените стари ченгета, които отиваха да работят като частна охрана в някоя компания. Тя протегна ръка и той ѝ подаде малкия метален ключ. Уест разкопча белезниците. Веднага щом жестоката стоманена хватка изчезна, старата жена се успокои. Тя нежно разтри дълбоките червени следи по китките си, а Уест смъмри ченгетата:

— Не можете да постъпвате така. Наранявате я.

Уест помоли старицата да протегне ръце, за да бъде претърсена. Сети се, че щеше да е разумно да си сложи ръкавици. Но в колата ѝ нямаше кутия с ръкавици, тъй като вече не се нуждаеше от такива неща, а и старата жена вече бе подложена на достатъчно унижения. Уест не обичаше да претърсва хора, а и никога не бе обичала. Спомни си как в миналото бе намирала неприятни изненади като фетиши от птичи нокти, изпражнения, използвани презервативи и ерекции. Сети се как в дните си като начинаещо ченге бе извадила студена, мазна наденица от джоба на Пилешкото крило точно преди той да я фрасне с единствената си ръка. Тази старица обаче не притежаваше нищо, освен черен гребен и ключ, закачен на връзка от обувки около врата ѝ.

Името ѝ беше Ела Джонстън. Полицайката ѝ сложи белезниците отново, но тя не се възпротиви. Стоманата беше студена, но острите змийски зъби отпреди минута липсваха. Тя знаеше с какво я бяха вързали проклетите копелета. Отзад на гърба ѝ, за да не може да вижда. То я хапеше безпощадно, а в кръвта ѝ се изливаше отрова, затова тя не спираше да пици и да се тресе. Сърцето ѝ удряше лудо в ребрата и сигурно щеше да се пукне, ако синята кола с онази мила дама не бе спряла при тях.

Ела Джонстън винаги бе знаела, че смъртта настъпва, когато сърцето ти се пукне. При нея се бе стигало почти дотам много пъти. Още в дните, когато беше на дванайсет години и момчетата я хващаха

веднага след като си измиеше косата. Те правеха с нея неща, за които тя никога нямаше да проговори. Просто се прибираще у дома, почистваше мръсотията и полепналите листа от плитките си и се измиваше.

Дамата от полицията беше сладка, а и с нея имаше някакъв граждански помощник — чистичко момче с мило лице. Ела реши, че е детектив. Те я хванаха нежно за ръцете, сякаш отиваха заедно на църковната служба за Великден, а тя бе облечена в елегантна рокля.

— Защо трябва да се напиваш така и да идваш тук? — сериозно, но без злоба я запита полицайката.

Ела не беше сигурна какво означава това „тук“. Знаеше само, че не я бива много да ходи, значи не можеше да е далеч от апартамента си в „Ърл Вилидж“, където по-рано вечерта седеше кротко и гледаше телевизия, когато телефонът звънна. Обаждаше се дъщеря ѝ с ужасни новини за Ефрим — четиринайсетгодишния внук на Ела, който се намирал в болницата. Същата сутрин Ефрим бил застрелян с няколко куршума. Предполагаше се, че белите лекари бяха направили всичко възможно, за да го спасят, но Ефрим винаги се бе проявявал като прекален инат. Споменът докара нови горещи сълзи в очите на старицата.

Ела разказа на полицайката и детектива всичко, докато я настаняваха на задната седалка на полицейската кола зад обезопасителната преграда, която пречеше на арестуваните да наранят полицаите отпред. Ела пресъздаде краткия живот на Ефрим, връщайки се до дните, когато го бе люляла на ръце след раждането му. Той винаги бе създавал неприятности, също като баща си. Беше започнал да танцува още на две години. После обичаше да се прави на велик между момчетата на улицата, които имаха много пари от търговия с наркотици.

— Сега ще ви закопчая колана — каза русият детектив и се наведе към нея.

Ухаеше приятно на ябълки и подправки.

Старата жена вонеше на застояла пот и алкохол. Неприятната миризма докара нови спомени в мислите на Анди. Ръцете му трепереха леко и не се справяха ловко както обикновено. Не разбираше какво

мърмори старицата и защо плаче. Дъхът ѝ миришеше като боклукчийска кофа в горещо време. Уест не пожела да му помогне. Просто стоеше отстрани и гледаше, убедена, че Бразил ще свърши мръсната работа. Ръцете му докоснаха неволно врата на жената и той се учуди на топлотата и гладкостта на кожата ѝ.

— Всичко ще се оправи — успокои я Анди, макар сам да не вярваше в това.

Уест не беше наивна. Знаеше, че с патрула има проблеми. А и как да не е така, при положение че начело стоеше заместник-началник Гуди? Фактът, че някои ченгета могат да бъдат прекалено груби или непрофесионални, не представляваше новост за нея, но тя не бе съгласна да се примири с това. Уест приближи към двете застаряващи и недоволни от работата си ченгета. Застана пред Смит и си припомни сержантските дни, когато трябваше да работи с дървета като него. Смяташе го за толкова долна личност, че не би нахранила дори прасетата си с него.

— Никога вече да не виждам или чувам нещо такова — нареди Уест с нисък тон, който Бразил намираще за ужасяващ.

Тя стоеше достатъчно близо до Смит, за да види наболата му брада и спуканите капиляри, причинени от това, с което той се забавляваше, когато не се намираще в патрулната кола. Очите му я гледаха безжизнено, тъй като мозъкът му отдавна бе загубил способността си да разсъждава.

— Ние сме тук, за да помагаме, а не да нараняваме — прошепна Уест. — Запомни ли? Това се отнася и за теб — обърна се тя към партньора му.

Нито едно от ченгетата нямаше представа кое е момчето с Уест. Те седнаха в украсената със стършелово гнездо кола и се загледаха в отминаващата „Краун Виктория“. Затворничката зад гърба им тихичко похъркваше.

— Може началник Дева най-после да си е хванала гадже — каза Смит, докато отваряше пакетче дъвки.

— Да — съгласи се партньорът му. — А когато ѝ писне от хлапето, ще ѝ покажа какво изпуска при големите момчета.

Те се разсмяха и потеглиха. След минута радиото съобщи още лоши новини.

— Улица „Бийтис Форд“ хиляда и триста — каза диспечерът. — Някакъв кретен с нож е взел за заложник една линейка.

— Добре че вече сме заети — каза Смит, мляскайки дъвката си.

Уест извади лош късмет, че Джеръм Суон бе преживял една кофти вечер. Тя бе започнала още преди слънцето да залезе над тази скапана част на града. Уест нямаше откъде да знае за свърталището на крадци в района, познато като „Бейзин“. То се намираше близо до приюта за кучета, накъдето Уест се бе отправила. Затова, когато радиото предаде съобщението, тя се оказа в капан. Първи на местопрестъплението се озоваха две патрулни коли, после пристигна капитан Дженингс с придружителя си, градския съветник Хю Бледсо.

— По дяволите — изруга Уест, когато стигнаха там. — Мамка му!

Тя паркира на тясната тъмна улица.

— Виждаш ли онзи човек, който излиза от колата? Онзи в костюма? Знаеш ли кой е той?

Бразил се протегна към ръчката на вратата, но се спря.

— Знам много добре кой е — отвърна той. — Големият Досадник.

Уест го погледна изненадано. Наистина ченгетата бяха измислили прякор за градския съветник, но не можеше да разбере откъде Анди го знае.

— Не казвай нито дума — предупреди го тя, докато отваряше вратата. — Стой по-далеч. И не докосвай нищо.

Линейката беше паркирана по средата на улицата. Задната ѝ врата беше широко отворена и осветена от синьо-червените полицейски лампи. Полицаяте се бяха събрали близо до едната задна гума, за да уточнят плана си за действие. Уест отиде отзад, за да огледа и прецени положението. Бразил я следваше по петите, умирайки от желание да види какво става отпред. Суон се намираше вътре в линейката и размахваше хирургическа ножица. Очите му приличаха на кървави жълтъци, които се изпълниха с ярост, когато полицайката в бяла риза застана пред него.

По главата му имаше кървящи рани от сбиването, в което бе участвал в свърталището, където играеше комар и пиеше евтино вино „Нощен експрес“. След като го вкараха в линейката, той реши, че точно в този момент не му се ходи никъде. Винаги когато го обхванеше подобно настроение, Суон се възползваше от заобикалящата го среда. В този случай той грабна най-близкия опасен предмет и заплаши санитарите, че е болен от СПИН и ще намушка всеки един от тях. Те побягнаха от линейката и повикаха полицията. Всички ченгета бяха мъже, с изключение на оная с големите цици, която го гледаше, сякаш щеше да направи нещо.

Уест веднага схвана проблема. Престъпникът държеше бравата на страничната врата, която водеше към улицата, и единственият начин да бъде заловен беше някой да се качи в линейката. Това не изискваше кой знае какъв план. Уест отиде отзад, за да се уговори с полицаите, все още скупчени до гумата.

— Ще го разсея — каза тя и усети вторачения поглед на Бледсо, който я гледаше, сякаш никога не бе виждал жена в униформа. — В секундата, когато свали ръка от вратата, вие ще го хванете.

Уест се приближи до линейката, направи гримаса и размаха ръка пред очите си.

— Кой е използвал спрей? — извика тя.

— Дори това не го спря — уведоми я едно от ченгетата.

След секунда Уест вече беше в линейката и държеше пред себе си като щит алуминиева носилка. Тя се движеше леко, а устните ѝ мърдаха. Суон очевидно не харесваше думите ѝ. Очите му бяха приковани върху нея, вените по врата му изпъкнаха. Той потръпна и започна да я предизвиква с обиди и погледи. Уест се намираше на половината път от него, когато той се хвърли към нея. Суон бе изсмукан навън, сякаш бе отворил вратата на самолет. Бразил се приближи към тях, за да види какво става. Намери престъпника проснат по очи на улицата, окован с белезници и заобиколен от ченгета. Градският съветник Бледсо наблюдаваше с ръце в джобовете си. Очите му проследиха Уест, която отиваше към колата си. После се насочиха към Бразил.

— Ела тук — нареди му Бледсо.

Анди хвърли безпомощен поглед към Уест, уплашен да не го оставят на мрачната, недружелюбна улица. Помнеше нареждането на

Уест да не говори с никого.

— Ти си онзи репортер — заяви Бледсо, когато Анди се приближи до него.

— Не знам дали съм *онзи* — отговори Анди.

Той просто се опитваше да се държи скромно, но Бледсо изтълкува думите му погрешно. Съветникът реши, че хлапето се прави на тарикат.

— Предполагам, че Супержена току-що ти осигури добра история, а? — запита Бледсо и кимна към Уест, която се качваше в колата си.

Бразил започна да се паникьосва.

— Трябва да тръгвам — каза той.

Бледсо имаше козя брадичка и обичаше да се плеска с големи количества гел. Беше пастор в баптистката църква на Джеремая авеню. Пулсиращите полицейски светлини се отразяваха в очилата му, докато гледаше втренчено Бразил и бършеше врата си с носна кърпа.

— Позволи ми да ти кажа нещо — продължи той с мазен глас. — Шарлът не се нуждае от хора, които са нечувствителни към човечността, бедността и престъпността. Дори този човек тук не заслужава да се подиграват с него и да му се смеят.

Полицайте отведоха замаяния Суон, който не можеше да си обясни какво се бе случило. Той си прекарваше кротко времето в свърталището и изведнъж бе отвлечен от извънземни.

Бледсо махна с ръка към осветените небостъргачи в далечината, които блестяха като приказно царство.

— Защо не пишеш за това? — запита съветникът.

Звучеше, сякаш искаше Бразил да запише думите му, затова младежът извади бележника си.

— Огледай всичко добро, постиженията. Виж как израснахме. Обявени сме за най-хубавия за живеене град в страната, третия по големина банков център, където са ценени и изкуствата. Хората имат желание да се нанесат тук. Но не, о, не — извика той и потупа Бразил по рамото. — Утре на закуска ще прочета още една потискаща история. Линейка, отвлечена от човек с нож. Новини, целещи да всеят ужас в сърцата на гражданите.

Уест подкара колата и Анди се затича след нея, сякаш щеше да изпусне училищния автобус. Бледсо го изгледа изненадано и

раздразнено, защото не бе довършил речта си. Уест знаеше, че съветникът неслучайно е излязъл с полицията същата вечер, когато Анди Бразил, експериментът в обществените връзки на полицията, бе на улицата. Бледсо искаше името му да се появи във вестника и да впечатли бъдещите си избиратели със загрижеността и съпричастието си. „Градски съветник отделя от времето си, за да излиза с патрулиращите“. Заглавието вече беше пред очите ѝ. Тя нервно отвори жабката и потърси хапчетата си против киселини.

Уест спря колата, за да може Анди да се качи. Той дори не дишаше тежко, а тъкмо бе спринтирал над шейсет метра. От подобни гледки винаги ѝ се допушваше.

— Предупредих те да не говориш с никого — каза тя, докато палеше цигарата си.

— А какво трябваше да направя? — негодуващо запита Анди. — Ти ме изостави и не можех да му откажа.

Пътуваха покрай порутени сгради, някои със заковани по прозорците дъски, в които никой вече не живееше. Бразил наблюдаваше Уест и мислеше за епитета „Супержена“, прикачен ѝ от Бледсо.

— Направили са грешка с повишението ти — обади се Анди. — Там, в линейката, наистина се справи страхотно.

Уест бе много добра в подобни схватки в миналото. Взимането на изпита за сержант представляваше първата стъпка към работата с документи и политическата коректност. Уест вярваше, че ако Хамър не бе пристигнала в града, тя щеше да си смени работата.

— Е, разкажи ми — каза Бразил.

— Какво? — запита Уест, като издуха дима от цигарата.

— Какво му каза? — полюбопитства Анди.

— На кого?

— На онзи тип в линейката.

— Не мога да ти кажа.

— Е, хайде де. Каза му нещо, което ужасно го вбеси — настоя репортерът.

— Не — кратко отвърна Уест и изтърси пепелта през прозореца.

— О, я стига. Какво?

— Не казах нищо.

— Не е вярно. Каза.

— Нарекох го „путьо“ — най-после призна тя. — Но не можеш да го отпечаташ.

— Права си — съгласи се Анди.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Минути след десет часа вечерта небето бе надвиснало мрачно над ужасяващото местопрестъпление в центъра на града. Напрегнатите и изпотени полицаи обикаляха и осветяваха с фенерите си паркинга зад порутена сграда и околния район, обраснал с плевели, където бе изоставен взетият под наем линкълн. Вратата на шофьора беше отворена, фаровете светеха, алармата даваше прекалено закъсняло предупреждение. Детектив Брюстър, извикан от дома си, стоеше до линкълна и говореше по мобифона си. Беше облечен в джинси и стара фланела, а значката и четиридесеткалибровият „Смит и Уесън“ бяха закачени на колана му.

— Май имаме още един — съобщи той на шефката си.

— Можеш ли да ми дадеш десет-тринайсет? — прозвуча гласът на Уест по телефона.

— Десет-тринайсет е все още празен — отвърна Брюстър, като се огледа наоколо. — Но не за дълго. Какъв е твоят десет-двайсет?

— Дилуърт. Тръгвам към теб по четиридесет и девета. Е. О. Т. Десет-петнайсет.

В академията Бразил бе учил как да говори по радиото и разбираше кодовете, както и защо Брюстър и Уест си служеха с тях. Нещо много лошо се бе случило, а те не искаха някой друг, например любопитен репортер, да ги подслуша. Брюстър беше уведомил Уест, че на местопрестъплението все още няма зяпачи, но не за дълго. От своя страна Уест му бе съобщила, че е на път към него и ще пристигне след по-малко от петнайсет минути.

Тя се протегна към мобифона, който бе включила в запалката. Набра някакъв номер, докато шофираше бързо. Разговорът ѝ с началник Хамър беше кратък.

Уест погледна строго към Бразил.

— Прави всичко, което ти кажа — нареди му тя. — Това е сериозно.

Докато стигнат до местопрестъплението, наоколо се бяха струпали доста репортери, които се опитваха да се приближат до ужасната трагедия. Уеб държеше микрофон и говореше пред камерата. Красивото му лице изглеждаше искрено и изпълнено с тъга.

— Все още не е установена самоличността на жертвата, която, както първите три, застреляни наблизко, е шофирала кола под наем — съобщи Уеб за новините в единайсет часа.

Уест и Бразил си проправяха път кротко, но решително. Вървяха забързано, като избягваха насочените към тях микрофони и камери. Около тях валяха въпроси, сякаш бе избухнала някаква новинарска бомба, и Бразил бе ужасен. Чувстваше се страшно неуверен и притеснен, без да знае защо.

— Сега знаеш как е — каза Уест тихо.

Яркожълта лента за ограждане на местопрестъпления бе опъната от гората до улицата. Големите черни букви по нея повтаряха предупреждението: „Внимание. Местопрестъпление. Не влизай“. Лентата пречеше на репортери и любопитни да се доближат до линкълна и безсмислената смърт до него. В ограденото пространство чакаше линейка с работещ двигател, а детективите бяха навсякъде. Просветваха фенери, видеокамери записваха, а криминолозите подготвяха колата, която трябваше да бъде закарана за обработка в управлението.

Бразил напрегнато се опитваше да възприеме всичко и толкова се тревожеше дали ще го допуснат по-близо, че не забеляза Хамър, докато не се сблъска с нея.

— Извинете — промърмори той на по-възрастната жена, облечена в костюм.

Хамър изглеждаше сериозно разтревожена и веднага заговори с Уест. Анди огледа късата посивяваща коса, ограждаща красиво, остро лице, нисичката, но елегантна фигура. Той никога не бе срещал полицейската началничка, но я бе виждал по телевизията и на снимки и веднага я разпозна. Беше възхитен и неприкрито се вторачи в нея. Струваше му се, че наистина може да се влюби в тази жена.

Уест се обърна и посочи към него, като че ли беше куче.

— Стой тук — заповяда му тя.

Бразил очакваше подобно нещо, но не беше доволен от него. Започна да протестира, но никой не му обърна внимание. Хамър и Уест минаха под лентата, а едно от ченгетата изгледа Анди предупредително, сякаш искаше да му каже хич и да не си мисли да ги последва. Бразил се загледа в двете полицайки, които спряха да огледат нещо върху овехтелия напукан асфалт. Кървави следи от влачене проблеснаха в светлината на фенера на Уест. Тя разгледа малката размазана локвичка на сантиметри от отворената врата на колата и си помисли, че знае точно какво е станало.

— Бил е застрелян ето тук — каза тя на Хамър. — Паднал.

После посочи към локвата.

— Тук е ударил главата си. После са го влачили за краката.

Кръвта започваше да се съсирва. Хамър се почувства притеснена от пулсиращите светлини, нощта и ужаса. Усецаше миризма на смърт. Носът ѝ се бе научил да я различава още през първата година, когато стана ченге. Кръвта се разлагаше бързо. Ставаше по-рядка по краищата и гъста в средата, а миризмата беше сладникава и отворителна. Следата водеше към храсталак от прекалено израснали лози и борчета с много плевели между тях.

Жертвата изглеждаше на средна възраст. Беше облечен в бежов костюм, измачкан от пътуването. Някой бе пръснал главата му с изстрели. Панталонът и бельото му бяха смъкнати до коленете. Виждаше се познатият яркооранжев пясъчен часовник, а по кръвта бяха полепнали листа и други частици от растения.

Доктор Уейн Одом беше съдебен лекар на района Шарлът-Мекленбърг повече от двайсет години. Беше сигурен, че рисунката е била направена точно там, където бе намерен трупът, защото вятърът бе нанесъл лек оранжев слой върху листата на близките дървета. Докторът зареди фотоапарата, без да свали окървавените си ръкавици. Предполагаше, че си има работа с хомосексуални серийни убийства. Доктор Одом беше един от настоятелите на баптистка църква „Нортсайд“ и вярваше, че разгневеният бог наказва Америка за перверзиите ѝ.

— По дяволите — измърмори Хамър, докато криминолозите оглеждаха района за улики.

Уест се чувстваше ужасяващо безсилна.

— Какво е това? На около сто метра от последното? Имам сума ти хора наоколо. Никой нищо не е видял. Как е възможно?

— Не можем да наблюдаваме всички улици през всяка секунда от деня — ядосано каза Хамър.

Отдалеч Бразил наблюдаваше как един от детективите разглежда портфейла на жертвата. Анди се опитваше да си представи какво са видели Уест и Хамър, докато търпеливо чакаше до колата на Уест и си водеше бележки. Най-важното, което бе научил по време на следването си, бе, че дори ако няма цялата информация, може да създаде настроение. Той разгледа задната част на порутената тухлена сграда и реши, че някога е била нещо като склад. Всички прозорци бяха счупени и сякаш гледаха към него с мрачни празни очи. Противопожарната стълба беше ръждясала и половината от нея липсваше.

Светлината от прожекторите изглеждаше разсеяна и призрачна и едва достигаше до храсталака, където всички се бяха струпали. Около взетата под наем кола прелитаха светулки. Анди чуваше ясно далечния шум от трафика. Пристигнаха санитарни, които се потяха в униформените си гащеризони и носеха сгъваема количка и черен чувал за трупове. Бразил изпъна врат, за да вижда по-надалеч, и започна да пише бързо. Санитарите стигнаха до трупа и разгънаха носилката. Хамър се извърна встрани, когато металът изтрака. Уест и Брюстър разглеждаха шофьорската книжка на жертвата. Никой не възнамеряваше да коментира нещо пред Бразил.

— Карл Парсънс — прочете Брюстър от шофьорската книжка. — Спартанбърг, Южна Каролина. Четиридесет и една годишен. Парите му липсват. Бижутата му също са изчезнали, ако въобще е имал такива.

— Къде е отседнал? — попита Хамър.

— Струва ми се, че имаме потвърждение за „Хайът“, близо до Саутпарк.

Уест клекна, за да огледа света под различен ъгъл. Парсънс лежеше почти на едната си страна на сред гнездо от окървавени листа.

Очите му приличаха на цепки и гледаха празно. Доктор Одом го унижи още веднъж, вкарвайки дълъг химически термометър в ануса му, за да измери вътрешната температура. Всеки път, когато съдебният лекар докосваше трупа, от дупките в главата капеше кръв.

Уест осъзна, че този, който извършваше убийствата, няма намерение да спре.

Бразил също не възнамеряваше да спре, независимо от това, че Уест непрекъснато се изпречваше на пътя му. Беше направил всичко възможно, за да предаде видимите детайли и настроението, и сега обикаляше и се оглеждаше внимателно. Забеляза нов яркосин мустанг, паркиран близо до необозначена полицейска кола, на чиято предна седалка се намираше някакъв тийнейджър заедно с детектив, маскиран като търговец на наркотици, когото Бразил никога преди не бе виждал. Анди продължи да записва впечатленията си, докато хлапето говореше, а санитарите прибираха трупа в черния чувал. Репортерите, особено Уеб, пощуряха, опитвайки се да снимат как отнасят убития, който приличаше на гигантски черен пашкул. Никой, освен Бразил, не обърна внимание на тийнейджъра, който излезе от колата на детектива и бавно се върна до мустанга си.

Гюрукът на колата беше свален и когато Анди се отправи към лъскавата кола, сърцето на момчето отново заби възбудено. Хубавият рус младеж държеше репортерски бележник в ръка. Джеф Дийдрик завъртя ключа и запали двигателя с треперещи ръце, като се опитваше да изглежда безразличен.

— Аз съм от „Шарлът Обзървър“ — представи се Бразил, като застана до шофьорската врата. — Бих искал да ти задам няколко въпроса.

Дийдрик щеше да стане известен. Беше само седемнайсетгодишен, но можеше да мине и за двадесет и една, ако не му поискаха карта за самоличност. Сега щеше да има всички онези момичета, които преди тази нощ не му обръщаха никакво внимание.

— Струва ми се, че няма проблем — отвърна Дийдрик престолено неохотно, сякаш цялото внимание към него го бе изморило.

Бразил се качи в мустанга, който изглеждаше съвсем нов и очевидно не принадлежеше на момчето. Това си личеше от финия син

ключодържател, който отговаряше на цвета на колата. Плюс това повечето толкова млади хлапета не притежаваха мобифони, освен ако не бяха търговци на наркотици. Бразил беше готов да се обзаложи, че мустангът принадлежи на майката на Дийдрик.

Първо репортерът записа името, адреса и телефона на момчето, после му повтори всяка сричка, за да е сигурен, че всичко е правилно. Беше се научил на подобна прецизност по тежкия начин. През първия месец във вестника той бе получил три оплаквания за дребни, незначителни грешки в изписването на нечие име, например „Младши“ вместо „Трети“. Това бе довело до написването на некролог за сина вместо за бащата. Синът си имаше проблеми с данъчните власти и не се ядоса на грешката. Дори се обади на Анди, за да помоли да не я поправят. Пакър обаче не се съгласи.

Вероятно най-тъпата грешка на Бразил, за която той не обичаше да си спомня, бе, когато трябваше да напише статия за някакъв публичен спор относно домашните животни. Той обърка името на мястото с името на човек и през цялото време говореше за Лата Парк това и г-жа Парк онова. Затова този път се увери, че е записал правилно всички данни за Дийдрик. Тук нямаше да има проблеми. Бразил хвърли поглед към зловещата сцена в далечината, където санитарите вкарваха трупа в линейката.

— Признавам, че ударих няколко, после си тръгнах. Усетих, че няма да мога да се добера до вкъщи — говореше Дийдрик нервно и възбудено.

— Значи си отбил тук, за да идеш до тоалетната? — запита Бразил, като обърна нова страница в бележника си.

— Да. Спях и видях онази кола. Фаровете й светеха, а вратата беше отворена. Реших, че и другият шофьор е искал да се облекчи.

Дийдрик се поколеба за момент. Свали бейзболното си кепе и го обърна с козирката назад, после продължи:

— Чакам, ама не виждам никого. Ставам любопитен, затова отивам да видя. Слава богу, че имам телефон.

Хлапакът не успяваше да фокусира дивия си поглед и по челото му бяха избили капки пот. Струйки пот се стичаха и под мишниците му. Отначало помислил, че шофьорът на линкълна е много пиян, свалил си е панталоните и е припаднал. После обаче видял оранжевата боя и кръвта. Никога преди не се бил уплашвал така. Изтичал в колата

си, натиснал газта и се изнесъл оттук. Спрял встрани от шосето и се изпикал. После звънна на 911.

— Първата ми мисъл? — продължи Дийдрик, вече малко поспокоен. — Не е възможно. Имам предвид свирещата аларма, кръвта, панталона около коленете му... И, нали разбирате... частите му...

Бразил го погледна любопитно. Момчето заекваше.

— Какво за частите му? — попита Анди.

— Ами бяха боядисани с оранжев спрей. Петното беше ей такава.

Зачервеният Дийдрик очерта осмица във въздуха.

Бразил му подаде бележника си.

— Можеш ли да я нарисуваш? — помоли той.

За изненада на Бразил хлапакът нарисова с треперещи ръце пясъчен часовник.

— Като паяк „Черна вдовица“ — измърмори Анди, загледан в Уест и Хамър, които минаха под жълтата лента, готови да си тръгнат.

Той довърши интервюто набързо, отново уплашен да не го изоставят. А и имаше въпрос, който Уест и Хамър трябваше да чуят. От уважение той се обърна първо към началничката.

— Имало ли е оранжева рисунка на пясъчен часовник и по всички други жертви досега? — нетърпеливо и развълнувано запита той.

Уест застина, което рядко ѝ се случваше. Бразил си помисли, че Хамър е най-впечатляващата личност, която някога бе срещал. Тя просто махна с ръка, сякаш искаше да каже: „Без коментар“.

— Оставям на теб да се справиш с това — обърна се тя към Уест.

Хамър се отправи към сенките, където беше паркирана колата ѝ. Уест тръгна към форда си, без да промълви нито дума, а когато Анди седна до нея и закопча колана си, отново нямаха какво да си кажат. Радиото не млъкваше, а и ставаше много късно. Беше време да върне Бразил на паркинга на управлението, за да си вземе колата и да ѝ се махне от главата. Каква нощ!

Пътуваха обратно към ЦИЗ. И двамата бяха напрегнати и ядосани. Уест не искаше да повярва, че самата тя е докарала репортер на местопрестъплението. Просто не можеше да го понесе. Сигурно ѝ

се случваше нещо, предназначено за някой друг, и тя нямаше контрол върху него. Това ѝ припомни за времената в малкото религиозно училище в Бристол, Тенеси. Проблемите започнаха с Милдред.

Милдред беше много едра и всички останали момичета се страхуваха от нея. Но не и Уест. Тя виждаше съученичката си като възможност, тъй като Милдред беше от Маями. Родителите ѝ я бяха изпратили в „Кинг Колидж“, за да се спаси и поправи. Тя обаче бе намерила някакъв тип в Кингс порт, който познавал някого си в град Джонсън. Онзи от Джонсън пък се познавал с човек от „Ийстман Кодак“, който продавал марихуана. Една вечер Уест и Милдред запалиха по цигара на тъмния корт, където не се виждаше нищо, освен малките оранжеви огънчета.

Беше ужасно. Уест никога не бе правила нещо толкова смахнато и сега знаеше защо. Загуби контрол над себе си, започна да се кикоти и да разправя странни истории. Милдред пък ѝ разказа, че била дебела през целия си живот и знаела какво е да си черен и дискриминиран. Милдред беше страхотна. Двете седяха в продължение на часове на зелените пейки. Най-после легнаха по гръб и се загледаха в звездите и луната, която приличаше на яркожълта въртележка, заобиколена с меката сянка на обещанието. Пиха кола и изядоха всичко, което Милдред носеше в чантата си — най-вече шоколади, вафли и кексчета. Господи, как мразеше да мисли за онова скапано време. Извади късмет, че накрая марихуаната я направи параноичка. Едно-две дръпвания от третата цигара и беше готова да се затича към стаята си, да се заключи, да се скрие под леглото и да се покаже оттам само ако е облечена в маскировъчна униформа и с автомат в ръка. По едно време Милдред реши, че Уест е физически привлекателна, но никак не беше уцелила момента.

Уест вярваше, че жените са страхотни. Обичаше всичките си учителки и треньорки, стига да бяха свестни. Но тук имаше известни проблеми. Тя никога не се беше замисляла за това какво може да означава интересът на Милдред за нея, за семейството ѝ или за бъдещия ѝ живот. Освен това Милдред я сграбчи по същия начин, по който би постъпило и някое момче. Тя дори не я попита дали е съгласна, което бе твърде неудачно, тъй като Уест вече бе готова за схватка.

— Нямах право да се занимаваш с това — обърна се тя към Анди с обвинителен тон, когато завиха към паркинга на ЦИЗ.

— С кое? — сдържано запита Бразил.

— Знаеш с кое. Преди всичко, нямаше нужда да разпитваш свидетеля.

— Такава е работата на репортерите — отговори той.

— На второ място, пясъчният часовник е нещо, което само убиецът знае. Загрънаш ли? Затова не можеш да го отпечаташ във вестника. Точка по въпроса.

— Как можеш да твърдиш със сигурност, че убиецът е единственият, който знае за това? — попита Бразил, който едва сдържаше нервите си. — Откъде знаеш, че това няма да подтикне някой по-осведомен да ни даде някаква информация?

Уест повиши тон и си пожела никога да не бе срещала Анди:

— Направи го и следващият убит в града ще си теб.

— Ти — поправи я той.

— Дотук.

Тя вбесено спря колата. Нямаше да позволи на този келеш да продължи да поправя граматиката ѝ.

— Мъртъв си.

— Струва ми се, че току-що ме заплаши — спокойно каза Анди.

— О, не. Не е заплаха — възрази Уест. — Обещание е.

Полицайката паркира нервно.

— Намери си някой друг, с когото да излизаш патрул — посъветва го тя, като усети, че е по-вбесена, откогато и да било преди. — Къде си паркирал?

Бразил разгневено отвори вратата.

— Добре тогава — каза той. — Майната ти.

Анди излезе, затръшна вратата и се отдалечи в мрачната ранна утрин.

Успя да напише материала си навреме за градското издание. На път за вкъщи отби от I-77 и си купи две бири „Милър Лайт“. Изпи и двете, докато шофираше с висока скорост. Бразил имаше ужасния навик да кара адски бързо и понеже скоростомерът му не работеше, можеше само да предположи с колко километра в час се движи. Знаеше, че почти лети и е минал над сто и петдесет километра в час,

но не го правеше за първи път. Понякога се чудеше дали подсъзнателно не иска да умре.

У дома първо провери майка си. Тя спеше в леглото си и хъркаше с широко отворена уста. Той се облегна на стената и се загледа в нея. Приглушената светлина от лампата до леглото му напомни за тъжно замъглено око. Почувства се потиснат и изморен. Замисли се за Уест и се зачуди защо беше толкова безсърдечна.

Уест влезе в малката си къща, хвърли ключовете на кухненската маса и се отпрати към всекидневната. Найлс, абисинската ѝ котка, се присъедини към нея и тръгна по петите ѝ, както Бразил бе правил цял ден. Уест включи стереоуредбата и гласът на Елтън Джон ѝ напомни за нощта. Тя натисна друго копче и го смени с Рой Орбисън. Върна се в кухнята и си отвори бира. Чувстваше се обзета от сантименталност, но не знаеше защо. Влезе отново във всекидневната и включи телевизора, за да чуе късните новини. Навсякъде говореха за убийството. Уест се просна на канапето, където я очакваше Найлс. Той обичаше собственицата си и търпеливо чакаше реда си, докато телевизорът съобщаваше новините за зловещата смърт в града.

— Смята се, че още един бизнесмен, пристигнал в града по работа, се е оказал на „подходящото място в подходящото време“ — каза Уеб пред камерата.

Уест се почувства нервна, изморена и отвратена в същото време. Не беше доволна и от Найлс. Докато я нямаше, пак се бе катерил по библиотеката. Винаги го хващаше. Пък и не беше трудно. Той просто скачаше нагоре, достатъчно нависоко, за да събори няколко книги и една ваза. Също и рамкираната снимка на баща ѝ, но на Найлс очевидно не му пукаше. Проклетата котка. Мразеше я. Всъщност мразеше всички.

— Ела тук, сладурче — повика го тя.

Найлс замърка, защото знаеше, че това ще ѝ достави удоволствие. Вършеше работа всеки път. Найлс не беше глупав. Когато погледна към жената, която се грижеше за него, той се постара очите му да изглеждат много сини и сърдити. Собствениците на котки си падаха по такива неща. Както и очакваше, тя го грабна и го погали. Найлс беше щастлив.

Уест обаче не. На следващия ден, когато отиде на работа, Хамър я чакаше и очевидно всички знаеха за това. Уест остави закуската си, без дори да отвори плика. Просто захвърли всичко и забърза по коридора. Влетя във външния офис на шефката си и ѝ се допря да покаже на Хорджис среден пръст. Той страхотно се наслаждаваше на реакцията ѝ, че е повикана по този начин.

— Позволи ми първо да ѝ звънна — каза Хорджис.

— Позволи ми да ти позволя — саркастично отвърна Уест, без да прикрива лошото си настроение.

Хорджис беше млад и с обръсната глава. Защо го беше направил? Скоро щеше да си мечтае за коса. Да копнее за нея. Да гледа филми, където играят хора с много коса.

— Тя ще те приеме сега — съобщи Хорджис, като затвори телефона.

— Сигурна съм — отговори Уест с язвителна усмивка.

— За бога, Вирджиния — започна Хамър в момента, когато Уест влезе.

Началничката държеше сутрешния вестник и нервно се разхождаше. Хамър рядко носеше панталон, но днес бе обула. Костюмът ѝ беше тъмносин, а под него носеше риза на бели и червени райета. Обувките ѝ бяха от мека черна кожа. Уест трябваше да признае, че шефката ѝ изглежда страхотно. Хамър можеше да покрива или показва краката си, без някой да се замисли за пола ѝ.

— И сега какво? — заговори Хамър. — Четирима бизнесмени в продължение на четири седмици. Отвлечения, при които убиецът си променя решението и изоставя колите? Обири? Странен символ с формата на пясъчен часовник, нарисуван със спрей върху слабините на жертвите? Марка и модел, имена, професии... Всичко, освен снимките от местопрестъплението е отпечатано тук и цял свят може да го види!

Заглавието беше огромно:

УБИЕЦЪТ „ЧЕРНАТА ВДОВИЦА“ ВЗИМА ЧЕТВЪРТАТА СИ ЖЕРТВА

— А аз какво трябваше да направя? — попита Уест.

— Да го държиш далеч от неприятностите.

— Аз не съм детегледачка.

— Бизнесмен от Орландо, търговец от Атланта, банкиер от Южна Каролина и баптистки пастор от Тенеси. Добре дошли в прекрасния ни град!

Хамър захвърли вестника на канапето.

— Какво ще правим?

— Излизането му с полицията не беше моя идея — напомни й Уест.

— Станалото — станало — каза Хамър, като седна зад бюрото си и набра някакъв номер. — Не можем да се отървем от него. Имаш ли представа как ще изглежда това? И то след всичко друго?

Очите ѝ просветнаха гневно, когато секретарката на кмета отговори.

— Слушай, Рут, дай ми го веднага. Не ми пука какво прави — нареди Хамър и нервно забарабани с лакираните си нокти по плота.

Настроението на Уест, след като напусна кабинета на шефката си, беше отвратително. Не беше честно. Животът бе достатъчно тежък, а тя вече започваше да се притеснява и за Хамър. Всъщност какво въобще знаеше за нея, освен че бе пристигнала в Шарлът от Чикаго, огромния град, където задниците на хората мръзнаха през по-голямата част от годината, а мафията с лекота се справяше с държавните служители. Хамър просто бе долетяла тук, влачейки след себе си съпруга си домакин.

Бразил също не беше доволен от живота. Тази сутрин отново се тормозеше, тичайки нагоре-надолу по стъпалата на стадиона, където „Дивите котки на Дейвидсън“ бяха загубили всички мачове, които бяха играли. Анди се пресилваше и не му пукаше дали щеше да получи инфаркт, или поне жестока мускулна треска. Заместник-началник Уест беше скапан каубой, абсолютно нечувствителна, а началник Хамър въобще не се оказа такава, каквато си я беше представял. Можеше поне да му се усмихне или да го погледне, да го накара да се чувства добре дошъл. Бразил отново се затича по стълбите. Потта му оставяше мокри петна по цимента.

Хамър изпитваше огромно желание да прекрати разговора си с кмета и да му затръшне телефона. Беше ѝ писнало от тъпия начин, по който решаваше всички проблеми.

— Чух, че според съдебния лекар тези убийства имат хомосексуална връзка — каза той.

— Това е едно от мненията — отговори Хамър. — Факт е, че не знаем със сигурност. Всички жертви са били женени и с деца.

— Точно така — иронично каза той.

— Господи, Чък, не започвай да ме тормозиш от ранна утрин — въздъхна Хамър и погледна през прозореца, през който почти успяваше да види кабинета на досадното копеле.

— Все пак тази теория изглежда доста разумна — продължи той с провлечения си калифорнийски говор.

Кмет Чарлз Сърч произхождаше от Чарлстън. Беше на възрастта на Хамър и често се чудеше какво ли би било, ако си легнеше с нея. Ако не друго, то поне щеше да ѝ напомни за някои неща, които май бе позабравила. Преди всичко — за мястото ѝ. Ако не беше омъжена, Сърч щеше с готовност да се закълне, че е лесбийка. Той се облегна по-удобно на високия кожен стол и започна да драска в бележника си.

— Градът и бизнесът наоколо няма да пострадат много... — опита да каже той.

— Искане ми се да те хвана и да ти строша врата — закани се Хамър. — Кога ти направиха лоботомията? Щях да ти изпратя цветя, ако знаех деня.

— Джуди — провлече той, загледан в рисунката си, като си сложи очилата, за да я разгледа по-добре. — Успокой се. Знаем какво правя.

— Разбира се, че не знаеш.

Е, може би все пак беше лесбийка или поне бисексуална и говореше с дразнещия акцент на хората от Средния запад. Кметът взе червена химикалка, развълнуван от изкуството си. Драсканицата представляваше атом с орбити от малки молекули, които приличаха на странни яйца. Раждане. Това си беше истинско творчество.

За да влоши още повече и бездруго отвратителното си настроение, Уест трябваше да отиде и до моргата. Според нея Северна

Каролина нямаше най-добрата система. Някои случаи се поемаха на място от доктор Одом и лабораторията по криминалистика. Други се изпращаха на главния съдебен лекар в Чапъл Хил. Иди че го разбери. Сигурно и за това беше виновен спортът. Привържениците на „Стършелите“ оставаха в Шарлът, а тези на „Гархилс“ биваха обработвани в големия университетски град.

Службата на съдебния лекар на окръг Мекленбърг се намираше на улица „Порт Колидж“, срещу новата обществена библиотека. Уест застана пред стъклената врата и зачака да ѝ отворят. Трябваше да признае, че мястото не беше лошо. Сградата, където в миналото се помещаваше „Градински център Сиърс“, бе по-светла и модерна от повечето морги, а последния път, когато самолет на „ЮЕС Еър“ се разби наблизко, към нея бе прибавена още една хладилна зала. За съжаление управата на Северна Каролина явно не възнамеряваше да назначи още съдебни лекари за Мекленбърг, тъй като няколко некадърни сенатори бяха склонни да омаловажават бързото нарастване на района.

Имаше само двама съдебни лекари, на които се налагаше да се справят с повече от стоте убийства годишно, и когато Уест пристигна, и двамата бяха в залата за аутопсии. Мъртвият бизнесмен не изглеждаше по-добре сега, след като доктор Одом бе започнал да работи по него. Брюстър стоеше до масата, издокаран в найлонова престилка и ръкавици. Той кимна на началничката си, докато тя обличаше хирургическа униформа, защото не беше от хората, които рискуват неразумно. Одом бе опръскан с кръв. Държеше скалпела като молив и оглеждаше подкожната тъкан. Убитият имаше твърде много мазнини.

Помощникът в моргата беше едър мъж, който вечно се потеше. Той включи триона за аутопсии в контакта и се зае с черепа. Уест си помисли, че спокойно би могла да мине без това. Звукът беше поужасен от зъболекарска бормашина, миришеше неприятно на кости, а идеята за това какво точно става бе отвратителна. Уест реши, че няма да позволи да бъде убита или въобще да умре по някакъв подозрителен начин. Не искаше да се отнасят така с голото ѝ тяло в присъствието на хора като Брюстър, а служителите в моргата да си подават снимките ѝ и да коментират.

— Изстрели от упор, входовете зад дясното ухо — посочи доктор Одом с окървавената си ръкавица. — Голям калибър. Прилича на екзекуция.

— Точно като другите — отбеляза Брюстър.

— Ами гилзите? — запита докторът.

— Четиридесет и пет калибър, „Уинчестър“, вероятно със сребърен връх — отговори Уест и отново се сети за статията на Бразил и всичко, което младият репортер бе разкрил в нея. — Пет всеки път. Престъпникът не си дава труда да ги прибере. Не му пука. Ще имаме нужда от помощта на ФБР.

— Шибаната преса — изруга Брюстър.

Уест никога не бе ходила в Куантико. Винаги бе мечтала да посети Националната академия на ФБР, която представляваше нещо като Оксфорд за полицейското обучение. Но поради голямата ѝ заетост не ѝ остана време. После започнаха да я повишават. Накрая, единственото нещо там, на което имаше право, остана обучението за ръководители. Това означаваше банда началници с големи шкембета, помощник-началници и шерифи, които стояха отегчено на стрелбището и се мъчеха да преминат от 38-калибровите пистолети на полуавтоматични. Тя бе чувала доста истории за тези мъже, които грижливо събираха гилзите и ги подреждаха спретнато по джобовете си. Миналата година Хамър ѝ предложи да я изпрати. Забравй! Уест нямаше желание да научава каквото и да било от ФБР.

— Искане ми се да знам какво ще кажат техните хора, които правят профили — замисли се на глас Уест.

— Забравй — каза Брюстър, който дъвчеше клечка за зъби и в същото време си слагаше капки за нос.

Доктор Одом взе гъба и изцеди вода върху органите. После грабна гумен маркуч и изсмука малко кръв от гръдната кухина.

— Мирише на пиене — каза Брюстър, чийто вечно хремав нос не можеше да помирише нищо.

— Сигурно в самолета — съгласи се Одом. — Та какво ще кажеш за момчетата от Куантико? — запита той и погледна към Брюстър, сякаш Уест не бе споменавала и дума по въпроса.

— Ужасно са заети — отговори Брюстър. — Както ти казах, забравй. Само десет-единайсет човека се занимават с профили и са изостанали с около хиляда случая. Да не мислиш, че правителството

ще им отпусне повече пари? Не, по дяволите. А това е твърде лошо, тъй като тези момчета са адски добри.

Брюстър бе кандидатствал преди време във ФБР, но не му се уреди въпроса. Не назначаваха или пък отказът имаше нещо общо с теста с детектора на лъжата, на който той не се съгласи да бъде подложен. Детективът отново поднесе инхалатора към носа си. Господи, как мразеше смъртта. Беше грозна и вонеше. Жертвите й изглеждаха не само измъчени, но и унижени. Като члена на този нещастник. Човекът приличаше на балон, завързан на малко възелче, за да не му излезе въздухът.

Уест стоеше и с гневно лице наблюдаваше голото тяло, разрязано от врата до корема, и ярката оранжева боя, която никакво миене нямаше да премахне. Замисли се за съпругата и семейството му. Нито едно човешко същество не заслужаваше да бъде докарано в това злоещо място и да премине през всичко това. Тя отново се ядоса на Бразил.

Чакаше го, когато той излезе от сградата на вестника и с бележник в ръка се отправи към колата си и някаква нова история. Облечената в униформа Уест излезе от цивилния си форд и тръгна решително към Бразил, сякаш щеше да го нападне. Искаше й се да държи в ръката си спрей с миризмата от моргата и да го изпръска в лицето на Анди, за да натрие носа му в действителността, в която тя трябваше да живее всеки ден. Репортерът бързаше и изглеждаше доста замислен. Според дочутото от скенера някаква хонда гореше на паркинга на психиатричната клиника. Вероятно нямаше нищо страшно, но какво щеше да стане, ако някой бе останал в колата? Бразил спря стреснато и се вторачи в Уест, която го мушна с пръст в гърдите.

— Хей! — извика той и хвана китката й.

— Е, как е днес репортер „Черната вдовица“? — студено запита Уест. — Знаеш ли, тъкмо идвам от моргата, където е просната и разрязана действителността. Обзалагам се, че никога не си влизал там. Може някой ден да ти позволят да погледаш. Ще бъде страхотна история, нали? Мъж, който дори не е достатъчно стар, за да ти бъде баща. Червена коса, деветдесет килограма. Познай какво било хобито му.

Бразил пусна ръката на Уест. Опита се да ѝ отговори нещо, но не успя да намери подходящите думи.

— Табла и фотография. Пишел за църковния вестник. Жена му умира от рак. Имат две деца. Едното голямо, другото първа година студент. Искаш ли да научиш още нещо за него? Или господин Парсънс не представлява за теб нищо, освен история? Малки думи, изписани на хартия?

Бразил изглеждаше разстроен. Той се опита да тръгне към БМВ-то си. Помисли си, че хондата на паркинга все още гореше, но той вече не се интересуваше от нея. Уест обаче не възнамеряваше да му позволи да се отърве от нея толкова лесно. Тя го хвана за ръката.

— Свали си проклетата ръка от мен — каза Бразил, като дръпна ръката си, отключи вратата на колата и се качи в нея.

— Прецака ме, Анди — каза Уест.

Репортерът натисна педала за газта и изфуча от паркинга.

Уест се върна в ЦИЗ, но не отиде направо в отдела си, тъй като искаше да проучи някои неща. Отби се в архива, където жени в специални униформи управляваха света. Уест наистина трябваше да ухажва тези момичета, особено Уанда, която тежеше около сто, сто и десет килограма и можеше да напечата сто и пет думи в минута. Ако Уест се нуждаеше от досие или искаше да изпрати доклад за изчезнало лице, Уанда беше или герой или истински дявол, в зависимост от това кога бе яла за последен път. Веднъж месечно Уест ѝ носеше голяма кутия от „Кентъки фрайд чикън“ и понякога домашни бисквити и коледни меденки.

Тя приближи към бюрото и подсвирна на Уанда, която се възхищаваше от нея. Момичето тайно мечтаеше да е детектив и да работи за Уест.

— Имам нужда от помощта ти — съобщи Уест, като потръпна от болката в кръста, предизвикана от тежкия полицейски колан.

Уанда прочете името, което Уест надраска на лист хартия, и се намръщи.

— Мили боже — каза тя и поклати глава. — Помня го, сякаш беше вчера.

Уест не бе сигурна, но си помисли, че Уанда е успяла да качи още няколко килограма. Господ да ѝ е на помощ.

— Седни — покани я Уанда, като посочи с брадичка към стола, сякаш беше китайка. — Ще донеса микрофилма.

Докато подчинените на Уанда пишеха, печатаха и подреждаха, Уест прегледа микрофилма. Тя сложи очилата си и се зачете внимателно. Почувства се наранена от това, което видя, когато стигна до старите статии за бащата на Бразил. Неговото име също беше Андрю, но хората го наричаха Дрю. Когато Уест започна работа в полицията, той вече бе опитно ченге. Тя бе забравила цялата история и никога не бе направила връзката. Но сега, когато четеше статиите, си припомни трагедията и започна да разбира живота на Анди.

Дрю Бразил бил тридесет и шест годишен детектив по обирите по времето, когато спрял подозрителна кола на улицата. Застреляли го от упор в гърдите и умрял веднага. Уест остана за дълго загледана в снимката на бившия си колега. После се качи горе в отдела и извади досието, което никой не бе отварял от години, тъй като случаят бе изяснен напълно, а убиецът все още очакваше смъртната си присъда. Дрю Бразил изглеждаше доста хубав мъж. На една от снимките носеше кожено авиаторско яке, което Уест бе виждала и преди.

Снимките от местопрестъплението сякаш я прободоха в гърдите. Мъртвият полицай лежеше по гръб на улицата, вторачен, без да вижда, в слънцето, в една пролетна неделна сутрин. Четиридесет и пет калибровият куршум почти бе разкъсал сърцето му на две. На снимките от аутопсията доктор Одом бе вкарал двата си дебели пръста в дупката, за да покаже размера ѝ. Това беше нещо, което младият Анди Бразил никога не трябваше да види, а и Уест не възнамеряваше отново да говори с него.

ГЛАВА ПЕТА

В стаята на архива на „Обзървър“ Бразил също преглеждаше стари статии. Учудващо колко малко бе писано за Вирджиния Уест през изминалите години. Той прехвърли късите истории и черно-белите снимки, направени отдавна, когато косата ѝ била дълга и пъхната под полицейската ѝ шапка. Уест била първата жена, избрана за „Млад полицай на годината“, и това страхотно го впечатли.

Библиотекарката също беше впечатлена. Тя поглеждаше към Анди Бразил през секунда, а сърцето ѝ затуптяваше по-бързо винаги когато той влизаше в светилището ѝ, което бе доста често. Никога не беше виждала репортер, който да проучва историите си така задълбочено, както Анди. Без значение за какво пишеше, Бразил винаги проверяваше нещо или задаваше въпроси. Особено приятно ѝ бе, когато заставаше пред спретнатото ѝ бюро и я заговаряше. Бе работила като училищна библиотекарка, преди да започне тук след пенсионирането на мъжа си. Казваше се госпожа Бут. Минаваше шейсетте и вярваше, че Бразил е най-красивото човешко същество, което някога бе виждала. Беше приятен и любезен и винаги ѝ благодареше.

Анди бе шокиран, когато прочете, че Уест е била простреляна. Не можеше да повярва. Започна да прелиства страниците бързо, любопитен да научи повече подробности, но глупакът, който бе написал статията, бе изпуснал чудесната възможност за страхотна история. По дяволите! Всичко, което Анди разбра, бе, че преди единадесет години, когато Уест била първата жена детектив в отдел „Убийства“, получила информация от един доносник. Ставало дума за престъпник, когото Уест търсела. Съобщили ѝ, че в момента се намирал в „Престо грил“. Докато полицията и Уест пристигнат обаче, той си бил тръгнал. Очевидно по-късно повикали Уест за някакво престъпление в същия квартал. Извършителят бил същият човек, но вече бил ужасно пиян и раздразнен. Започнал да стреля в мига, когато Уест се появила. Тя го убила, но преди това той успял да я простреля.

Бразил умираше от желание да я разпита подробно за случая, но знаеше, че няма смисъл. Научи само, че куршумът наранил лявото ѝ рамо. Всъщност раната не била дълбока. Искаше да я попита дали куршумите са така горещи, както бе чувал. Дали тъканта около раната е била лошо обгорена? Много ли е боляло? Дали е паднала, или смело е приключила битката, без дори да осъзнае, че е ранена, докато не е видяла окървавената си ръка, както става по филмите?

На следващия ден Бразил подкара към Шелби. Благодарение на успехите си в тениса бе чувал за този малък, хубав град в област Кливлънд, откъдето произхождаше Бък Арчър, приятел на Боби Ригс, който бе победен от Били Джийн Кинг^[1] в „Битката на половете“. Гимназията „Шелби“ бе добре поддържан тухлен комплекс и общежитие, където ученици с много пари се готвеха за колежа в големите градове като Чапъл Хил и Рали. Околностите се състояха от ниви и селца с имена като Латимър и Бойлинг Спрингс. БМВ-то на Бразил премина покрай тенискортовете, където тренираше младежкият отбор. Хлапетата биеха сервиси и си подаваха къси удари, запотени и изморени от усилената игра.

Треньорът стоеше до оградата с бележник в ръка, издокаран в бял панталон, бяла риза, безформено кепе и с дебел слой крем на носа. Всичко по него бе старомодно и овехтяло.

— Движи си краката! Движи! Размърдай се! — извика той на едно момче, което никога не би могло да се раздвижи бързо. — Да не виждам краката ти да спират!

Момчето беше с наднормено тегло и носеше очила. Мръщеше се и очевидно бе скапано от умора. Бразил си спомни безкрайните страдания, причинени от амбициозни треньори и изтощителни упражнения. Но той винаги бе успявал във всичко, с което се захванеше, и сега почувства съжаление към това хлапе и желание да поработи с него и евентуално да го поободри.

— Добър удар — извика той, когато момчето успя да уцели топката и да я прати над мрежата.

Хлапетото пропусна следващия удар, докато се оглеждаше и търсеше привърженика си зад зелената ограда. Треньорът спря обиколката си и се загледа в русия, атлетичен младеж, който вървеше към него. Вероятно търсеше работа, но треньорът не се нуждаеше от

друг човек за тази група, която бе най-скапаната през последните години.

— Треньор Уагън? — запита Бразил.

— Да.

Старият треньор се зачуди откъде непознатият младеж може да знае името му. О, Господи! Сигурно хлапето бе играло в отбора преди няколко години, а Уагън не можеше да си спомни. Това се случваше все по-често, но нямаше нищо общо с „Джони Уокър“.

— Аз съм репортер от „Шарлът Обзървър“ — бързо и не без гордост се представи Бразил. — Пиша статия за една жена, която е играла в отбора на момчетата преди доста време.

Напоследък Уагън наистина трудно си припомняше миналото, но никога не би забравил Вирджиния Уест. В „Шелби“ тогава нямаше момичешки отбор, а тя бе прекалено добра, за да не ѝ обърнат внимание. Това бе създадо истински ад. Отначало управата не искаше и да чуе за подобна идея. Това ѝ попречи да влезе в отбора през първата година, докато Уагън се бореше със системата заради нея. През втората година най-после ѝ дадоха възможност. Тя имаше най-силния женски удар, който Уагън някога бе виждал. Всички момчета бяха влюбени в нея и се опитваха да я ударят с топката винаги когато имаха възможност.

Тя не загуби нито един мач през трите години, когато игра тенис за треньор Уагън. В „Шелби Стар“ публикуваха няколко материали за нея, а после и в „Обзървър“, когато спечели градските и районни мачове. Уест достигна до полуфиналите на щатските състезания, където бе победена от Хап Кор, който сложи край на кариерата ѝ като тенисист. Бразил намери статиите на микрофилм, когато се върна във вестника. Той жадно прегледа всички статии, завладян от любопитство, като грижливо си водеше бележки.

Перверзницата също бе завладяна от чувствата си, но дотук сходството между нея и Бразил свършваше. Тя седеше отпусната на креслото в мрачната всекидневна на къщичката в Дилуърт, където живееше сама, недалеч от дома на Вирджиния Уест. Двете жени не се познаваха. Извратената бе вдигнала крака на кафявата мушамена табуретка, беше свалила бикините си и дишаше тежко. За нея нямаше

никаква информация, но хората от ФБР биха я профилирали като бяла жена между четиридесет и седемдесет години, тъй като женското либидо не намаляваше така рано както мъжкото. Всъщност психолозите бяха забелязали, че жените започват да откачат горе-долу по същото време, когато естрогенът им свършваше.

Поради тази причина специален агент Гил Бърд от Куантико, който работеше по серийни убийства, би определил възрастта на жената между четиридесет и петдесет, когато биологичният часовник тиктакаше само във фантазията ѝ. Периодите ѝ представляваха просто края на едно бремене. Тя всъщност не желаше Бразил. Само си въобразяваше, че го иска. Желанието ѝ бе много по-сложно. Бърд вероятно би могъл да го обясни, ако беше официално поканен да работи по случая.

Специален агент Бърд би заключил, че е настъпило време за разплата. За всички тези години, през които жената е била лъгана, пренебрегвана, нежелана и нехаресвана. Като млада тя работеше в кафене „Гарднър Уеб“, където баскетболистите, особено Ърни Пресли, вечно сумтяха и не поглеждаха към нея, сякаш бе по-сучна и непривлекателна от мазните бъркани яйца и овесените ядки, които си поръчваха. Анди Бразил щеше да се отнася с нея по същия начин. Нямаше нужда да го познава добре, за да докаже правотата си. На този етап от скучния си живот тя предпочиташе да се забавлява с него по собствения си извратен начин.

Щорите бяха спуснати, телевизорът работеше тихо и показваше стар филм с Катрин Хепбърн и Спенсър Трейси. Жената шептеше задъхано в слушалката, произнасяйки думите бавно и провлечено.

— Видях те да шофираш. Да сменяш скоростите. Нагоре и надолу с висока скорост...

Властта ѝ над него беше най-вълнуващото нещо, което бе изпитвала в скапания си живот. Едва се сдържаше, когато си помислеше за унижението му. Контролираше го така пълно, сякаш младежът бе куче или риба в аквариум. Сърцето ѝ заби възбудено, когато на другия край на линията настъпи тишина, а Катрин Хепбърн влезе в спалнята, облечена в сатенен халат. Каква невероятна хубост. Перверзницата я мразеше и искаше да смени канала, но нямаше свободна ръка.

— Начукай си го — най-послед се обади Бразил. — Имаш позволението ми.

Жената не се нуждаеше от позволение.

Пакър прочете последната и най-добра статия на Анди.

— Страхотна е! — развълнувано каза той. — Чудесна работа си свършил! „Дивата Уест“! Адски ми харесва.

Пакър се надигна от стола, който бе придърпал до бюрото на Бразил. Напъха бялата си риза в панталона и го повдигна нагоре. Носеше вратовръзка на червени и черни райета, която никак не беше елегантна.

— Изпрати я. Ще бъде на първа страница — каза Пакър.

— Кога? — развълнувано запита Анди, който никога не бе получавал първа страница.

— Утре — успокои го Пакър.

През нощта Бразил работи върху първото си пътно произшествие. Беше в униформа и държеше бележник, към който бяха закачени нужните формуляри. Случката бе много по-сложна, отколкото човек можеше да предположи, макар щетите да не надхвърляха петстотин долара. Очевидно жена в тойота пътувала по „Куинс Роуд“, докато мъж в хонда шофирал също по „Куинс Роуд“ в онази скапана част от града, където се пресичаха две улици с едно и също име.

Перверзницата седеше наблизко в колата си и слушаше полицейския скенер и гласа на Бразил. Тя обмисляше как да привлече вниманието му, когато младият полицай започна да жестикулира усърдно, красив като бог в тъмносинята си униформа с блестящ метал по нея. Тя се загледа в жертвата си, докато преминаваше покрай оранжевите пътни знаци, искрящи в нощта, и пресичаше „Куинс“, шофирайки на запад пак по „Куинс“.

Улиците с еднакви имена се дължаха на бързото нарастване на града и напомняха за глупавите действия на родители, които кръщават детето си на себе си, независимо от пола му или от това дали и

първите им три деца са кръстени със същото име. „Куинс“ и „Куинс“, „Провидънс“ и „Провидънс“, „Сардис“ и „Сардис“, списъкът беше безкраен и Майра Първис никога не успя да се ориентира. Знаеше, че ако завие от „Куинс Роуд Уест“ по „Куинс Роуд Ийст“, а после продължи по „Куинс Роуд“ към ортопедичната клиника, можеше да посети брат си.

Тя тъкмо се бе отправила натам в тойотата си, когато стигна до онази отсечка, която мразеше силно, близо до парк „Еджхил“, където бе доста тъмно, тъй като дневната светлина вече я нямаше. Госпожа Първис работеше като управителка на мексиканския ресторант „Ла Пез“ на площад „Фентън“. Преди малко бе приключила работа и се чувстваше доста изморена. Нямаше никаква вина за това, че „Куинс“ пресече „Куинс“ и сивата хонда, която едва се виждаше, налетя на нея.

— Мадам, не видяхте ли знака „Стоп“? — попита младото ченге.

Майра Първис се ядоса. Миналият февруари бе навършила седемдесет години и вече не можеше да търпи чуждите дивотии.

— На азбуката на Брайл ли е? — заядливо се обърна тя към малкия фукльо в синя униформа с бяло торнадо на пагоните.

Символът ѝ напомни за онова, с което почистваше пода в кухнята преди години. Как ли се казваше? Не можеше да си спомни. Господи, това се случваше все по-често.

— Искам да отида в болница — оплака се мъжът в хондата. — Боли ме вратът.

— Лъже като циганин — каза Майра Първис на ченгето.

После го огледа внимателно и се зачуди защо младежът не носеше никакви железни по себе си, освен някаква скапана свирка. Какво щеше да прави, ако някой започнеше да стреля по него?

Заместник-началник Уест не излизаше често, за да проверява хората си, но сега беше в настроение. Шофираше бавно из мрачните улици и слушаше гласа на Бразил по радиото.

— Едното лице иска транспорт до здравния център на Каролина — съобщи Бразил.

Уест го видя в далечината, но той бе прекалено зает с попълването на протокола, за да я забележи. Тя заобиколи кръстовището, докато Анди се трудеше усърдно и разпитваше хората в

едва пострадалите коли. Пътни знаци отбиваха движението, а лампите на полицейската кола се въртяха. Лицето на младежа изглеждаше призрачно на синьо-червената светлина, но той се усмихваше, докато помагаше на заядливата старица в тойотата. Бразил вдигна радиото към устата си и заговори в него.

Репортерът отбеляза КНО за „Край на обиколката“ и подкара към вестника. Имаше си ритуал, за който малко хора знаеха. Реши да му се наслади, след като приключи кратката статия за проблемите с движението в Шарлът. Тръгна по ескалатора, взимайки по три стъпала наведнъж. Работниците в печатната зала бяха свикнали с него още преди месеци и нямаха нищо против да го виждат в шумния си район, натъпкан с огромни машини. Той обичаше да наблюдава как двестата топа хартия летяха по конвейерите, отправяха се към сгъвачите и накрая потегляха във от залата, предназначени за будките и пощенските кутии. И във всеки от вестниците бе напечатана и неговата статия.

Бразил стоеше в униформата си и наблюдаваше мълчаливо, зашеметен от мощта, която виждаше пред себе си. Бе свикнал да се труди върху курсовите си работи, които отнемаха месеци и се четяха от един човек. Сега написваше нещо за дни или дори минути, а милиони хора проследяваха всяка дума. Не можеше да го проумее. Поразходи се наоколо, като избягваше движещите се части на машините, мокрото мастило и куповете, в които можеше да се спъне. А през цялото време оглушителният шум изпълваше ушите му като торнадо в шестата нощ преди седмия ден от създаването на кариерата му.

На следващата сутрин — неделя — беше студено и валеше. Уест издигаше висока дървена ограда около двора си на „Елмхърст Роуд“ в стария квартал Дилуърт. Къщата ѝ беше тухлена, с украса от бели дъски. Откак я бе купила, вечно поправяше по нещо. Тези ремонти включваха и последния ѝ, най-амбициозен проект, вдъхновен отчасти от шофьорите, идващи от булевард „Юг“, които хвърляха бирени шишета и други боклуци в двора ѝ.

Уест беше напълно мокра от дъжда, но продължаваше да кове, закачила на кръста си колан с инструменти. Държеше пироните в устата си и се освобождаваше от лошото си настроение, когато Дени

Райнс, един от помощниците на съдебния лекар, отвори новата порта и влезе в имота ѝ. Носеше джинси и си подсвиркваше весело. Беше едър, хубав мъж, когото работливата жена познаваше доста добре. Тя не му обърна никакво внимание, докато грижливо измерваше разстоянието между две дъски.

— Някой някога казвал ли ти е, че си страхотна? — запита той.

Тя продължи да работи, без да му обърне внимание. Той си спомни първата им среща на едно местопрестъпление. Уест бе повикана там, тъй като отговаряше за отдел „Убийства“, а жертвата беше бизнесмен с оранжева боя по гениталиите и няколко куршума в главата. Райнс хвърли един поглед на заместник-началник Уест и се захласна по нея. Тя извади следващия пирон от устата си и го закова на дъската.

— Мислех си да обядваме заедно — каза Дени. — В „Чилис“.

Райнс се приближи зад нея и я обгърна с ръце. Целуна я по мокрия и леко солен врат. Уест не се усмихна, не отговори на целувката му, дори не извади пирионите от устата си. Работеше и мразеше да я притесняват. Той се предаде и се облегна на оградата. Скръсти ръце и я загледа изпод козирката на бейзболното си кепе, от което течеше вода.

— Май си видяла вестника — каза той.

Подхождаше му да изтърси подобно нещо, но Уест не реагира, просто измери следващото разстояние.

— Значи съм прав. Вече познавам знаменитост. Ей такава статия на първа страница — каза той и разпери ръце, сякаш вестникът с историята за Уест в него бе поне три метра. — Страхотна статия. Впечатлен съм.

Тя спокойно продължи работата си.

— Истината е, че научих неща, които дори аз не знаех. Например за училището. „Шелби“. Значи си играла в мъжкия отбор за треньор Уагън? Никога не си губила мач? Жестоко!

Дени бе като омагьосан и не можеше да свали очи от нея. Уест се почувства ограбена и засегната, сякаш някой бе проникнал в най-съкровените ѝ тайни.

— Имаш ли представа как се чувства един мъж, когато види хубава жена с колан с инструменти на кръста? — запита той. — Както когато пристигаме на някое местопрестъпление, а ти си в онази

проклета униформа. Започвам да си мисля за неща, за които не е редно да се мисли, когато хората умират. А в момента толкова си падам по теб, че ще се пръсна в джинсите.

Тя заби пирона и погледна към Дени и джинсите му. После пъхна чука в колана. Това беше единственият инструмент, който щеше да се доближи до нея днес.

Обикновено в неделя те обядваха заедно, пиеха мимози и гледаха телевизия в леглото. Райнс вечно разправяше подробно за местата, където са го викали през уикенда, сякаш Уест не виждаше достатъчно кръв и страдания в работата си. Дени беше сладък, но доста отегчителен.

— Ходи да спасяваш някого и ме остави на мира — посъветва го тя.

Усмивката и закачливостта му се изпариха.

— Какво, по дяволите, направих? — тъжно попита той.

[1] Известна американска тенисистка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Уест стоеше сама под дъжда, измерваше, ковеше, издигаше оградата си решително, сякаш тя символизираще това, което изпитваше към хората и живота. Когато портата се отвори и затвори в три следобед, тя предположи, че Райнс е решил да си опита късмета отново. Закова следващия пирон и се почувства неудобно заради начина, по който се бе отнесла с него сутринта. Той не бе искал да я ядоса, а и лошото ѝ настроение нямаше нищо общо с него.

Найлс също имаше нужда отношението към него да се промени. Настанен до прозореца над кухненската мивка, той гледаше стопанката си, която стоеше под дъжда. Тя размахваше нещо, което изглеждаше така, сякаш би могло да нарани Найлс, ако се изпречеше на пътя му. По-рано сутринта котаракът се бе забавлявал кротко, като обикаляше в кръг и мачкаше одеялата, търсейки най-удобното място на гърдите на Уест, където да се сгуши. В следващата секунда полетя като космонавт или цирков акробат, изстрелян от оръдие. Добре че можеше да се приземява на краката си. Найлс се загледа в човека, който влезе в двора. Наблюдателният котарак не го бе виждал никога преди.

Бразил забеляза кльощавата котка, която го гледаше от прозореца. Уест продължи да кове и без да се обръща, извика на някого, наречен Райнс:

— Слушай, извинявай — каза тя. — Просто съм в кофти настроение.

Бразил носеше три дебели неделни вестника, опаковани в торба от химическо чистене.

— Извинението се приема — обади се той.

Уест се завъртя и го изгледа учудено.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Тя се стресна и изненада и направи всичко възможно да звучи неприязнено.

— Кой е Райнс? — попита Бразил и се приближи, като джвакаше с мокрите си маратонки.

— Не е твоя работа — отвърна Уест грубо и възобнови работата си с разтуптяно сърце.

Репортерът внезапно се почувства засрамен и напрегнат.

— Донесох ти няколко вестника. Мислех, че може...

— Не ме попита — ядосано каза Уест. — Не ме предупреди. Нямах право да разследваш живота ми.

Тя изкриви пирона и вбесено го изтръгна от оградата.

— Возиш се с мен цяла нощ. И през цялото време ме шпионираш.

Уест спря и го погледна. Анди беше подгизнал и натъжен. Беше искал да я зарадва. Бе дал всичко от себе си.

— Нямах никакво право! — повтори тя.

— Това е хубава история — оправда се той. — Ти си герой.

Тя се разгневи още повече, без да знае защо.

— Какъв герой? Кой се интересува?

— Казах ти, че ще пиша за теб.

— На мен ми се стори, че това е заплаха — отвърна тя и се обърна към оградата. — А и не вярвах, че ще го направиш.

— Защо не?

Бразил не можеше да я разбере. Струваше му се, че Уест е ужасно несправедлива към него.

— Никой преди не го е правил — отговори тя, като се опита да запази гнева си, но не успя. — Не мисля, че съм толкова интересна.

— Това, което направих, е добро, Вирджиния — каза Анди.

Бразил се опита безуспешно да прикрие уязвимостта си. Каза си, че това, което полицайката мисли, няма никакво значение. Уест стоеше срещу него в дъжда и двамата се гледаха сериозно, докато Найлс ги наблюдаваше от любимия си прозорец и размахваше опашка.

— Знам за баща ти — каза Уест. — Знам точно какво се е случило. Затова ли си играеш на ченге сутрин, обед и вечер?

Анди се бореше с чувствата си, за които не искаше никой да знае. Уест не беше сигурна дали е ядосан, или ще се разплаче, когато

тя продължи да му разказва за собственото си проучване относно миналото му.

— Бил цивилен — каза тя. — Решил да спре открадната кола. Нарушение номер едно. Това не се прави, когато си сам и цивилен. Заподозреният се оказал издирван престъпник. Насочил към баща ти пистолета си. Последното, което баща ти казал, било: „Моля те, Господи, не“, но мръсникът въпреки това го направил. Пробил дупка в сърцето му. Баща ти бил мъртъв, още преди да падне. Любимият ти вестник в крайна сметка представил детектив Дрю Бразил в доста лоша светлина. Прецакал го. А сега синът му прави същото нещо.

Бразил седна на мократа трева и се вторачи в нея.

— Не, не правя. Но не това е важното. Ти си жестока.

Уест обикновено не въздействаше така силно на мъжете. Райнс никога не се притесняваше толкова, дори когато тя скъсваше с него, което вече бе правила три пъти. Просто се ядосваше и изчезваше, после се мъчеше да я забрави и чакаше телефонът му да звънне, докато търпението му най-после се изчерпеше и той ѝ се обадеше. Бразил обаче си оставаше загадка за нея. Всъщност тя никога не бе познавала писател или друг човек на изкуството. Уест седна до него в локвата и хвърли чука, който вече не възнамеряваше да използва. Въздъхна и погледна към младото ченге доброволец, вторачено в дъждовните капки, чието тяло бе сковано от ярост и негодувание.

— Каж ми защо? — обърна се тя към него.

Той не искаше да я погледне. Реши никога вече да не говори с нея.

— Искам да знам — настоя Уест. — Можеш да станеш ченге. Или репортер. Но не. Трябва да си и двете. Така ли е? — попита тя и игриво го удари по рамото, но той не реагира. — Останах с впечатлението, че все още живееш с майка си. Как така? Хубав младеж като теб? Нямаш гадже, не ходиш по срещи. Гей ли си? Нямам проблеми в това отношение, разбираш ли?

Бразил се изправи.

— Живей и остави и другите да живеят. Винаги съм вярвала в това — продължи тя, без да става от локвата.

Младежът я изгледа разгневено и тръгна.

— Не аз съм този, когото смятат за гей — отвърна той през рамо.

Това не направи никакво впечатление на Уест. Беше го чувала и преди. Много хора мислеха, че жени, които се занимават с политика, професионален спорт, военна служба, строителство или физическо възпитание, са ориентирани към връзки с лица от собствения си пол. Онези, които преуспяваха в тези професии, започваха собствен бизнес или ставаха лекарки, адвокатки и банкерки, не си лакираха ноктите и не играеха тенис в работно време, също бяха обявявани за лесбийки. Нямаше значение, че може да са омъжени и с деца. Също така нямаше значение, че се срещат с мъже. Това бе просто фасада, начин да се прикриеш зад фалшиво семейство и приятели.

Единственото абсолютно сигурно доказателство за хетеросексуалност бе да не правиш нищо толкова добре колкото мъжете и да се гордееш с това. Всеобщото мнение за Уест, още откак стана сержант, бе, че е обратна. Разбира се, в отдела не вписваха лесбийки, но те се криеха и вечно говореха за гаджета от мъжки пол, които никой не бе срещал. Уест разбираше защо хората мислят за нея така. Подобни слухове се носеха дори и за Хамър. Жалка история. Искаше ѝ се хората да спрат да се занимават с чуждия живот и да си карат своя.

Много отдавна тя бе решила, че така нареченият морал служи основно за сплашване и подигравка. Например още когато живееше във фермата, хората клюкарстваха за неомъжените жени мисионерки, които работеха без никакво заплащане към районната болница и презвитерианската църква. Много от тези фини дами бяха служили заедно в екзотични места като Конго, Бразилия, Корея и Боливия. После се бяха прибрали у дома в отпуск или като пенсионерки и живееха заедно. Уест знаеше, че на никой никога дори не му е минавало през ума дали тези вярващи в Бога жени въобще имат някакъв друг интерес, освен молитвите и помощта към бедните.

Заплахата в ранните години на Уест бе, че ще остане стара мома. Беше я чувала хиляди пъти, тъй като бе по-добра от момчетата в повечето неща и можеше дори да кара трактор. Статистически, тя наистина остана стара мома. Родителите ѝ все още се тревожеха за това. Страхът им се усили особено през деветдесетте, когато открито се заговори за хомосексуалност и те решиха, че може да е стара мома с обратни наклонности. Честно казано, Уест разбираше защо жените понякога чувстват привличане една към друга. Това, което не можеше

да си представи, бе да се кара с жена. Достатъчно лошо бе с мъжете, които затръшваха врати и не желяеха да общуват нормално. Жените плачеха и викаха, обиждаха се от всичко, особено когато хормоните им бяха по-високи. Тя не можеше да си представи две интимни приятелки, които имат ПМС^[1] по едно и също време. Насилието щеше да е неизбежно. Вероятно можеше да доведе дори до убийство, особено ако и двете бяха полицайки и имаха оръжие.

След самотната лека вечеря, състояща се от пица с пиле, Уест се отпусна в креслото пред телевизора и се загледа в бейзболния мач. Найлс седеше в скута ѝ, защото такава бе желанието му. Собственичката му, облечена небрежно в полицейския си анцуг, пиеше бира направо от бутилката и четеше статията на Бразил за нея. Уест си помисли, че май бе попрекалила с грубото си отношение към репортера, затова реши да прегледа внимателно статията. Тя се изсмя високо и обърна на следващата страница. Откъде, по дяволите, бе изровил всички тези истории?

Тя се увлече дотолкова, че през последните петнайсет минути нито веднъж не бе погалила Найлс. Той не спеше, само се преструваше, изчаквайки да види дали трябва да прибави и това пренебрежение към списъка с провинения. Когато му писнеше да ѝ прощава, щеше да се заеме с порцелановата фигурка, която стоеше на върха на библиотеката. Ако Уест си мислеше, че котаракът не може да подскочи чак дотам, то тя грешеше. Найлс можеше да проследи родословното си дърво до Египет, до фараоните и пирамидите. Способностите му бяха древни и неизпробвани досега.

Някой най-после уцели топката, но Уест не забеляза. Само се засмя отново и се протегна към телефона. Бразил не чу звъненето, тъй като седеше пред компютъра си и пишеше задълбочено, заслушан в силния глас на Ани Ленъкс, който долиташе от колоните. Майка му беше в кухнята и си приготвяше сандвич с фъстъчено масло. Тя отпи голяма глътка евтина водка от пластмасовата чаша и в същото време телефонът звънна. Тя преглътна, хвана се за масата, за да запази равновесие, а двата сини телефона на стената продължиха да звънят. Приборите се пръснаха по пода с трясък и Анди подскочи от стола си в момента, когато майка му успя да достигне слушалката и да я събори от мястото ѝ. Тя се хвърли отново към увисналата на дългия шнур слушалка и едва не падна.

— К'во? — изръмжа тя в слушалката.

— Опитвам се да се свържа с Анди Бразил — съобщи Уест след неуверена пауза.

— Бачка в стаята си — отвърна госпожа Бразил с надебелял език. — Нали знаеш. Обичайното. Мисли си, че ще стане Хемингуей или нещо такова.

Госпожа Бразил не забеляза сина си, който стоеше до вратата, зашеметен от пиянските ѝ дивотии, неразбираеми за нормалните хора. Едно от основните правила в къщата бе тя да не отговаря на телефона. Или синът ѝ го правеше, или телефонният секретар. Анди я наблюдаваше отчаяно, докато тя го унижаваше за пореден път.

— Джиния Уест — повтори госпожа Бразил, когато най-последно забеляза двама синове, приближаващи се към нея.

Младежът грабна слушалката от ръката ѝ. Намерението на Уест бе просто да признае пред Анди, че историята му е чудесна и тя му е благодарна за нея, макар да не я заслужава. Не беше очаквала тази смахната жена да вдигне телефона. Сега Уест осъзна всичко. Не каза на Бразил нищо, освен че тръгва към него. Това беше заповед. Уест се бе справяла с всякакви типове през годините си в полицията и госпожа Бразил не я впечатли, независимо колко проклето и злобно се държеше, докато синът ѝ и Уест я слагаха да си легне и я караха да пие вода. Майката на Анди заспа пет минути след като я върна от тоалетната.

Уест и Бразил тръгнаха на разходка в тъмнината, нарушавана от време на време от някой осветен прозорец по улица „Мейн“. Дъждът бе лек като мъгла. Вървяха мълчаливо към „Дейвидсън“, който бе изключително тих по това време на годината. Униформен пазач се загледа в двойката, доволен, че Анди Бразил най-последно има приятелка. Беше доста по-стара от него, но все още привлекателна, а ако някой се нуждаеше от майчинска грижа, то бе точно това момче.

Името на пазача бе Клайд Бридълуд. Той оглавяваше скромната охрана на колежа още от дните, когато единствените проблеми бяха пиянството и дебелашките шеги. После обаче допуснаха жени в колежа. Това бе лоша идея и той бе споделил мнението си с всички наоколо. Бридълуд бе направил всичко възможно да предупреди претоварените професори, забързани към класните стаи. Бе говорил и със Сам Спенсър — тогавашния президент на колежа. Никой не го

послуша. Сега Бридълуд имаше охранителен екип от осем човека. Всички имаха радиостанции и оръжие и пиеха кафе с местните ченгета.

Бридълуд смръкна от датското си емфие и се изплю в пластмасова чашка. Бразил и приятелката му тръгнаха по тухлената пътека към презвитерианската църква. Пазачът винаги бе харесвал момчето и ужасно съжаляваше, че то трябва да порасне. Спомни си го като дете, винаги забързан нанякъде с тенис ракета в ръка и найлонов плик с вехти топки, извадени от боклука или изпросени от треньора. Той разделяше дъвките и шоколадите си с Бридълуд и това страхотно трогваше пазача. Момчето нямаше много и живееше тежък живот. Наистина Мюриъл Бразил тогава все още не се напиваше така зверски, но синът ѝ нямаше късмет и всеки го знаеше.

Това, което Бразил не знаеше, бе, че голям брой хора от общността на колежа действаха зад кулисите в продължение на години, събираха пари от богати спонсори и дори бъркаха в собствените си портфейли, за да се уверят, че когато Бразил порасне и настъпи време да учи в колеж, ще му се даде възможност да се измъкне от нерадостното си положение. Самият Бридълуд даде известна сума, макар да нямаше почти никакви пари и да живееше в малка къщичка, достатъчно далеч от езеро Норман, за да не може да види водата, и в същото време достатъчно близо, за да наблюдава по черния си път безкрайния керван от коли, теглещи лодки. Пазачът се изплю отново и тихо се приближи към църквата, наблюдавайки двойката, за да се увери, че са в безопасност там в тъмнината.

— Какво ще правя с теб? — запита Уест.

Анди беше горд младеж, а и настроението му не бе весело.

— Нямам нужда да правиш нищо за мен — отвърна той.

— О, да, имаш. Имаш сериозен проблем.

— А ти нямаш — отговори младежът. — Всичко, което имаш в живота си, е една ексцентрична котка.

Това изненада Уест. Какво още бе изровил за нея?

— Откъде знаеш за Найлс? — запита тя.

Уест бе усетила, че ги следи някакъв пазач. Човекът се криеше в сенките, уверен, че те двамата не го виждат как се промъква между магнолиите и чемширите. Уест си помисли, че вероятно работата му е ужасно скучна.

— Имам много в живота си — добави тя.

— Ама че фантазия — обади се Бразил.

— Знаеш ли какво? Само си губя времето с теб — каза Уест и наистина го мислеше.

Продължиха напред, отдалечавайки се от колежа. Вървяха по тесните улички, където живееха преподавателите в реставрирани къщи с поддържани ливади и вековни дървета. Когато беше малък, Бразил обичаше да скита по тези улици, да си фантазира за хората в техните скъпи домове и да си представя важните професори и техните хубави съпруги. Светлината, която изпълваше прозорците им, изглеждаше толкова топла и дружелюбна. Понякога завесите не бяха спуснати и той виждаше хората, които се движеха вътре из всекидневната с питие в ръка, седяха в някое кресло и четяха или работеха на бюрата си.

Самотата на Анди бе заровена надълбоко и неназована. Той не знаеше как да нарече тъпата болка в гърдите си, която притискаше сърцето му като ледена ръка. Никога не плачеше, когато ръката го притиснеше, само трепереше жестоко като духнато от вятъра пламъче. Това се случваше, когато се притесняваше да не загуби някой тенис мач или пък не получише шестица в училище. Бразил не можеше да гледа тъжни филми, а понякога и красотата го поразяваше, особено музика на живо, изпълнявана от симфонични оркестри и струнни квартети.

Докато вървяха покрай осветените къщи и тъмните дървета, обраснали с бръшлян, Уест усети как нараства гневът на Бразил. Мълчанието ставаше все по-потискащо. Тя не го разбираше и започваше да подозира, че е направила голяма грешка, мислейки, че ще го разбере. Нямаше никакво значение, че бе работила върху убийства, преговори за освобождаване на заложници и имаше опит в това да придумва хората да не убиват себе си или някого друг. Това не означаваше, че ще може поне малко да помогне на странен тип като Анди Бразил. Всъщност тя дори нямаше време за това.

— Искам този убиец — започна Анди, като говореше с тон, доста по-висок от необходимото или разумното. — Ясно ли е? Искам да бъде заловен.

Стори й се, че репортерът бе обзет от някаква мания, сякаш това, което убиецът вършеше, бе насочено лично срещу него. Уест не възнамеряваше да спори с него по въпроса, затова продължи напред,

без да отговори. Внезапно Анди ритна един камък с луксозната си черно-лилава кожена маратонка „Найк“, която изглеждаше като нещо, рекламирано от Агаси.

— Това, което прави... — каза Бразил и ритна следващия камък. — Как мислиш, че се чувстват жертвите? Пътуваш из непознат град, изморен, далеч от къщи. Мислиш за сума ти неща. Загубваш се и спираш да питаш за пътя.

Нов камък се затъркаля по асфалта.

— И изведнъж те водят на някакво забравено от бога място, зад изоставена сграда. Склад. Паркинг.

Уест спря и се загледа в него. Той се завъртя към нея.

— Твърда, ледена стомана, опряна до главата ти, докато ти се молиш да не умреш! — изкрещя Анди, сякаш той бе една от жертвите. — Но той въпреки всичко ти пръсва мозъка!

Уест застина, изненадана от това, което виждаше за първи път. Лампите в близките къщи светнаха.

— Смъква ти панталона и рисува със спрей някакъв символ! Би ли искала да умреш по този начин?

Още няколко лампи светнаха. Залаяха кучета. Уест влезе в ролята си на полицай, без да се замисли. Приблужи се до Бразил и решително го хвана за ръка.

— Анди, нарушаваш спокойствието в квартала — заговори тя спокойно. — Хайде да се прибираме у дома.

Бразил я изгледа почти обидено.

— Искам да променя нещо.

Тя се огледа нервно.

— Повярвай ми, променяш.

Външни светлини огряха и следващата къща. Един човек излезе на терасата, за да види кой бе лудият, разбудил тихия квартал. Бридълуд бе профучал покрай тях преди минута.

— Трябва да тръгваме — добави Уест и дръпна Бразил след себе си. — Искаш да помогнеш. Добре. Кажи ми с какво можеш да допринесеш, освен с избухвания и високопарни фрази.

— Мога да напиша нещо в някоя от статиите си, с което да го подмамим — каза Бразил, доволен от идеята си.

— Иска ми се да беше толкова просто — отвърна Уест. — А и откъде знаеш, че четете вестници?

— Обзалагам се, че чете.

Анди поиска Уест най-после да се съгласи, докато трескаво обмисляше хитрините, с които да вкара чудовището в капана.

— Отговорът е не. Не можем да публикуваме подобна история.

Бразил възкликна развълнувано:

— Заедно ще успеем да го хванем! Знам го!

— Какво е това „заедно“? — запита Уест. — Ти си само репортер. Неприятно ми е да ти го напомня, но това е факт.

— Аз съм и полицай доброволец — поправи я той.

— Аха. Чудото без пищов.

— Ти можеш да ми даваш уроци по стрелба — каза тогава той.

— Баща ми ме водеше на едно бунище във от града...

— Трябвало е да те остани там.

— Стреляхме по консерви с неговия пистолет.

— Ти на колко години беше? — запита Уест.

Стигнаха до частния път пред къщата му.

— Мисля, че започнахме, когато бях на седем.

Анди бе пхнал ръце в джобовете си и гледаше надолу. Уличната лампа огряваше косата му.

— Струва ми се, че бях във втори клас.

— Имах предвид, когато той умря — нежно каза Уест.

— На десет — отговори Бразил. — Тъкмо бях навършил десет.

Той спря. Не му се искаше Уест да си тръгне. Не искаше да се прибере и да се изправи отново срещу действителността, в която живееше.

— Нямам пистолет — съобщи той.

— Слава богу — отвърна Уест.

[1] Предменструален синдром. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Минаха няколко дни. Уест не възнамеряваше да се задълбочава в случая на Анди Бразил. Проблемите му си бяха негови собствени, а и му бе време вече да порасне. Когато дойде следващата неделя и Райнс се интересува дали ще обядват заедно, тя се обади на Бразил, защото началник Уест бе дипломиран инструктор по стрелба. Ако той се нуждаеше от помощ, тя поне можеше да му я предложи. Анди каза, че ще бъде готов след десет минути. Уест му обясни, че освен ако не я качат на „Конкорд“ до Дейвидсън, тя не би могла да мине да го вземе след по-малко от час.

В неделя тя караше собствената си кола — „Форд Експлорър“ с две въздушни възглавници. Беше бял спортен джип с двойно предаване, който изяждаше снега за закуска. Тя стигна до дома на Анди в три следобед. Той изскочи от къщата, още преди тя да е отворила вратата на колата. Най-близкото стрелбище бе в полицейската академия, но там не допускаха доброволци и гости. Уест избра „Огневата линия“ на булевард „Уилкинсън“, близо до заложената къща на Боб, мотел „Оукдън“ и „Койота Джо“.

Уест се усети, че ако бяха продължили още една-две пресечки, щяха да стигнат до паркинга на бар „Хартиената кукла“. Бе идвала няколко пъти в този район, повикана заради побоища. Беше отвратително. Стриптийз клубовете с полуголи танцьорки се намираха до оръжейните магазини и заложените къщи, сякаш гърдите и бикините попадаха в категорията на употребяваните стоки и оръжията. Уест се зачуди дали Анди някога бе посещавал стриптийз бар. Дали бе седял сковано на стола, сграбчил здраво облегалките за ръце, докато някоя гола жена се отърква в него и люлее гърди пред очите му.

Вероятно не, реши Уест. Имаше чувството, че Анди е чужденец, който не говори езика, не е опитал храната и не е видял забележителностите. Как бе възможно това? Не са ли го преследвали момичета в училище или в колежа? Или момчета? Не го разбираше.

В същото време Анди се ровеше из рафтовете с амуниции в оръжейния магазин. Избра си един „Уинчестър 95“ калибър 380, „Лугер 115“ с деветмилиметрови патрони. После се замисли за 45-калибров автоматичен „Федерал“, за куршуми с кух връх, „Хидрашок“ и „Супер 50 Сентърфайър“, които бяха прекалено дълги за тренировка. Струваше му се, че ще полудее. Чувстваше се като дете, попаднало в магазин за шоколади, където щеше да плаща Уест.

Изстрелите звучаха така, сякаш се водеше война в стрелбището, където селяндури със самочувствие на мъжаги боготворяха пистолетите си, а търговци на наркотици с много пари и кожени якета се усъвършенстваха в убиването. Уест и Бразил се екипираха със слушалки, предпазни очила и кутии с амуниции. Опасни на външен вид мъже гледаха неприязнено към обутата в джинси жена, която носеше две кутии с пистолети. Не бяха доволни от нахлуването ѝ в клуба им. Бразил усети враждебността им, докато се оглеждаше наоколо.

Очевидно не харесваха и него самия. Внезапно Анди осъзна, че е облечен в екип за тенис и е завързал лента около челото си, за да не му влиза коса в очите. Всички типове наоколо имаха шкембета и огромни рамене, сякаш тренираха вдигане на каси и бурета с бира. Беше забелязал пикапите им на паркинга. Някои от тях бяха с шест колела, сякаш по I-74 и I-40 имаше планини за изкачване и реки за пресичане. Анди не можеше да разбере племето от мъжкари, около което бе израснал в Северна Каролина. Обяснението не бе свързано с биология хормони или тестостерон. Някои от тези типове бяха закачили снимки с голи жени на калобраните на колите си. Бразил наистина се ужасяваше от това. Виждаш красива сексапилна жена и искаш тя да предпазва гумите ти от мръсотията? Не и Анди. Той я искаше в киното, по телевизията или на вечеря със свещи.

Анди взе телбода и закрепил следващата мишена на картоната. Уест, като добър инструктор, провери последната мишена на ученика си. Фигурата, която държеше пред очите си, имаше стегнат кръг от дупки в средата на гърдите. Уест се впечатли и се загледа внимателно в Анди, който зареждаше новия „Зиг Зауер 380“ от неръждаема стомана.

— Опасен си — каза му тя.

Младежът хвана малкия пистолет с две ръце и застана в позата, на която го бе учил баща му в онзи полузабравен, отминал живот.

Формата му не беше лоша, но можеше още да я подобри, затова стреляше усърдно. Изхвърли празния пълнител и зареди следващия. Стреляше, без да спре, сякаш бързината не му се виждаше достатъчна и би убил всеки, който се опита да го нарани. Това нямаше да му свърши работа. Уест познаваше уличната действителност прекалено добре.

Тя се протегна към един бутон в будката му и го задържа. Хартиената мишена внезапно оживя и тръгна към Бразил, сякаш искаше да го нападне. Стреснат, той започна да стреля лудешки. Бам! Бам! Бам! Куршумите се удряха в металната рамка на мишената и в задната гумена стена. После изведнъж свършиха. Мишената спря и се залюля на шнура пред очите му.

— Хей! Какво правиш? — запита той и се обърна към Уест учуден и възмутен.

Тя не отговори, просто продължи да вкарва патроните в металните пълнители. Зареди един патрон в 40-калибровия си полуавтоматичен „Смит и Уесън“, после се обърна към ученика си.

— Стреляш прекалено бързо — съобщи му тя и се прицели в собствената си мишена. — Свършиха ти амунициите — добави тя и стреля. — Свърши ти и късметът.

Бам! Бам!

Уест спря за момент, после стреля още два пъти. Остави оръжието си, приближи се към Бразил и взе 38-калибровия от ръката му. Извади пълнителя, за да се увери, че пистолетът е празен и безопасен. Насочи го към мишените, като застана в подходящата позиция.

— Стреляш два пъти и спиращ — демонстрира му тя. — Два пъти и спиращ. Виждаш какво прави онзи срещу теб и се нагаждаш.

Тя му подаде пистолета и добави:

— Не натискай спусъка прекалено рязко. Вземи пистолета у вас и довечера можеш да се поупражниш малко.

Същата вечер Бразил остана в стаята си, за да се упражнява с незаредения пистолет на Уест, докато най-накрая на показалеца му се появи огромен мехур. Тренираше пред огледалото, за да свикне да гледа насочен срещу себе си пистолет. Уредбата свиреше силно, в

мислите му се въртяха какви ли не фантазии, докато смъртоносното черно око се взираше в главата и сърцето му. Мислеше за баща си, който не бе успял да извади пистолета си. Дори не бе имал време да включи радиостанцията си. Ръцете на Анди започнаха да треперят. Сети се, че не е вечерял.

Минаваше девет. Майка му бе отказала да яде по-рано, когато ѝ предложи да ѝ направи хамбургер и салата от домати и лук. Малко пожива от обикновено, тя седеше пред телевизора и гледаше някакъв сериал. Беше облечена в избелелия син фланелен халат, който носеше повечето време. Анди никога не бе успявал да си обясни как може да се живее по този начин, но вече се бе простил с мисълта, че може да промени майка си или живота, който тя така силно мразеше. Още като ученик в гимназията той — единственото ѝ дете — действаше като опитен детектив, преобръщаше къщата и кадилака ѝ и търсеше скритите запаси от хапчета и алкохол. Изобретателността ѝ беше страхотна. Веднъж дори бе заровила уискито в двора, под розовите храсти, които подрязваше редовно, докато все още се интересувахе от нещо.

Най-големият ужас на Мюриъл Бразил бе животът. Тя не искаше да води монотонното си съществуване, а кошмарът на рехабилитацията и събиранията на „Анонимните алкохолици“ помрачаваха спомените ѝ като сянката на чудовищна птица, която лети над нея с разперени нокти, готова да я грабне и изяде жива. Не искаше да чувства нищо. Нямаше желание да седи сред група хора, които имаха само малки имена и разказваха за това какви пияници са били и колко прекрасно е да си трезв. Всички говореха с убеждението на разкаяни грешници след религиозно преживяване. Техният нов бог бе трезвеността и този бог позволяваше много цигари и черно кафе без кофеин. Физическите упражнения, поглъщането на нечовешки количества вода и редовните разговори с наставниците бяха изключително важни, а божеството очакваше от новопокръстените да се свържат с всички, които някога бяха обидили, и да им се извинят. С други думи, госпожа Бразил трябваше да каже на сина си и на хората, с които бе работила в „Дейвидсън“, че е алкохоличка. Беше опитала да сподели това с някои от студентите, на които сервираше в кафенето в новата сграда на колежа.

— Бях един месец в клиника за алкохолици — довери госпожа Бразил на една студентка от Кънектикът. — Аз съм алкохоличка.

Беше изпробвала същото и с Рон, първокурсник от Ашланд, Вирджиния. Очакваното пречистване не настъпи. Студентите не ѝ отговаряха или я избягваха след това. Страхуваха се от нея, а из колежа започнаха да се носят какви ли не слухове. Някои от тях достигнаха до Анди и засилиха срама му, а това го накара още повече да се затвори в себе си. Младежът знаеше, че никога няма да има приятели, защото, ако някой се сближи с него, истината щеше да излезе наяве. Дори Уест се бе сблъскала с пияната му майка още първия път, когато се обади в дома му. Бразил все още се чудеше как този инцидент не бе променил мнението на полицайката за него.

— Мамо, искаш ли да изпържа няколко яйца? — запита Анди, застанал до вратата.

Светлината от телевизора потрепваше в мрачната всекидневна.

— Не съм гладна — отвърна Мюриъл Бразил, вторачена в екрана.

— Какво си яла? Нищо, нали? Знаеш, че това е лошо за теб, мамо.

Тя взе дистанционното и смени канала. Загледа се в някаква програма, където хората се смееха и си разменяха духовити закачки.

— Искаш ли печен сандвич със сирене? — отново опита синът ѝ.

— Ами може — отговори тя и смени канала.

Трудно оставаше спокойна, когато синът ѝ бе наоколо. Беше ѝ почти невъзможно да го погледне в очите. Колкото по-мило се държеше с нея, толкова по-проклета ставаше тя, без да знае защо. Нямахше да може да се справи без него. Той купуваше храна и поддържаше къщата. Социалната ѝ помощ и малката пенсия, която получаваше от полицията, стигаха за алкохол. Напоследък не ѝ трябваша прекалено много пари, за да се напие, и тя знаеше какво означава това за черния ѝ дроб. Мюриъл искаше да умре и упорито се трудеше върху това всеки ден. Очите ѝ се изпълниха със сълзи, докато слушаше как синът ѝ шумоли из кухнята.

Алкохолът бе враг за нея още първия път, когато се докосна до него. Беше на шестнадесет години. Мики Латам я заведе на езерото Норман една вечер и я напи с кайсиев ликьор. Тя смътно си спомняше как лежеше на тревата и наблюдаваше звездите, докато той дишаше

тежко и некадърно се мъчеше с блузата ѝ, сякаш копчетата току-що бяха измислени. Мики беше на деветнадесет години и работеше в гаража на Бъд. Ръцете му бяха покрити с мазоли и причиняваха болка на гърдите ѝ, които не бяха докосвани преди този пиянски момент. В онази нощ Мюриъл загуби девствеността си, но това нямаше нищо общо с Мики Латам, а само с бутилката в кафявата хартиена кесия. Когато пиеше, се чувстваше щастлива, смела, игрива и духовита. В деня, когато полицай Дрю Бразил я спря за превишена скорост, тя шофираше кадилака на баща си. Беше на седемнадесет години и най-красивата жена, която Дрю някога бе срещал. Дори да бе усетил миризма на алкохол, той бе прекалено очарован, за да се замисли върху това. Самият той изглеждаше невероятно красив в униформата си и актът остана ненаписан. Вместо това отидоха на риба, когато дежурството му свърши. Ожениха се на Деня на благодарността, след като периодът на Мюриъл бе закъснял цели два месеца.

Синът ѝ се появи с печения сандвич, срязан диагонално, точно както тя го харесваше. Бе сипал малко кетчуп встрани, за да възбуди апетита ѝ. Донесе ѝ голяма чаша вода, която тя не възнамеряваше да изпие. Толкова много приличаше на баща си, че тя просто не можеше да го понесе.

— Знам, че мразиш вода, мамо — каза Анди, като постави чинията и салфетката в скута ѝ. — Но трябва да я изпиеш, ясно ли е? Сигурна ли си, че не искаш салатата?

Тя поклати глава отрицателно. Искаше ѝ се да може да му благодари, но беше нервна, тъй като синът ѝ стоеше пред телевизора и закриваше екрана.

— Ще бъда в стаята си — каза той.

Анди се упражнява, докато пръстът му започна да кърви. Чувстваше се забележително добре, тъй като годините, прекарани в игра на тенис, бяха заздравили мускулите на ръцете му и хватката му беше доста силна.

На следващата сутрин той се събуди развълнуван. Уест беше обещала да го заведе на стрелбището следобед, за да му помогне да се усъвършенства. Беше понеделник, а той имаше почивен лен. Не знаеше какво да прави, докато стане време за срещата с Уест, и как да

накара времето да тече по-бързо. Не можеше да понася скуката и винаги се заемаше с някакъв проект.

В седем и половина, когато излезе от къщи, тревата бе все още мокра от росата. Носейки тенис ракета и топки, той първо се отправи към пистата, където пробяга осем километра и направи голям брой лицеви опори и коремни преси, за да получи дозата си ендорфини. Тревата вече бе суха и топла и той остана да лежи на нея, докато пулсът му се нормализира. Слушаше бръмченето на насекомите и се опиваше от сладко-горчивия мирис на зелените растения и дивия лук. Шортите и фланелката му бяха доста изцапани, но той не им обърна внимание. Отправи се надолу към тенискортовете.

Няколко дами играеха на двойки и той учтиво тръгна към далечния край на корта, за да бъде колкото се може по-далеч от хората. Не искаше да притеснява никого със стотиците топки, които възнамеряваше да удари.

Бразил тичаше като луд от едната до другата страна на корта. Беше леко раздразнен. Тенисът не прощаваше, ако не се упражняваш. Обичайната му точност липсваше и той знаеше накъде води това. Ако не започнеш да играе отново, щеше да загуби едно от малкото неща, в които бе наистина добър. По дяволите! Дамите от първи корт отбелязаха определен спад в собствената си игра, докато наблюдаваха със завист младежа на четвърти корт, който удряше топките с такава сила, че звучаха като бейзболни топки, ударени с бухалка.

Началник Хамър също не беше спокойна. Ръководеше събрание на отговорните си служители в личната си зала за събрания на третия етаж. Прозорците гледаха към Дейвидсън. Виждаше се и всемогъщият корпоративен център на ЮЕС Банк, увенчан с глупавата си алуминиева украса, която странно напомняше за дивак с кокал в носа. Точно в осем тази сутрин, когато Хамър носеше първата чаша кафе към бюрото си, ѝ се бе обадил генералният директор на шестдесететажната сграда.

Соломон Кахун беше евреин и Старият завет бе повлиял върху избора на майка му за име на първородния ѝ син. Синът ѝ трябваше да стане крал, взимащ мъдри решения, точно като в този петък, когато бе наредил на полицейската началничка да проведе пресконференция, в

която да съобщи на жителите на града, че серийните убийства в Шарлът са хомосексуални и не представляват заплаха за нормалните мъже, посещаващи Куин с цел бизнес. Трябваше още да съобщи, че баптистка църква „Портсайд“ ще проведе бдение с молитви за душите на жертвите и семействата им и че полицията има надеждни следи.

— Просто да внесем малко успокоение — каза по телефона Кахун.

Хамър и шестимата ѝ заместници, заедно със служители от отделите по стратегическо планиране и анализ, обсъждаха тази последна заповед, пристигнала отвисоко. Рен Дозиър, заместник-началник администрация, беше особено раздразнен. Той беше четиридесетгодишен, с деликатни черти и нежна уста. Не беше женен и живееше в онази част на Форт Уорд, където Томи Аксъл и други като него имаха апартаменти с розови врати. Дозиър знаеше, че никога няма да получи по-високо звание от капитан. После Хамър пристигна в града, а тя бе човек, който награждава служителите си за добра работа. Дозиър бе готов да даде живота си за нея.

— Каква дивотия — каза Дозиър, докато разбъркваше кафето си бавно и раздразнено. — Ами другата страна? — запита той и се огледа наоколо. — Жените и децата им у дома? Значи те трябва да мислят, че последното нещо, което татко е направил в живота си, е било да плати за хомосексуална услуга някъде улиците на непознат град?

— Няма никакви доказателства в подкрепа на това твърдение — обади се Уест, която също бе недоволна. — Не можеш да съобщиш подобно нещо — обърна се тя към Хамър.

Полицейската началничка и Кахун не можеха да постигнат споразумение по нито един въпрос и тя знаеше, че той ще успее да уреди уволнението ѝ. На нейното ниво винаги ставаше дума за политика. Градът получаваше нов кмет, който си водеше нов полицейски началник. Точно това се бе случило в Атланта. Същото щеше да стане и в Чикаго, ако самата тя не бе напуснала. Хамър наистина не можеше да си позволи да се мести отново. Градовете щяха да стават все по-малки, докато един прекрасен ден се озове там, откъдето бе тръгнала — в забутания и западнал икономически Литъл Рок.

— Разбира се, няма да се изправя и да дрънкам подобни идиотщини — каза тя. — Не мога да го направя.

— Е, няма да ни навреди да напомним на хората, че работим по случая и имаме някакви следи — каза служителката за връзки с обществеността.

— Какви следи? — запита Уест, която отговаряше за разследването и би трябвало да знае подобно нещо.

— Ако открием някакви, ще ги последваме — обади се Хамър. — Това е идеята.

— И това не можеш да кажеш — разтревожи се служителката за връзки с обществеността. — Трябва да махнем тази част, „ако открием някакви“...

Хамър нетърпеливо я прекъсна:

— Естествено, естествено. Това се подразбира. Не исках да прозвучи буквално. Достатъчно. Хайде да минем напред. Ето какво ще направим. Информация за пресата.

Тя погледна над очилата си към служителката за връзки с обществеността.

— Искам я на бюрото си до десет и половина. После да се предаде на пресата в ранния следобед, за да могат да спазят крайните срокове за статиите си. А аз ще се опитам да се срещна с Кахун и да го разубедя по някакъв начин.

Уговарянето на среща с Кахун напомняше уреждане на аудиенция при папата. Секретарката на Хамър и една от помощничките си разменяха обаждания с хората на Кахун през по-голямата част от деня. Най-после срещата бе уговорена за следобед, някъде между четири и петнайсет и пет, в зависимост от това кога щеше да се отвори пролука в претоварения график на директора. Хамър нямаше друг избор, освен да се яви в ранния час и да се надява на чудо.

В четири тя излезе от полицията и тръгна през центъра на града. Денят бе великолепен, нещо, което тя до момента не бе забелязала. Хамър тръгна по „Грейд“ към корпоративния център с помпозните му скулптури и вечния огън. Тя тръгна бързо през излъсканото фоайе. Токчетата ѝ тракаха по мрамора, докато минаваше покрай красивата дървена ламперия и прочутите фрески по стените, изобразяващи философията на хаоса, творчеството и създанието. Тя кимна учтиво на един от пазачите, който повдигна шапка в отговор. Той харесваше

полицейската началничка, която беше много мила и уважаваше всички, независимо дали бяха истински полицаи, или не.

Хамър се качи в претъпкания асансьор и слезе последна на върха на короната, която на това замайващо ниво наистина представляваше купчина алуминиеви тръби. Полицайката бе посещавала Кахун и преди. Рядко минаваше месец, без той да я привика в кабинета си, украсен с махагон и стъкло, който гледаше над града. Както в повечето дворци, посетителите трябваше да минат през няколко външни нива и дворове, за да стигнат до краля. Ако някой откачен терорист решише да изпълни мисията си, докато успееше да стигне до трона, щеше да му се наложи да застреля безброй секретарки и помощници, а Кахун най-вероятно дори нямаше да чуе шума.

Няколко офиса по-нататък Хамър влезе в кабинета, заеман от изпълнителната секретарка, госпожа Мълис-Мънди, наричани М & М от онези, които не я харесваха, а това бяха почти всичките ѝ колеги. Тя имаше шоколадова глазура, но отвътре бе костелив орех. Топеше се в устата, но чупеше зъби. Хамър определено не харесваше нахалната млада жена, която бе запазила собственото си име, като в същото време си бе присвоила и това на съпруга си, Джо Мънди. Госпожа Мълис-Мънди беше кльощава, със силиконов бюст и дълга, изрусена коса. Носеше рокли на Ан Клайн четвърти размер. Парфюмът ѝ беше „Ескада“. Всеки ден тренираше усърдно в салона на Голд. Не носеше панталони и просто си убиваше времето, докато реши да осъди някого за сексуален тормоз.

— Джуди, радвам се да те видя.

Секретарката се изправи и подаде ръка със същия жест, който Хамър бе забелязвала при запалените играчи на боулинг.

— Изчакай да видя докъде е стигнал.

Половин час по-късно Хамър все още седеше на бежовото канапе от мека кожа. Тя преглеждаше статистики, доклади и бележки. Опитваше са да навакса с документацията, която вечно претоварваше куфарчето ѝ. Госпожа Мълис-Мънди не спря да говори по телефона, без ни най-малко да се измори. Сваляше едната си обица, после другата, прехвърляше слушалката в по-малко изморената си ръка, сякаш да демонстрира тежките изисквания на кариерата си. Често поглеждаше към големия, устойчив на драскотини часовник „Радо“ и

въздъхваше, отмятайки коса. Умираще да запали една от тънките си ментолови цигари, които имаха цветчета около филтъра.

Най-после Кахун успя да вмести Хамър в тежкия си график, като я посрещна точно тринадесет минути след обявения час. Както обикновено, бе изкарал дълъг ден с прекалено много работа. Всички настояваха, че могат да говорят по проблемите си само с него. В действителност никога не бързаше да въведе Хамър в кабинета си, макар той да бе човекът, пожелал срещата. Полицейската началничка беше груба и твърдоглава, а първия път, когато се срещнаха, се бе отнесла с него като с лошо куче. В резултат на това той не изпитваше особено топли чувства към нея. В някой от близките дни щеше да я прати да си ходи и да доведе прогресивен мъж. Щеше да си избере човек, който да носи „Уолстрийт Джърнъл“ и „Браунинг“ в куфарчето си. Това бе идеята на Кахун за полицейски началник — човек, който познава пазара, готов е за стрелба и се отнася с уважение към лидерите на обществото.

Първата мисъл на Хамър, винаги когато се изправяше срещу господаря на града, бе, че той е създал богатството си в птицеферма и е приписал историята си на някой друг. Соломон Кахун бе направил състояние от кълки и крила. Бе забогатял от охранени пилета и кокошки. Очевидно той бе приложил опита си в банкерството. Бил е достатъчно мъдър, за да осъзнае, че миналото му би могло да навреди на неговата репутация, ако някой от клиентите на ЮЕС Банк види усмихнатата снимка на директора, окачена на пакетчета с пилешки дреболии. Хамър не можеше да го обвини, че си е измислил ново име, ако въобще бе постъпил по този начин.

Бюрото му беше от изгладено кленово дърво, не старинно, но великолепно и много по-широко от талашитения боклук, с който градската управа бе оборудвала самата нея. Кахун седеше в ябълковозелен кожен стол с месингови гвоздеи, говореше по телефона и гледаше през безукорно чистия си прозорец към сграда. Хамър седна срещу него и отново зачака. Това вече не я притесняваше много, тъй като имаше способността да се пренася там, където поиска. Можеше да обмисля проблемите си, да взема решения, да съставя списъци със задачите си, да обмисля какво да се стотви за вечеря и кой да го стотви.

За нея Кахун винаги изглеждаше гол от шията нагоре. Оформена като корона, късо подстриганата му сребриста четина стърчеше нагоре

по темето, а отзад приличаше на полумесец. Директорът имаше постоянен загар и лице, доста понабръчкано от страстта му към лодките. Изглеждаше жизнен и елегантен в черен костюм, колосана бяла риза и копринена вратовръзка „Фенди“ на златни и тъмночервени часовници.

— Сол — учтиво поздрави тя, когато най-последно той затвори телефона.

— Джуди, много ти благодаря, че успя да ме вместиш в графика си — каза той с мекия си южняшки глас. — Е, какво ще правим с тези хомосексуални изстъпления и педалски убийства? С тези проклети педерастии, мърсуващи из града ни? Разбираш фалшивото впечатление, което това създава у компаниите и корпорациите, които възнамеряват да се нанесат тук, нали? Да не говорим как се отразява това върху бизнеса в града.

— Проклети педерастии — бавно и замислено повтори Хамър. — Мърсуващи...

— Да, мадам — кимна Кахун. — Искаш ли „Перие“ или нещо друго?

Тя поклати глава отрицателно и заговори, като мереше думите си грижливо:

— Хомосексуални изстъпления. Педалски убийства. Откъде идва това?

Хамър не беше на една и съща планета с Кахун и това бе по неин избор.

— О, хайде стига — каза той, като се наведе напред и облегна лакти на бюрото си. — Всички знаем за какво става дума. Разни мъже идват в нашия град. Освобождават се от задръжките си и се отдават на перверзии, като си мислят, че никой нищо няма да разбере. Е, ангелът на смъртта връхлита тези извратенци.

Кахун кимна сериозно.

— Истина, справедливост и американският начин. Господ реши да скръцне със зъби.

— Синоними — каза Хамър.

— А? — намръщи се той объркано.

— Всичките ли са синоними? — попита тя. — Истина. Справедливост. Американският начин. Господ скръца със зъби.

— Можеш да се обзаложиш, сладурче — ухили се той.

— Сол, не ме наричай така — каза Хамър и насочи пръст към него, както правеше, за да убеди Уест в нещо. — Не го прави. Никога.

Кахун се облегна на стола си и се изсмя, развеселен от тази дама. Каква шегичка. Слава богу, че имаше съпруг, който да я постави на мястото ѝ. Кахун бе готов да се обзаложи, че мъжът ѝ я нарича „сладурче“ и тя очаква това със завързана на гърба престилка като Хайди — първата и единствена съпруга на Кахун. В съботните сутрини Хайди му сервираше закуската в леглото. Продължаваше дори и сега, след толкова много години, макар ефектът да не бе съвсем същият. Какво ставаше с женското тяло след навършването на трийсетте? Мъжете бяха готови и имаха желание чак до смъртта си. Седяха гордо изправени, незасегнати от земното притегляне, и затова не бе чудно, че някои мъже започваха да търсят по-млади жени.

— Нали знаеш защо се употребява това „сладурче“? — започна Хамър отново. — За да поласкаеш някого и да му се подмажеш. Лицемерно ласкателство. Мъжете го казват, когато искат да им закърпят чорапите и изгладят ризите. Господи, защо дойдох в този град?

Хамър поклати глава тъжно, защото вярваше в думите си.

— В Атланта не е било по-добре — напомни ѝ Кахун. — В Чикаго също, или поне нямаше да е за дълго.

— Вярно е.

— Е, добре, какво ще кажеш сега за нашата пресконференция? — зае се той с по-важните въпроси. — Направих твърде подходящо предложение. И какво? — запита той, като сви тесните си рамене. — Къде ми е пресконференцията? Толкова много ли исках? Тази сграда осигурява бизнеса в Шарлът-Мекленбърг. Ние трябва да разпространяваме положителна информация също като нашите сто и пет процента разкриваемост на жестоките престъпления миналата година...

Хамър го прекъсна, защото не можа да издържи повече на дивотиите му.

— Сол, действителността няма нищо общо с това. Не можеш да си измислиш никакви данни, да ги вкараш в компютъра и да очакваш хората да ги приемат. Става дума за реални неща. Изнасилвания, грабежи, обири с взлом, убийства с истински жертви от плът и кръв.

Искаш да тръгна да убеждавам гражданите, че миналата година сме разкрили повече престъпления, отколкото е имало?

— Бяха разкрити и стари престъпления, затова числата... — Кахун се опита да повтори чулото.

Хамър клатеше глава в несъгласие и прочутият темперамент на Кахун започна да се разгорещява. Тази жена бе единствената, която посмиваше да му говори така нагло. Дори съпругата и децата му не си позволяваха това.

— Какви стари случаи? — запита Хамър. — И отпреди колко години? Знаеш ли на какво прилича това? Все едно някой да ме попита колко получавам като началник на полицията и аз да му отговоря „един милион долара“, защото се връщам десет години назад.

— Джуди — обади се той и насочи пръст към нея. — Какво ще кажеш за конгресите, които ще откажат да пристигнат тук поради това...

— О, за бога — прекъсна го тя и се изправи. — Конгресите не решават нищо. Хората го правят. Не мога повече да те слушам. Просто ме остави да си свърша работата. Надявам се, нямаш нищо против. За това ми плащат. А и не възнамерявам да разпространявам тези дивотии. Ще трябва да си намериш някой друг да го направи.

Тя се отправи към вратата на кабинета с величествената гледка.

— Сто и пет процента — повтори Хамър и сви рамене раздражено. — Между другото, внимавай със секретарката си.

— Тя пък какво общо има с това?

Кахун се почувства доста объркан, както ставаше обикновено след срещите му с полицейската началничка.

— Познавам този тип — предупреди го Хамър. — Колко иска?

— За какво? — озадачено запита Кахун.

— Повярвай ми. Тя ще ти каже за какво — отвърна Хамър и поклати глава. — На твое място не бих оставал насаме с нея, нито пък бих ѝ се доверила. Бих се отървала от нея.

Госпожа Мълис-Мънди знаеше, че срещата не е преминала добре. Кахун не поръча кафе, чай или коктейли. Не я повика, за да изпрати полицейската началничка. Госпожа Мълис-Мънди се любуваше на отражението си в огледалото на пудриерата „Шанел“ и проверяваше усмивката си, когато внезапно Хамър застана до нея. Тя не бе жена, която си избелва зъбите и бръсне краката. Полицайката

хвърли някакъв доклад в папка на инкрустираното с емайл китайско бюро на секретарката.

— Това са моите данни — истинските каза Хамър. — Погрижи се да ги получи, когато си възвърне способността да мисли.

Потракващите точета на полицейската началничка я изведоха бързо от мраморното фоайе, изпълнено с ученици, доведени на обиколка. Тя хвърли бегъл поглед към часовника си, без всъщност да забележи времето. Днес беше двадесет и шестата годишнина от сватбата ѝ със Сет. Трябваше да вечерят тихо и спокойно в „Теле и Шише“, кръчма, където сервираха чудесни пържоли. Сет бе просто влюбен в това място, а Хамър нямаше нищо против него. Намираше се на булевард „Саут“ и винаги, когато ходеха там, тя бе единствената представителка на нежния пол.

Както винаги, Хамър започна с жабешки бутчета в сос от вино и чесън и салата „Цезар“. Шумът в облицованата с тъмна ламперия зала, където градските управници, които не се страхуваха от инфаркти, се събираха от десетилетия, ставаше все по-силен. Съпругът на Хамър — Сет — обичаше храната повече от самия живот и в момента бе погълнат от вечерята си, състояща се от коктейл със скариди, салата от марули със сос от синьо сирене, хляб, масло и филе миньон за двама, което той обикновено изяждаше сам. Преди много години Сет беше интелигентният и красив помощник на управителя на Литъл Рок. Запозна се с бъдещата си жена, сержант Джуди Хамър, в кметството.

Още от самото начало бе съвсем ясно кой е движещата сила в тази връзка и това бе част от привличането. Сет харесваше способностите и силата на съпругата си. Тя харесваше мнението му за нея. Ожениха се и създадоха семейство, за което отговаряше Сет, тъй като жена му работеше прекалено много, а и често я повишаваха. Всички, които ги познаваха, ни най-малко не се учудваха на това, че нейното, а не неговото име бе Хамър^[1]. Сет бе нежен, с безволева брадичка, и напомняше за рицарите с воднисти очи и епископите от художествените галерии.

— Трябва да купим от това топено сирене и за вкъщи — каза Сет, докато мажеше дебел слой върху филията си.

— Сет, тревожа се за това, което правиш със себе си — отвърна Хамър, като се протегна към чашата си.

— Предполагам, че са му сипали капка портвайн, но не съм сигурен — продължи той, без да ѝ обърне внимание. — Може да са му добавили и малко лютив пипер. Или хрян.

Хобито на Сет се състоеше от проучване на борсата и правото. Най-основната пречка за живота му бе, че парите му бяха получени в наследство от семейството му и той не бе задължен да работи. Сет беше нежен, тих и кротък и вечно изморен. На този етап от живота си толкова приличаше на безволева и злобна жена, че жена му се чудеше как в крайна сметка бе възможно тя да поддържа лесбийска връзка с мъж. Господи, когато Сет изпаднаше в едно от проклетите си настроения, както бе точно в момента, Хамър лесно можеше да си обясни жестокостта на хората към близките им. Дори чувстваше, че има случаи, когато това насилие е оправдано.

— Сет, днес е годишнината ни — напомни му тя с нисък глас. — Не си говорил с мен цяла вечер. Изплюска всичко в проклетия ресторант и въобще не погледна към мен. Не искаш ли поне веднъж да ми кажеш какво не е наред? Нямам никакво желание да гадая, да се опитвам да чета мислите ти или да се консултирам с врачки.

Стомахът ѝ бе свит като уплашен опосум. Сет беше най-добрата диета, която човек можеше да си представи. Можеше да ѝ докара анорексия за нула време. В спокойните си, макар и твърде редки моменти, когато се разхождаше сама по плажа или из планината, Хамър осъзнаваше, че през по-голямата част от брака си тя не е била влюбена в Сет. Но той беше като подпорна стена за нея. Ако я срутеше, поне половината ѝ живот щеше да се разпадне. Това му даваше власт над нея и като всяка добра съпруга той го знаеше. Например децата можеха да застанат на негова страна. Разбира се, не беше много вероятно, но Хамър все пак се страхуваше от това.

— Не говоря, защото нямам какво да кажа — логично отговори Сет.

— Чудесно — каза Хамър, хвърли салфетката си на масата и повика сервитьорката.

На километри разстояние от ресторанта, на булевард „Уилкинсън“ близо до заложната къща на Боб, „Койота Джо“ и бар „Хартиената кукла“, в „Огневата линия“ се водеше истинска война.

Бразил стреляше като луд по мишените, които се движеха към него. Празни гилзи хвърчаха във въздуха и тропаха по пода. Ученикът на Уест подобряваше уменията си по невероятен начин и тя се чувстваше адски горда.

— Бам-бам, свършен си! — изкрещя тя грубо, сякаш Анди бе селският идиот. — Сложи предпазителя! Освободи пълнителя! Зареди! Заеми позиция! Свали предпазителя! Бам-бам! Спри!

Това продължаваше повече от час и някои от останалите посетители на стрелбището занадничаха от будките си, като се чудеха какво, по дяволите, ставаше тук. Кое беше това гадже, което крещеше като старшина на младежа с педалски вид? Бъба, груб простак и редовен клиент на „Огневата линия“, стоеше облегат на бетонната стена, нахлупил бейзболното си кепе ниско над очите. Беше едър и страшен на вид, облечен в анцуг и яке със защитна окраска. Наблюдаваше внимателно мишената, която се приближаваше към русия тип.

Бъба забеляза дупките, наредени плътно една до друга, и макар да не му се искаше, призна способността на младежа да стреля. Изплю сдъвкания си тютюн в празна чаша и погледна към будката си, за да не би някой да се осмели да докосне 10-милиметровия му „Глок 20“ или „Ремингтън ХР-100“ с мерник „Люполд“, зареден с ПСП куршуми. Това беше оръжие, което човек можеше да облегне твърде удобно върху пясъчните торби в укритието. Другата му гордост — автоматичен пистолет „Калико 110“ — също не беше за изхвърляне, както и последният — „Браунинг Хай Пауър“ с подвижен мерник.

Любимото занимание на Бъба беше да стреля по мишените с автоматичния си пистолет, гилзите да хвърчат наоколо като шрапнели, а търговците на наркотици да го отминават забързано, без да проявят желание да дразнят внушителен тип като него. Бъба загледа как кучката свали мишената от металната рамка, вдигна я и се вторачи в сладкото си гадже.

— Кой те вбеси? — запита тя Бразил.

Бъба се отпрани към тях с мъжкарска походка.

— К'во е това? Тук да не е станало училище? — обърна се той към двойката, сякаш стрелбището бе негова собственост.

Жената се обърна към него и той не хареса това, което видя в очите ѝ. Кучката очевидно не знаеше какво е страх. Явно не бе

достатъчно разумна, за да избягва сблъсък с такива като него. Той се приближи към будката ѝ и взе нейния „Смит и Уесън“.

— Голям пищов за миньонче като тебе — ухили се Бъба неприятно и изплю следващата порция сдъвкан тютюн.

— Моля, оставете пистолета — спокойно му нареди Уест.

Бразил усети любопитство, но и леко притеснение за това как щяха да се развият нещата. Шкембестото прасе, издокарано като селяндур от Оклахома, приличаше на човек, който е причинявал страдания в миналото и се гордее с това. Той не остави пистолета на Уест, а извади пълнителя и куршума от цевта. Анди си помисли, че Уест е обезоръжена, а той не може да ѝ помогне, тъй като и неговите куршуми бяха свършили.

— Остави го. Веднага — заповяда Уест с недружелюбен тон. — Това е обществена собственост, а аз съм полицаи.

— Глей ти — зарадва се Бъба. — Малкото сладурче било ченге. Леле, боже.

Уест се усети, че не трябва да споменава чина си, защото това щеше да влоши работата още повече. Тя се приближи към дебелака стремително, като едва не опря гърди в шкембето му.

— Това е последният път, в който те моля да оставиш пистолета ми там, където го намери — нареди тя, приковала поглед в грозното му лице, зачервено от уискито.

Бъба отмести очи към Бразил и реши, че този хубавец трябва да получи добър урок. Грубиянът остави пистолета на Уест, приближи се до Анди и се опита да грабне оръжието му. Репортерът го фрасна и му счупи носа. Кръвта на Бъба оцвети в червено камуфлажното яке и оръжията, докато той забързано прибираше вещите си. Сигнал вече до изхода, той се обърна към жената и гаджето ѝ и им изкрещя, че пак ще се сблъскат с него.

— Съжалявам — каза Анди, когато остана насаме с Уест.

— Господи. Не можеш просто така да удряш хората — отвърна тя, притеснена, че не успя да уреди проблема сама.

Докато зареждаше оръжията, Анди внезапно осъзна, че никога досега не бе удрял човек. Не знаеше какво да мисли по въпроса, затова реши да смени темата.

— Колко струва това? — плахо запита той, загледан с любов в пистолета на Уест.

— Не можеш да си го позволиш — отговори тя.

— Вероятно ще мога, ако продам историята ти на списание „Парад“. Редакторът ми смята, че те ще си паднат по нея. Може и да спечеля малко пари. Може и да стигнат за...

Последното нещо, което Уест искаше, бе още една история.

— Какво ще кажеш да сключим сделка — предложи тя. — Забрави за списание „Парад“. Ще ти дам назаем пицова, докато събереш пари за свой собствен. Ще те потренирам още малко, може и някъде на открито. Не е лоша идея, като се има предвид начинът, по който вбесяваш хората. Сега си събери гилзите.

Стотици лъскави гилзи лежаха по пода около тях. Бразил се наведе и започна да ги събира и изхвърля в метална кофа, а Уест прибра вещите си. Някаква неприятна мисъл помрачи лицето ѝ и тя погледна към него.

— Ами майка ти? — запита Уест.

Анди продължи да работи, само повдигна глава и лека сянка премина по лицето му.

— Какво за нея?

— Просто се чудя дали в къщата трябва да има оръжие.

— Много отдавна се научих добре да си крия нещата — отвърна Анди, като метна гилзите в кофата, сякаш искаше да наблегне на думите си.

Бъба чакаше на паркинга, незабележим в лъскавия си пикап, комплектуван с поставка за пушки, калобрани, украсени със знамето на Конфедерацията, минибар, специални фарове за мъгла, лепенка с образа на Оли Норт и неонов светлини около регистрационните номера. Дебелакът придържаше смачканата си фланелка към кървящия си нос и наблюдаваше как полицайката и гнусният ѝ приятел излизат от стрелбището и се отправят към паркинга в полумрака. Бъба изчака достатъчно дълго, за да види как кучката вади ключове за кола и се отправя към безукорно чистия форд експлорър в ъгъла на паркинга. Бъба предположи, че това е личната ѝ кола, и се зарадва. Излезе от пикапа, стиснал крик в огромния си юмрук и готов за разплата.

Уест го очакваше. Имаше опит в предвидимите действия на хора като Бъба, за които отмъщението беше рефлекс, нещо като отиването

до хладилника за бира по време на рекламите. Тя бързо бръкна в сака си и извади нещо, което приличаше на черна дръжка за стик за голф.

— Влез в колата — тихо нареди тя на Бразил.

— В никакъв случай — възпротиви се той и зачака Бъба, който се приближаваше към тях със заплашителна гримаса на окървавеното си лице.

Бъба не успя да се доближи на повече от два метра от колата, когато Уест го пресрещна. Той се изненада. Не очакваше подобна агресивност от дребната полицайка. Бъба потупа с крика по дебелото си бедро, сякаш за да я предупреди, после го вдигна и огледа блестящото предно стъкло на форда.

— Хей! — извика Уийзъл, управителят на стрелбището, от входа. — Бъба, какво си мислиш, че правиш, човече?

Сгъваемата стоманена палка изплющя като камшик и внезапно стана дълга около метър. Твърдият ѝ топчест връх бе насочен към Бъба. Уест очерта няколко лениви кръга във въздуха, като фехтовчик, готвещ се за среща.

— Остави крика и изчезни — заповяда тя на Бъба със сериозен полицейски тон.

— Майната ти!

Бъба изпускаше нервите си, тъй като бе доста стреснат. Беше виждал оръжия като нейното по разни изложби и знаеше, че са твърде опасни.

— Бъба! Престани веднага! — извика Уийзъл, който се гордееше, че ръководи почтен бизнес.

Бразил забеляза, че управителят е доста притеснен, но не смее да се доближи към мястото на разправията. Репортерът се огледа наоколо с желание да помогне. Знаеше, че трябва да стои по-далеч от Уест и да не ѝ пречи. Само ако пистолетът му беше зареден. Щеше да простреля гумите на онзи кретен или нещо друго, да отвлече вниманието му. Уест обаче идеално се справи и сама. Бъба вдигна крика отново, този път твърдо рошен да халоса колата ѝ, защото вече бе заложил честта си. Нямаше значение какво чувства. Трябваше да го направи, особено сега, когато Уийзъл и насъбралата се около него тълпа го наблюдаваха. Ако Бъба не изпълнеше заплахата си и не отмъстеше за счупения си нос, всички в района на Шарлът-Мекленбърг щяха да узнаят за това и да му се подиграват.

Уест фрасна китката му с палката. Бъба изви от болка, а крикът издрънча на земята. Това сложи край на проблема.

— Защо не го арестува? — запита Бразил малко по-късно, когато пътуваха покрай „Лата Парк“, близо до дома ѝ.

— Не си струваше — отговори Уест и запали цигара. — Не успя да нанесе повреда нито на колата ми, нито на мен.

— Ами ако той реши да ни съди за нападение? — запита Анди, странно развълнуван от тази мисъл.

Уест се изсмя и си помисли, че придружителят ѝ не е живял достатъчно дълго.

— Не мисля, че би постъпил по този начин — каза тя, докато завиваше към къщата си. — Последното нещо, което Бъба би желал, е светът да узнае, че е бил пребит от жена и хлапе.

— Не съм хлапе — обиди се Анди.

Къщата на Уест бе същата, както я помнеше, а строежът на оградата не бе напреднал. Младежът не зададе никакъв въпрос, само последва полицайката през задния двор към малката ѝ работилница, където имаше работен тезгях и огромна колекция от инструменти, спретнато подредени по рафтовете. Уест изработваше къщички за птици, шкафове, дори и мебели. Самият Анди бе вършил достатъчно странни и непривични за него работи из собствената си къща, затова наистина се възхити от способностите на Уест. За него бе трудно да сглоби дори полуготовите шкафове от „К-Март“^[2].

— Уау — каза Бразил, оглеждайки се наоколо.

— Кое е „уау“? — попита Уест, като затвори вратата зад тях и включи радиото.

— Какво те накара да свършиш всичко това?

— Оцеляването — отговори тя, като клекна, за да отвори малкия хладилник.

Изтракаха шишета и Уест извади две бири „Саутпоу Лайтс“.

Бразил не обичаше бира, макар да пиеше от време на време. Имаше неприятен вкус и го караше да се чувства затъпял и сънлив, но по-скоро би умрял, отколкото да признае това пред Уест.

— Благодаря — каза младежът, отвинти капачката и я хвърли в боклука.

— Когато започвах, не можех да си позволя да наема хора, които да свършат работата тук. Затова ми се наложи да се справя сама — каза

Уест, докато отваряше кутиите и вадеше пистолетите. — Плюс това, както знаеш, израснах във ферма. Научих доста неща от баща ми и работниците.

— А от майка ти?

Уест разглови оръжията с такава лекота, сякаш можеше да го направи и в съня си.

— Какво бих могла да науча от нея? — запита тя и го погледна над масата.

— Е, нали знаеш. Домакинските задължения. Готвене, чистене, отглеждане на деца.

Тя се усмихна и отвори кутия с принадлежности за почистване на оръжия.

— Дали си готвя и чистя сама? Виждаш ли съпруга някъде? — засмя се Уест и му подаде купчина кърпички и шомпол за почистване.

Анди отпи голяма глътка бира и я глътна колкото се може побързо, за да не усети вкуса ѝ. Чувстваше се по-смел и се опитваше да не забелязва колко добре изглеждаше Уест в сивата си тениска и джинсите.

— През целия си живот съм вършил подобни неща, но не съм съпруга — каза той.

— Какво ли знаеш? — запита тя, докато потапяше шомпола си в малко шишенце с кафяв разтвор.

— Нищо — отвърна Бразил предизвикателно.

— Не си изкарвай лошото настроение върху мен — каза Уест, която отказваше да играе игрички, тъй като, честно казано, се чувстваше прекалено стара за това.

Репортерът уви една от кърпичките около шомпола и го натопи в разтвора. Обичаше тази миризма. Не възнамеряваше да прави признания пред нея, но бирата му развърза езика.

— Хайде да си поговорим пак за тия дивотии със съпругите — предизвика го Уест.

— Какво искаш да кажа? — запита Анди.

— Каж ми какво означава това.

Тя наистина искаше да узнае мнението му.

— На теория — започна той, докато почистваше цевта на пистолета — не съм съвсем сигурен. Вероятно има нещо общо с ролите, кастовата система, естествената йерархия или екосистемата.

— Екосистемата ли? — намръщи се Уест озадачено.

— Имам предвид — обясни той, — че за да си съпруга, най-важното не е какво правиш, а за каква те мисли някой. Точно както в момента аз правя нещо, което ти искаш от мен, но това не ме прави роб.

— Дали малко не обърка ролите? Кой на кого дава уроци по стрелба? — запита Уест, докато почистваше цевта с четка за зъби. — Ти правиш това, което искаш. А аз правя това, което ти искаш от мен. При това срещу нищо. Е, кой е робът?

Анди се протегна към бирата си. Ограниченият му опит в пиенето показваше, че колкото по-топла ставаше бирата, толкова по-неприятен беше вкусът ѝ.

— Добре, да кажем, че някой ден пораснеш и се ожениш — продължи Уест. — Какво ще очакваш от жена си?

— Партньорство — отговори Анди и хвърли празната бутилка в кофата. — Не искам съпруга. Не се нуждая от човек, който да се грижи за мен, да чисти или да готви.

Той се надигна, извади още две бири от хладилника, отвори ги и постави едната пред нея.

— Или искаш да кажеш, че някой ден ще бъда прекалено зает, за да си върша сам работата? Тогава ще си наема домашна помощница. Но не бих се оженил за такава — завърши Бразил, сякаш това бе най-абсурдната идея, измислена от обществото.

— Аха.

Уест взе пистолета от Бразил и провери работата му. Мъжки приказки, помисли си тя. Единствената разлика беше, че този просто се изразяваше по-добре от повечето други мъже. Не вярваше дори на една от думите му.

— Вътрешността трябва да прилича на огледало — каза тя и му подаде пистолета. — Чисти по-усърдно. Не можеш да го нараниш.

Анди взе оръжието, после и бирата си.

— Разбираш ли, хората трябва да се женят, да живеят заедно и да правят неща като това — продължи той, като натопи четката в разтвора и възобнови търкането. — Не трябва да има роли. Просто хората трябва да си помагат като приятели. Единият е силен там, където другият е слаб. Хората трябва да използват дарбите си, да готвят заедно, да играят тенис, да ходят на риба, да се разхождат по плажа. Да

стоят до късно, унесени в приказки. Да бъдат лишени от егоизъм и да държат на другия.

— Струва ми се, че доста си мислил по въпроса — каза тя. — Добър сценарий.

Той погледна озадачено.

— Какъв сценарий?

Тя отпи от бирата си.

— Чувала съм всичко това и преди. Гледала съм този филм.

Същото можеше да каже и съпругата на Бъба, госпожа Рикман, чието първо име бе забравено още преди двайсет и шест години, след сватбата ѝ в баптистката църква „Табърнакъл“. Госпожа Рикман работеше в „Б & Б“, прочут с най-добрите закуски в града. Хамбургерите на „Б & Б“ също бяха много популярни, особено сред студентите от „Дейвидсън“ и, разбира се, сред подобните на Бъба, отправени се към езеро Норман на риболов.

Когато почистването на оръжията бе завършено, Бразил предложи на Уест да отидат да хапнат нещо. Никой от двамата нямаше представа, че изморената, дебела жена, която ги обслужваше, бе нещастната съпруга на Бъба.

— Здравейте, госпожо Рикман — поздрави Бразил келнерката.

Той се обърна към нея с широката си, неустоима усмивка. Съжали я, както винаги, когато идваше в „Б & Б“. Анди знаеше колко тежка бе работата ѝ и това го караше да си мисли как ли се е справяла майка му през всички онези години, когато все още можеше да излиза и да ходи някъде.

Госпожа Рикман се зарадва, когато видя Анди. Той винаги беше толкова мил.

— Как е моето бебче? — изчурулика тя, докато поставяше пластмасовите менюта пред тях. — А коя е красивата ти приятелка? — запита тя, като погледна към Уест.

— Заместник-началник Вирджиния Уест от полицията на Шарлът — отговори Бразил, без да помисли.

Поради тази му грешка Бъба щеше да научи самоличността на хората, които го бяха нападнали.

— Боже, боже — възкликна госпожа Рикман, сериозно впечатлена от важната жена, която седеше в „Б & Б“. — Заместник-началник. Не знаех, че в полицията има толкова високопоставени жени. Какво ще желаете? Свинското печено е особено хубаво днес. Ще поръчам да ви го задушат, ако искате.

— Хамбургер със сирене, пържени картофи и бира „Милър“ за мен — каза Уест. — Допълнително майонеза и кетчуп. Можете ли да намажете малко масло върху едно хлебче и да го метнете на грила?

— Разбира се, скъпа — кимна госпожа Рикман, без да записва нищо в бележника си, а после погледна към Бразил.

— Обичайното — намигна ѝ той.

Жената тръгна към кухнята с изморена походка. Гърбът я болеше дори повече от вчера.

— Какво е обичайното? — любопитства Уест.

— Риба тон върху ръжен хляб, маруля, домат, без майонеза. Зелена салата и лимонов сок. Искам да патрулирам с теб. В униформа — каза Бразил.

— Първо, аз не патрулирам. Второ, ако случайно не си забелязал, имам истинска работа. Е, не е нещо важно. Само целият отдел „Разследвания“. Убийства. Обири. Изнасилвания. Измами. Кражби на коли. Кражби на чекове. Компютърни кражби. Организирана престъпност. Малолетни престъпници. Проститутки. Самоубийци. Разбира се, в момента наоколо броди и някакъв сериен убиец, а по случая работят моите детективи и те поемат цялото напрежение.

Уест запали цигара и грабна бирата си, преди госпожа Рикман да успее да я остави на масата.

— Бих предпочела да не работя по двайсет и четири часа на ден, ако нямаш нищо против. Знаеш ли какъв става котаракът ми? Не иска да ме погледне, не иска да спи при мен. Да не говорим, че не съм ходила на кино или на вечеря от седмици. Не съм завършила оградата. А и въобще не помня последния път, когато си чистих къщата.

— Това като „не“ ли да го приема? — запита Анди.

[1] Hammer — чук. — Б.пр. ↑

[2] Верига евтини магазини в САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Християнското име на Бъба беше Джошуа Рикман. Той работеше като електрокарист в „Ингерсол-Ранд“ в Корнелиус. Най-славният момент за работодателя му бе дошъл и отминал в началото на осемдесетте години, когато произведе машина за сняг, която бе използвана при зимните олимпийски игри. Бъба не беше съвсем наясно с подробностите, а и не му пукаше за тях. Това, което се виждаше навсякъде, бяха въздушните компресори. Те се търсеха навсякъде по света. Можеше да се каже, че кариерата му е международна.

В ранните часове на този понеделник той бе потънал дълбоко в мисли, докато опитно подреждаше палети по товарната рампа. Жена му беше споменала хлапето от „Дейвидсън“, което ходело с някаква важна полицайка. Уха! Бъба нямаше нужда да напряга мозъка си прекалено много, за да събере две и две. Носът го болеше ужасно, но никога не би отишъл на лекар. За какво? Философията му беше, че нищо не може да се направи относно счупен нос, разкъсани уши, избити зъби и други незастрашаващи живота наранявания по главата, освен ако човек не проявяваше педерастки интерес към пластичната хирургия. Бъба определено не беше от този тип. Носът му винаги бе приличал на смачкан картоф, така че единственото, което го тормозеше, бе болката. Всеки път, когато издухваше носа си, потичаше кръв, а очите му се пълнеха със сълзи. И всичко това заради онова малко копеле. Бъба не възнамеряваше да го забрави.

Той имаше книги, които се занимаваха с проблемите на такива като него, и се обръщаше към тях, когато му се налагаше. „Накарай ги да си платят“ и „Отмъсти“ бяха особено полезни. Те представляваха чудесни ръководства за върховно отмъщение, написани от някакъв смахнат тип и публикувани без много шум някъде в Колорадо. Бъба ги бе открил на една изложба за оръжия. Бомбите бяха добра идея. Например телевизор, готов да избухне, когато го включиш, или топка за пинг-понг, напълнена с калиев хлорат и барут. Не, това май не беше

твърде разумно. Бъба мечтаеше да нарани сериозно враговете си, но не искаше Екипът за спасяване на заложници (ЕСЗ) на ФБР да нахлуе в дома му и да се занимава с него. Също така не желаете да попада в затвора. Вероятно би му помогнал онзи номер с миризмите, които се продаваха в ловните магазини и можеха да привлекат всички гризачи, насекоми, влечуги и дори домашни животни от околността към двора на полицайката. Животните щяха да съсипят всичко около себе си само за една нощ. Бъба подкара електрокара машинално, зает с мислите си.

Също така би могъл да разлее урина под предната врата на полицайката. Или да й изпрати някакъв гнусен колет. Би ли сменила дома си? По дяволите, да. Това щеше да се превърне в най-силното й желание. Или пък да поръси с отровна пудра бандажа на русото хлапе, с което се перкаше онази кучка. Това щеше да свърши работа, освен ако и двамата бяха хомосексуални, а Бъба вече имаше изградено мнение по въпроса. Честно казано, не беше възможно мъж да изглежда толкова добре, а жена да е толкова силна, ако нямаше нещо нередно у тях. Бъба беше убеден в това. Красивото момченце можеше да получи това, което заслужаваше, отзад от мъжествен тип като Бъба, чийто любим филм бе „Избавлението“. Бъба щеше да даде добър урок на малкия задник. О, да. Той мразеше педалите толкова силно, че вечно ги дебнеше из барове, ресторанти и всички коли, покрай които минаваше по магистралата.

Уест и Бразил нямаха идея за опасността, която ги дебнеше. Във вторник вечерта те не мислеха за себе си, докато наблюдаваха полицейските светлини, които проблясваха върху начупените стъкла и смачканите останки на патрулната кола, която бе катастрофирала в охолния жилищен район „Майърс Парк“. Райнс и останалите санитарии използваша хидравлични инструменти, за да извалят трупите от луксозен мерцедес 300Е, усукан около едно дърво. Всички бяха напрегнати, притеснени и изнервени от воя на сирените. Полицайте бяха сложили барикада, която блокираше улицата. Бразил паркира БМВ-то си колкото се може по-близо до барикадата и изтича към синьо-червените светлини и ръмжащите двигатели.

Уест пристигна и ченгетата отместиха дървените магарета, за да й направят път. Тя веднага забеляза Бразил, който си записваше нещо в

бележника. Замаян от ужас, репортерът наблюдаваше как Райнс и останалите вадят още едно окървавено тяло от мерцедеса и го прибират в черния чувал. Санитарите поставиха жертвата до другите три, полегнали на улицата, изцапана с кръв и машинно масло. Уест се вторачи в смачканата полицейска кола с емблемата на гнездото от стършели на вратите. После насочи вниманието си към другата патрулна кола, където полицай Мишел Джонсън, отпусната на задната седалка, придържаше окървавена кърпа към отчаяното си лице и трепереше неудържимо. Уест бързо се отпрати към нея. Отвори задната врата и седна до ужасената полицайка.

— Всичко ще се оправи — каза Уест и обви ръка около раменете на младата жена, която още не можеше да осъзнае напълно какво ѝ се бе случило. — Трябва да те откараме до болницата — добави тя.

— Не! Не! — изпищя Джонсън и покри главата си с ръце, сякаш се намираше в падащ самолет. — Не го видях, докато не профуча към мен. Моят светофар светеше зелено! Бях отговорила на повикване и бързах, но светлината ми беше зелена. Кълна се! О, господи! Не, не! Моля те! Моля, моля, моля!

Бразил се приближи към патрулната кола и чу думите на Джонсън. Пристъпи към вратата и погледна през прозореца. Видя как Уест успокояваше полицайката, която току-що се бе ударила в друга кола, убивайки всички в нея. За момент Уест погледна навън. Срещна погледа му и го задържа. Химикалката му бе готова за писане, но той осъзна, че никога не би могъл да напише тази история. Бразил отпусна химикалката и бележника си, после бавно се отдалечи. Стори му се, че вече не бе същият репортер или човек, какъвто бе досега.

Анди се върна в работата си. Вървеше бавно към бюрото си и за първи път се чувстваше нещастен, че е тук. Седна на стола, включи компютъра и написа паролата си. Бети Кътлър, нощната редакторка, беше дърта гарга с криви зъби. Тя го бе чакала нетърпеливо и сега се спусна стремително към него. Имаше дразнещия навик да подсмърква, докато говори. Анди неведнъж се бе чудил дали жената няма проблеми с кокаина.

— Трябва да приключим с това до половин час — каза тя. — Какво каза ченгето?

Бразил започна да пише уводната история, поглеждайки към бележките си.

— Какво ченге? — запита той, макар да знаеше идеално за какво говори Бети.

— Полицайката, която току-що затри петчленно семейство, за бога — подсмръкна Кътлър.

— Не я интервюирах.

Редакторката не можа да повярва на ушите си. Не искаше да вярва. Очите ѝ проблеснаха заплашително, когато го загледа.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това, че не си я интервюирал? — изкрещя тя, сякаш искаше всички да я чуят. — Нали беше там!

— Бяха я прибрали в патрулна кола — обясни той, прелиствайки страниците.

— Можеше да почукаш на прозореца — скара му се Кътлър. — Или да отвориш вратата. С други думи, трябваше да си свършиш работата!

Бразил спря да пише и се загледа в жената, която наистина го потискаше. Не му пукаше какво мисли тя за него.

— Ти сигурно би постъпила така — лаконично каза той.

На следващата сутрин в шест часа, когато вестникът изтропа на терасата, Бразил отдавна бе станал. Беше пробягал осем километра, взел душ и бе облякъл полицейската си униформа. Той отвори вратата и грабна вестника, любопитен да види работата си. Гневните му стъпки го отнесоха през всекидневната към тясната, мрачна кухня, където майка му седеше и пиеше кафе, държейки чашата с треперещи ръце. Тя пушеше и се оглеждаше разсеяно, без да вижда. Бразил метна вестника на масата. На първа страница огромното заглавие сякаш крещеше: „ПОЛИЦЕЙСКА КАТАСТРОФА УБИВА ПЕТЧЛЕННО СЕМЕЙСТВО“. Имаше големи цветни снимки, показващи счупени стъкла, изкривени ламарини и офицер Мишел Джонсън, която плачеше в патрулната кола.

— Не мога да повярвам! — възкликна Анди. — Погледни! Проклетото заглавие оставя впечатлението, че полицайката е виновна, а дори не знаем кой е причинил катастрофата!

Майка му не изглеждаше заинтересувана. Тя се надигна и тръгна бавно към вратата, която водеше към терасата. Синът ѝ я загледа

притеснено как се клати и се мъчи да свали ключовете си от закачалката на стената.

— Къде отиваш? — запита той.

— До магазина — отговори госпожа Бразил и зарови в старата си чанта.

— Аз ходих вчера до магазина — каза Анди.

— Имам нужда от цигари — отвърна тя, като отвори портфейла си и се намръщи.

— Купих ти цял картон, мамо.

Бразил се вторачи мрачно в нея. Знаеше къде всъщност иска да отиде майка му и отново усети старото чувство на поражение. Въздъхна ядосано, докато майка му броеше банкноти, стиснала чантата си под мишница.

— Имаш ли една десетачка? — попита го тя.

— Няма да ти купувам пиене — отговори Анди.

Майка му спря пред вратата и се обърна към единственото си дете, което никога не бе знаела как да обича.

— Къде ще ходиш? — запита го тя със зловна усмивка, която правеше лицето ѝ грозно и неприятно. — На маскарад ли?

— На парад — отговори Анди. — Ще управлявам движението.

— Парад — презрително се изсмя майка му. — Ти не си полицай, никога няма да бъдеш. Защо искаш да излезеш там навън и да те убият?

Злобата ѝ бързо се замени със самосъжаление и тъга.

— Какво ще стане с мен, ако остана сама? — плачливо попита тя и отвори вратата.

Лошият му късмет тази сутрин не се промени. Бразил се въртя петнайсет минути из паркинга на полицейското управление и накрая остави БМВ-то си на запазено за пресата място, макар да не беше по официална журналистическа работа. Денят беше чудесен, но той тръгна през тунела, който водеше от паркинга до първото ниво на управлението, тъй като настроението му беше твърде лошо. Винаги когато имаше подобни разправи с майка си, Анди се затваряше в себе си. Искаше да е сам и не желаше да разговаря с никого.

На гишето за проверка той получи радио и ключовете за необозначената полицейска кола, която щеше да шофира в района между „Трайън“ и булевард „Индипендънс“, където се провеждаше

ежегодният парад на свободата. Това беше скромно празненство, спонсорирано от участващите в него, издокарани с шапки с пискюли. Колата, която Анди получи, беше ужасна. Стара „Краун Виктория“, мърлява и с олющена черна боя, карана над двеста хиляди километра. Ремъкът сигурно щеше да падне всеки момент, ако проклетото нещо въобще тръгнеше, което засега не възнамеряваше да направи.

Бразил отново завъртя ключа. Акумулаторът проработи колкото да включи радиото и скенера, но колата пак отказа да потегли и гневът на Анди се засили.

— По дяволите! — извика той и удари волана, като случайно натисна клаксона.

Ченгетата на паркинга се обърнаха да видят какво става.

Началник Хамър също си имаше проблеми, макар и от друго естество. Намираще се в ресторант „Карп Диет“ на улица „Саут Трайън“. Тя и двете й заместнички. Уест и Джини Гуди, седяха на маса в ъгъла, обядваха и обсъждаха някои въпроси. Гуди беше на възрастта на Уест и завиждаше на всяка жена със сериозна кариера, особено ако изглеждаше добре.

— Това е най-откаченото нещо, което съм чувала — обади се Гуди, докато ровеше из пилешката си салата. — Той въобще не би трябвало да излиза с нас. Видя ли заглавието тази сутрин? Намеква, че ние сме виновни за катастрофата, защото Джонсън преследвала мерцедеса. Невероятно. При това следите от колата по асфалта показват, че не ние сме минали на червен светофар.

— Анди Бразил не е писал заглавието — каза Уест и се обърна към Хамър, която набождаше на вилицата си сирене и плодове. — Просто искам да патрулирам с него около седмица.

— Искаш да отговаряш на повиквания? — запита Хамър и взе чашата чай с лед.

— Да — отговори Уест, без да обърне внимание на Гуди, която я гледеше презрително.

Хамър остави вилицата си и изгледа Уест.

— Защо репортерът не излезе с обикновените полицаи? А и освен него има още петдесет доброволци. Не може ли да излезе с тях?

Уест се поколеба и махна на келнера да донесе още кафе. Помоли за допълнително майонеза и кетчуп за пържените си картофи и после отново насочи вниманието си към Хамър, сякаш Гуди въобще не присъстваше.

— Никой не иска да излиза с него — обясни Уест. — Той е репортер. Познаваш отношението на хората към „Обзървър“. Не може да се промени за една нощ. А има и солидно количество завист — допълни тя, като хвърли двусмислен поглед към Гуди.

— Да не споменаваме, че хлапето е арогантен нахалник с негативно отношение към властта — намеси се Гуди.

— Властта? — повтори Уест презрително.

Думата увисна като облаче от пара в пречистения въздух на ресторанта, където редовно се събираха жени с голяма власт.

— Кажи ми, Джини, кога беше последният път, когато ти застана да регулираш движението?

Това беше неблагоприятна работа. Хората не приемаха пътната полиция сериозно. Нивото на въглеродния двуокис беше опасно високо, а основното правило, че човек не трябва да застава с гръб към движението, не можеше да се приложи, когато се налагаше да стоиш на кръстовище. Как можеше човек да гледа в четири посоки едновременно? Бразил си бе задавал този въпрос още откак бе в академията. Разбира се отговор нямаше, а на всичко отгоре се прибавяше и проблемът с неуважението. Вече поне дузина тийнейджъри, жени и бизнесмени му се бяха подиграли или му бяха показали неприлични жестове, на които той нямаше право да отговори. Какво ставаше с Америка? Хората веднага забелязваха полицаи като него, които не носеха оръжие и изглеждаха новаци, и започваха да се подиграват с тях.

— Ей, клоун — изкрещя жена на средна възраст от прозореца на колата си. — Къде ти е носът?

— С халосни патрони ли стреляш, педалче? — извика някакъв тип в зелен джип с подсилена броня и врати за сафари.

Бразил го изгледа мрачно и стисна челюсти. Искаше му се онзи кретен да спре и да предизвика сбиване. Изпита желание да халоса някого и осъзна, че сигурно скоро щеше да счупи нечий нос.

Понякога Хамър ужасно се отвращаваше от диетата си, но помнеше как навърши тридесет и девет години и ѝ направиха частична хистеректомия, защото матката ѝ вече не вършеше никаква работа. Тогава качи десетина килограма за три месеца, издигайки се от четвърта до осма мярка. Докторите казаха, че причината е прекаленото ядене. Глупости. Хормоните бяха виновни. Те предизвикваха всичко в женския живот. Управляваха женската планета и решаваха дали да те направят страстна или фригидна. Караха те да мечтаеш за разходка за ръка в лунната нощ или просто да бъдеш оставен сам.

— Какво общо има регулирането на движението с проблема? — запита Гуди.

— Искам да подчертая, че момчето работи по-усърдно от повечето от твоите ченгета — отговори ѝ Уест. — При това е само доброволец. Не е задължен да го прави. Би могъл да има негативно отношение към хората с власт, но всъщност го няма.

Хамър се зачуди дали солта щеше да ѝ навреди прекалено много. Господи, колко прекрасно би било да може да яде нещо вкусно, но да не изглежда като мъжа си.

— Аз отговарям за патрулите, а той е точно там в момента — каза Гуди и зарови из чинията си, за да види дали не е останало нещо вкусно, като орех или парченце сухар.

Бразил се потеше в униформата и яркооранжевата жилетка. Краката му горяха. Насочваше колите вляво и вдясно, надуваше свирката и махаше с ръце. Свиреха клаксони, шофьори крещяха грубо от прозорците си. Бразил се приближи към един от тях, за да му помогне, но не получи благодарност. Работата беше ужасна, но Анди я обичаше по причини, които не разбираше.

— Той освобождава поне един истински полицаи от дежурство на пътя — каза Уест.

Хамър реши да не обръща внимание на двете си заместнички. Честно казано, понякога ѝ идваше прекалено много да слуша

разправиите между високопоставените си подчинени. Никога нямаше край. Хамър погледна часовника си и си представи Кахун, седнал във величественния си кабинет на върха на короната. Проклетият глупак. Щеше да съсипе града, да го направи посмешището на Америка, управлявано от келеси с оръжия, златни кредитни карти и запазени ложи за мачовете на „Пантерите“ и „Стършелите“, ако някой не го спреше.

Кахун бе спрял на три пъти, когато се отправи да обядва на шестнадесетия етаж в трапезарията на компанията. Сред ленените покривки и лиможкия порцелан го очакваха един президент, четирима вицепрезиденти, председател и заместник-председател и отговорна служителка от тютюневата компания „Доминиън“, която през следващите две години щеше да вземе заем за повече от четиристотин милиона долара от ЮЕС Банк за някакъв изследователски проект върху раковите заболявания. До чинията на Кахун бяха подредени компютърни разпечатки. На масата имаше свежи цветя, а келнерите, облечени в смокинги, пристъпваха почтително около високопоставените гости.

— Добър ден — кимна Кахун на седналите около масата, а погледът му спря върху ръководителката на тютюневата компания.

Никак не я харесваше, макар да не знаеше защо. Една от причините вероятно бе яростната му омраза към пушенето, започнала преди седем години, когато отказа цигарите. Кахун сериозно се питаше дали трябва да даде такъв огромен заем за проект толкова секретен и сложен в научно отношение, че никой не можеше да му каже точно за какво става дума. Единственото сигурно бе, че ЮЕС Банк щеше да подпомогне създаването на първата в света безвредна цигара. Кахун бе разгледал безброй схеми и диаграми на обикновен дълъг цилиндър със златна корона около филтъра. Забележителният продукт бе наречен „Изборът на Америка“. Беше абсолютно безвреден, съдържаеше различни минерали, витамини и успокояващи вещества, които след вдишването се абсорбираха директно в кръвта. Кахун си помисли колко щеше да е полезен за обществото огромният принос на банката му и се почувства щастлив.

Хората по булевард „Ийстудей“ също се чувстваха щастливи, докато чакаха започването на парада на свободата, който винаги бе изпълнен с радост и надежда. Участниците се придвижваха на зигзаг из тълпата, махаха с ръце и напомняха на всички за добрите си дела.

Бразил бе леко притеснен от факта, че другите ченгета, дежурещи по останалите кръстовища, изглеждаха отегчени и нервни. Платформите на празнуващите още не се бяха появили. Анди огледа хоризонта, но не видя нищо, освен патрулна кола, която бързо се приближаваше към него. Изсвири клаксон и се чува ругатните на шофьор. Този път беше вбесена възрастна жена в шевролет. Без да обръща внимание на желанието на Бразил да ѝ помогне, тя се държеше злобно и неразумно.

— Госпожо — каза Анди учтиво, — трябва да завиете и да тръгнете по улица „Шамрък“.

Жената му показва среден пръст и изфуча напред в момента, когато раздраженото ченге в патрулната кола спря до репортера.

— Нещо се е объркало и са насочили насам и парада, и някакво погребение — забързано обясни ченгето.

— Какво? — запита объркано Анди. — Как...

Полицейската кола вече бе потеглила.

— Няма значение дали освобождава някого от регулирането по улиците — каза Гуди, след като се отказа от храната си. — Не го искам. Той е шпионин, ЦРУ, КГБ, наречи го както искаш.

— Е, това вече е адски тъпо — ядоса се Уест и блъсна чинията си настрани. — Господи!

Хамър не се намеси, просто се огледа из ресторанта, за да открие някой познат. Един от редакторите на „Обзървър“ и литературният им критик обядваха, но не заедно. Хамър не се доверяваше на нито един от тях. Не познаваше Бразил, но реши, че идеята на Уест не е лоша. Звучеше като интересна личност.

Когато лъскавите черни катафалки се появиха, фаровете им светеха. Бразил се загледа във величественото им приближаване, като

се мъчеше да задържи страничната улица блокирана и да насочва движението по друг път. Безкрайната погребална процесия се заточи бавно и с достойнство. Стотици хора чакаха парада, пиеха безалкохолни, наблюдаваха и махаха. Гледката не бе точно онова, което очакваха сутринта, когато потегляха към парада, но вече стояха тук и нямаха нищо против да се развлекат и с нещо друго.

В дългата черна лимузина „Линкълн Континентал“, тапицирана с бяла кожа и оборудвана с телевизор и видео, седяха опечаленият брат и вдовицата, издокарани в неделни дрехи, и се взираха през затъмнените стъкла. Бяха впечатлени от броя на хората, излезли на улицата, за да поднесат последните си почитания към починалия. Много от тях си бяха донесли закуски, питиета, водеха децата си и размахваха американското знаме. Махаха с ръце жизнерадостно и викаха, въобще държаха се точно така, както би трябвало да бъде. Всички трябваше да празнуват, когато някой минеше на другата страна и се отправеше към нежните прегръдки на Христос.

— Нямах представа, че Тивола е имал толкова много приятели — учудено отбеляза братът и махна на тълпата.

— Излезли са и толкова много полицаи — обади се и вдовицата и плахо помаха.

Бразил наду свирката си и бе почти прегазен от възрастен мъж в додж, който, изглежда, не разбираше, че протегнатите ръце на полицая пред него му даваха знак да спре. Старецът, на име Хауи Сонг, реши да се направи, че не забелязва кервана от лимузини и катафалки, всичките черни и със запалени фарове. До този момент той вече бе излязъл наполовина в кръстовището, а зад него се бе подредила безкрайна върволица коли. Невъзможно бе да даде на заден ход, ако и онези зад него не направеха същото.

— Не мърдай! — нареди Анди на нетърпеливия старец, който бе пуснал радиото си и слушаше някакво кънтри парче.

Бразил нареди пред доджа три оранжеви фунии за отбиване на движението. Те се разпиляха като кегли в момента, когато Анди пристъпи към редицата коли, за да помоли останалите шофьори да се оттеглят назад. Хауи Сонг потегли към булеварда, сигурен, че бавните коли на погребалната процесия ще му дадат път, за да стигне по-бързо до железарския магазин.

Само така си мислиш, изруга наум Чад Тили, директор на „Погребално бюро Тили“, прочуто с хубавата си сграда с климатична инсталация, луксозни обредни зали и качествени ковчези. Голямата му реклама на страница 537 в „Жълтите страници“ за съжаление бе разположена точно срещу „Контрол върху гъби и плесени“. Секретарката на Тили вечно обясняваше на хората, които звъняха в бюрото, че не могат да им помогнат да се справят с влагата в мазето или отходните канали.

Тили бе участвал в повече погребения, отколкото можеше да си припомни. Той бе солиден бизнесмен, който не оставяше да го тъпчат. Не само не направи път на лекето в синия додж, но взе радиото си и повика водещата кола.

— Флип — каза той на заместника си.

— Слушам, шефе.

— Набий спирачка — нареди Тили.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Целият керван черни коли със запалени фарове закова на място. Доджът не можа да премине булеварда. Хауи Сонг се обърка и също спря. Едно ченге отвори вратата му и изкара стареца от колата.

— Флип — обади се Тили. — Движи се напред.

Хамър се почувства раздразнена, докато нанасяше нов слой червило на устните си и слушаше заместничките си, които се разправяха като завистливи сестри.

— Аз отговарям за патрула — заяви високо Гуди. — И той няма да излезе с нас. Само бог знае какво ще отпечата във вестника. Ако толкова си падаш по него, вземи го да се повози с твоите хора.

Хамър прибра пудрата и погледна часовника си.

— Отдел „Разследвания“ не вози външни хора. Никога — отговори Усет. — Това е против правилата на отдела.

— А това, което предлагаш, не е ли? — запита Гуди.

— Придружители и доброволци излизат с патрулите, откак се помня — напомни й Усет раздразнено.

Хамър извади портфейла си.

— Чудя се дали тук няма нещо лично — двусмислено каза Гуди.

Уест знаеше за какво точно намеква кучката. Всички в отдела бяха забелязали колко добре изглежда Анди. Също така всички знаеха, че Уест не е прекалено заета със срещи с мъже. Новата теория из управлението бе, че тя се е заловила с хлапето, защото не може да си намери истински мъж. Много отдавна Уест се бе научила да не обръща внимание на подобни клюки.

— По-важното обаче е — продължи Гуди, — че доброволците не излизат със заместник-началник, който не е арестувал никого и не е написал една глоба от петдесет години. Младежът дори не е в безопасност с някой като теб.

— Ние се справихме с някои неща много по-добре от патрулиращите полицаи — уведоми я Усет.

Хамър реши, че ѝ идва прекалено много.

— Ето какво ще направим — намеси се тя. — Вирджиния, ще одобря излизането ти с репортера. Това е интересна идея. Може да научим нещо ново. Вероятно трябваше да направя нещо подобно преди доста време.

Тя остави пари на масата. Уест и Гуди направиха същото. Хамър прикова Гуди с поглед.

— Ще направиш всичко възможно, за да помогнеш и да улесниш работата — нареди ѝ тя.

Гуди се надигна вбесена и се обърна към Уест язвително:

— Надявам се, че няма да имаш проблеми. Не забравяй, че не си незаменима.

— Както и ти — обади се Хамър. — Мога да те уволня и без причина. Просто ей така — допълни тя, като щракна с пръсти пренебрежително.

Искаше ѝ се Гуди да си бе избрала друга професия. Може би погребален агент.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Чад Тили би могъл да използва още един погребален агент точно в този момент. Беше успял хитро да прекара смахнатия старец в доджа, който се полюляваше в такт с музиката. Този рунд бе спечелен без усилие от страна на директора на погребалното бюро, но опитът на Тили подсказваше, че когато си доволен и отпуснат, винаги съдбата те сритва по задника. Колата му се движеше спокойно напред, когато той реши да запали пура и в същото време да настрои радиото.

Тили не забеляза русото хлапе в полицейска униформа, но без оръжие, което внезапно спря процесията. Бог знае откъде на хоризонта се появи окичена платформа и избута водещата лимузина от пътя. Това беше невероятно. Мили боже, не можеше да е истина. Тили скочи на спирачките в същия момент, когато неспособността на помощника му да затвори задната врата на катафалката се превърна във фатален пропуск. Украшеният с меден обков и сатенена подплата ковчег падна от колата и се запързала по асфалта, тъй като бяха стигнали до лек наклон.

Бразил не бе обучаван да се справя с подобни ситуации. Той грабна светкавично радиото си и в същия момент пред очите му се появи още една платформа. Пълен кошмар. Това беше неговото кръстовище. Щяха да го обвинят за всички недоразумения тук. Сърцето му заби лудо, под мишниците му се стекоха вади пот, докато се чудеше как да овладее бедствието. Мъже в тъмни костюми, окичени с пръстени и златни коронки по зъбите, гонеха по булеварда лъскав ковчег. Господи! Не! Бразил наду свирката си и спря цялото движение, включително и платформите. После се затича след ковчега, продължаващ самотното си пътешествие. Хората се вторачиха с интерес в пропускащото ченге и закрепяха насърчително.

— Ще го хвана — извика Анди към мъжете в костюми, когато префуча покрай тях.

Преследването приключи бързо и редът беше възстановен. Елегантен мъж, който се представи като господин Тили, благодари на Анди с официален тон.

— Мога ли да направя още нещо, за да помогна? — попита Бразил, винаги на разположение на обществеността.

— Да — отговори директорът на погребалното бюро. — Разкарай шибаните платформи от пътя ми.

Платформите бяха изтеглени встрани и в продължение на час нито една от тях не помръдна дори един сантиметър напред. Никой от зрителите не си отиде у дома, а други любопитни се стекоха към парада. Това се превърна в най-страхотния Ден на свободата в историята на Шарлът.

Гуди, началничката на патрулите, не споделяше същия ентузиазъм, тъй като движението из улиците бе най-основното ѝ задължение, а ковчегът беглец не представляваше нещо, за което би искала да чуе по вечерните новини. Това бе проблем, който тя възнамеряваше да реши лично, но не и преди да се стъмни. Тогава тя взе елегантната си чанта от мека кожа и се отправи към паркинга, където градската управа плащаше деветнадесет долара всеки месец за запазеното ѝ място. Гуди предпочиташе да шофира личната си кола, когато отива на работа, и сега бързо се качи в черната си миата.

После отвори чантата си, извади флакон „Обсешън“ и се парфюмира грижливо. Изчисти зъбите си със суха четка, пооправи косата си и запали колата. Потегли към „Майърс Парк“, най-богатия стар квартал, застроен с огромни палати с покриви от плочи.

Методистката църква в „Майърс Парк“ бе от сив камък и се издигаше на хоризонта като замък. Гуди никога не бе идвала тук на служба, но познаваше паркинга твърде добре, тъй като редовно го посещаваше. Брент Уеб използваше почивката си след новините в шест часа и поршето му вече бе паркирано под високото магнолиеве дърво в далечния ъгъл на паркинга. Той загаси двигателя, излезе от колата, като се огледа и в двете посоки, сякаш щеше да пресича, и се пъкна в миатата на Гуди.

Те рядко си говореха, освен ако Гуди имаше да му съобщи някоя интересна новина. Устните им се притиснаха, ръцете им се склучиха.

Всеки път страстта им ставаше все по-бурна и примитивна, а желанието им един към друг — още по-лудо. Уеб тайно си представяше как Гуди, издокарана в униформа, го приковава с белезници. Тя пък обичаше да седи сама у дома и да го гледа по телевизията, възхищавайки се на всяка негова дума.

— Предполагам, че знаеш за историята с ковчега — едва промълви Гуди.

— Чий ковчег? — попита Уеб, който никога не знаеше нищо, освен ако информацията не бе открадната.

— Няма значение.

По радиото гърмеше парче на „Пойнтър Систърс“, а двамата в колата дишаха тежко. Прегръщаха се страстно, като се мъчеха да избягнат лоста за скоростите, доколкото можеха. През предното стъкло се виждаше небостъргачът на ЮЕС Банк. Уеб разкопча сутиена на Гуди, макар никога да не можеше да си отговори защо въобще си губи времето с това. После си представи униформата и полицейския ѝ колан и възбудата му нарасна.

Полицай Джени Франкъл беше млада и все още ентузиаст в работата си. Тя не само не избягваше проблемите, но ги търсеше, дори се молеше за тях, затова, когато видя двете коли, паркирани в далечния ъгъл на методистката църква в „Майърс Парк“, реши да провери какво става. Първо, репетицията на църковния хор бе вчера, а групата на „Анонимните алкохолици“ се събираше чак в четвъртък. Освен това търговците на наркотици бяха навсякъде, готови да завземат града. Джени никога нямаше да допусне това. Тя щеше да направи всичко възможно да върне града на свестните, трудолюбиви мъже и жени дори ако това бе последното действие и живота ѝ.

Тя се приближи към сянката и спря. Вече бе достатъчно близо, за да забележи движение на предната седалка на новата черна миата, която ѝ изглеждаше странно позната. Франкъл заподозря, че силуетите принадлежат на мъже, като съдеше по прическите им. Тя вкара регистрационните номера на колите им в подвижния информационен терминал и търпеливо зачака, загледана в мъжете, които се целуваха и прегръщаха, слепи за околния свят. Когато на монитора се появиха имената на Гуди и Брент Уеб, Джени бързо напусна района. С

изключение на сержанта от нейния отдел, с когото пиеше бира няколко пъти седмично, тя не довери на никого какво бе видяла вечерта. Сержантът също спомена само на един човек и така слухът дискретно се разпространи нататък.

Бразил изкара дълъг и изморителен ден, но не му се искаше да се прибира у дома. След дежурството като регулировчик той се преоблече и изкара осем часа в „Обзървър“. Сега бе почти един през нощта. Вечерната смяна бе преминала вяло. Известно време Анди се мота из печатарската зала, като наблюдаваше вестниците, отправящи се към крайното си местоназначение — палетите, с които ги изпращаха навън или контейнерите за вторични суровини. Младежът стоеше пред тях като омагьосан. Този път не търсеше заглавието на своята статия, тъй като единствената му информация бе за прегазен на „Минт Хил“ пешеходец. Жертвата бе известен пияница и редакторът Кътлър не смяташе, че историята заслужава повече от пет-шест реда.

Бразил се качи в БМВ-то си и се отправи обратно към улица „Трейд“. Това не беше особено разумно и безопасно и той го знаеше. Анди профуча покрай електростанцията и стадиона и спря в задънената улица, където старата, рушаща се сграда изглеждаше още по-зловеща и опасна в този час. Загледа се в нея и си представи убийството. Твърдо вярваше, че някой е чул изстрелите и вероятно е видял пръскането с оранжевия спрей. Някъде съществуваше човек, който знаеше за това. Бразил остави двигателя на колата да работи и сложи пистолета между предните седалки, където лесно можеше да го достигне.

Заразхожда се наоколо, светейки с фенер. Очите му се стрелкаха нервно, сякаш се страхуваше, че някой го наблюдава. Кръвта по асфалта изглеждаше черна и един опосум я душеше любопитно. Светлината на фенерчето го обля, той се уплаши и изчезна забързано. В гората се чуваше жуженето на безброй насекоми и проблясваха светулки. По отдалечените ръждявали релси прогърмя влак. Бразил настръхна и се огледа нервно. Усещаше убийството. Чувстваше някаква зловеща енергия, притаена като свита на кълбо змия, която чака следващата си жертва. Тези убийства бяха извършени от жесток и хладнокръвен човек. Анди вярваше, че чудовището бе познато на

хората, които бродеха нощем из квартала, но страхът от него ги караше да крият самоличността му.

Репортерът смяташе проституцията за нещо нередно. Мислеше, че никой не би трябвало да плаща за такова нещо. Също така вярваше, че никой не би трябвало да продава подобно нещо. Това бе ужасно потискащо. Опита се да си представи себе си като обикновен мъж на средна възраст, готов да приеме, че никоя жена няма да го иска без портфейла му. Поставяше се на мястото на нещастницата, която се тревожи как да обслужи следващия си клиент, за да изхрани себе си или детето си, или пък за да избегне поредния побой от страна на сводника си. Това беше ужасно робство, жестоко и трудно за възприемане. В момента Анди изпитваше силно разочарование от цялото човешко съсловие, което не се бе подобрило още от самото сътворение на света. Струваше му се, че единствената промяна бе начинът, по който хората комуникираха, и размера на оръжията, които използваха един срещу друг.

На шосе 277 той видя едно от тези тъжни същества, което се разхождаше лениво встрани от пътя, стегнато в тесни джинси и бяла плетена блуза, без сутиен, с изпъчени напред гърди. Младата проститутка беше покрита с татуировки. Анди намали и срещна погледа на дръзките, присмехулни очи, които не познаваха страха. Момичето беше на неговата възраст, но повечето от предните му зъби липсваха. Бразил се опита да си представи как я заговаря или я качва в колата си. Зачуди се дали привлекателността на проститутките не бе просто някакъв мит, извратена тръпка, която караше мъжете да се чувстват силни, макар и само за кратък, унизителен миг. Представи си как момичето се надсмива над клиентите си и ги мрази със същата сила, с която мразеше себе си и целия свят. Той я загледа в огледалото за обратно виждане, а тя се вторачи в него с лека усмивка, чакайки го да вземе решение. Анди си помисли, че някога в миналото сигурно е била хубаво момиче. После изфуча напред, а някакъв пикап приближи до нея и спря.

На следващата вечер Бразил бе отново на улицата. Действителността около него изглеждаше различна и странна и отначало той си помисли, че въображението му е виновно за това. От

момента, когато тръгна от „Обзървър“ в БМВ-то си, той виждаше ченгета навсякъде около себе си, седнали в лъскавите си бели патрулни коли. Наблюдаваха го и го следваха. Той си каза, че това не е възможно и просто му се привижда, тъй като е изморен и с прекалено развистена фантазия. Вечерта се точеше бавно. Нямаше никакви интересни новини от полицията, освен ако Уеб вече не ги бе откраднал. По радиото също почти нямаше повиквания, докато накрая съобщи за някакъв пожар. Бразил не губи време. Огромни пламъци се издигаха в нощното небе близо до кръстовището на „Нейшънс Форд“ и „Йорк“. Адреналинът на Анди се покачи и го изпълни с нервна енергия. Той се отправи бързо към мястото на пожара, като внимаваше да не обърка пътя и да се загуби. Внезапно зад него прозвуча полицейска сирена и той погледна в огледалото.

— По дяволите — изруга репортерът.

След секунди вече седеше в патрулната кола и чакаше да получи акта за превишена скорост, а пожарът бушуваше без него.

— Скоростомерът ми е счупен — опита да се оправдае той.

— Поправи го — посъветва го полицайката, която се държеше недружелюбно и никак не бързаше.

— Бихте ли побързали с писането, госпожо? — учтиво помоли той. — Ще изпусна новината си.

— Трябваше да помислиш за това, преди да нарушиш закона — грубо отговори тя.

Половин час по-късно Бразил говореше по радиото и се оттегляше от мястото на пожара, където изоставената сграда все още гореше. По покрива танцуваха пламъци, а покачените на стълба пожарникари насочваха силни струи вода през счупените прозорци. Хеликоптерите на пресата кръжаха над тях. Анди обясняваше на редактора какво бе открил.

— Изоставена сграда, стар склад. Няма ранени — каза той в микрофона.

Погледна в огледалото и забеляза, че отново го следва полицейска кола. Друго ченге го наблюдаваше внимателно.

— Драсни само няколко реда — посъветва го редакторът.

Анди така и смяташе да направи, но в момента мислите му бяха заети с по-важни неща. Заплахата не бе въображаема, а той не можеше да си позволи да получи повече глоби или наказателни точки в

досието. Подкара колата така, както играеше тенис. Реагираше бързо и използваше свободните места, изпращаше топката над главата на противника си. Задник, помисли си той, когато полицейската кола се лепна плътно зад него. Ченгето прекали и Анди не можеше да търпи повече.

— Дотук беше — извика той вбесено.

Патрулната кола се движеше зад него в дясната лента. Анди продължи и зави наляво по „Рънимейд“. Ченгето остана плътно зад него. Намалиха, приближавайки червен светофар. Бразил не показа с нищо, че е осъзнал проблема. Седеше спокойно на седалката и си играеше с радиото, което мълчеше от години. В последната секунда отби в лявата лента, а ченгето бързо отби до него и го погледна с ледена усмивка, която Бразил му върна. Картите бяха на масата и всичко бе ясно. Това бе война. Нямаше връщане назад. Анди мислеше бързо. Полицай Мартин нямаше нужда да мисли.

Светофарът светна зелено и Бразил форсира двигателя, сякаш бе готов да излети. Полицаят се хвана на въдицата, натисна газта и потегли стремително напред. Мощният му форд бе стигнал до средата на кръстовището, когато Анди бързо зави в обратната посока и профуча по „Баркли“. После зави по „Морисън“ и накрая се озова в малка тъмна алея, до контейнер за боклук, зад универсалния магазин „Саутпарк“.

Сърцето му биеше лудо. Той загаси фаровете и се замисли трескаво. Опитваше се да си представи какво можеше да стане, ако ченгето го откриеше. Щеше ли да го арестува за опит за бягство или за съпротива при арест? Или пък да дойде заедно с още няколко ченгета и да го пребият от бой в тази тъмна алея, където надали щеше да се появи някой съзнателен гражданин с видеокамера в ръка.

Бразил възкликна стреснато, когато внезапно изпищя някаква аларма и наруши пълната тишина. Отначало си помисли, че е полицейска сирена, но после задната врата на магазина се отвори и двама млади мъже изтичаха навън, натоварени с електроника, открадната току-що от „Радио Шак“.

— 911! — извика Бразил в микрофона, който го свързваше с новинарската зала.

След това отвратено промърмори на себе си:

— Е, това беше адски умно!

— Какво става? — запита някой от репортерите.

Бразил запали фаровете и се спусна да преследва крадците, за които бе доста трудно да се движат бързо, без да изтърват плячката си. Първо паднаха малките кутии, които съдържаха уокмени, компютърни модеми и касетофони. Бразил си помисли, че младежите щяха да пазят стереоуредбите и телевизорите до края. Той отново се обади по радиото и накара редактора да звъне в полицията и да сложи телефона до радиото, така че полицейският диспечер да чува думите на Анди.

— Току-що стана обир — бързо каза той, без да изпуска от очи преследваните. — Магазин „Саутпарк“. Двама бели мъже. Тичат на изток по улица „Феървю“. Преследвам ги. Пратете някого до задния вход на „Радио Шак“, за да прибере това, което изтърваха.

Крадците пробягаха паркинга и потеглиха по друга алея. Бразил докладваше за всяка тяхна стъпка, залепил се плътно зад тях като овчарско куче, насочващо стадото. Нито един от двамата не бе достатъчно възрастен, за да има право да си купи алкохол, но и двамата пушеха марихуана, лъжеха и крадяха от години. Нито едно от момчетата не бе в добра физическа форма. Да подскачаш около баскетболния кош в квартала бе едно, но да тичаш с километри бе друго. Девън чувстваше, че поне единият от белите му дробове щеше да се пръсне всеки момент. В очите му се стичаше пот. Краката му се подкосяваха и освен ако не му се привиждаше от страх, зловещите синьо-червени светлини на полицейските коли го обграждаха от всички страни като враждебни пришълци от друга планета.

— Господи! — изохка Девън. — Хайде да хвърлим стоката! Тичай!

— Тичам, човече!

Ро обаче бе готов по-скоро да умре, отколкото да пусне това, около което бе обвинен ръце. Телевизорът щеше да му осигури дрога за седмици, освен ако не го заменише за нов пистолет, този път с кобур. Революерът „Смит и Уесън“ 357 от неръждаема стомана, който бе пъкнал в колана на широките си джинси, не възнамеряваше да остане там дълго. Ро го усети как се изплъзва.

— Мамка му! — изруга той.

Пистолетът се плъзна още по-надолу. Господи, молеше се поне да не се простреля на някое по-специално място. Никога нямаше да го преживее. Пистолетът премина през широките боксерки, удари се в коляното му и накрая се показа през крачола. Ро разтърси крак, за да се отърве от него. Подобен номер не бе лесен за изпълнение, когато цялата полиция на Шарлът бе по петите ти, а някакъв кретен в БМВ се опитва да те прегazi. Оръжието изтропа на асфалта в момента, когато белите коли с въртящи се светлини склочиха пълен кръг около Девън и Ро. Двамата бандити замръзнаха на място.

— Мамка му! — изруга Ро отново.

Ако съществуваше справедливост, наградата на Бразил за ценния му принос към обществото щеше да бъде да заключи престъпниците с белезници и да ги напъха на задната седалка на полицейската кола. Но той нямаше правата на истинско ченге. На всичкото отгоре тази нощ той беше дежурен във вестника и някак не бе лесно да обясни как така се е оказал в тъмната алея зад „Радио Шак“ по време на обира. Той и полицай Уийд проведоха дълъг разговор за това в патрулната кола.

— Хайде да опитаме отново — предложи Уийд. — По каква причина си седял тук със загасени фарове?

— Мислех, че ме следят — търпеливо отговори Анди за пореден път.

Уийд го изгледа подозрително. Не беше сигурна как точно стояха нещата, но бе убедена, че репортерът лъжеше. Всички го правеха. Беше готова да се обзаложи, че Бразил е паркирал тук, за да поспи по време на работа, да изпуши някоя цигара с марихуана или да си удари един бързак. Или пък всичките заедно.

— Кой те следеше? — запита Уийд, докато грижливо попълваше доклада си.

— Някакъв тип в бял форд — отговори Анди. — Не го познавам.

Беше доста късно, когато Бразил си тръгна от паркинга на „Саутпарк“, без да получи и една дума на благодарност от страна на ченгетата. Сети се, че му остава да убие около час, преди да се върне във вестника, за да опише случилото се през осемчасовото му дежурство, което според него не бе много.

Намираще се сравнително близо до мястото в „Майърс Парк“, където бе станала ужасната катастрофа с Мишел Джонсън. По някаква необяснима причина той не можеше да спре да мисли за онази зловеща нощ. Анди премина бавно покрай огромните къщи, като си представяше хората, които живееха в тях, и чувствата им по отношение на убитите им съседи. Семейство Ролинс бе живяло близо до музей „Минт“. Когато стигна до тяхната бяла тухлена къща с меден покрив, Бразил спря колата и се загледа тъжно в нея. Личеше си, че в дома няма никой и никога няма да има. Анди се замисли за майката, бащата и трите малки деца, загинали за секунда, за това как всичко можеше да бъде загубено в един кратък миг.

Бразил не бе чувал много истории за богати хора, починали при катастрофи или престрелки. Само частните им самолети падаха от време на време и в началото на осемдесетте в „Майърс Парк“ се бе появил сериен изнасилвач. Анди си представи млад мъж с качулка на главата, който чука по вратите с намерението да изнасили някоя жена, останала сама у дома. Дали негодуванието срещу богатството им бе предизвикало тази жестокост? Желанието да отмъстиш за това, че те имат повече от теб? Анди се опита да се постави на мястото на престъпника, докато наблюдаваше осветените прозорци на съседните къщи.

Осъзна, че насилникът вероятно е правил същото, което той правеше тази вечер. Сигурно е обикалял наоколо и се е оглеждал, но най-вероятно го е правил пеша. Шпионирал е и е планирал, а истинското зловещо действие е идвало като резултат от фантазиите му. Бразил не можеше да си представи нещо по-ужасно от това да бъдеш изнасилен. Достатъчно простаца го бяха закачали през краткия му живот, за да може да се страхува от изнасилване, така както се страхуваше една жена. Никога нямаше да забрави какво му бе казал веднъж Бридълуд от охраната на „Дейвидсън“: „Никога не отивай в затвора, момче. През цялото време, докато си там, ще бъдеш наведен“.

Катастрофата бе станала там, където се пресичаха няколкото улици „Куинс“ и „Селуин“. Още преди да стигне дотам, Анди разпозна мястото. Това, което не бе очаквал да види, бе паркираният встрани нисан. Той се приближи към него и шокирано разпозна полицаей Мишел Джонсън. Младата жена седеше в колата и плачеше. Бразил паркира до нея. Излезе от БМВ-то и тръгна към личната кола на

полицайката с уверени и решителни крачки, сякаш бе отговорен за това, което ставаше. Вгледа се през прозореца към разплаканата Джонсън и сърцето му трепна. Тя вдигна очи и го погледна стреснато. Реагира светкавично и грабна пистолета си, после осъзна, че това бе младият репортер. Тя се отпусна, но се ядоса и свали стъклото.

— Разкарай се, дявол да те вземе! — извика тя.

Анди не помръдна, вторачен в нея. Тя запали двигателя.

— Лешояди! Шибани лешояди! — изкрещя полицайката.

Бразил замръзна. Действията му бяха толкова непривични за репортер, че Джонсън се обърка. Забрави, че е решила да тръгва, и също застина неподвижно.

— Искам да ти помогна — каза Анди съчувствено.

Уличната лампа осветяваше счупените стъкла, черните петна по асфалта и вдлъбнатото дърво, в което се бе ударил мерцедесът.

Очите на Джонсън отново се изпълниха със сълзи и тя ги избърса с ръка. Унижението ѝ пред младия репортер бе пълно. Тя изстена отчаяно и си помисли за пистолета, който можеше да сложи край на всичко.

— Когато бях на десет години — заговори Анди, — баща ми работеше тук като ченге. Беше горе-долу на твоята възраст, когато го застреляха при изпълнение на служебния дълг.

Джонсън го погледна изненадано.

— Осем и двайсет и две вечерта. Двайсет и девети март. Неделя. Казаха, че вината си била негова — продължи Бразил с треперещ глас. — Бил цивилен. Последвал открадната кола въвн от района си. Полицайте, които трябвало да му помогнат, въобще не се появили. Поне не навреме. Направил най-доброто, което можел, но...

Младежът замълча за момент и прочисти гърлото си, после продължи:

— Въобще нямал шанс да разкаже какво точно е станало.

Бразил се вторачи неவிждащо в тъмната улица, която бе съсипала и неговия живот. После удари с юмрук по покрива на колата.

— Баща ми не беше лошо ченге! — извика той.

Джонсън притихна отчаяно и се почувства празна.

— Предпочитам да бях на неговото място — каза тя. — Иска ми се да съм мъртва.

— Не — възрази Анди и се наведе към нея. — Не.

Той погледна към лявата ѝ ръка, сложена на волана, и забеляза венчалната халка. Протегна ръка през прозореца и я погали.

— Не оставяй никого зад себе си — каза той.

— Днес върнах значката си — съобщи Джонсън.

— Те ли те накараха да го направиш? — запита той. — Няма доказателства, че ти...

— Никой не ме е карал — прекъсна го тя. — Те мислят, че съм чудовище! — добави Мишел и отново избухна в сълзи.

— Можем да променим това — решително каза Анди. — Позволи ми да ти помогна.

Джонсън отвори вратата и той влезе в колата.

ГЛАВА ДЕСЕТА

На следващата сутрин началник Хамър поливаше цветята си, когато Уест влезе при нея. Уест носеше закуската си, този път баничка с яйца и кренвирши. Телефонът на Хамър звънеше като луд, но тя бе заета с орхидеите си и вдигна поглед към заместничката си, без да я поздрави. Хамър бе прочута с лаконичните съобщения, които правеше с лекия си арканзаски акцент.

— Е — каза тя. — Значи той започва преследване, което довежда до два ареста. Съвсем сам се справя с редицата обири в „Радио Шак“, които тормозят града от осем месеца.

Хамър огледа екзотичното бяло цвете и му доля още малко вода. Полицайката изглеждаше страхотно в черния си копринен костюм с фини райета, черна копринена блуза с висока яка и мъниста от черен оникс. Уест наистина се възхищаваше от начина, по който се обличаше шефката й. Гордееше се, че работи за жена, която изглежда толкова елегантна, отнася се мило към хора и растения и в същото време може с лекота да се справи с всекиго.

— Освен това е успял по някакъв начин да научи истината от Джонсън — допълни Хамър, като кимна към сутрешния вестник на бюрото си. — Изяснил е, че тя не е виновна за смъртта на онези нещастни хора. Сега Джонсън няма да напусне.

Хамър се премести към саксията с малкото дръвче до прозореца и почисти увехналите листа.

— Говорих с нея сутринта — продължи тя. — Всичко това, а Бразил дори не е бил с някой от нашите хора.

Тя спря работата си за момент и погледна към Уест.

— Права си. Не бива да е навън самичък. Господ знае какво ще направи, ако облече униформа. Искане ми се да можем да го прехвърля в друг град, поне на пет хиляди километра отгук.

Уест се усмихна на началничката си, която се тревожеше за листни въшки и оглеждаше с любов растенията си.

— Това, което искаш, е — каза Уест — той да работи за теб.

Книжната кесия прошумоля, когато Уест бръкна в нея, за да извади закуската си.

— Ядеш прекалено много боклуци — каза ѝ Хамър. — Ако се хранех като теб, щях да съм вечно болна.

— Бразил ми се обади — най-после съобщи Уест, докато сгъваше мазната хартия. — Знаеш ли защо е бил зад „Радио Шак“?

— Не — отговори Хамър, поглеждайки любопитно към нея.

Пет минути по-късно Хамър вървеше решително по дългия коридор на първия етаж. Не изглеждаше приятелски настроена. Полицайте, покрай които мина, я загледаха учудено и ѝ кимнаха. Тя протегна ръка и отвори една от вратите. Униформените полицаи в стаята за съвещания се изненадаха, когато видяха елегантната си началничка. Заместник Гуди запознаваше хората си с последните си решения.

— Всички, и наистина имам предвид всички запитвания да се отнасят към дежурния капитан — казваше тя, преди да забележи влизането на началничката си, което прекрати събранието.

Гуди бързо осъзна, че ще има сериозни проблеми.

— Заместник-началник Гуди — високо каза Хамър, — знаете ли какво е полицейски тормоз?

Лицето на Гуди преbledня. Тя си помисли, че ще припадне, и се облегна на шкафа. Ченгетата се вторачиха в нея и застинаха на място като парализирани. Гуди не можеше да повярва, че шефката ѝ ще я изложи пред събраните в стаята тридесет и три улични ченгета, двама сержанти и един капитан.

— Хайде да се качим в кабинета ми — предложи тя с насилена усмивка.

Хамър застана пред полицайте и скръсти ръце. Беше съвсем спокойна, когато отговори:

— Не. Мисля, че всички ще имат полза да чуят това. Докладваха ми, че някои от полицайте са следили репортер от „Обзървър“ из целия град.

— Кой го каза? — предизвика я Гуди. — Той ли? И ти му повярва?

— Не съм казала, че той ми се е оплакал — уведоми я Хамър.

Началничката замълча. Тишината в стаята накара Гуди да настръхне. Тя си помисли за розовите успокоителни таблетки в

чекмеджето на бюрото ѝ. Третият етаж изглеждаше толкова далеч.

— Още веднъж да чуя подобно нещо — каза Хамър и изгледа всички присъстващи, — и горчиво ще съжалявате за това.

Високите ѝ токчета изтропаха на път към вратата. Тя се опита да се свърже с Анди Бразил в дома му, но жената, която вдигна телефона, бе или пияна или без зъби, а може би и двете. Хамър затвори и звънна на Панеса.

— Джуди, не съм съгласен репортерите ми да бъдат следени, заплашвани... — веднага започна Панеса.

— Ричард, знам — простичко каза тя. — Моля те, приеми извиненията ми, а също така и обещанието ми, че това няма да се повтори. Освен това искам да поднеса на Бразил официална благодарност за помощта му към полицията снощи.

— Кога?

— Веднага.

— Ще можем ли да го отпечатаме във вестника?

Хамър се засмя. Харесваше този човек.

— Ще ти кажа нещо — весело отговори тя. — Отпечатай го, но ми направи и една услуга. Не обяснявай защо Анди се е криел в алеята.

Панеса се замисли за момент. Реално погледнато, ченгета, които злоупотребяват с властта си и тормозят невинен човек, бе по-добра история, отколкото тази за съзнателния гражданин, самоотвержено помагач на полицията и залавящ престъпници.

— Слушай сега — заговори Хамър отново. — Ако се случи пак, напиши го, и то на първа страница. Добре ли е така? Не бих те обвинила за желанието ти да разкриеш някои нередности. Но недей да наказваш цялата полиция заради един задник.

— Кой е задникът? — любопитно попита Панеса.

— Погрижила съм се за него — кратко отвърна Хамър. — Кой е телефонният номер на Бразил? Искам да му се обадя.

Това наистина впечатли Панеса. Издателят наблюдаваше младия репортер през стъклата на кабинета си. Както винаги, Анди бе дошъл рано и работеше по нещо, което сигурно не влизаше в задълженията му. Панеса погледна указателя и даде вътрешния телефон на Бразил на Хамър. Изпита истинско удоволствие секунда по-късно, когато видя

как младежът вдига слушалката и изненадано чува гласа на полицейската началничка.

— Джуди Хамър — представи се тя с ясен глас.

— Да, госпожо — отговори Бразил, като седна по-изправено, събори чашата си с кафе и бързо вдигна бележниците си, за да не се изцапат с горещата течност.

— Слушай. Знам за снощи — делово каза Хамър. — Просто искам да чуеш от самата мен, че подобно поведение не се допуска от полицията в Шарлът. Аз също съм възмутена от него и това никога няма да се повтори. Моля, приеми извиненията ми, Анди.

Младежът почувства странно затопляне, когато я чу да произнесе малкото му име. Ушите му се зачервиха.

— Да, госпожо — бе единственото, което успя да каже.

Изкарваше си хляба с думи, но къде бяха те, когато се нуждаеше от тях? Бразил се отчая, когато тя затвори. Сигурно си бе помислила, че е лоботомиран, малоумен или пълен идиот. Можеше поне да ѝ благодари, за бога! Анди избърса кафето от бюрото и се вторачи в екрана на компютъра. Предположи, че ако ѝ се обади, тя няма да може да разговаря с него. Вероятно вече се бе заела с по-важни неща. В никакъв случай не би си губила повече времето с него. Анди започна статията си за измамите в Първа обединена банка, без да може да се съсредоточи върху нея. Томи Аксъл, който седеше наблизко, въобще не съществуваше за него.

Аксъл наблюдаваше Бразил цяла сутрин и вече бе убеден, че младежът е обзет от силни чувства. Дори в момента се червеше. Това определено бе добър знак. Аксъл също не успя да се съсредоточи върху историята си за Уинона Джъд, което бе доста неприятно за нея. Статията за последния ѝ великолепен албум можеше да предизвика истинска сензация, ако не бе изпълнена с безсмислиците, които сега щяха да ѝ струват огромни загуби от продажби. Аксъл имаше подобна власт. Той въздъхна и се опита да събере смелост отново да покани Анди на вечеря, концерт или в клуб с мъжки стриптийз. Може би щеше да успее да напие момчето, да го накара да изпуши малко трева и после да му покаже истинския живот.

Бразил отново погледна към телефона отчаяно. О, по дяволите. Къде отиде целият му кураж? Той грабна слушалката, потърси номера в указателя и набра.

— Кабинетът на началник Хамър — отговори някакъв мъж.

Анди прочисти гърло.

— Анди Бразил от „Обзървър“ — представи се той с учудващо стабилен глас. — Чудя се дали мога да поговоря с нея.

— Във връзка с какво?

Бразил не възнамеряваше да се предаде лесно. Бе прекалено късно. Нямахме накъде да бяга.

— Отговарям на нейното обаждане — смело каза той, сякаш бе напълно обичайно Хамър да му се обажда, а той да отговаря на обаждането ѝ.

Капитан Хорджис се обърка. Какво беше направила Хамър? Сама ли бе набрала номера на репортера? Хорджис мразеше тя да звъни някъде, без разговорите да минат през него. По дяволите. Не можеше да се оправи с нея. Тя бе извън контрол. Свърза я, без да си даде труда да предупреди Анди. Две секунди по-късно гласът на Хамър се чу по линията и стресна Бразил.

— Извинявам се за безпокойството — бързо каза той.

— Няма проблем. С какво мога да ти помогна? — отвърна тя.

— О, няма нищо. Искам да кажа, не се обаждам за някаква новина. Просто исках да ви благодаря за това, което направихте.

Хамър замълча озадачено. Откога репортерите ѝ благодаряха за нещо?

Бразил изтълкува тишината погрешно. О, господи, тя наистина вече го мислеше за идиот.

— Е, не искам да отнемам повече от времето ви — забърза се той още повече, напълно объркан. — Ами, добре. Просто това беше страхотно от ваша страна. Така си помислих. Не трябваше да го правите. Човек във вашето положение. Имам предвид, повечето хора не биха го направили.

Хамър се усмихна и почука с нокти по папката на бюрото си. Имаше нужда от маникюр.

— Ще се видим в управлението — каза тя и почувства вълнение, когато затвори.

Имаше двама синове и те редовно я нараняваха. Това, разбира се, не ѝ пречеше да им се обажда всяка неделя вечер или да започне да спестява пари за колежа на внуците си, или да предлага да им изпрати билети за самолета, когато имаха възможност да я навестят. Синовете ѝ не притежаваха нейната енергия и тя тайно обвиняваше за това баща им, който бе изключително инертна личност. Въобще не бе чудно, че Хамър бе забременяла толкова трудно. Оказа се, че способните сперматозоиди на Сет могат да се преброят на пръстите на едната ѝ ръка. Ранди и Джъд живееха като ергени, макар да имаха семейства. Все още се опитваха да открият себе си в Гринич Вилидж и Венис Бийч. Ранди искаше да стане артист. Джъд свиреше на барабани в някаква група. И двамата работеха като келнери. Хамър ги обожаваше. Сет не изпитваше същите чувства и заради това те идваха в града рядко, а майка им поддържаше връзка с тях самостоятелно.

Внезапно Хамър се почувства депресирана. Реши, че може да се разболява от нещо, и звънна на капитан Хорджис.

— Имам ли някаква среща за обед? — запита тя.

— Градският съветник Снайдър — отговори Хорджис.

— Отмени срещата и звънни на Уест — нареди тя. — Кажи ѝ да дойде в кабинета ми по обед.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

„Престо грил“ се славеше с бързото си и добро обслужване, макар да се намираше в една от лошите части на града. Всяко ченге в района на Шарлът-Мекленбърг знаеше, че Хамър и Уест закусват в „Престо“ всеки петък сутрин. Двете жени бяха наблюдавани много по-внимателно, отколкото някоя от тях подозираше, тъй като не съществуваха ченге, желаещо да оцелее, което би поело риска нещо лошо да се случи на началничката или заместничката ѝ по време на неговото дежурство.

Малкото заведение изглеждаше същото като през четиридесетте години, когато бе построено. Намираше се на улица „Уест Трейд“ и бе заобиколено с рушащи се паркинги, близо до първа баптистка църква „Маунт Морая“. Когато времето бе хубаво, както днес, Хамър предпочиташе да стигне дотам пеша. Уест никога не ходеше пеша, когато можеше да се вози, но изборът не бе неин.

— Хубав костюм — обърна се Хамър към Уест, която бе решила да даде почивен ден на униформата си и носеше червена блуза и син костюм с панталон. — Защо никога не носиш поли? — добави Хамър.

Не звучеше като критика, а просто любопитство. Уест имаше много хубава фигура и слаби, елегантни крака.

— Мразя поли — отговори Уест, която вече дишаше тежко, тъй като Хамър вървеше прекалено бързо. — Мисля, че чорапите и високите токове са измислени от мъжете. Също като стегнатите с превръзки крака. За да ни инвалидизират и забавят.

— Интересно — усмихна се Хамър.

Полицай Трой Сандърс ги забеляза първи и се парализира от нерешителност. Отби бързо по улица „Седър“, за да не го видят. Дали да уведоми приятелите си, които бяха в района? Той си спомни кошмара от изненадващото нахлуване на Хамър на събранието и строгото ѝ предупреждение относно полицаите, които следяха и

тормозеха хората, независимо какъв бе мотивът им. Дали началничката нямаше да сметне за тормоз това, че Сандърс е подтикнал приятелите си да шпионират и следят Хамър и Уест по време на обяда им? Господи. Сандърс спря на паркинга на супермаркета с разтуптяно сърце.

Погледна в огледалата и провери паркираните коли, като мислеше трескаво. Не си заслужаваше риска, реши той. Особено при положение че присъстваше на събранието и чу всяка дума, която Хамър каза на Гуди. Началничката лесно можеше да провери обаянията в управлението и да узнае, че Сандърс е виновен за наблюдението над нея. Щеше да му вземе здравето за това, че не се е подчинил на пряка заповед. Полицаят бе уверен, че очите ѝ го бяха пронизали, когато бе казала: „Следващия път горчице ще съжелявате за това“. Сандърс реши да не вика никого. Спря патрулната кола в най-отдалечения ъгъл на паркинга и запали цигара.

Към дванайсет и двацет редовните клиенти бяха заели местата си около пластмасовия тезгях в „Престо“. Джин Ръми седна последен. Както винаги, от задния му джоб стърчеше банан, който той пазеше за по-късно през деня, когато огладнее отново, докато шофира червено-бялото такси.

— Можеш ли да ми направиш един хамбургер? — запита той Спайк, който обслужваше грила.

— Да, мога — отговори Спайк.

— Знам, че е рано.

— Човече, въобще не е рано — каза Спайк, като почисти грила и просна отгоре замразения хамбургер. — Кога си погледна часовника за последен път, Ръми?

Приятелите му го наричаха така за по-кратко. Ръми се усмихна и глупаво поклати глава. Обикновено идваше за закуска, но днес бе закъснял. Струваше му се, че двете бели дами също идваха в „Престо“ за закуска. Вероятно това бе проблемът. Всичко бе прекалено объркано. Той отново поклати глава, ухили се и внимателно нагласи банана, за да не го смачка.

— Защо си носиш банана така? — попита съседът му, Джеферсън Дейвис, който управляваше жълт трактор и се хвалеше, че

е участвал в строежа на ЮЕС Банк. — Сложи го в джоба на ризата си — допълни той и потупа джоба на червената карирана риза. — Тогава няма да седнеш върху него.

Останалите мъже пред бара, осем на брой, се впуснаха в задълбочено обсъждане относно банана на Ръми и предложението на Дейвис. Някои от тях ядяха пържоли със сос, другите се придържаха към дроб със зеле и настърган кашкавал.

— Като го сложа в джоба на ризата, го виждам през цялото време, докато карам — опита да обясни философията си Ръми. — Тогава го изяждам много по-рано. Никога не мога да издържа до три или четири часа.

— Тогава го пъхни в жабката.

— Там няма място.

— А защо не на предната седалка? Всичките ти пътници сядат отзад, нали? — запита Спайк, като постави пред него хамбургера с майонеза, кашкавал и пържен лук.

— Не става. Понякога оставят торбите си отпред — отговори Ръми и грижливо разряза хамбургера си на две. — Или пък качвам четирима пред автогарата и единият сяда отпред. Хората виждат банана на седалката и си мислят, че ям, докато съм на работа.

— Та ти го правиш, човече.

— Така е.

— Това е истината.

— Кажу ми, брато.

— Не, когато при мен се вози някой, не ям — възрази Ръми и неволно опипа банана в задния си джоб.

Хамър си мислеше, че в „Престо“ никога не е било толкова шумно. Тя хвърли поглед към мъжете до тезгяха, очаквайки ги да се сбият всеки момент. Единият каза на друг от тях да си пъхне нещо някъде, а останалите се съгласиха. Отдавна не бе участвала в добра битка, ако не се броят разправиите ѝ със Сет. Разбира се, тя не се заблуждаваше. Знаеше, че из района обикалят поне двацет патрулни коли и виждат всяко парченце салата, което набожда с вилицата си. Това бе досадно, но тя не обвиняваше хората си, дори оценяваше вниманието и грижата им. Намираще ги за трогателни, макар да знаеше, че мотивът им е да запазят собствените си задници, а не спокойствието ѝ.

— Може би трябваше да поговоря с нея насаме — каза Хамър.

На Уест ѝ се искаше началничката ѝ да се бе накарала на Гуди пред цялото полицейско управление, или на събрание на градската управа, предавано по телевизията.

— Прекалено си строга към себе си — каза тя дипломатично, довършвайки сандвича и пържените картофи.

— Кълна се, тук храната наистина е страхотна — каза Хамър. — Погледни онзи гювеч. И всичкото това от остатъци.

Уест се загледа в Спайк, който взимаше продукти, готвеше и сервираше с невероятна скорост, докато мъжете около него продължаваха да спорят къде да крият крадени стоки или дрога. Жабката. Под седалката. В джоба си. Уест не можеше да повярва колко нагли са станали престъпниците напоследък. Наистина тя и Хамър бяха цивилни, но всички ги познаваха, а и радиостанцията на Уест стоеше на масата и се обаждаше от време на време. Очевидно обаче на онези момчета не им пукаше и ни най-малко не се притесняваха от полицията.

— Ще ти кажа нещо — обади се един от тях, като посочи с пръст към мъжа в червената карирана риза. Искаш да знаеш какво да направиш с него? Аз ще ти дам съвет. Изяж го. Бързо, преди някой да те види. Тогава никой нищо не може да ти каже. Нали?

— Няма да кажат нищо.

— Абсолютно нищо.

— Точно така.

— Да седиш върху него не е отговорът, Ръми — намеси се и Спайк. — Освен това и тук можеш да получиш същото. Високо качество. Внос. На добра цена. Пресни всяка сутрин.

Спайк ловко сгъна омлета с шунка и сирене, който приготвяше, после добави:

— Но, не. Всеки шибан ден идваш тук с проклетото нещо, напъхано в джоба ти. Какво е това? Да не мислиш, че впечатляваш жените? Да не би да ги караш да си мислят, че се радваш да ги видиш?

Всички се засмяха, с изключение на Уест, началничката на следствения отдел на града. Тя възнамеряваше да изпрати няколко от момчетата си да се занимаят с тези престъпници тук, да открият връзките им в Колумбия, дори реши да привлече Националната служба за борба с наркотиците, ако се наложи.

— Дрога — измърмори тя към шефката си.

Хамър почти не ѝ обърна внимание, заета с мислите си. Все още бе толкова ядосана на Гуди, че чувстваше как кръвта ѝ кипи. Как смееше тази тъпа, незаслужено повишена кучка да рискува репутацията на цялата полиция и на всички жени? Хамър дори не можеше да си спомни последния път, когато бе толкова разгневена. Уест също бе ядосана, което поне малко успокои Хамър. Немного хора разбираха какво е да понасяш стреса и отговорностите на началническото място. Уест го знаеше твърде добре, а и притежаваше здрав разум. Знаеше колко лошо е да злоупотребяваш с властта си.

— Можеш ли да повярваш? — запита я Уест, като смачка салфетката си и се вторачи в търговеца на наркотици в червена карирана риза и банан в задния джоб на панталона. — Можеш ли да си представиш наглостта на някои хора?

Хамър поклати глава, готова да избухне.

— Не — отговори тя. — Винаги се учудвам...

И двете замълчаха, когато радиото се обади.

— До всички коли в района. Улица „Уест Трейд“ номер шестстотин. Извършва се обир. Въоръжен бял мъж в автобус ограбва пътниците...

Хамър и Уест скочиха на крака и се затичаха към автогарата на „Грейхаунд“, която се намиралше до „Престо“. Полицаи започнаха да отговарят на повикването, но, изглежда, наблизо нямаше нито една патрулна кола. Това учуди Хамър, която тичаше с известни затруднения на високите си токчета. Уест бе точно зад нея. Профучаха покрай автогарата към страничната улица, където автобус с четиридесет и седем пътници стоеше с широко отворени врати.

— Ще се качим, преструвайки се на пътници — прошепна Уест на шефката си, когато забавиха ход.

Хамър кимна. Знаеше как точно ще протече операцията.

— Ще се кача първа — каза тя.

Уест нямаше точно това предвид, но последното нещо, което би направила някога, бе да намекне, че Хамър е забравила как се върши полицейската работа. Високите токчета на Хамър изтропаха по металните стъпала на автобуса. Тя се качи усмихнато, сякаш без да забелязва какво става около нея. Пътниците седяха ужасени на местата си, а млад бял мъж със заплашителен вид вървеше по пътеката и

събираше портфейли, бижута и часовници и ги пускаше в найлонов чувал за боклук.

— Извинете — каза Хамър учтиво на околните.

Маджик Великия се завъртя и прикова поглед в елегантната дама в скъп черен костюм, която забеляза пистолета му и замръзна. Жената зад нея също застина. Нещата вървяха чудесно. Тези кучки изглеждаха богати.

— Това ли е автобусът за Канаполис? — попита по-възрастната кучка.

— Това е автобусът, в който трябва да ми дадеш парите си — ухили се Маджик и размаха оръжието си към нея.

— Да, господине. Не искам никакви проблеми — отвърна жената в черно.

Маджик си помисли, че тя изглежда доста объркана, сякаш можеше да припадне или да се напишка в панталона си. Тя се приближи уплашено към него, като ровеше в черната си кожена чанта. Маджик щеше да вземе и нея, за да направи подарък на майка си. Нямахше да е лошо да вземе и жестоките черни обувки. Интересно какъв размер бяха? Крадецът научи предостатъчно за обувките, когато кучката внезапно го ритна с такава сила в пищяла, че той прехапа езика си. Изведнъж в ръката ѝ се появи огромен пищов, който тя опря в главата му. Собственият му пистолет изчезна някъде отзад за секунда, а после той се озова по корем на пътеката между седалките. Другата кучка с ловко движение изви китките му и закопча стегнато белезниците.

— Човече, прекалено са стегнати — оплака се Маджик и усети силна болка в крака си. — Мисля, че кракът ми е счупен.

Уплашените пътници гледаха безмълвно, с увиснали ченета, как двете издокарани дами свалиха престъпното копеле от автобуса и го поведоха нанякъде. Внезапно се появиха полицейски коли с проблясващи светлини и всички в автобуса разбраха, че и това е станало благодарение на двете жени.

— Благодаря ти, Господи — обади се някой.

— Слава на Бога.

— Това е чудо.

— Батман и Робин.

— Подай ми оня чувал, за да си взема златната верижка.

— Искам си пръстена.

— Всички да останат на местата си и да не докосват нищо — нареди едно ченге, качвайки се в автобуса.

Полицай Сандърс се надяваше, че началничката не го е забелязала, когато излезе от патрулната кола.

— Къде беше? — попита го тя, когато мина покрай него, после се обърна към Уест: — Не намираш ли това за странно? Обикновено, когато сме тук, мястото гъмжи от полицаи.

Уест също не разбираше, но вече гледаше с друго око на полите и елегантните обувки на шефката си. Не само не я забавиха при тичането, но остриите обувки свършиха чудесна работа. Уест се гордееше с началничката си.

Двете жени се отправиха към „Престо“, за да платят сметката си. Мъжете до бара вече пушеха и продължаваха да спорят, без да знаят какво бе станало току-що на автогарата. Разбира се, банда търговци на дрога не можеше да се заинтересува от това, че близо до тях обираха невинни хора, помисли си Уест. Тя им хвърли още един заплашителен поглед, докато Хамър допи студения си чай и погледна към часовника си.

— Е, мисля, че трябва да се връщаме — предложи Хамър.

Анди Бразил научи за инцидента на автогарата, когато съобщиха за него по полицейското радио. В това време той работеше по статията си за дълготрайните последици от проявената върху жертвите жестокост и за чувствата на роднините им. Докато успее да пробяга разстоянието до колата си и да стигне до „Уест Трейд“, очевидно драмата бе приключила с арест.

Бразил минаваше покрай „Престо грил“, когато Уест и Хамър излязоха оттам. Той спря стреснато и се вторачи в тях. Не разбираше защо две от най-важните личности в града биха дошли да ядат в такава дупка. А и съвсем не можеше да си обясни как са обядвали спокойно, докато на петдесет метра от тях някой е застрашавал живота на почти петдесет човека. Нямаше начин да не са знаели за това. Уест носеше полицейското си радио.

— Анди — каза Хамър и му кимна учтиво.

Уест го изгледа предизвикателно, сякаш искаше да го предупреди да не си пъха носа в работите ѝ. Анди забеляза, че и двете жени носеха елегантни делови костюми. Също така забеляза, че черната кожена чанта на полицейската началничка имаше тайно отделение за пистолета ѝ. Предположи, че и значката ѝ е там вътре. Бразил изгледа одобрително фините глезени на Хамър, която бързо се отдалечи от него, и се зачуди как ли изглеждаха краката на Уест. После забърза към автогарата. Ченгетата взимаха показанията на свидетелите, което не бе лека работа. Анди преброи четиридесет и трима пътници, без да включва шофьора, който му даде интервю с огромно удоволствие.

Ангъни Б. Бърджис работеше като професионален шофьор от двайсет и две години и бе виждал всичко. Бяха го нападали, обирали, отвличали и дори наръгвали с нож. Бяха го простреляли в един евтин мотел, когато бе закарал някаква проститутка, която всъщност била мъж. Той разказа всичко това на Анди, а и доста други неща, тъй като русият младеж му се стори адски симпатичен и достатъчно прозорлив, за да оцени един добър разказвач.

— Нямах представа, че са ченгета — повтори Бърджис и се почеса по главата. — Даже през ум не ми мина. Качиха се в автобуса, издокарани в черно, червено и синьо, като Батман и Робин. В следващата секунда Батман скрита малкото копеле и се приготви да му пръсне шибания мозък, а Робин светкавично му закопча белезниците. Мили боже!

Бърджис поклати глава развълнувано.

— А това била началничката на полицията. Така чух. Можеш ли да повярваш?

Към пет часа историята бе готова и чакаше да бъде отпечатана на първа страница. Бразил вече бе видял заглавието в стаята на редактора.

ПОЛИЦЕЙСКАТА НАЧАЛНИЧКА И
ЗАМЕСТНИЧКАТА Ъ ОСУЕТЯВАТ ОТВЛИЧАНЕ НА
АВТОБУС
БАТМАН И РОБИН НА ВИСОКИ ТОКЧЕТА

Уест я видя малко по-късно, когато Бразил, облечен в униформа, се качи в колата ѝ, за да изкара още една нощ из улиците на града.

Младежът бе много доволен от себе си и мислеше, че това е най-добрата му статия досега. Възхищаваше се от извършеното от Хамър и Уест с такава сила, че почти му се искаше да ги помоли за автограф или за плакат с тях двете, който да окачи в стаята си.

— Господи боже! — възкликна Уест, когато потеглиха по булевард „Саут“. — Не трябваше да пишеш тия дивотии за Батман.

— Трябваше — настоя Анди, като усети как доброто му настроение се скапва, сякаш светът наоколо бе станал по-мрачен и недружелюбен. — Това е цитат. Не съм го измислил.

— Мамка му!

Уест щеше да стане обект на подигравките на цялото полицейско управление утре.

— Проклето копеле.

Тя запали цигара и си представи смеха на Гуди.

— За всичко е виновно егото ти — каза Бразил, който не обичаше да критикуват работата му. — Ядосана си, защото не желаеш да си помощничката. Не искаш да си Робин вместо Батман, защото това ти напомня за истинското положение. Но ти не си Батман. Тя е.

Уест го изглежда заплашително. Анди нямаше да изкара нощта леко. Вероятно щеше да е по-добре за него, ако си беше мълчал.

— Просто съм честен — добави той. — Това е всичко.

— Така ли? — запита тя и отново го погледна мрачно. — Добре, позволи ми и аз да съм честна за една минута. Не ми пука кой какво ти е казал, ясно ли е? Знаеш ли как наричат цитати като този в истинския свят? Наричат ги дрънканици. А и слух, клюка, клевета, подвеждане на свидетел, шибано неуважение.

— Как да напиша това последното? С тире ли?

Бразил се опита да не се захили, като се престори, че си води бележки. Уест размахваше цигарата си ядосано и звучеше все по-абсурдно.

— Искам да кажа, Шерлок, че дивотиите на някой свидетел не са непременно верни и не заслужават да бъдат повтаряни и отпечатвани. Разбра ли?

Той кимна с подигравателна сериозност.

— Освен това не нося високи токове и не искам никой да мисли, че нося — добави Уест.

— Как така? — запита Анди.

— Как така какво?

— Не искаш хората да мислят така.

— Не искам хората въобще да мислят за мен.

— Защо никога не носиш високи токове? Или поли? — запита Бразил, който не възнамеряваше да се предаде лесно.

— Не е твоя работа — грубо отвърна Уест и изхвърли цигарата си през прозореца.

Полицейското радио прекрати спора, като съобщи някакъв адрес на булевард „Уилкинсън“. Всеки запознат с района знаеше, че става дума за бар „Хартиената кукла“. Стриптийз клубът съществуваше от много години. Основният му персонал бяха поувехнали жени, чието облекло се състоеше от изрязани бикини. Тази нощ посетителите на бара отпиваха големи глътки от шишетата бира, скрити в кафяви книжни кесии. Недалеч от заведението недоразвит младеж весело се ровеше из контейнера за боклук.

— Не беше много по-възрастна от мен — разказваше Анди на Уест за младата проститутка, която бе забелязал предишната нощ. — Повечето от предните ѝ зъби липсваха, косата ѝ беше дълга и мръсна и имаше татуировки. Обзалагам се, че някога е била красива. Искаше ми се да я заговоря и да разбера какво я е превърнало в същество като това.

— Хората повтарят историите си. А и винаги намират някой, който да ги тормози — каза Уест, странно раздражена от интереса му към някаква проститутка, която в миналото може да е била красива.

Излязоха от колата. Уест приближи към един пиян с бейзболна шапка. Той държеше бутилка бира и се олюляваше.

— Забавляваме се, а? — заговори го Уест.

Мъжът едва говореше, но бе в добро настроение.

— Кап'тане — измърмори той. — Изглеждаш жестоко. Кой е тоя с теб?

— Можеш да изсипеш пиенето или да потеглиш към затвора — каза Уест.

— Да, госпожо. Това е лесно решение. Хич няма и да му мисля.

Пияният изсипа бирата на паркинга, като едва не падна в локвата и изпръска униформения панталон на Бразил и безукорно чистите му обувки. Анди прие нещата леко. Отскочи назад, макар и със закъснение, и се запита къде ли се намираще най-близката тоалетна,

убеден, че Уест веднага ще го закара дотам. Тя разпръсна останалите пияници, които с неудоволствие изпразниха бутилките си на улицата, като пресмятаха наум останалите си пари и колко бързо могат да стигнат до заложната къща и после обратно в бара.

Бразил последва Уест към колата. Качиха се и закопчаха предпазните колани. Анди се почувства притеснен от киселата миризма, която се носеше от краката му. Можеше да мине и без тази част от работата. Пияните го разстройваха и той се ядоса, докато ги наблюдаваше през прозореца. Отрепките залитаха напред в тъмнината и сигурно щяха да подновят запоя си още преди той и Уест да изминат и километър. Този тип хора не се променяха. Завинаги оставаха замаяни от алкохола и нараняваха всички около себе си.

— Как е възможно човек да падне толкова ниско? — измърмори той.

— Всеки от нас може — отговори Уест. — Това е страшното. Уж само по една бира от време на време. Всеки от нас.

В нейния живот бе имало доста случаи, в които се бе озовавала на същия път. Пиеше нощ след нощ, за да заспи. Не помнеше последното нещо, което бе мислила или чела, а понякога се събуждаше и осъзнаваше, че лампата ѝ още свети.

Смахнатият младеж жизнерадостно заподскача към колата им и Уест се зачуди коя ли бе силата, която поставяше някои хора на нейното място, а на други отреждаше да изкарат живота си по паркингите, ровейки се из кофите за боклук. Невинаги бе въпрос на избор. Момчето пред нея, което бе добре познато на полицията и живееше из улиците, не бе имало избор.

— Майка му се опитала да абортира, но не успяла — тихо обясни Уест на Бразил, като се протегна и отвори прозореца му. — Или поне такава е историята. Винаги е живял на улицата — добави тя и после извика към младежа: — Как си?

Той говореше на някакъв език, който бе напълно непознат за Бразил. Жестикულიраше оживено и издаваше странни звуци, които ужасиха репортера. Искаше му се Уест да подкара колата и да се махнат оттук, преди това същество да ги опръска със слюнките си. Господи, смахнатият миришеше на мръсни бутилки от бира и боклук. Бразил се отдръпна от прозореца, облягайки се на рамото на Уест.

— Воних — прошепна тя и се усмихна на посетителя им.

— Не съм аз — отвърна Бразил.

— О, да, ти си — възрази тя и се обърна към смахнатия. — Какво правиш тук?

Той размаха ръце развълнувано, докато разказваше на симпатичната полицайка за всичко, което му се бе случило напоследък. Тя му се усмихваше и очевидно се наслаждаваше на историята му. Партньорът ѝ обаче не изглеждаше твърде весел.

Момчето, както винаги го наричаха, познаваше кои ченгета са новаци. Разбираше го по напрегнатите им лица и сериозни погледи, а това винаги го предизвикваше да се позабавлява с тях. Момчето се вторачи в Анди и му се ухили с беззъбата си усмивка, сякаш репортерът бе някакво екзотично същество, току-що долетяло на планетата. После го бодна с пръст, а новакът потръпна. Това развесели Момчето страхотно и то затанцува наоколо, като побутваше от време на време ченгето. Уест се разсмя и намигна на партньора си.

— Охо — каза тя. — Момчето май си падна по теб.

Най-после тя вдигна прозореца и се приготви да тръгне. Бразил вече се чувстваше напълно омърсен. По униформата му имаше бира, а някакъв тип, прекарал живота си из кофите за боклук, го бе пипал. Анди се чувстваше обиден и унижен, а и ядосан на Уест, която подкара колата със смях и запали цигара. Не само не бе попречила да го унижат, но дори бе помогнала на смахнатия и сега се наслаждаваше на забавлението си. Бразил се гневеше мълчаливо, докато Уест потегли към летището.

Тя отби към шосе „Били Греъм“, като се чудеше какво ли е да нарекат някоя главна улица с името ти. Не беше сигурна дали щеше да ѝ бъде приятно денем и нощем по нея да се носят коли и камиони, оставящи черни следи от гумите си, докато шофьорите си правят неприлични жестове един на друг или вадят оръжията си. Уест си мислеше, че в пътя няма нищо християнско, освен ако не се използваше като библейска аналогия, като например „Пътят за ада“. Колкото повече размишляваше върху това, толкова повече съжаляваше пастор Били Греъм, който бе роден в Шарлът в къща, присвоена против волята му от религиозен парк.

Бразил нямаше представа къде отиваха, само бе сигурен, че се отдалечаваха от местата, където се разиграваха драми, а и очевидно Уест не възнамеряваше да го заведе някъде, където да се позачисти.

Вслуша се в скенера и откри, че на Сентръл авеню става нещо. Защо тогава се отдалечаваха оттам? Припомни си как майка му вечно зяпаше Били Греъм по телевизията, независимо какво Анди искаше да гледа. Зачуди се дали щеше да е много трудно да интервюира прочутия евангелист и да го разпита за мнението му относно престъпността в наше време.

— Къде отиваме? — запита Бразил, когато завиха отново към булевард „Уилкинсън“.

На това място наистина се извършваха доста грехове, но Уест и тук не се задържа дълго. Тя профуча покрай промишления парк „Грийнбрайър“ и зави наляво по улица „Алегани“, после се отправи към „Уестерли Хилс“, един от скапаните квартали близо до гимназия „Хардинг“. Настроението на Бразил се влоши още повече. Подозираше, че Уест започва старите си номера, а това му напомни, че тя всъщност не искаше да е тук с него. Бездруго му бе намекнала, че полицейските повиквания не бяха негова работа и ако зависеше от нея той дори нямаше да знае за тях.

— Всеки патрул в района да потегли към „Уестерли Хилс Драйв“ номер 2500 — обади се радиото и наруши спокойствието на Уест. — Подозрителни лица на паркинга на църквата.

— Мамка му — изруга Уест и натисна газта.

Такъв скапан късмет. Мястото се намираще съвсем близо до тях. Малката църква от бяло дърво беше напълно безлюдна тази вечер, а когато завиха на паркинга, там нямаше нито една кола. По паркинга се мотаеха само дузина млади мъже с майка си, която седеше в инвалидна количка. Всички се вторачиха с омраза в полицейската кола, несигурни как трябва да постъпят. Уест нареди на Бразил да кротува, когато излязоха от колата.

— Получихме обаждане за... — обърна се Уест към майката.

— Само минаваме отгук — обясни най-възрастният син — Рудоф.

Майката го изгледа с убийствен поглед.

— Не си длъжен да отговаряш на никого! — грубо каза тя. — Чу ли? На никого!

Рудоф сведе очи. Панталонът едва се държеше на него, а отдолу се показваха червени боксерки. Усети, че го хващат дяволите от вечните разправии с майка му и полицията. Какво беше направил?

Нищичко. Просто се прибираще у дома от магазина, защото майка му се нуждаеше от цигари, а всички те решиха да се поразходят с нея и да се върнат през паркинга на църквата. Какво толкова нередно имаше в това?

— Не сме направили нищо — каза Рудоф на ченгетата и скръсти ръце.

Бразил усети, че става напечено, също както можеше да помирише разразяването на буря много преди тя да започне. Тялото му се напрегна. Той огледа малката агресивна група, застанала нащрек в мрака. Майката се приближи до Уест. Отдавна имаше желание да си каже мнението по някои въпроси, а сега се отваряше чудесна възможност за това. Всичките ѝ деца щяха да чуят, а и двамата полицаи не приличаха на хора, които биха наранили някого без нужда.

— Току-що дойдохме тук — заговори майката на Уест. — Отивахме си вкъщи, както правят всички хора. Писна ми вечно да ни преследват.

— Никой не... — опита Уест.

— О, да. Правите го — прекъсна я майката с по-висок и ядосан глас. — Това е свободна страна! Ако бяхме бели, да не мислите, че някой щеше да повика полицията?

— В това има логика — разумно отговори Уест.

Мама застина изненадана, а синовете ѝ погледнаха объркано. Бяла полицайка да признае подобно нещо бе нечувано. Истинско чудо.

— Значи сте съгласна, че са ви повикали, защото сме черни — поиска да се увери тя.

— Така предполагам и това е ужасно несправедливо. Но когато ни повикаха, аз не знаех, че сте черни — отговори Уест със спокоен глас. — Не сме се явили тук, защото вие сте черни, бели, азиатци или каквито и да било други. Явихме се, защото работата ни е такава, и искахме да се уверим, че всичко е наред.

Майката подкара инвалидната количка по пътя си, следвана от децата си. Искаше ѝ се да запази омразата си, но не можеше и дори леко се разтрепери. Стори ѝ се, че ще се разплаче, но не знаеше защо. Полицайте се върнаха в лъскавата си нова кола и тръгнаха.

— Рудоф, вдигни си панталона, сине — скара му се тя. — Ще се спънеш и ще си строшиш врата. Ти също, Джошуа — помоли го тя и се отправи напред в нощта, към бедния си апартамент.

Бразил и Уест седяха мълчаливо в колата, докато се движеха обратно към булевард „Уилкинсън“. Той си мислеше за начина, по който Уест бе говорила със семейството. Няколко пъти бе употребила „ние“, когато повечето хора щяха да кажат „аз“, сякаш Бразил не се намираше там. Наистина се почувства добре, когато Уест не го пренебрегна, а и беше трогнат от нежността ѝ към нараненото, изпълнено с омраза семейство. Бразил искаше да сподели мислите си с Уест, да ѝ покаже благодарността си, но отново занемая, също както се бе случило с Хамър.

Уест потегли обратно към града, като се чудеше защо придружителят ѝ бе толкова мълчалив. Сигурно ѝ се ядосваше, защото бе опитала да избегне повикванията. Тя се почувства зле. Какво ли щеше да бъде, ако ролите им бяха разменени? Не се държеше особено любезно с него и той имаше пълно право да я ненавижда за това. Уест се засрами от себе си. Тя включи скенера и взе микрофона.

— Седемстотин — каза тя.

— Седемстотин — отвърна диспечерът.

— Аз съм десет-осем.

Бразил не можа да повярва. Уест тъкмо бе съобщила, че е на разположение, което означаваше, че щеше да отговаря на повиквания също като останалите патрулиращи. Те двамата наистина щяха да получат задача. Можеха да попаднат в затруднено положение. Не му се наложи да чака дълго за това. Първият адрес, където ги повикаха, беше католическата църква „Милостивата Богородица“.

— Проверете за силна музика, идваща от клуба на отсрещната страна на улицата — дойде указанието по радиото.

Прякорът на диспечера беше Радар и не бе дадено напразно. Беше започнал кариерата си в полицията на Северна Каролина, където бе прочут с това, че проверяваше коли, сгради, камиони, надписи, пешеходци, нисколетящи самолети, балони и дървета, и глобяваше всички наред за превишаване на скоростта. Той просто обичаше радара си. Обичаше да се прави на страшен полицаи и да спира нарушителите на закона, докато бързат към важни срещи или места. После Радар се пенсионира. Купи си вила и започна работа като диспечер, за да я изплати. Полицаяте вярваха, че Радар може да усети бедата, преди да е

наближила. Например това обаждане за църквата. Той определено предчувстваше нещо лошо тук, затова го прехвърли на заместник-началник Уест. Радар твърдо вярваше, че една жена не трябва да носи униформа, освен ако отдолу е гола и се намира на корицата на някое от детективските списания, които харесваше. В добавка към силната си интуиция, която граничеше с ясновидството. Радар знаеше, че тъжителят в този случай, бар „Дебелака“, бе ръководен от банда престъпници, които имаха същото мнение като него относно мястото на жените. Горилата им, Колт, когото Радар познаваше лично, никак нямаше да се зарадва, когато Уест се появи там с лъскавата си униформа и големи цици.

Уест не знаеше нищичко за това, когато запали цигара и зави по Стейтсвил авеню. Тя кимна към подвижния информационен терминал.

— Трябваша ми четиридесет минути, за да се науча да използвам това нещо — каза тя на Бразил. — Ти имаш десет.

В католическа църква „Милостивата Богородица“ се провеждаше специална музикална вечер и паркингът бе претъпкан с коли. Местата в Шарлът, където католиците славеха Бога, не бяха много. Изборът бе много по-богат за баптисти, адвентисти, презвитерианци, евангелисти и други. Те бяха около тридесет пъти повече от католиците.

Всъщност католическата църква бе сбутана между единствената будистка църква в града и приемните на шарлатани ясновидци. Поради тази причина католиците не приемаха църквата си за даденост и не знаеха кога може да бъде изгорена от маскирани мъже или критикувана във вестника. Тази вечер паството на „Милостивата Богородица“ огласяше здраво квартала. Украшенията с витражи прозорци блестяха в тъмнината, а на тях се виждаше Исус в различни пози.

— Ти сигурна ли си, че барът не се оплаква от църквата? — зачуди се Бразил.

Уест също намери ситуацията за твърде странна. Как, по дяволите, можеше някой в църквата да чуе нещо, освен хора, който силно пееше някакъв химн, акомпаниран от китари, орган, барабани и една-две цигулки. Уест отби и мина през паркинга. Бар „Дебелака“ не

бе така оживен, както църквата. Няколко мърляви типове се мотаеха отпред, пиеха бира и пушеха.

Бразил не чу никакъв шум. От бара не долиташе нито звук. Той заподозря, че някой от църквата се е оплакал само за да навреди на бара, който очевидно бе греховно свърталище. Паството на „Милостивата Богородица“ без съмнение би предпочело друго заведение на мястото на това, нещо изискано и семейно, като ресторант, видеотека или спортен бар. Типовете пред входа проследиха полицейската кола с враждебни погледи. Тя и Бразил излязоха и тръгнаха към комитетата по посрещането.

— Къде е шумът? — запита Уест. — Получихме оплакване.

— Единственият шум е там — отговори един от типовете, като посочи с брадичка към църквата, а после дръзко надигна шишето бира, окуражен и озлобен от пиянството си.

— Казаха ни, че шумът идва оттук — настоя Уест.

Тя тръгна към бара. Бразил я последва, а типовете се отдръпнаха от пътя им. „Дебелака“ беше потискаща, мрачна бърлога, в която се стелеше плътен облак дим и тихо свиреше музика. Около дървените маси седяха полупияни мъже и наблюдаваха жената на сцената, издокарана в изрязани бикини, която полюляваше тежките си, увиснали гърди. Бразил не искаше да я разглежда внимателно, но бе почти сигурен, че лявата гърда е татуирана с планетата Сатурн, чийто пръстен в момента се движеше бързо на големи кръгове. Без съмнение това бяха най-огромните гърди, които бе виждал някога в живота си.

Стриптийзборката, чийто артистичен псевдоним бе Палавницата, се нуждаеше от още един валиум. Беше жадна, искаше цигара, а на всичкото отгоре и проклетите ченгета пристигнаха. Какво пък сега? Тя започна да върти гърдите си в две различни посоки. Това обикновено посъживяваше мъжете, но тази вечер посетителите бяха като в гробище. Палавницата се усмихна. Младото ченге не можеше да си откъсне очите от нея.

— Никога преди ли не си виждал цици? — запита го тя, когато хлапето мина покрай нея.

Бразил не ѝ обърна внимание. Уест я изгледа хладно и си помисли, че татуираното пържено яйце на гърдата на стриптийзборката изглежда кошмарно. Господи, тя дори имаше стрии и целулит, а клиентите ѝ не се интересуваха от нищо, което не се

намираше в чаша. Колт, горилата, бе изключение. Той се отправи към ченгетата решително, като набрал скорост товарен влак. Беше едър и страшен, в лъскав черен костюм, дебели златни вериги и червена кожена вратовръзка. Изглеждаше като човек, който има желание да ги нарани.

— Получихме оплакване за силна музика — каза му Уест.

— Чувате ли такава? — запита Колт, като повдигна тежката си брадичка, а вените заиграха по дебелия му врат.

Бе изпълнен с омраза към белите ченгета, особено кучката. За коя се мислеше тя? Нахълтваше в „Дебелака“, издокарана в безукорната си униформа и окичена с неща, предназначени да нараняват усилено трудещи се хора като него. Той хвърли поглед към Палавницата, за да се увери, че не е напуснала сцената. Почти не минаваше вечер, без да му се наложи да я понапляска малко, за да ѝ вдъхне енергия, да я нарани някъде, където нямаше да си личи, за да я окуражи да си върши работата. Тя се опитваше да се измъкне. На никой не му пукаше. Никой не даваше бакшиши. Двама от редовните клиенти се надигаха, готови за тръгване, а още бе рано. Мръсните ченгета бяха виновни.

Колт отвори страничната врата, която водеше към тясна уличка, и сграбчи Бразил за униформената риза с такава сила, че я разкъса.

— Хей! — извика Анди.

Колт го вдигна във въздуха и го хвърли към боклука, където му беше мястото. Кофите изтропаха по асфалта. Добре че Бразил бездруго си беше мръсен. Той се надигна на крака навреме, за да види как Уест вади белезниците си. Колт я хвана за ризата с намерение да хвърли и нея тъкмо когато малкото лайно изкрещя „Помощ“ в полицейското си радио.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Колт се задави и за миг си помисли, че някой е забил щека за билиард в масивния му врат. После, докато съзнанието му се замъгляваше, осъзна, че кучката натиска с показалец меката вдлъбнатина над гръкляна му. Не можеше да диша. Езикът му увисна въвн от устата, докато се давеше и се опитваше да си поеме въздух. Очите му сякаш щяха да изскочат. Той се отпусна на колене и се вторачи в дулото на насочения към него пистолет. Ушите му звънтяха и кръвта му шумеше. Кучката крещеше вбесено, като че ли бе готова да го изяде жив.

— Ако мръднеш, ще ти пръсна мозъка, копеле мръсно!

Палавницата се въртеше на сцената. Посетителите си пиеха питиетата. Подкреплението от ченгета нахлу в затъмненото и задимено помещение. Уест бе забила коляно в месестия гръб на Колт и закопчаваше стегнато белезници около китките му. Бразил я гледаше възхитено. Ченгетата поведоха Колт и пияните типове към затвора. Палавницата усети шанса си и се оттегли от подиума, като вадеше дребни банкноти от жакетиера си. После облече блузата си, запали цигара и излезе оттук, този път завинаги.

— Защо ли се оставих да ме набуташ в това? — попита Уест, докато отключваше колата. — Вече не върша такива неща.

Тя влезе в колата, закопча предпазния колан и запали двигателя. И двамата бяха развълнувани, но се опитваха да го крият. Бразил придържаше съсипаната си униформена риза, на която липсваха повече от половината копчета. Уест забеляза, че и гърдите му са така добре развити, както раменете, ръцете и краката. Тя незабавно се стегна и спря да излъчва всякакви сигнали, като погледни или думи. Откъде въобще й идваха подобни мисли наум? Не и от самата нея. О, не. Уест отвори жабката и зарови из нея, докато намери телбода, който търсеше.

— Стой кротко — нареди тя на Бразил.

После се наведе към него, защото нямаше друг начин, събра краищата на ризата му и започна да я забожда. Сърцето на Анди заби учестено. Вдъхна аромата на косата ѝ и усети как неговата собствена настръхва, не смееше да помръдне. Ужасяваше се дори от дъха си, докато пръстите ѝ леко го докосваха. Беше убеден, че тя усеща чувствата му и ако той дори помръдне или случайно я докосне, тя никога няма да повярва, че това е случайно. Щеше да си помисли, че той е просто още един от кретените, които не могат да се сдържат, когато видят жена. Никога вече нямаше да го гледа като човешко същество и чувствителна личност. Щеше да се превърне в някакво презряно създание. Ако Уест се наведеше още един сантиметър надясно, той щеше да умре веднага на предната седалка на колата ѝ.

— Кога си правила нещо подобно за последен път? — едва успя да попита той.

Уест покри мизерния си кърпеж с вратовръзката му. Колкото повече се мъчеше да не го докосва, толкова по-несръчни ставаха пръстите ѝ. Тя нервно се опита да върне телбода на мястото му и го изпусна.

— Използвам го за докладите — обясни тя, докато ровеше под седалката. — Никога преди не съм кърпила нечия риза с него — добави тя, като успя да затвори жабката при третия опит.

— Не — каза Бразил и прочисти гърлото си. — Имах предвид, онова, което направи там. Оня тип сигурно тежеше сто и петдесет кило, а ти го скапа. Съвсем сама.

Уест подкара колата.

— И ти би могъл — каза тя. — Всичко, от което се нуждаеш, е обучение.

— Вероятно ти...

Тя вдигна ръка, сякаш да спре движението.

— Не! Не съм частна полицейска академия.

Уест потупа подвижния терминал и нареди:

— Справи се с това и да изчезваме оттук.

Бразил колебливо постави пръсти на клавиатурата и започна да печата. Системата просвири, сякаш го харесваше.

— Господи, това е жестоко — каза той.

— Дребна работа — отвърна Уест.

— Кола седемстотин — обади се диспечер Радар. — Липсващо лице на „Мидланд“ номер петстотин петдесет и шест.

— Мамка му! — изруга Уест, като грабна микрофона и го хвърли на партньора си. — Хайде да видим на какво учат доброволците в наши дни.

— Седемстотин — каза ясно Анди, така че всички да го чуят. — Ние сме десет-осемнайсет на адреса.

Докладите за липсващи лица изискваха невероятно много писане. Подобни разследвания почти винаги завършваха безплодно, тъй като или лицето всъщност не бе изчезнало, или наистина липсваше, но бе мъртво. Радар щеше да се зарадва повече, ако Уест си беше отнесла боя в „Дебелака“, но сега поне щеше да ѝ осигури попълване на формуляри до края на живота ѝ. На всичкото отгоре „Мидланд“ беше западнал и опасен квартал, не най-подходящото място за една жена и смотания репортер, който я придружаваше.

Луелин Уитакър живееше в едностаен апартамент. Номер 556, също като всички други в „Мидланд Корт“, бе изписан с огромни букви над вратата. Градската управа бе свършила това безплатно, за да могат полицаите по-лесно да откриват адресите през нощта, докато придържат задъханите кучета и осветяват околността с фенерчетата си. Луелин Уитакър тъкмо се бе преместила тук от „Минт Хил“, където бе работила като касиерка, докато достигна до осмия месец на бременността си и ѝ писна от посещенията на Джералд. Колко пъти трябваше да му казва „не“?

Тя се разхождаше нервно и кършеше ръце. Дъщеря ѝ, четиригодишната Танджин, я наблюдаваше от леглото, което се намираше близо до вратата. До стената бяха подредени кашони, макар и малко на брой, защото семейство Уитакър не пътуваше с много багаж. Луелин се молеше всяка минута на Бога да се отнесе милостиво с нея и да не позволи на Джералд да научи къде се е преместила. Щеше веднага да се появи. О, да. Тя продължи нервната си обиколка. Къде, по дяволите, се бавеха ченгетата? Да не би да мислеха, че тази

работа може да се отложи? Ако не успеем сега, ще се заемем по-късно, така ли?

О, да. Той щеше да я намери. Заради проклетото ѝ хлапе. Уити се намираше някъде из улиците сега. Само господ знаеше къде. Вероятно се опитваше да открие Джералд, който не бе родният баща на Уити, а просто последното гадже на Луелин. Уити боготвореше Джералд и точно в това бе проблемът. Танджин внимателно наблюдаваше майка си и ядеше сладолед на клечка. Джералд не бе нищо повече от престъпник и търговец на наркотици, който купуваше и продаваше стока и редовно я използваше.

Марихуана, хероин, крек и какво ли не още. Разхождаше се издокаран в лъскав анцуг и маратонки „Фила“, като че ли бе някой от играчите от НБА. Носеше диамантена обица и шофираше солиден черен джип с украси в червено и жълто. Пристигаше по някое време, а Уити се хвърляше в колата и започваше да говори глупости и мръсотии също като него. След това започваше да ругае Луелин и дори да я шамаросва или да пуши марихуана. Точно като Джералд. Тя чу стъпки по стълбите и извика, за да се увери, че ченгетата идват.

— Полиция — обади се женски глас.

Луелин премести голямото бетонно блокче, сложено пред вратата, и свали стоманеното резе, което бе намерила на един строеж. На задната врата на апартамента имаше същите импровизирани ключалки. Дори ако Джералд или проклетите му приятели успеяха да влязат, тя първо щеше да чуе тропане и скърцане и да има време да извади черната си деветмилиметрова „Берета“ модел 92-ФС, зареден с петнайсет куршума. Пистолетът също бе от Джералд. Голяма грешка от негова страна да направи такъв подарък. Ако решеше дори само да почука на вратата ѝ, това щеше да е последният му жест.

— Влезте — обърна се Луелин към двамата полицаи, застанали пред вратата.

Очите на Бразил се приспособиха към ярката светлина на голата крушка. Малкият телевизор работеше тихо и предаваше някакъв мач. В ъгъла стоеше тонколona, стените бяха голи, леглото неоправено и поставено в центъра на стаята, а на него седеше малко момиченце. То имаше множество плитчици и тъжни очи. В стаята бе горещо като в ада и Анди започна да се поти. Уест също. Тя извади безбройните формуляри и се приготви да пише. Луелин започна да разказва на

полицайката историята на Уити, включително това, че бе осиновен и ужасно ревнуваше от Танджин и още нероденото бебе.

— Обадил се тук, след като изпуснал автобуса — повтори Уест, докато записваше.

— Искаше да отида да го взема, но му казах, че няма начин — обясни Луелин. — Последния път, когато бях бременна, скочи върху мен и загубих бебето. Тогава беше на петнайсет години. Винаги е бил изпълнен с омраза, защото е осиновен, както вече ви казах. Имаме проблеми още от първия ден.

— Имате ли негова снимка, правена наскоро? — попита Уест.

— Прибрана е някъде из кашоните. Сигурно няма да мога да я намеря.

Майката описа Уити като дребно хлапе с лоша кожа, облечено в торбести джинси, зелена тениска с емблемата на „Стършелите“, маратонки „Адидас“ и бейзболно кепе. Можеше да е къде ли не, но Луелин се страхуваше, че отново се е събрал с лошите си приятели и се е захванал с дрогата.

Бразил почувства съжаление към Танджин, която изглеждаше пренебрегната в суматохата. Тя се смъкна от леглото, очарована от русия младеж в красива униформа с кожен колан. Анди извади фенера си и започна да прави кръгчета светлина, които подскачаха по пода. Танджин не разбра играта и се изплаши. Изпищя силно и очевидно не възнамеряваше да спре, докато полицаите не си отидат. Майката наблюдаваше как Бразил и Уест слизат по стълбите в пълна тъмнина.

— Страхотен номер измисли — каза Уест на партньора си, като слушаше виенето на Танджин.

Бразил пропусна едно стъпало и се просна по задник.

— Щях да сложа крушка, ако имах — обади се Луелин отгоре.

Следващите два часа прекараха в стаята за досиета. Уест продължи да попълва безкрайно количество формуляри, за които дори не подозираше, че съществуват. Това беше ужасно. На всичкото отгоре не познаваше никой от хората тук, а всички те бяха груби и не им пукаше от чина на Уест. Ако беше параноичка, щеше да заподозре конспирация, като че ли някой бе инструктирал чиновниците да й създадат колкото се може повече затруднения. Почти през цялото време те седяха с гръб към нея и отпиваха от колите и портокаловите

си сокове. Уест можеше да им нареди да свършат работата вместо нея, но реши да се справи сама.

После тя и Бразил обикаляха известно време из района на „Мидланд“, като се надяваха да мярнат дребния осиновен хлапак с лоша кожа и бейзболно кепе. Минаваха бавно покрай деца, застанали по ъглите и под уличните лампи, които ги оглеждаха враждебно. Уити беше неоткриваем и с течение на времето Бразил усети известна близост с него. Представяше си скапания живот на Уити, самотата и гнева му. Какъв шанс имаше човек като него? Нищо, освен лош пример и ченгета, които като каубои чакаха да му метнат ласото и да го вържат.

Ранните години на Анди също не бяха идеални, но въобще не можеха да се сравняват с това. Той имаше на разположение тенискортове и симпатични съседи. Охраната на „Дейвидсън“ се отнасяше към него като с член от семейството и той винаги бе добре дошъл да посети малкия им тухлен участък и да изслуша техните истории, клюки и преувеличения. Те го караха да се чувства специален, когато влизаше при тях. Същото беше и в пералнята с покрив от ръждясал метал. Дорис, Бети и Сю винаги имаха време за Анди. Същото може да се каже и за снекбара, сладкарницата, книжарницата, въобще всички места, където ходеше.

Уити никога не бе усетил подобно отношение и вероятно никога нямаше да го усети. В момента, когато Уест мъмреше един шофьор, който бе забравил да си сложи предпазния колан, Уити се мотаеше с героите си из бордеите по улица „Бийтис Форд“. Бяха трима приятели, всичките с няколко години по-големи от Уити. Носеха големи панталони и обувки, големи пистолети и голямо количество мангизи по джобовете си. Поздравяваха се с пляскане на ръце, смееха се и издишаха облаци дим. Да, нощта беше добра и за кратко време празната, болезнена кухня в сърцето на Уити се изпълни и той се почувства отлично.

— Дай ми пистолет и ще работя за вас — каза той на Слим.

— Дребосъче като теб? — изсмя се Слим. — А, не — поклати глава той. — Ще ти дам работа, после ще те напляскат и аз ще остана без нищо.

— Глупости — възрази Уити с груб тон. — Никой не се ебава с мен.

— Да бе, ти си страшен — захили се Тот.

— Да, страшен си — повтори Фрайт, като плесна Уити по главата.

— Човече, трябва да си взема нещо за ядене — каза Слим, който можеше да яде и автомобилни гуми, след като се надрусаше. — К'во ще кажете да ударим „Харди“?

Той наистина го мислеше. Слим и приятелите му бяха под влияние на наркотика и въоръжени, а да оберат „Харди“ им се струваше най-добрата идея за вечерта. Всички се качиха в червения джип на Слим и пуснаха радиото с такава сила, че можеше да се чуе през пет преки. Докато се возеха, Уити размишляваше. Мислеше си за Джералд и за това колко горд щеше да е той с него в момента. Джералд щеше да се впечатли от приятелите на Уити. Хлапето ужасно искаше да ги запознае с Джералд. По дяволите, сигурно тогава щяха да започнат повече да го уважават. Мамка му, наистина щяха. Той наблюдаваше профучаващите покрай тях стълбове и коли, а сърцето му биеше учестено. Знаеше какво трябва да направи.

— Дайте ми пистолет и аз ще го направя — каза той достатъчно високо, за да го чуят над шума от музиката.

Слим, който шофираше, се изсмя отново и го изгледа в огледалото.

— Ще го направиш? Удрял ли си нещо преди?

— Удрял съм майка ми.

Всички се разсмяха.

— Удрял майка си! Уау! Страшен тип!

Младежите се хилеха, охкаха и се удряха по раменете. Фрайт извади лъскавия си револвер „Ругер“ 357 с подвижен мерник и петнайсетсантиметрова цев. Подаде го на Уити, който се държеше, сякаш знаеше всичко за оръжията и притежава много такива. Спряха пред „Харди“. Приятелите се вторачиха със стъклени погледи в Уити.

— Добре, копеле — каза му Слим. Влизаш и поръчваш дванайсет порции бяло месо — нареди му той и му подаде банкнота от двайсет долара. — Плащаш и чакаш. Не прави нищо друго, докато не вземеш храната, разбираш ли? После я слагаш под мишница, вадиш пиццова, опразваш касите и побягваш като луд.

Уити кимна, а сърцето му сякаш щеше да изскочи от гърдите.

— Ние няма да седим тук — намеси се Фрайт, като посочи с глава към съседната бензиностанция. — Ще бъдем там отзад, до контейнера за боклук. Ако се забавиш прекалено дълго, ще оставим скапания ти задник тук.

Уити разбра.

— Изчезни от очите ми — грубо и решително каза той, пъкна пистолета в панталона си и спусна тениската отгоре.

Това, което Уити не знаеше, бе, че „Харди“ бе обигран и преди, а Слим, Фрайт и Тот бяха напълно наясно с това. Те се хилеха, палейки по цигара с марихуана, докато се отдалечаваха от него. Дребният задник на Уити щеше да бъде прибран зад решетките тази вечер. Щеше да понаучи някои неща за затвора. Панталонът му щеше да се смъкне поради липсата на колан, а после щеше да падне, когато някой педал решеше, че си пада по сладкото му дупе.

— Дванайсет порции бяло месо — каза Уити с глас, който не звучеше така самоуверено, когато застана зад бара.

Той трепереше и ужасено си мислеше, че дебелията черна жена с мрежа на косата е наясно с плана му.

— Каква гарнитура искаш? — попита тя.

Мамка му. Слим не му беше казал нищо за това. По дяволите. Ако объркаше нещо, щяха да го очистят. Тревожните му очи се стрелнаха наоколо, без да видят джипа никъде.

— Зелена салата. Печен боб. Бисквити — измисли той най-доброто, което можа.

Жената взе дващетащата, сложи я в касата и му върна рестото. Той го остави на тезгяха, защото се страхуваше, че ако го прибере в джоба си, някой може да забележи пистолета. Когато стисна голямата торба с пилета и гарнитури под треперещата си ръка, Уити извади пистолета и го насочи към стреснатото лице на дебелията жена.

— Дай ми всичките пари, дебелиано! — заповяда той с груб глас, докато пистолетът трепереше в малките му ръце.

Уайона беше шеф на ресторанта, а тази вечер обслужваше и клиенти, защото двама от хората ѝ бяха болни. Беше обиграна три пъти в живота си и не възнамеряваше да позволи на това дребно лайно да го направи за четвърти път. Тя сложи ръце на кръста си и се вторачи в него.

— Какво ще направиш, петльо? Ще ме застреляш ли? — запита тя.

Уити не бе очаквал подобно нещо. Свали предпазителя, а ръцете му затрепераха още по-силно. Облиза устни, а очите му зашариха нервно наоколо. Настъпи време за решение. По никакъв начин нямаше да остави тази дебелана да го уплаши. По дяволите. Ако излезеше оттук без парите, с престъпната му кариера щеше да е свършено. Дори не бе сигурен дали е поръчал подходящите гарнитури. Мамка му, наистина имаше сериозен проблем. Той затвори очи и дръпна спусъка. Трясъкът беше оглушителен. Пистолетът подскочи в ръката му. Куршумът прониза неоновата табела над главата на Уайона. Тя сграбчи пистолета и го изтръгна от ръката на хлапака, а той побягна навън.

Уайона твърдо вярваше, че обществото трябва да се отнася по-строго с престъпниците. Тя се спусна да преследва Уити навън. Профуча след него през паркинга към бензиностанцията. Зад нея беше паркиран червен джип, пълен с тийнейджъри, които пушеха трева. Те бързо заключиха вратите. Уити задърпа ръчката на вратата, като крещеше високо. Едрата жена хвана колана на увисналите му джинси и ги смъкна до глезените му. Той се просна на улицата, усукан в панталона си, а тя насочи пистолета към главата на шофьора.

Слим винаги можеше да познае един решителен човек, когато се изправеше срещу него. Тази кучка щеше да го застреля, ако си позволеше дори да мигне. Той бавно повдигна ръце от волана и ги задържа над главата си.

— Не стреляй — помоли я той. — Моля те, не стреляй.

— Хвани телефона и веднага се обади на 911 — нареди му тя.

Той го направи, без да се бави излишно.

— Кажи им къде сте и какво сте направили. Добави и че ако не пристигнат до две минути, ще ти пръсна шибаната глава — извика Уайона и здраво стъпи върху Уити, който се гърчеше на асфалта, покрил главата си с ръце.

— Току-що обрахме „Харди“ и сме зад бензиностанцията на Сентръл авеню — извика Слим в слушалката. — Моля ви, елате по-бързо!

Селма, диспечерката на 911, която получи обаждането, не бе сигурна за какво точно става дума, но веднага се зае да разпространи съобщението, защото инстинктът ѝ подсказваше, че работите отиват към трагична развръзка. Радар все още не бе приключил с мръсните си номера към Уест за тази вечер. Той веднага ѝ прехвърчи обаждането.

— По дяволите — каза Уест, когато я повикаха, докато шофираше покрай начално училище „Пиомонт“.

Тя се опитваше да избегне нови проблеми и нямаше никакво желание да я викат повече. Бразил обаче грабна микрофона въодушевено.

— Седемстотин — каза той.

— Неясни неприятности на Сентръл авеню номер четири хиляди — с усмивка съобщи Радар.

Уест натисна педала на газта, полетя по Десета улица и профуча покрай парка на ветераните и площад „Сайгон“. Много патрулни коли потеглиха към същия адрес, тъй като ченгетата вече бяха осъзнали, че шефката им се отзовава на прекалено опасни обаждания, без никой да ѝ помага. Уест пристигна на бензиностанцията и шест полицейски коли с въртящи се лампи заковаха до нея. Това беше необичайно, но тя се почувства благодарна на подчинените си. Тя и Бразил излязоха от колата. Уайона отпусна пистолета, осъзнала, че вече има подкрепа.

— Опитаха се да ме оберат — обясни тя на Бразил.

— Кой? — запита Уест.

— Дребното лайно под крака ми — отново се обърна тя към Анди.

Уест забеляза лошата кожа, бейзболното кепе и зелената тениска. Джинсите на момчето бяха завързани около маратонките му и се виждаха жълтите му боксерки. До него лежеше голяма торба с пилета и гарнитурни.

— Влезе и поръча дванайсет порции бяло месо, после извади ей това — каза Уайона и подаде пистолета на Бразил, защото той бе мъж, а тя никога преди не се бе сблъсквала с жени полицаи и не възнамеряваше сега да започне. — Подгоних го и се озовахме тук, при

тези копелета — посочи тя към Слим, Фрайт и Тот, които страхливо гледаха от джипа.

Уест взе оръжието от Анди и погледна към шестимата полицаи, които стояха в страни и наблюдаваха.

— Хайде да ги заключим — нареди тя на хората си и се обърна към Уайона: — Благодаря.

Момчетата бяха свалени от джипа и оковани с белезници. Сега, когато отново бяха официални престъпници и не ги заплашваше разстрел, възвърнаха смелостта си. Загледаха полицаите с омраза и се изплюха. В колата Уест изгледа Бразил подканящо. Той взе радиото и съобщи, че напускат паркинга.

— Защо ни мразят толкова много? — запита той.

— Хората са склонни да се отнасят с другите, както са се отнасяли с тях — отговори Уест. — Вземи например ченгетата. Много от тях са същите.

Известно време пътуваха в мълчание. Минаваха през бедняшки квартали и лъскави улици.

— А ти? — запита Бразил. — Как така ти не мразиш?

— Имах хубаво детство.

Това го ядоса.

— Е, аз нямах, но не мразя всекиго. Затова не ме карай да ги съжалявам.

— Какво мога да ти кажа? — запита тя и запали цигара. — Всичко върви така още от райската градина. Гражданската война, Студената война, Босна. Шестте дни, нужни на Господ да създаде всичко това.

— Трябва да откажеш цигарите — каза Анди и си спомни как го докосваха пръстите ѝ, докато оправяха ризата му.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Бразил имаше много неща, за които да мисли. Написа материалите си бързо и ги изпрати, като едва успя да спази сроковете за различните издания. Чувстваше се странно възбуден и ни най-малко уморен. Не искаше да се прибира у дома и не му стана никак приятно, когато Уест го закара до колата му, оставена на паркинга на полицейското управление. Анди напусна репортерската зала малко след полунощ и взе асансьора към втория етаж.

В печатната зала кипеше усилен труд. По жълтите конвейери прелитаха седемдесет хиляди вестника на час. Бразил отвори вратата, а ушите му забучаха от силния шум вътре. Работниците носеха предпазни слушалки и изцапани с мастило престилки. Те му кимнаха приятелски, макар все още да не разбираха странните му обиколки из техния шумен, мръсен свят. Анди влезе и се загледа в километрите хартия, сгъвачните машини и конвейерите, които вкарваха вестниците в броячните машини. Хората, работещи усърдно в тази зала, за която някой рядко се сещаше, никога не бяха виждали репортер, загрижен за това как умните му думи стигат до читателите всеки ден.

Бразил чувстваше неудържимо привличане към огромните, застрашителни машини. Гледаше с благоговение как подготвената от него първа страница прелита хиляди пъти пред очите му. Почти не можеше да повярва, че там навън има толкова хора, които се интересуват от статиите му. Разбира се, голямото заглавие за тази нощ бе „Батман и Робин спасяват отвлечен автобус“. Но имаше и доста прилична статия — „Защо едно момче бяга от дома си“ — а и няколко абзаца за суматохата в бар „Дебелака“.

Честно казано, Бразил можеше безкрайно да пише за всичко, което бе видял заедно с Уест. Той се изкачи по металната вита стълба към пощенската зала и се сети как Уест го бе нарекла „партньор“. Припомни си гласа ѝ и начина, по който звучеше — дълбок, но женствен. Това го караше да мисли за вековни дървета и пушек, за

обраснали с мъх камъни, за пъстри цветя по огрени от слънцето горски поляни.

Анди не искаше да се прибира у дома. Отиде до колата си в настроение, подходящо за скитане и мислене. Чувстваше тъга, без да знае от какво е предизвикана. Животът беше приятен. Работата му не можеше и да бъде по-добра. Ченгетата не изглеждаха изпълнени с омраза към него. Той се зачуди дали проблемът му не е физически, защото напоследък не тренираше така усилено, както винаги преди, не произвеждаше достатъчно ендорфини и не се насилваше до пълна умора.

Бразил потегли по улица „Уест Трейд“, загледан в хората, които бродеха в нощта и предлагаша телата си за дребни пари. Травестити проследяваха колата му с празни, стъклени погледи, а младата проститутка стоеше на ъгъла на „Чедър“.

Тя се разхождаше със съблазнителна походка по тротоара и се вторачи дръзко в него, когато мина покрай нея. Беше облечена в тесни отрязани джинси, които едва покриваха задника ѝ. Тениската ѝ също бе срязана, точно под гърдите. Разбира се, не носеше сутиен и гърдите ѝ се полюшваха, докато вървеше и гледаше към русия младеж в черното БМВ с ръмжащ двигател. Тя се усмихна леко. Не за първи път виждаше някое хлапе от „Майърс Парк“, пристигнало тук със скъпата си кола, за да опита от забранения плод.

Бразил изфуча напред, за да хване жълтата светлина на светофара. Той отби по „Пайн“ и навлезе във „Форт Уорд“, красивия реставриран квартал, където живееха важни хора като началник Хамър. Кварталът се намираше съвсем близо до центъра на града, на който тя се бе заклела да служи и пази. Анди бе идвал тук много пъти, най-често, за да разглежда огромните викториански къщи, боядисани в жизнерадостни цветове като светлосиньо и розово, украсени с дърворезба и покрити с плочи покриви. Повечето стени бяха покрити с бръшлян и азалии, а в дворовете се издигаха вековни дървета, засенчващи елегантните улици, по които се движеха богатите и известните.

Бразил паркира на ъгъла на „Пайн“, където бялата къща и красивата ограда бяха добре осветени, сякаш го очакваха. В двора на Хамър имаше райграс, вечnozелени храсти, теменужки и много други цветя. Полюлявани от вятъра камбанки нежно звънтяха в тъмнината и

сякаш го приветстваха. Анди не можеше да влезе в двора, дори и не мислеше за това, но във „Форт Уорд“ имаше много малки градинки с пейки и фонтани. Едно от тези уютни местенца бе сгушено точно до къщата на Хамър и Бразил го знаеше от доста време. Понякога той седнаше там през нощта, когато не му се спеше и не искаше да се прибира вкъщи. Не правеше и дори не си помисляше нищо лошо.

Все пак не се намираше в нейния имот. Не беше воайор или човек, който я преследва. Всъщност единственото, което искаше, бе да седи там, без някой да го види. Най-многого, което можеше да види, бе прозорецът на всекидневната ѝ, където завесите винаги бяха спуснати. Най-много да мерне някоя сянка на човек, който живееше в къщата и можеше да се разхожда, където си пожелае.

Бразил седеше на твърдата каменна пейка и усещаше студ под мръсния си униформен панталон. Гледаше към къщата и чувстваше тъга, каквато не бе познавал досега. Представяше си Хамър в чудесния ѝ дом, седнала с изискания си съпруг. Беше облечена в елегантен костюм и вероятно говореше по телефона, заета и важна. Младежът се зачуди какво ли е да те обича подобна жена.

Сет знаеше точно какво чувства човек в подобно положение. Той сложи купичката от сладоледа в миялната машина, вгълбен в мрачните си мисли. Малко по-рано тъкмо бе залял мелбата си с горещ шоколад, когато Важната Съпруга влезе в кухнята с бутилка „Евиан“ в ръка. И какво направи? Веднага започна да се заяжда. За теглото му, за сърцето, за предразположението му към диабет, за мързела му и проблемите със зъбите. Той се оттегли във всекидневната, пусна телевизора и се опита да не ѝ обръща внимание, като се чудеше какво въобще го бе привлякло към Джуди Хамър.

Първия път, когато се срещнаха, тя бе властна жена в униформа. Никога нямаше да забрави вида ѝ в тъмносиния костюм. Каква гледка! Никога не ѝ бе разказал за фантазиите си, в които си представяше как тя го сграбчва, оковава го с белезници, просва го на земята, а после го издърпва и отнася с каретата на еротичното робство. След всички тези години тя не знаеше за мечтите му. Нито една от тях не се бе изпълнила. Джуди Хамър никога не го бе тормозила физически.

Никога не беше правила любов с него, издокарана в униформата си, дори сега, когато имаше достатъчно медали и златни украси, за да впечатли типовете от Пентагона. В дните, когато Джуди отиваше на официален банкет или погребение, тя се появяваше в официалната си синя униформа и Сет едва не полудяваше. Чувстваше се безсилен, безпомощен и нещастен. В крайна сметка, след всички тези години и разочарования, тя все още бе великолепа. Само да не го караше да се чувства толкова безполезен и грозен. Само да не го бе подтикнала, дори принудила към това. Тя бе виновна, защото той беше дебел и се провали в живота.

Началничката, жена му, наистина нямаше представа за амбициите или похотливите фантазии на мъжа си, нито за пълното му разочарование и негодувание. Никога не би се почувствала поласкана, развеселена или отговорна за това, защото Джуди Хамър не се вълнуваше от властта и не мислеше, че хората трябва да се впечатляват от положението или кариерата ѝ. Никога не би си помислила, че Сет плюска гигантски купи сладолед с шоколадов сос и захаросани череши в този късен час, защото истинското му желание е да бъде вързан за леглото и третиран по-грубо, и то за дълго време. Той искаше жена му да го арестува заради животинските му желания и да изхвърли ключа. Искаше тя да се разнежи и да започне да се съмнява във всичко, което някога бе правила. Единственото нежелано нещо бе да го осъдят на самотното затворничество, в което се бе превърнал техният брак.

Началник Хамър не бе в униформа, нито пък говореше по телефона. Беше облякла дълъг, плътен халат и страдаше от безсъние, което не бе необичайно за нея. Рядко спеше много, тъй като мозъкът ѝ поддържаше свои собствени часове, без да се замисля за тялото ѝ. Седеше във всекидневната, без да обръща внимание на работещия телевизор, и четеше „Уолстрийт Джърнъл“. После се прехвърли на доклади, дълго писмо от старата ѝ майка и няколко страници от „Завръщане към любовта“ на Мариан Уилямсън. Правеше всичко възможно да не обръща внимание на шума, който Сет вдигаше в кухнята.

Струваше ѝ се, че неговият провал в живота е неин. Независимо какво казваше на себе си или на психоаналитиците, които бе посещавала в Атланта и Чикаго, всеки час и всеки ден тя мислеше за това как се е провалила в личния си живот. Беше сгрешила в нещо,

иначе Сет нямаше да се самоубива с вилица и лъжица в ръка и буркан с течен шоколад. Когато погледнеше назад, виждаше, че жената, за която Сет се бе оженил, бе съвсем друг човек. Началник Хамър бе просто превъплъщение на онази жена. Сега тя не се нуждаеше от мъж. Не се нуждаеше от Сет. Всеки го знаеше, включително и той самият.

Всеизвестен факт беше, че най-добрите ченгета, морски пехотинци, пилоти, служители от националната охрана, пожарникари и военни, които бяха от женски пол, в повечето случаи не се нуждаеха лично от мъже. Хамър бе командвала много подобни жени. Наемаше ги без много въпроси, стига да не приличаха прекалено много на мъжете, от които не се нуждаеха, или да не бяха усвоили неприятни мъжки навици, като да се стремят към побоища, вместо да ги избягват, или да са досадни, изпълнени с прекомерни изисквания и желание за надмощие. Заключението, до което Хамър достигна след всички тези години, бе, че тя имаше дебела, невротична, неработеща съпруга, която не правеше нищо друго, освен да мрънка. Джуди Хамър бе готова за промяна.

Поради тази причина тя допусна тактическа грешка в тази ранна утрин. Реши да излезе на двора, да поседи на люлката и да изпие чаша шардоне насаме с мислите си.

Бразил се вцепени, когато тя се появи като видение, като осветена от лампата богиня, цялата в бяло. Сърцето му заби учестено. Той застина на каменната пейка, ужасен, че тя може да го види. Гледаше действията ѝ като омагьосан: начина, по който седеше, движението на ръката ѝ, когато посягаше към чашата, главата ѝ, облегната на люлката. Забеляза нежната извивка на врата ѝ, докато се люлееше със затворени очи.

Какво мислеше? Дали и тя бе човек като него, с тъжни настроения, със самотни, студени моменти на съществуване, за които никой не знаеше? Седеше съвсем сама. Гърдите го заболяха. Усети силно привличане към нея, но нямаше представа защо. Сигурно я боготвореше като героиня. Всъщност, ако имаше възможност да я докосне, нямаше да знае какво да направи. Но докато я наблюдаваше в нощта, много му се искаше да получи такава възможност. Беше красива, дори на нейната възраст. Не деликатна, но вълнуваща, властна

и силна, като кола, която е колекционерска рядкост, старо БМВ в идеално състояние, с метал вместо пластмаса. Имаше характер и същност. Бразил бе убеден, че съпругът ѝ е един щастлив човек, истински късметлия, адвокат, хирург, човек способен да поддържа интересен разговор с жена си по време на недостатъчните им срещи.

Началник Хамър се залюля отново и отпи от виното си. Никога не можеше да се освободи напълно от полицейските си усещания, без значение какво бе положението ѝ в живота. Знаеше, че я наблюдават. Тя се изправи рязко и се огледа в нощта, търсейки неясния силует на човек, седнал в досадната малка градинка до къщата ѝ. Колко пъти бе казвала на кварталния комитет, че не желае обществен парк до дома си? Никой не ѝ обърна внимание. За ужас на Бразил тя се отправи към градинката и застана до храстите, вторачена в него.

— Кой е там? — запита тя.

Младежът не можа да отговори. Нищо не бе в състояние да изкопчи и дума от устата му.

— Кой седи там? — продължи тя раздражена и изморена. — Почти два сутринта е. Нормалните хора са си вкъщи по това време. Значи или не си нормален, или се интересуваш от къщата ми.

Бразил се зачуди какво щеше да стане, ако побегне бързо. Когато беше дете, вярваше, че ако се затича с всичка сила, ще изчезне, ще стане невидим. Не беше така. Сега седеше като статуя на пейката и наблюдаваше как началник Хамър се приближава към него. Отчасти му се искаше тя да разбере за присъствието му там, за да може всичко да свърши. Той щеше да признае греха си, а тя щеше да му се изсмее и да го изгони от полицията, да се отнесе с него така, както той заслужаваше.

— Питам за последен път — предупреди тя.

Бразил си помисли, че тя може да носи пистолет в джоба на халата си. Господи, как можа да се случи всичко това? Той не искаше да навреди никому, когато пристигна тук след работа. Желаше просто да седне и да помисли.

— Не стреляй — каза той, като се изправи бавно и вдигна ръце.

Хамър вече знаеше със сигурност, че до нея има луд. „Не стреляй“. Какво, по дяволите, беше това? Очевидно този човек я познаваше. Как иначе би решил, че е въоръжена и няма да се поколебае да стреля? Хамър винаги бе потискала страха си, че в

крайна сметка ще бъде очистена от някой смахнат, който се смята за натоварен с божествена мисия. Но мотото ѝ бе: „Давай напред и опитай“. Тя тръгна по тухлената пътечка през храстите. Паниката на Бразил нарасна. Той хвърли поглед към колата си, паркирана на улицата, но осъзна, че докато стигне до нея и изчезне, Хамър ще е видяла номера му. Реши да се отпусне и да се престори на невинен. Седна обратно на мястото си, а тя се приближи към него.

— Защо си тук? — запита тя, застанала на една-две крачки от него.

— Не възнамерявах да притеснявам никого — извини се той.

Хамър се поколеба, тъй като не чу това, което бе очаквала.

— Почти два часа сутринта е — повтори тя.

— Всъщност е дори по-късно — отвърна Бразил, облегнал глава на ръката си, със скрито от погледа ѝ лице. — Обичам това място, а ти? Толкова спокойно, чудесно за мислене и медитация.

Хамър започна да си променя мнението за натрапника и седна на пейката до него.

— Кой си ти? — попита тя, а слабото осветление нежно огря лицето му, докато се опитваше да го види.

— Никой важен — отговори Бразил.

О, не, беше важен. Хамър се замисли за ужасния си живот, за съпруга си. Човекът на пейката я разбираше. Оценяваше я заради самата нея. Уважаваше властта ѝ, но в същото време я искаше като жена. Интересуваше се от мислите и идеите ѝ, от спомените ѝ за детството. Бразил погали нежно врата ѝ и я целуна леко, дори колебливо, докато се увери, че тя отговаря на целувките му. После страстта им се усили.

Когато се събуди в заключената си спалня, той бе в истинска агония. Беше ужасно. Господи, защо не можеше да бъде вярно? Но определено не беше. Наистина бе седял в малката градинка, вторачен в дома на Хамър, а тя бе излязла и седнала на люлката. Нищо от останалото не бе станало, освен в разпокъсаните му сънища. Тя не знаеше, че той бе седял в тъмнината, и не ѝ пукаше за това. Никога не бе докоснал устните си до нейните, никога не бе галил меката кожа и никога нямаше да го направи. Чувстваше се ужасно засрамен, объркан и нещастен. Вероятно тя бе с около трийсет години по-стара от него. Това не беше нормално. Сигурно той не беше наред.

Когато се прибра у дома в три сутринта, той прослуша съобщенията на телефонния секретар. Имаше четири обаждания, но нито едно оставено съобщение. Това още повече влоши настроението му. Мислеше си, че извратената, която го тормозеше, го преследваше, защото и той бе откачен. Сигурно имаше причина една болна жена да чувства привличане към него. На зазоряване Анди навлече спортния си екип нервно, грабна ракетата за тенис и излезе.

Всичко бе още мокро от росата, а слънцето едва сега се подаваше. Магнолиите бяха натезжали от бели цветове с аромат на лимон. Той мина направо през „Дейвидсън“ и се отправи към пистата. Пробяга осем километра и потренира тенис самичък. После вдига тежести в салона, спринтира няколко обиколки и се захвана с лицеви опори и коремни преси, докато естествените опиати на организма му не се задействаха.

Хамър нервничеше заради провалената си сутрин. Така ѝ се падаше, задето бе изменила на навиците си и бе обядвала с Уест, която очевидно привличаше неприятностите като магнит. Днес Хамър носеше униформа, което бе доста необичайно за нея. В продължение на петнайсет години бе избягвала да се разправя с главната прокурорка относно датите на делата и не искаше да си създава проблеми там. Вярваше в силата на личната конфронтация и твърдо бе решила да се възпротиви на опонентката си. В девет сутринта Хамър се намираше в гранитната сграда на съда и чакаше в приемната на главната прокурорка.

Нанси Горелик бе преизбирана толкова много пъти, че вече нямаше опозиция и твърде малко хора въобще си правеха труда да ходят и да гласуват. Тя и Хамър не бяха приятелки. Прокурорката знаеше много добре коя е Хамър и дори бе чела за геройствата ѝ в сутрешния вестник. Батман и Робин. О, я стига. Горелик беше безмилостна републиканка, която вярваше, че първо трябва да обесиш престъпника, а после да го разпитваш. Беше ѝ писнало от хора, които си мислеха, че за тях има специално извинение, и не изпитваше никакви съмнения относно неочакваното посещение на Хамър.

Горелик накара Хамър да чака доста дълго. Докато най-последна звънна на секретарката си и ѝ нареди да вкара Хамър при нея,

полицайката вече се разхождаше нервно из приемната, гледаше часовника си и се ядосваше все повече. Секретарката отвори тъмната дървена врата и Хамър мина забързано покрай нея.

— Добро утро, Нанси — поздрави тя.

— Благодаря — кимна усмихнато Горелик и положи ръце върху спретнатото си бюро. — Какво мога да направя за теб, Джуди?

— Знаеш за вчерашния инцидент на автогарата, нали?

— Целият свят знае — отвърна прокурорката.

Хамър премести стола си отстрани на бюрото и отказа да седне точно срещу Горелик с огромното бюро между тях. Малко неща бяха по-ценни от психологията в офиса, а Хамър бе истински майстор в това отношение. До момента, поради позата си, прокурорката изглеждаше всесилна и недружелюбна. Тя седеше с облегнати на плота ръце с вид на човек, който командва положението. Сега видимо се притесни, че Хамър е променила реда и седи срещу нея, без нищо друго между тях, освен кръстосаните им крака.

— Случаят на Джони Мартино — каза Горелик.

— Да — отвърна Хамър. — Познат също така като Вълшебника.

— Трийсет и три обвинения в грабеж с опасно оръжие — продължи Горелик. — Ще се признае за виновен. Ще му дадем десет години, като ще има право на обжалване след пет. Тъй като обаче има и предишни престъпления, ще си остане вътре, докато се превърне в скелет.

— За кога възнамеряваш да определиш датата на делото? — прекъсна я Хамър, която не вярваше на нито една нейна дума и знаеше, че онзи тип ще получи минимална присъда, както обикновено ставаше.

— Вече я определих — отговори прокурорката и разлисти големия си черен бележник. — Делото ще се гледа на двацет и втори юли.

Хамър искаше да я убие.

— Точно за тази седмица е определена почивката ми. В Париж. Уредена е от една година. Ще вода там синовете си и семействата им и вече купих билетите, Нанси. Затова дойдох тук тази сутрин. И двете сме заети жени с убийствени графици и отговорности. Знаеш адски добре, че началниците на полицията обикновено не извършват арести и не свидетелстват в съда. Кога за последен път си чувала подобно нещо? Моля те, помогни ми с това.

Горелик не се интересуваше кой какъв е, особено тази нахалница с огромното си богатство и слава. Всички от персонала на прокуратурата имаха претоварени графици и недостатъчно време, разбира се, с изключение на обвиняемите, които притежаваха прекалено много свободно време и го използваша, за да създават проблеми. Горелик никога не беше харесвала Джуди Хамър. Полицейската началничка беше арогантна, не се плашеше от конкуренция, беше властна, не желаше да помага и на всичкото отгоре беше и суетна. Харчеше огромни суми за дизайнерски костюми, перли и аксесоари и не страдаше от проблеми като дебелина, пъпки, вечни промени в естрогена и липса на внимание като някои други.

— Не съм избрана, за да помагам на теб или на когото и да било друг — каза Горелик. — Работата ми е да определям дати и точно това съм направила. Ваканционните планове не са работа на съда и ще ти се наложи да направиш необходимите промени. Така както ще постъпи и всеки друг, замесен в случая.

Хамър забеляза, че както винаги Горелик изглеждаше натруфена като коледна елха. Тя имаше страст към къси поли, крециящи цветове и огромни деколтета, които се отваряха подканящо, когато се наведеше, за да погледне документите или папките на бюрото ѝ. Носеше и прекалено много грим, особено спирала. За любовните ѝ връзки се носеха безбройни клюки, но Хамър ги смяташе за неоснователни досега. Ченгетата наричаха прокуратурата Хорелик^[1]. Тя имаше много мръсен и подъл характер и беше абсолютна курва. Кабинетната психология накара Хамър да се надигне от стола си.

Тя се облегна на бюрото, завземайки пространството на съперницата си, взе кристалната попивателна и се заигра с нея. Чувстваше, че е взела надмощие. Заговори рационално, меко и искрено:

— Пресата, разбира се, започна да ме търси заради вчерашния инцидент — съобщи Хамър, чиято игра с попивателната очевидно притесняваше Горелик. — Националната преса. „Вашингтон Поуст“, „Тайм“, „Нюзуик“, „Ню Йорк Таймс“. И, разбира се, телевизията — Джей Лено, Хауърд Стърн и Дон Аймъс.

Полицейската началничка се заразхожда из стаята.

— Сигурна съм, че искат да предават делото. Предполагам, че им се вижда голяма история. И наистина, като се замислиш, кога за

последен път е ставало нещо подобно? А това ми припомни — засмя се тя. Обадиха ми се от едно студио, а и един-двама продуценти от Холивуд. Представяш ли си?

Горелик не се чувстваше добре.

— Това е необикновена ситуация — трябваше да се съгласи тя.

— Впечатляващ пример за намеса на обществеността в работата на полицията, Нанси. Хора, които правят това, което трябва.

Хамър спря разходката си за момент и махна към Горелик с кристалната попивателна.

— А пък ти се отнасяш с началничката на полицията и заместничката ѝ също като с всички други. Не си склонна да се съобразиш с тях — каза тя и кимна замислено. — Аз мисля, че репортерите ще харесат това. Какво ще кажеш?

Горелик щеше да бъде съсипана. Щеше да изглежда като дебелоглава тъпанарка, каквато си беше. Следващата есен някой щеше да оспори кандидатурата ѝ и щеше да ѝ се наложи да отиде да работи в някоя адвокатска кантора на скапана длъжност, а тузарите партньори нямаше да я искат в средата си.

— Ще им разкажа за това — усмихна ѝ се Хамър. — Още сега. Струва ми се, че ще е най-добре да свикам пресконференция.

Датата на делото бе преместена една седмица напред и попадна в ден, удобен за всички, с изключение на Джони Мартино, Вълшебника, който седеше в килията си, издокаран в яркия оранжев гащеризон с надпис „Министерство на Прав.“ на гърба. Всички в затвора носеха такива гащеризони. От време на време Джони се замисляше какво ли, по дяволите, означава „Прав.“. Звучеше като някое от тъпите съкращения, които използваша по гарите. Баща му работеше за „Амтрак“. Почистваше вагоните, след като всички пътници се омитаха от тях.

В никакъв случай Джони Мартино нямаше да върши подобна скапана работа. Не можеше да повярва колко силно го болеше кракът от ритника на онази кучка. Ама че пистолети носеха хората в наши дни, особено жените. И двете насочиха шибани полуавтоматици четиридесети калибър към главата му. Откъде, мамка им, изскочиха? От Марс? Джони бе все още объркан. Седеше неподвижно на тесния нар и си мислеше, че вчерашната случка в автобуса е била само сън.

После погледна към стоманената тоалетна чиния, която не си бе направил труда да почисти снощи. Глезенът го болеше ужасно. Имаше огромен оток с размер на портокал, а кожата бе разкъсана в средата, там, където го бе фраснал острият метален връх на обувката. Докато размишляваше над случката, осъзна, че още веднага е трябвало да заподозре двете богати жени, които се качиха в автобуса. Хора като тях не се возеха с обществен транспорт. Някои от другите затворници обсъждаха приключението му из съседните килии и умираха от смях. Подиграваха му се, че го е сритала някаква старица с чанта в ръка. Всички му се смееха презрително. Джони извади цигари и си помисли дали не трябва да я осъди. След това се сети, че може да си направи нова татуировка, докато е още тук, в затвора.

Денят на Бразил също не вървеше много добре. Той и Паркър редактираха голяма статия, за написването на която Анди сам бе взел решение. В нея се говореше за самотните майки, които трябва да се справят с живота сами, без мъже. Анди непрестанно се натъкваше на неточности, празни места и пропуснати редове. Беше сигурен, че не е виновен за това. Някой бе проникнал в компютъра и разбъркал файловете му. Той обясни това на редактора, докато преглеждаха параграфите.

— Виждаш, нали — разгорещено каза Анди, издокаран в униформа и готов за още една нощ из улиците. — Странна работа. Последните няколко дни непрекъснато се сблъсквам с подобни неща.

— Сигурен ли си, че не си го направил ти? — запита Пакър. — Ти имаш склонността да преработваш статиите си по няколко пъти.

Това, което редакторът бе забелязал за страхотната продуктивност на Бразил, вече минаваше границите на човешките възможности. Облеченото като ченге хлапе плашеше Пакър. Той дори вече не искаше да сяде до Анди. Той не беше нормален. Получаваше похвали от полицията и имаше по три статии всяка сутрин, дори в дните, когато уж трябваше да почива. Да не говорим, че работата му беше прекалено добра за човек с толкова малък опит, който при това никога не бе учил журналистика. Пакър смяташе, че Анди ще спечели наградата „Пулицър“ докато стане на трийсет години, вероятно и по-рано. Поради тази причина Пакър възнамеряваше да остане редактор

на Анди, макар работата да беше изтощителна, напрегната и изнервяща и да го караше да намразва живота все повече с всеки изминал ден.

Тази сутрин беше типична. Будилникът бе звъннал в шест и Пакър нямаше никакво желание да става. Но го направи. Милдред, съпругата му, бе жизнерадостна както винаги. Приготвяше овесена каша в кухнята, докато Дуфъс, малкото ѝ териерче, се мотаеше около нея и търсеше да ухапе или да се изпишка върху нещо. Пакър натъпка ризата си в панталона и влезе в кухнята, като се опитваше да се събуди, и се чудеше дали жена му не е изкукуригала окончателно.

— Милдред — каза той. — Лято е. Овесената каша не е хубава храна за горещо време.

— Разбира се, че е — възрази тя, щастливо усмихната, и продължи да разбърква кашата. — Полезна е за кръвното ти.

Дуфъс заподскача около Пакър, опита се да се изкатери по крака му, после хвана маншета на панталона му със зъби. Пакър никога не докосваше кученцето на жена си и отказваше да има нещо общо с него, въпреки протестите на Милдред. Тя бе заявила още в самото начало на брака им, че никога няма да живее без едно от грозните дребни кученца, с които бе свикнала в детството си.

Дуфъс не виждаше много добре. От неговата перспектива Пакър беше огромно недружелюбно дърво, електрически стълб или нещо подобно. Когато се появеше наблизко, Дуфъс изхвърчаше навън по тревата и започваше да облекчава естествените си нужди. Сега проклетото псе успя да развърже и двете връзки на обувките на господаря си.

Пакър вървеше из залата на репортерите с мрачен вид, сякаш не виждаше никакъв друг цвят в света, освен сивото. Пъхна ризата си в панталона и се отпрати към тоалетната, макар да знаеше, че няма смисъл да ходи дотам. Това му напомни, че следващата сряда има час при уролог.

Бразил се затича надолу по ескалатора, решил да вземе нещата в свои ръце. Той мина през няколко врати и най-после влезе в охладената от климатичната инсталация зала, където Бренда Бонд управляваше света от анатомичния си зелен стол. Краката ѝ почиваха на подвижната

облегалка за крака, скъпоценните ѝ ръце лежаха на модерната клавиатура, създадена така, че да предотврати синдром на карпалния тунел.

Бе заобиколена от модеми, компютри „Хюлет Пакард“ и „Ай Би Ем“, декодери и сателитна връзка с „Асошиейтед Прес“. Това беше нейното царство и той бе тук. Не можеше да повярва, че Бразил стои пред нея. Беше я потърсил и искаше да бъде с нея. Лицето ѝ се зачерви, докато го оглеждаше. Мили боже, имаше страхотна фигура и очевидно го знаеше, тъй като вече показваше пренебрежението си към нея.

— Мисля, че някой прониква в компютъра и рови из файловете ми — заяви Бразил.

— Невъзможно — арогантно възрази гениалната Бонд, — освен ако си дал на някого паролата си.

— Искам я променена — настоя той.

Бренда оглеждаше униформения му панталон и начина, по който му стоеше, особено около ципа. Бразил нарочно задържа погледа си там, където бе закован нейният.

— Какво? Да не съм се изцапал с нещо? — запита той и си тръгна.

Панталонът му не беше прекалено тесен, нито пък предизвикателен. Бразил никога не обличаше нещо, с цел да привлече вниманието към себе си или да впечатли останалите. На първо място, пазаруването на дрехи никога не бе влизало в неговите възможности. Целият му гардероб можеше да се събере в две чекмеджета и около двайсет закачалки. Имаше най-вече униформи и екипи за тенис, с които бе снабден от отбора, тъй като винаги беше един от петте най-добри играчи в щата. Всъщност униформеният му панталон беше дори леко торбест. И все пак хора като Бонд се вторачваха в него. Също и Аксъл.

Издокаран в тъмносиня униформа и черна кожа, Анди нямаше представа какъв ефект оказваше видът му върху хората. Ако се беше замислил по въпроса, щеше да открие, че униформите говорят за власт, а властта действа като възбуждащо средство. Аксъл знаеше това със

сигурност. Той стана и тръгна по петите на Анди. Бразил бе известен със спринтовете си по ескалатора и паркинга и бързото си изчезване.

Аксьл спортуваше всяка сутрин във фитнес центъра и бе доста добре развит. Пиеше протеини два пъти дневно и много хора се възхищаваха от тялото му, докато тренираше, облян в пот, облечен в изрязан потник и къси шорти. Другите хора спираха заниманията си само за да го погледат. Няколко пъти го бяха задиряли негови съседи. Всъщност Томи Аксьл можеше да има всекиго по всяко време. Бразил бе единственото изключение.

— По дяволите — изруга Аксьл, когато стигна до стъклената врата към паркинга и видя как Бразил потегля.

Издателят бе канен на официална вечеря и си отиваше у дома необичайно рано. Тъкмо подкарваше сребристото си волво с двойна въздушна възглавница и стана свидетел на безсрамното поведение на Аксьл.

— Господи — промърмори Панеса и поклати глава.

После се измъкна от мястото си за паркиране, което се намираше на около пет метра от стъклената врата. Свали прозореца на колата и повика Аксьл.

— Ела тук — нареди му Панеса.

Томи изгледа шефа си с привлекателна усмивка и тръгна към него. Кой можеше да устои?

— Какво става? — запита Аксьл, като се движеше така, че да покаже максимално изваяната си фигура.

— Аксьл, остави го на мира — каза Панеса.

— Моля? — възкликна Томи и докосна гърди с жест на наранен невинен.

— Знаеш точно какво искам да кажа — изръмжа издателят, като затегна предпазния колан, заключи вратите, провери огледалата и включи личната си късовълнова радиостанция, за да уведоми икономката си, че се прибира.

С течение на годините, в които работеше в репортерския бизнес, Панеса реши, че започва да става параноик. Също като Бразил той започна като криминален репортер и докато навърши двайсет и три, познаваше всяко мръсно, гадно, жестоко и болезнено нещо, което хората си причиняваха един на друг. Бе писал истории за убити деца, за съпрузи с черни маски, които прерязват гърлата на жените и

приятелките си и изчезват в Чикаго. Беше интервюирал жени, които с любов подправяха супата на мъжете си с арсеник, бе описвал катастрофи, дерайлирания на влакове, парашутизъм, завършил трагично, бърнджи скокове на пияни, забравили въжето, пожари и удавяния. Да не говорим за останалите ужаси, които не завършваха със смърт. Например бракът му.

Панеса караше лудо по магистралата, промушваше се през тесните празни места и не обръщаше внимание на нервното свирене на клаксоните. Пак щеше да закъснее. Винаги така ставаше. Дамата му за тази вечер бе Джуди Хамър, която очевидно бе омъжена за абсолютен мърляч. Хамър избягваше да води мъжа си на обществени места и Панеса не я обвиняваше за това, ако слуховете бяха верни. Тази вечер щеше да се проведе банкетът с наградите за заслуги към обществото. Панеса и Хамър бяха номинирани за награда. Също и Горелик, която напоследък често се появяваше по новините и обвиняваше управата на щата, че не отпуска пари за назначаването на още седемнайсет помощник-прокурори, макар че това, от което градът наистина се нуждаеше, бяха още един-двама съдебни лекари. Банкетът щеше да се проведе в „Карилон“ с неговите прекрасни картини и мебели. Панеса щеше да шофира.

Личната кола на Хамър беше мерцедес, но не чисто нов и само с една въздушна възглавница — за шофьора. Панеса не се съгласяваше да се вози в нищо, което нямаше възглавница и за пътника, и въпросът бе решен предварително. Хамър също бързаше да се прибере у дома от службата. Сет работеше в градината. Скубеше плевели и тореше. Беше направил бисквити и Хамър усети аромата на печено тесто и захар. Забеляза и следите от брашно по масата. Сет ѝ помахаша с ръка, пълна с див лук, когато тя погледна от кухненския прозорец към него. Държеше се достатъчно цивилизовано.

Тя забърза към спалнята си. Господи, образът в огледалото беше ужасяващ. Хамър изми лицето си, пръсна малко гел на ръцете и ги прекара през косата си. Захвана се с грима си внимателно. Официалните вечери винаги бяха проблем. Мъжете имаха по един смокинг и винаги го обличаха или пък взимаха под наем. А какво трябваше да правят жените? Тя не се бе замисляла какво да облече,

докато не се прибра в дома си, който миришеше на пекарница. Хамър извади черна сатенена пола, късо сако в златно и черно с пайети по него и черна копринена блуза с презрамки.

В действителност Хамър бе наддала два-три килограма, откак бе носила този тоалет за последен път на един коктейл в Пайнвил преди около година. Тя успя да закопчее полата, но не бе доволна от вида си. Гърдите ѝ изглеждаха по-изпъкнали от обикновено, а тя не обичаше да привлича внимание към тях. Раздразнено свали сакото, като се чудеше дали типовете от химическото чистене не са виновни за свиването на дрехите ѝ, а не самата тя. После започна да слага семплите си диамантени обици, което бе трудна работа, когато бързаше и нервничеше.

— По дяволите — изруга тя, като успя да грабне златната закопчалка тъкмо преди да потъне в канала на мивката.

Панеса нямаше проблеми с теглото и можеше да облече това, което си пожелае. Беше шеф и предпочиташе костюми „Армани“, каквито не можеше да си купи в Шарлът. Очевидно феновете на „Стършелите“ предпочитаха да се занимават с други неща, вместо да се докарват в чуждестранни костюми за две хиляди долара, и пазаруването в Куин си оставаше трудна работа.

Издателят изглеждаше зашеметяващ в черен смокинг със сатенени ревери и панталон с кантове. Тоалетът му се допълваше от черни обувки от крокодилска кожа и златен часовник.

— Е, кажи ми — запита Панеса, когато Хамър се качи във волвото. — Каква е тайната ти?

— Каква тайна? — запита Хамър, която нямаше представа за какво става дума, докато закопчаваше предпазния колан.

— Изглеждаш невероятно.

— Разбира се, че не изглеждам невероятно — възрази тя.

Панеса потегли и погледна в огледалото за обратно виждане. Забеляза много дебел мъж, който садеше цветя. Дебелакът ги загледа как се отдалечават и Панеса се престори, че не го е видял.

— Тук ли пазаруваш? — попита Панеса.

— Господи, къде другаде — въздъхна Хамър, която никога нямаше достатъчно време за пазаруване.

— Позволи ми да позная. „Монталдо“.

— Никога — отвърна Хамър. — Забелязал ли си как се отнасят с теб в подобни места? Искат да ми продадат нещо, защото мога да си го позволя, а после се държат с мен, сякаш съм кръгла нула. А пък аз се питам, щом съм подобно нисше същество, защо те са онези, които продават чорапи и бельо?

— Точно така е — съгласи се Панеса, който никога не бе влизал в магазин, където не продаваха мъжки дрехи. — Същото е и с някои ресторанти, където вече не ходя.

— „Мортън“ — предположи Хамър, макар самата тя никога да не бе вечеряла там.

— Не и ако си в техния ВИП списък. Дават ти малка картичка и винаги можеш да получиш добра маса и обслужване.

— Полицейските служители трябва да внимават с подобни неща — напомни Хамър на издателя.

Той също като нея знаеше, че вестникът му щеше да е първият, който да отпечата статия за ВИП статута на Хамър или някои други специални услуги, които получава в замяна на по-солидна полицейска защита.

— Истината е, че вече не ям много месо — добави Панеса.

Минаха покрай хотел „Пътник“ близо до „Престо грил“, който напоследък бе станал доста прочут благодарение на Хамър и Уест. Панеса се усмихна, докато шофираше, като си припомни историята на Бразил за Батман и Робин. Хотелът беше отвратителна дупка, помисли си Хамър, като погледна през прозореца си. Намираше се срещу бюрото по труда на улица „Грейд“ в съседство с обществена пералня и химическо чистене. Във фоайето му не се позволяваше пиене или ядене. Преди няколко годни там бе върлувал някакъв убиец с брадва в ръка. Дали пък това не бе станало в мотел „Ъптаун“? Хамър не успя да си припомни.

— Как си поддържаш формата? — продължи Панеса с въпросите си.

— Ходя пеша когато мога. Не ям нищо мазно — отговори Хамър и отвори чантата си, за да извади червило.

— Не е честно. Познавам жени, които тренират по цял ден, но краката им не изглеждат като твоите — отбеляза Панеса. — Искам да знам каква точно е разликата.

— Сет изяжда всичко в къщата — най-после призна Хамър. — Яде толкова много, че редовно си губя апетита. Знаеш ли какво е да се прибереш в осем часа след адски тежък ден и да завариш мъжа си, проснат пред телевизора, да омиа трета огромна купа боб с телешко и лютив сос?

Значи слуховете бяха верни. Внезапно Панеса изпита съжаление към Хамър. Издателят на „Шарлът Обзървър“ се прибираще вкъщи, където го чакаше само икономката му, която приготвяше пилешко и салата от спанак. Сигурно на Хамър ѝ бе доста тежко. Панеса погледна към полицайката, издокарана в сатен и перли, и реши да рискува и да потупа нежно ръката ѝ.

— Това звучи наистина ужасно — съчувствено каза той.

— И аз трябва да сваля няколко килограма — призна Хамър. — Но ги трупам около талията, а не по краката.

Панеса потърси място за паркиране близо до „Карилон“ и забеляза, че ресторант „Мортън“ въртеше усилен бизнес.

— Внимавай за вратата си. Съжалявам — обади се Панеса. — Май съм прекалено близо до паркинг метъра. Няма нужда да слагам нищо в него, нали?

— Не и след шест часа — уверено отговори Хамър, която добре познаваше правилата.

Тя си помисли колко хубаво би било да имаш приятел като Панеса. Той от своя страна си мислеше колко прекрасно би било да плава с нея в някоя яхта, да кара ски, да пазаруват заедно за Коледа или просто да си говорят вечер пред огъня. Друга от идеите им бе напиването, макар че това обикновено бе сериозен проблем за издателя на един от най-уважаваните вестници и началника на полицията. Хамър бе прекалявала понякога в компанията на Сет и това ѝ се виждаше абсолютно тъпо. Той плюскаше. Тя губеше съзнание. Панеса се напиваше сам, което бе още по-лошо, особено ако забравеше да прибере кучето в къщата.

Напиването бе просто начин да се измъкнеш от действителността, а причината за него в повечето случаи бе недоволство. Хамър никога не бе обсъждала това с някого. Също и Панеса. В момента нито един от двамата не посещаваше и психоаналитик. Точно поради това след три чаши вино двамата заговориха на тази тема, докато някакъв тип от ЮЕС Банк дрънкаше

монотонно за икономическо развитие, уреждане на нови компании и почти несъществуващата престъпност в Шарлът. Панеса и Хамър почти не докоснаха съомгата, а преминаха на уиски. Нито един от двамата не можеше да си припомни ясно получаването на наградите им, но всички присъстващи ги харесаха и помислиха за умни, духовити, изискани и интелигентни.

На път за вкъщи Панеса реши да рискува и да паркира колата близо до „Лата Парк“, да пусне радиото и да започне разговор. Хамър не беше в настроение да се прибира у дома. Издателят знаеше, че не им остава много време до сутринта, когато трябваше да станат и да отидат на работа. Кариерата му вече не бе интересна и вълнуваща като преди, макар да не признаваше това дори на себе си. Децата му бяха заети със собствения си живот и семейства. Той се срещаше с една адвокатка, която обичаше да гледа филми за съдебни дела и да говори какво самата тя би направила по различен начин. Панеса искаше да се измъкне от тази връзка.

— Струва ми се, че трябва да тръгваме — предложи Хамър, след като бяха седели около час в тъмното волво.

— Права си — съгласи се Панеса, който имаше награда на задната седалка и празнина в сърцето. — Джуди, трябва да ти кажа нещо.

— Слушам.

— Имаш ли един-двама приятели, с които просто да се повеселиш?

— Не.

— Аз също — призна Панеса. — Не мислиш ли, че това е невероятно?

Хамър се замисли за момент.

— Не — реши тя накрая. — Никога не съм имала един-двама приятели. Нито в началното училище, където играех футбол по-добре от останалите. Нито в гимназията, когато бях по-добра по математика и президент на училищния съвет. Нито в колежа. Нито в полицейската академия.

— Аз бях добър по английски — върна се Панеса в спомените си. — И баскетбол. Президент на религиозния клуб през първата година в колежа, но това да не те настройва срещу мен. Следващата

година играх в баскетболния отбор, но провалих единствената сериозна игра, в която участвах.

— Накъде биеш, Ричард? — запита Хамър, която винаги стигаше бързо до същността на въпроса.

Панеса замълча за момент.

— Мисля, че хора като нас имат нужда от приятели — каза той най-после.

Уест също се нуждаеше от приятели, но никога не би го признала пред Бразил, който бе решил да се справи с всички престъпления в града тази нощ. Уест пушеше, а Анди ядеше шоколад, когато радиото се обади и им съобщи, че на поляната близо до „Дъндийн“ и „Редбъд“ има труп.

Лампите на патрулните коли осветяваха тъмнината. Чуваше се шум от крака, които се движеха през тревата и храстите. Бразил и Уест се огледаха наоколо. Той беше ужасно възбуден и успя да мине пред Уест с фенерче в ръка. Тя го сграбчи за ризата и го дръпна зад себе си като непослушно кученце.

— Имаш ли нещо против аз да мина първа? — попита тя.

Панеса спря пред къщата на Хамър в един и двайсет.

— Е, поздравления за наградата ти — каза той отново.

— На теб също — отвърна Хамър и хвана дръжката на вратата.

— Добре, Джуди, хайде да повторим това в един от следващите дни — предложи издателят.

— Абсолютно. Макар и без награди.

Хамър забеляза синята светлина от телевизора през завесите. Очевидно Сет беше буден и сигурно ядеше пица, вторачен в някоя тъпа програма.

— Наистина съм ти адски благодарен, че позволи на Бразил да излиза с твоите хора. Това беше много добро за нас — каза Панеса.

— За нас също.

— Винаги обичам новите идеи — призна издателят. — Бездруго не се срещат много често.

— Така си е — съгласи се Хамър.

— Напълно вярно.

— Абсолютно.

Панеса едва потисна импулса си да я докосне.

— Трябва да тръгвам — каза той.

— Късно е — отново се съгласи Хамър.

Тя най-после отвори вратата и излезе от колата.

Панеса подкара към празната си къща и усети тъга. Хамър влезе в дома си, където живееше и ядеше Сет, и се почувства ужасно самотна.

Уест и Бразил работеха усилено и не забелязваха времето. Тъкмо бяха пристигнали в издигнатия от общината квартал „Ърл Вилидж“ и влизаха в апартамент 121, където имаше подозрително много пари. На масичката за кафе стоеше компютър, а до него — солидно количество пари, калкулатор и пейджър. Възрастна жена седеше на канапето, а старият ѝ пиян приятел танцуваше пред очите ѝ с насочен към нея пръст. Стаята беше пълна с полицаи, които преценяваха положението.

— Тя насочи пистолет срещу мен — оплака се мъжът.

— Госпожо — каза Уест. — Имате ли пистолет?

— Той ме заплаши — обърна се жената към Бразил.

Жената се казваше Роза Тинсли. Не беше пияна, нито развълнувана. Всъщност тя получаваше такова внимание веднъж седмично, когато идваше полицията. Тогава си прекарваше чудесно. Били само подскачаше наоколо и заплашваше, както правеше винаги, когато ходеше в кръчмата и губеше пари на покер.

— Идва тук и се занимава с търговия на наркотици — продължи да обяснява Роза. — Напива се и казва, че ще ми пререже гърлото.

— Има ли някакви наркотици тук? — запита Уест.

Роза кимна на Бразил и посочи към задната част на къщата.

— В кутията за обувки в гардероба — съобщи тя.

[1] Whore — евтина проститутка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

В гардероба на Роза имаше много кутии за обувки и Уест и Бразил прегледаха всичките. Не откриха наркотици. Приятелят бе изгонен от апартамента, а Роза незабавно се почувства щастлива и благодарна. Уест и Бразил тръгнаха обратно към колата си. Анди смяташе, че бяха свършили добра работа. Вмирисаният, откачен старец бе във от къщата, а нещастната жена — в безопасност.

— Струва ми се, че приключихме с тях — отбеляза той гордо.

— Тя просто го плаши, както прави веднъж седмично — отвърна Уест. — Ще се съберат отново още преди да сме потеглили.

Тя запали двигателя, като наблюдаваше възрастния мъж в огледалото. Той стоеше на тротоара с нещата си в ръка, гледаше към полицейската кола и я чакаше да изчезне.

— В един от следващите дни вероятно ще я убие — добави Уест.

Тя мразеше случаи с насилие в дома. Те и докладите за ухапани от кучета бяха най-непредвидими и опасни за полицията. Хората се обаждаха на ченгетата, а после негодуваха срещу намесата им. Всичко бе напълно ирационално. Но най-лошите бяха хора като Роза, напълно зависими от приятелите си. Хора, които не можеха да се справят без другия, независимо колко пъти партньорите им размахваха ножове и пистолети, биеха, крадяха и заплашваха. Уест намираще за адски трудно да се разправя с хора, които се валяха в мизерия и преминаваха от една разрушителна връзка към друга, съсипвайки живота си. Също така тя смяташе, че Бразил не трябва да живее с майка си.

— Защо не си вземеш апартамент и най-после не заживееш сам?
— запита го тя.

— Не мога да си го позволя — отвърна Бразил.

— Разбира се, че можеш.

— Не мога. Едностранен апартамент в приличен квартал е около петстотин долара на месец.

— Е, и? — погледна го Уест. — Колата ти е изплатена, нали? Дължиш ли някакви пари на „Дейвидсън“?

Това въобще не ѝ влизаше в работата.

— Можеш да си го позволиш — продължи тя с проповедите си.
— Това, което имаш в момента, е една скапана връзка. Ако не се отделиш от майка си, ще остарееете заедно.

— Така ли? — ядосано я изгледа Анди, вбесен от забележките ѝ.
— Ти знаеш всичко за тези неща, нали?

— Страхувам се, че е така — отговори Уест. — В случай че още не си го осъзнал, ти не си първият човек в света, който има подобна съсипваща връзка с родител или съпруг. Ужасната, саморазрушителна болест на майка ти си е неин собствен избор. И той има една основна цел да контролира сина ѝ. Тя не иска ти да си тръгнеш. И ти наистина не го правиш.

Хамър имаше същия проблем, макар тепърва да ѝ предстоеше да се изправи пред него. Сет също бе инвалид. Когато властната му красива съпруга се прибра с наградата си в ранните сутрешни часове, той превключваше от канал на канал, без напълно да осъзнава какво гледа. Сет обичаше кьнтри музика и в момента търсеше най-добрата група. Не ядеше пица. Тази работа бе свършил към полунощ, когато се ядоса, че жена му още не се е прибрала. Сега похапваше пуканки, залети с разтопено масло.

Сет Бриджис никога не бе привличал хората с физическата си красота. Това, което Джуди Хамър бе харесала преди много години в Литъл Рок, бяха интелигентността и търпението му. Бяха започнали връзката си като добри приятели, така както би трябвало да постъпват всички, ако имаха поне малко разум. Проблемът се криеше във възможностите на Сет. През първите десет години той бе израснал в кариерата също като жена си. После изведнъж закова на едно място и се оказа, че не може да се развива повече духовно и интелектуално. Единственият начин, по който можеше да изпъкне, бе яденето. Всъщност това бе нещото, което му се удаваше най-добре.

Хамър заключи предната врата и настрои алармата против крадци, като се увери, че сензорите за движение работеха. Къщата миришеше като кино и тя усети аромата на печен салам и разтопено масло. Съпругът ѝ бе проснат на канапето, дъвчейки. Пръстите му лъщяха от мазнина, докато тъпчеше пуканки в устата, която никога не

почиваше напълно. Хамър мина през всекидневната без коментар, а Сет продължи да щрака по каналите. Тя влезе в спалнята си и ядосано остави наградата на пода в гардероба, където стояха десетки забравени вече награди.

Хамър бе обзета от ярост. Тя затръшна вратата, смъкна дрехите си и ги хвърли на стола. Облече любимата си пижама, извади пистолета от чантата си и се върна във всекидневната. Писна ѝ. Не можеше да търпи вече. Достатъчно. Всеки смъртен си имаше граници. Сет замръзна, когато въръжената му жена нахлу в стаята.

— Защо да го удължаваме? — запита тя, застанала до него в синьо-бялата си пижама. Защо просто не се самоубиеш и не приключиш с всичко? Хайде, давай.

Тя зареди пистолета и му го подаде. Сет се вторачи в нея. Никога не я бе виждал в такова състояние. Той се подпря на лакти.

— Какво е станало тази вечер? — запита той. — Да не би ти и Панеса да сте се скарали?

— Точно обратното. Ако искаш да свършиш, давай.

— Ти си луда — каза Сет.

— Точно така. Натам отивам благодарение на теб.

Хамър отпусна пистолета и сложи предпазителя.

— Сет, утре отиваш да потърсиш помощ. Психиатър и лекар. Стегни се. Още в тази минута. Ти си истинско прасе. Мърляч. Досадник. Извършваш бавно самоубийство, а аз не възнамерявам да гледам това дори и минута повече.

Тя грабна купата с пуканки от мазните му ръце.

— Ако не се поправиш, изчезвам оттук. Край.

Бразил и Уест също страдаха от последствията от сблъсъка си. Бяха продължили да спорят разгорещено за начина му на живот, докато минаваха през една от най-ужасните части на града. Бразил гледеше разгневено към Уест и не обръщаше внимание на района и лошите хора, които гледаха с омраза към полицейската кола. Чудеше се какво ли го бе накарало да прекарва толкова много от скъпоценното си време с тази груба, нечувствителна и проклета полицайка, която беше дърта, обратна и пълна идиотка.

Изглежда, разправиите бяха образували мрачен облак над Куин и веселото настроение на Панеса се разпръсна, когато приятелката му адвокатка се обади, в момента, в който Хамър заключваше вратата на спалнята си, Уест казваше на Бразил да порасне, а Бъба обикаляше из града с пикапа си. Адвокатката бе видяла във вечерните новини по телевизията как Панеса, издокаран в зашеметяващ смокинг, получава наградата си. Тя си бе мислила за него и посребряващата му коса и искаше да се отбие и да остане при него цяла нощ. Панеса ѝ обясни, че това не е възможно и никога вече няма да бъде. Бъба паркира в тъмните; сенки до „Лата Парк“.

Бъба беше облечен в камуфлажен екип и бе нахлупил ниско на челото си черна шапка. Когато достигна до къщата на Уест, той доволно забеляза, че полицайката не си бе у дома. Бъба предположи, че в момента тя сигурно се чука с женственото си гадже, и се усмихна, когато си представи как той би свършил тази работа. После се промъкна по-близо до предната част на тухлената къща. Намерението му не бе престъпно, но щеше да развали настроението на кучката, когато се прибереше вкъщи и откриеше, че не може да влезе, защото ключалките на предната и задната врата са били напълнени със суперлепило. Бъба бе заимствал идеята от едно от анархистките си ръководства и вероятно щеше да я изпълни чудесно, ако обстоятелствата не се бяха обърнали срещу него в момента, когато отвори ловджийския си нож и отрязва върха на тубата с лепило.

Идваше кола и Бъба предположи, че полицайката може да се прибира у дома. Беше прекалено късно, за да побегне, затова се пъкна в храстите. Мина шевролет комби, който отнасяше Нед Бомс към пазара за риба, където той трябваше да започне нощната си смяна, вадейки морски деликатеси от кутиите с лед. Нед забеляза нещо, което му заприлича на едро куче, движещо се в храстите пред къщата, където често бе виждал паркирана необозначена полицейска кола, но не му обърна внимание и продължи.

Бъба изскочи от храстите. Пръстите му бяха залепени един за друг, а лявата ръка — здраво залепена за вътрешната страна на десния му крачол. Приведен, той бързо закуцука към пикапа си. Приличаше на

гърбаво джудже. Бъба не можеше да отключи колата си или да шофира, без да освободи едната си ръка, а за тази цел трябваше да свали панталона си. Той тъкмо се бе заел с това, когато полицаи Ууд, който патрулираше в района, реши и провери дали из парка не се мотаят някакви перверзници. Бъба бе арестуван за ексхибиционизъм.

Уест и Бразил чуха обаждането по радиото, но бяха далеч, а и оживено обсъждаха живота на Анди.

— Какво, по дяволите, знаеш за майка ми или пък защо съм решил да се грижа за нея? — попита Бразил ядосано.

— Знам много. Социалните служби и съдилищата за малолетни са пълни със случаи като твоя — отвърна Уест.

— Никога не съм бил под опеката на социалните служби. Не съм бил и в съд за малолетни.

— Все още — напомни му тя.

— Гледай си собствената работа поне веднъж.

— Започни да живееш отвърна тя. — Обяви независимостта си. Излез на среща.

— А, значи и по срещи не ходя, така ли? — рязко каза той. Уест се изсмя.

— Кога? Докато си миеш зъбите? Всяка нощ работиш из улиците, после се появяваш във вестника към девет, след като си пробягал километри по пистата и си ударил милион топки за тенис. Каж ми кога излизаш на среща. А?

За щастие точно в този момент ги повика диспечер Радар. Изглежда, на улица „Монро“ имаше нападение.

— Екип „седемстотин“ — раздразнено каза Анди в микрофона.

— Наричат те „Нощния глас“ — каза му Уест.

— Кой ме нарича така?

— Ченгетата. Когато се обадиш по радиото, знаят, че това си ти, а не аз.

— Защото гласът ми е по-дълбок? Или защото граматиката ми е по-правилна?

Уест се движеше бавно из зловещия на вид бедняшки квартал и непрестанно проверяваше огледалата си.

— Къде, по дяволите, е подкреплението? — запитва тя.

Бразил забеляза нещо друго и развълнувано посочи.

— Бял пикап, номер ЕУР-117 — каза той. — От кражбата, за която съобщиха по-рано.

Пикапът зави бавно зад ъгъла, а Уест ускори. Включи сирената и лампите и след минути ченгетата поведоха някого към затвора, а тя и Бразил продължиха обиколката си.

Радар още не бе приключил с тях. Дойде обаждане за разбита кола на „Трейд“ и „Трайън“ и той веднага го насочи към Уест, докато останалите ченгета се мотаеха без работа.

— Субектът е черен мъж, без риза, зелени шорти. Може да е въоръжен долетя гласът на Радар по радиото.

На местопрестъплението Уест и Бразил откриха шевролет с разбито предно стъкло. Разстроеният собственик Бен Мартин беше човек, който уважаваше законите. Беше получил своя дял от престъпления и насилия и не заслужаваше да съсипят чисто новия му шевролет по този начин. За какво? Заради книжката с купони на жена му, оставена на задната седалка, която приличайте на портфейл? Някакъв гнусен хулиган бе унищожил купената с много труд кола, за да вземе купони за петдесетцентово намаление на риба тон, ориз или кафе?

— Снощи същото нещо се случи на съседа ми — обясни Мартин на ченгетата. — А семейство Бейли пострадаха по-предишната вечер.

Какво се бе объркало в света? Мартин помнеше как, когато бе малко момче в Рок Хил, Северна Каротина, никой дори не заключваше вратата си. Разбира се, възможно бе човек да налети на крадец в собствения си дом, но това бе твърде рядко, а самият крадец се изненадваше и уплашваше ужасно. Тогава можеше да го пребиеш от бой и с това приключваше всичко. А сега непрестанно ставаха престъпления и непознати вандалски разбиваха чисто нов шевролет, за да се сдобият с купони, прибрани в червено портмоне.

Бразил забеляза черен млад мъж в зелени шорти да тича една пресечка по-нататък. Младежът бягаше към неосветеното гробище „Сетлърс“.

— Това е той! — изкрещя Анди.

— Обади се по радиото — нареди му Уест.

Тя се затича. Беше просто инстинкт и нямаше нищо общо с действителността, която ѝ показва, че вече е на средна възраст, в

недобра физическа форма и страстен пушач. Беше поне на трийсет метра зад престъпника и вече едва дишаше. Потеше се и се чувстваше тромава. Тялото и тежкият униформен колан не бяха създадени за това. Копелето беше без риза, а мускулите изпъкваха под лъскавата абаносова кожа. Приличаше на рис. Как, по дяволите, Уест можеше да хване подобен човек? По никакъв начин. Преди престъпниците не бяха в такава форма. Не пиеха витамини и нямаха фитнес клуб във всеки затвор.

Докато мислеше върху това, Бразил профуча покрай нея. Тичаше като олимпийски състезател. Приближаваше се бързо към зелените шорти и го настигна тъкмо на входа на гробището. Анди се прицели в мускулестия гръб. Този тип нямаше излишен килограм, потеше се ужасно, беше си скъсал кльощавия задник от тичане и се надяваше да се измъкне с портмонето в ръка. Бразил го фрасна с всичка сила отзад и го запрати на кревата, а купоните се разпиляха около тях. Анди скочи върху престъпника и заби коляно в гръбнака му. После притисна фенера си към черепа му.

— Мръдни и ще ти пръсна шибания череп! — извика той.

Анди вдигна поглед, доволен от себе си. Уест най-после стигна до тях, изпотена и задъхана. Беше сигурна, че ще получи инфаркт.

— Откраднах този израз от теб — каза ѝ Бразил.

Тя успя да свали белезниците от колана си, без да помни ясно кога ги бе използвала за последен път. Дали преди много години, когато беше сержант и бе преследвала един травестит във Форт Уорд, или пък в „Дебелака“? Уест се чувстваше омаяна, кръвта пулсираше в ушите ѝ. Тя си припомни как се бе изоставила към тридесет и петата си година, когато една събота вечер Найлс се бе появил пред задната ѝ врата. Абисинските котки са екзотични и много скъпи. Освен това са трудни и ексцентрични, което обясняваше защо Найлс бе на разположение за осиновяване. Дори Уест имаше моменти, когато ѝ се искаше да го изхвърли от колата на някой отдалечен път. Защо кльощавото, кривогледо коте, със спомени от пирамидите, бе избрало Уест, оставаше неизвестно.

Стресът, причинен от нахлуването на Найлс в живота ѝ, ускори саморазрушителността на Уест, която нямаше нищо общо с нарастващата ѝ самота, докато продължаваше да получава повишения и да се издига в един мъжки свят. Увеличеното количество цигари,

консумацията на мазнини и бира, отказът ѝ да прави физически упражнения въобще не бяха свързани със скъсването ѝ с Джими Динкинс, който беше алергичен към Найлс и мразеше котката до такава степен, че бе насочил пистолета си към него една вечер, когато Уест и Джими се караха, а Найлс реши да се намеси и скочи върху Динкинс от хладилника.

Уест все още се потеше и дишаше тежко, докато отвеждаше пленника им към колата. Стори ѝ се, че ще повърне.

— Трябва да спреш цигарите — каза ѝ Бразил.

Уест натика престъпника на задната седалка на колата. Бразил зае мястото си отпред.

— Имаш ли представа колко мазнини има в хамбургерите и другите боклуци, които ядеш? — продължи Анди.

Престъпникът седеше мълчаливо и очите му горяха от омраза. Казваше се Нейт Лейни. Беше на четиринадесет години. Би убил белите ченгета. Всичко, от което се нуждаеше, бе възможност. Лейни имаше лош характер и според майка му го бе имал от самото си раждане. Според нейната собствена майка тя също винаги бе имала ужасен характер. Проклетото семе можеше да бъде проследено до един затвор в Англия, откъдето бе изпратено в тази страна по времето, когато войниците на Куин бяха преследвали Корнуолис по пътя.

— Обзалагам се, че никога не тренираш — каза Бразил, които не знаеше кога да спре.

Уест го изгледа мрачно, докато бършеше лицето си със салфетка. Хлапакът току-що бе пробягал спринтово сто метра и дори не дишаше по-различно от обикновено. Уест се почувства стара и скапана, а и изморена и отегчена от това хлапе с неговите наивни, самоуверени мнения. Животът бе много по-сложен, отколкото той си мислеше. Щеше да го осъзнае след година-две, когато видеше, че на всеки ъгъл няма нищо друго, освен ресторанти с пържени пилета. Освен това ченгетата не изкарваха достатъчно нари, особено в ранните си години, така че дори когато не бяха на работа, възможностите им за вечеря се изчерпваха с пица, хамбургери и бързи закуски, каквито се предлагаха в неограничени количества в Шарлът, където гражданите обичаха своите „Стършели“ и „Пантери“ и състезатели от ралитата.

— Кога игра тенис за последен път? — попита Бразил, докато затворникът им размишляваше на задната седалка.

— Не помня — отговори Уест.

— Защо не излезем да поиграем малко — предложи той.

— Трябва да отидеш да си прегледаш главата — отвърна Уест.

— О, стига де. Била си добра. Обзалагам се, че си била и във форма — добави той.

Масивният бетонен затвор се намираше в центъра на града. Бе построен по същото време като новото полицейско управление в този град, който според някои хора се радваше на разкриваемост на престъпленията, по-висока от реалния им брой. В затвора се минаваше през няколко нива на безопасност, като се започне от шкафовете, където полицаите трябваше да оставят оръжията си, когато влизат. На едно от гишетата полицаи проверяваха всички влизащи. Бразил се огледа наоколо, откривайки още едно ново, заплашително място. В момента полицаите се занимаваха с една пакистанка, заловена да краде от магазин. Пияници, крадци и търговци на дрога биваха отвеждани от полицаи под наблюдението на хора от управлението на шерифа.

В централното хранилище Уест обискира затворника си и извади от джобовете му долар и тринайсет цента и пакет цигари „Кулс“. После започна да попълва документите. Хлапакът вече бе щастлив, смееше се, доволен от себе си, и се оглеждаше, за да види кой наблюдава страхотния Нейт.

— Можеш ли да четеш? — попита го Уест.

— Тук ли е моят човек с гаранцията? — запита хлапакът, вместо да ѝ отговори.

Той носеше три чифта боксерки и два чифта шорти. Зелените горни шорти бяха смъкнати надолу поради липсата на колан. Затворникът продължи да се оглежда. Не можеше да стои на място дори за секунда.

— Страхувам се, че не е — уведоми го Уест.

Изад металните решетки на боядисаните в синьо килии младо момче ги гледаше с мрачен, убийствен поглед. Бразил също се вторачи в него. После огледа килията, където бяха натъпкани няколко човека, които чакаха да ги закарат до затвора на „Спектър Драйв“ докато ги прехвърляха в централния затвор. Мъжете стояха кротко, гледаха тъпо и стискаха решетките като животни в зоологическата, издокарани в затворническо оранжево, които няма какво да правят с времето си.

— Не съм бил тук от известно време — съобщи на Уест, хлапето.

— Откога? — запита тя, докато попълваше списъка с вещите на Нейт.

Нейт Лейни сви рамене и се огледа.

— Около два месеца — отговори той.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Уест и Бразил завършиха обиколката си със закуска в „Просто грил“. Анди гледаше с широко отворени очи, готов за нови приключения. Уест беше скапана, а новият ден едва започваше. Тя си отиде у дома за малко и забеляза туба лепило в храстите си. До нея лежеше отворен ловджийски нож. Уест смътно си припомни, че бе чула нещо по радиото за някакъв кретен екхибиционист в „Лата Парк“. Май ставаше дума и за лепило. Тя прибра в плик вероятните улики с предчувствието, че знае защо са се озовали в двора ѝ. После нахрани Найлс. В девет часа придружаваше Хамър по коридорите на кметството.

— Какво, по дяволите, правиш с кочан за актове в колата си? — запита Хамър, докато вървеше бързо напред.

Нещата бяха стигнали прекалено надалеч. Заместничката ѝ бе изкарала цялата нощ навън, участвайки в преследвания. Беше арестувала хора.

— Само защото съм заместник-началник, това не означава, че не мога да прилагам закона — отговори Уест, като се опитваше да не изостане от Хамър и кимаше на хората, с които се разминаваше по коридора.

— Не мога да повярвам, че пишеш актове и глобяваш. Добро утро. Джон. Бен. Арестуващ разни типове. Здравсти, Франк — поздравява те още един от градските съветници. — Отново ще се озовеш в съда. А и аз имам нужда от теб. Още днес трябва да ми предадеш кочана си за актове.

Уест се засмя. Това бе най-смешното нещо, което бе чувала от доста време.

— Не, няма отвърна тя. — Какво ми нареди да правя, а? Чия беше идеята да се върна обратно на улицата?

Липсата на сън я караше да се чувства замаяна.

Хамър повдигна ръце отчаяно и влязоха в залата, където кметът бе свикал събрание на градската управа. Мястото беше претъпкано с

граждани, репортери и телевизионни екипи. Хората незабавно скочиха на крака, когато двете полицайки влязоха вътре.

— Началник!

— Началник Хамър, какво ще правим с престъпленията в източния район?

— Полицията не разбира черното общество!

— Искаме си обратно кварталите!

— Строим нов затвор, но не учим децата си как да останат вън от него!

— Бизнесът в града е спаднал с двайсет процента, откакто започнаха онези серийни убийства с колите — обади се друг гражданин.

— Какво ще правим по този въпрос? Жена ми е уплашена до смърт.

Хамър застана отпред и взе микрофона. Градските съветници седяха около полирана маса, оформена като подкова, а лъскави месингови табелки с имената им сочеха местата им в градската управа. Всички очи бяха приковани в първия началник на полицията на Шарлът, който караше хората да се чувстват значими, независимо къде живееха или кои бяха. Джуди Хамър беше единствената майка, която някои от тези хора познаваха, заместничката ѝ също беше много готина. Обикаляше из улиците, патрулираше и наистина се опитваше да види какви са проблемите.

— Ще си вземем кварталите обратно, като предотвратим следващото престъпление — заговори Хамър със силния си глас.

Полицията не може да се справи без вашата помощ. Не трябва да се гледа встрани и да се минава покрай нередностите безгрижно. Не трябва вече да се мисли, че това, което се е случило на съседа ви, си е лично негов проблем. Ние сме едно цяло добави тя и се огледа наоколо. — Това, което се случва на вас, се случва и на мен.

Никой не проговори и не помръдна. Очите на хората останаха приковани в нея, докато слушаха истините, които никой от властващите в миналото не им бе казвал. Хората трябваше да си възвърнат улиците, кварталите, градовете, щатите, страните, света. Всеки трябваше да гледа през прозореца си, да върши своя полицейска работа, да се задвижи, когато нещо се случи на съседа му. Да, господа.

Надигнете се. Станете като Супермен, бъдете истински християнски войни.

— Давайте напред — каза Хамър. — Помогнете и по-късно вече няма да се нуждаете от нас.

Стаята се изпълни с оживено бръмчене на гласове.

Същата вечер Уест с ирония си припомни за тази реакция, докато тя и Бразил профучаваха в мрачината покрай огромния стадион, изпълнен с побеснели, крещящи запалянковци, дошли да приветстват Ранди Травис. Колата на Уест премина бързо покрай конгресния център и гигантския му екран, на който пишеше „ДОБРЕ ДОШЛИ В КУИН СИТИ“. В далечината проблясваха лампи на патрулни коли, които сякаш протестираха срещу новото зловещо престъпление. Бразил не можеше да не се замисли за всичко, което Хамър бе казала тази сутрин. Той се чувстваше ужасно ядосан.

Уест изпитваше страх, който се старееше да не показва. Как можа да се случи отново? Какво ставаше със специалния отряд, подбран лично от нея, с „Фантомите“, както ги наричаха? Нали уж бяха из улиците ден и нощ, за да хванат убиеца Черната вдовица? Също като Анди тя се замисли за сутрешната пресконференция и откъсите от нея, показани по телевизията. Чудеше се дали тук има нещо повече от съвпадение и дали някой не се подиграва на Шарлът, полицията и гражданите му.

Убийството бе станало на улица „Трейд“, зад рушаща се тухлена сграда, откъдето ясно се виждаха стадионът и електростанцията „Дюк“. Уест и Бразил приближиха към пулсиращите светлини и се отправиха към района, ограден с жълта полицейска лента. Зад нея имаше железопътни линии и нов модел бяла „Максима“. Вратата на шофьора беше отворена, лампата — светната, и аларменият сигнал писукаше. Уест грабна мобифона и отново набра номера на началничката си. През последните десет минути не бе успяла да се свърже с нея, защото Хамър говореше с единия си син, докато другият чакаше на втората линия. Когато Хамър затвори, телефонът ѝ веднага звънна с лоши новини.

Четири минути по-късно тя изфуча бързо от дома си, а Уест сгъна мобифона и го подаде на Бразил. Той го върна в кожената калъфка на колана си, където имаше предостатъчно място, тъй като доброволците не носеха почти никакво снаряжение. Бразил бе доволен

да закачи на колана си нещо „законно по пътя“, шарлътски термин, чиято етимология можеше да бъде проследена до боговете от ралитата и ракетите, карани от тях, забранени по шосетата, освен ако не бяха закачени за влекач. Анди завиждаше на това, от което повечето ченгета се оплакваха. Болките в гърба, неудобствата и затрудненията. Дори не му идваха наум.

Разбира се, носеше радиостанция с канали за връзка с всички райони, пейджър, на който никой не звънеше, малък фенер в черен калъф и мобифона на Уест, тъй като, когато бе униформен, нямаше право да носи мобифона на „Обзървър“. Нямаше обаче пистолет и спрей със сълзотворен газ. От колана му не висяха значка, пълнители за пистолети или белезници. Липсваха му голям фенер и кобур, нямаше и ключодържател в самозалепваща се калъфка.

Уест имаше всичко това и повече. Бе здраво натоварена и Найлс можеше да я чуе отдалеч. Минута след минута трикилограмовият абисински котарак чакаше да чуе някакъв звук. Вслушваше се усърдно, за да долови любимото тропане, скърцане и тежки стъпки. Разочарованието му ставаше хронично и му се струваше непростимо. Седеше на перваза над мивката, гледаше и чакаше. Усети, че се с вторачил омагьосано в короната на ЮЕС Банк, която се издигаше над града. В предишните си животи Найлс бе виждал най-великите постройки на всички цивилизации пирамидите, прекрасните гробници на фараоните.

Във фантазиите на Найлс банковият център бе кралят на гигантите — Узбики, украсен със сребърна корона. Според него бе само въпрос на време негово величество да се отърси и освободи от веригите си. Той щеше да се завърти наляво и надясно и да огледа смотаните си съседи. Найлс си представяше как кралят пристъпва бавно и тежко и разтърсва земята. Това възбуди почтителния страх на котарака, защото кралят никога не се усмихваше, а когато слънцето огрееше очите му, те се превръщаха в злато и гледаха всемогъщо, както подобаваше на един монарх. Крал Узбики можеше да стъпи върху „Шарлът Обзървър“ и цялото полицейско управление, също и кметството. Можеше да смачка всички въоръжени полицаи,

началниците и заместник-началниците им, кмета и издателя на вестника и да ги превърне в прах.

Хамър излезе от колата си и делово тръгна към детективите и униформените полицаи. Пъхна се под жълтата лента с черен предупредителен надпис, която винаги я изпълваше с ужас, независимо къде я виждаше. Хамър не бе в желаната от нея форма, тъй като имаше наум повече неща от обикновено. Откак бе отправила ултиматума си към Сет, животът ѝ определено се бе влошил. Тази сутрин Сет не стана, а остана в леглото си, като мърмореше за доктор Кеворкян^[1], завещания и клуб „Бучиниш“. Бе мрънкал за това колко глупаво е да се приема, че самоубийството е егоистично действие, тъй като всеки възрастен има право да изчезне.

— О, за бога — каза жена му. — Стани и иди се поразходи.

— Не. Не можеш да ме накараш. Не съм длъжен да бъда в този живот, ако не искам.

Това я бе подтикнало да прибере всички огнестрелни оръжия от обичайните им места. Хамър бе събрала много оръжия през всички тези години в полицията и стратегически ги бе разположила на различни места из къщата. Когато Уест ѝ се обади, не бе успяла да открие местонахождението само на стария си, верен „Смит и Уесън“ 38-и калибър. Хамър бе почти сигурна, че пистолетът трябваше да е в тоалетката в банята ѝ. Поне там го бе прибрала последния път, когато изпразни оръжията и заключи амунициите и сейфа, преди да пристигнат внучетата ѝ.

Хамър имаше доста проблеми. Беше потисната и се мъчеше да се справи с тревогите си от пресконференцията, на която бяха присъствали и представители на националните медии. Политиците бяха това, което мразеше най-много. Те наистина пречеха на съществуването ѝ. Сто и пет процента разкриваемост на престъпленията. Искаше ѝ се Кахун да бе тук, на това забравено от бога място. Той имаше нужда да види точно такова нещо. Всички подобни на Кахун щяха да се ужасят, да пребледнеят и да изчезнат оттук. Този окървавен, мъртъв бизнесмен нямаше нищо общо с икономическото развитие или туристическата индустрия. Гъстият,

зловещ хрусталак до железопътните линии, колата под наем, отворена и пищяща аларма, всичко това представляваше действителността.

Хамър не заговори никого, докато приближаваше към мястото на трагедията, а сините и червени лампи огряваха мрачното ѝ сериозно лице. Тя се присъедини към Уест и Бразил, застанали до колата. Доктор Одом постави новия труп в черен найлонов чувал. Облечените в хирургически ръкавици ръце на съдебния лекар бяха окървавени. В очите му се стичаше пот, а сърце то му биеше бавно и силно. През по-голямата част от живота си той бе работил по сексуални убийства, но никога не бе виждал нещо като това. Той бе жалостив човек, но и твърд. Отдавна се бе научил да се сдържа. Тъжната истина беше, че му бе много по-лесно да се държи хладно, когато жертвите бяха жени или очевидни хомосексуалисти, или в някои случаи — чужденци. Чувстваше се по-удобно, когато можеше да категоризира жертвите.

Доктор Одом все повече се съмняваше в теорията си за тези серийни гей убийства. Този път жертвата бе петдесет и четири годишният сенатор Кен Бътлърот Рали. Последното нещо, за което докторът би желал да намекне, бе, че обичаният черен лидер е обратен. Също така доктор Одом знаеше от собствен опит, че хомосексуалните политици нямаха навика да обикалят из улиците и да търсят момчета. Те ходеха в обществените паркове и тоалетни, тъй като винаги можеха да се закълнат, че са били там не за да се предлагат или канят някого, а само за да си свършат работата.

Доктор Одом дръпна ципа на чувала и закри яркооранжевия пясъчен часовник. Погледна към Хамър и поклати глава, после се изправи. Гърбът го болеше ужасно. Бразил гледаше към колата и държеше ръце в джобовете си, за да е сигурен, че няма случайно да пипне нещо и да остави отпечатъците си. Можеше дори да се превърне в заподозрян. Все пак той случайно се оказваше в района всеки път, когато се появяваше някой от тези трупове. Анди нервно се огледа наоколо и се зачуди дали и някой друг би могъл да се досети за същото. Доктор Одом делово съобщаваше на Хамър и Уест мнението си.

— Това е кошмар — каза съдебният лекар. — Мили боже!

Той свали ръкавиците, без да е сигурен какво точно да напрани с тях. Огледа се, търсейки къде да ги изхвърли, и срещна погледа на Дени Райнс. Кимна му и едрият хубав мъж се приближи към тях с

екипа си. Райнс намигна на Уест, поглъщайки с очи сексапилната ѝ фигура, облечена в униформа. Тази жена изглеждаше невероятно. Хамър също не беше лоша. Очите на Бразил се приковаха върху Райнс. Анди изпита странно чувство, докато наблюдаваше как прекалено мускулестият санитар оглежда Уест и Хамър. Репортерът не бе сигурен какъв точно е проблемът, но внезапно усети тревога. Поиска му се да застане пред Райнс и да го предизвика да започне нещо, което той да довърши, или поне да може да му нареди да напусне мястото.

— Е, вече е ваш — продължи доктор Одом. — Няма да съобщавам нищо на пресата. Никога не го правя. Всяко изявление ще трябва да излезе от вас.

— Тази вечер няма да съобщаваме нищо — решително каза Хамър. — Не и докато не се уверим напълно в самоличността му.

Тя обаче не се съмняваше. Шофьорската му книжка беше на пода на колата. Хамър веднага позна внушителното лице на сенатора, посивялата му коса и брада. Сенаторът не бе мъртъв от дълго време и по него нямаше отоци и допълнителни наранявания. Не изглеждаше много по-различен от последния път, когато Хамър го бе видяла ма един прием в „Майърс Парк“. Тя се чувстваше ужасно разстроена, но не го показваше. Хамър приближи към Бразил. Той обикаляше около колата и си водеше бележки.

— Анди — каза тя и го докосна по ръката. — Сигурна съм, че не е нужно да ти казвам колко деликатен въпрос е това.

Бразил застина, вторачен в нея, сякаш тя бе причината, поради която хората ходеха на църква всяка неделя. Тя бе Господ. Хамър се оглеждаше разсеяно, когато погледът ѝ попадна на черното кожено куфарче със златни инициали. То лежеше на задната седалка, отворено, също като малкия куфар и пътническият сак, а целият багаж бе изваден и разпилян. Хамър направи наум списък, който включваше ключове, калкулатор, самолетни билети, мобифон, химикалки, хартия, бележник, бонбони, презервативи, обувки, чорапи и шорти, всички разпръснати от жестока, безсърдечна ръка.

— Сигурни ли сме, че това е сенаторът? — запита Бразил.

Хамър отново го изгледа разстроено.

— Не напълно, затова още недей да разкриваш нищо.

— Добре — съгласи се той. — Стига да не дадете историята на някой друг.

— Никога. Ти вършиш каквото трябва, аз също — каза тя обичайното. — Обади ми се утре към пет следобед. Ще ти дам пълни обяснения.

После тя си тръгна. Очите му я проследиха, докато се отдалечаваше от местопрестъплението и вървеше бързо към колата си. Телевизионни екипи, радиорепортери и тълпи вестникари се хвърлиха към нея. Тя им махна, без да проговори, и се качи в колата си.

Бразил се разходи още малко, ужасно разстроен, без ясно да осъзнава причината за това, и се приближи към мястото, където бе убит сенаторът. Райнс и другите санитарии носеха трупа към линейката, а полицейският пикап влекач идваше, за да откара колата до полицейското управление.

Линейката даде на заден ход и потегли към моргата, докато камерите заснемаха грижливо всичко. Брент Уеб наблюдаваше Анди със завистлив поглед. Не бе справедливо Бразил да се радва на специално отношение и да се мотае с фенер в ръка по местопрестъплението, сякаш там му беше мястото. Привилегированото му положение щеше скоро да отиде на кино. Брент знаеше това. Телевизионният репортер поглади идеалната си коса и намаза устните си с балсам. После погледна искрено към камерата и разказа на света за последната трагедия, докато пътуващият към Норфолк товарен влак прогърмя покрай тях.

[1] Известен като доктор „Смърт“, привърженик на доброволната евтаназия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Фенерчето на Бразил освети чакъла и плевелите в края на ръждясалите железопътни линии. Последният влак шумно изтрака в тъмната гореща нощ. Съсирената кръв блестеше в яркочервено под силния лъч на фенера. После Анди го насочи встрани и той попадна върху мърлява гъба и окървавени монети, които вероятно бяха изпаднали от джоба на сенатора, когато убиецът му е смъквал панталона. Върху храстите бяха полепнали съсиреци кръв и малки парченца от черепа и мозъка. Бразил си пое дъх дълбоко и погледна към тъмните релси.

Сет си представяше своята собствена кръв и фантазираше за въображаемата реакция на Началничката, когато тя влезе в стаята му и го намери проснат на леглото. Сет седеше отпуснато и пиеше бира, а в скута му лежеше 38-калибровият револвер. Той не можеше да откъсне очи от оръжието, заредено с патрони „Ремингтън“. От време на време Сет завърташе барабана, докато гледаше „Приатели“, „Мери Тайлър Мур“ и други стари програми и изпробваше късмета си. Не беше добър. До момента от около сто напразни превъртания той бе успял да извърши самоубийство едва два пъти. Как беше възможно? Нали уж имаше някаква теория на вероятността? Той смяташе, че патроните трябваше да се подредят фатално поне двайсет пъти, тъй като револверът произвеждаше пет изстрела, а сто делено на пет правеше двайсет.

Никога не бе имал успехи с математиката. Всъщност никога не бе имал никакви успехи в нищо, реши Сет. Всички щяха да се чувстват по-добре без него, включително смотаните му синове и мъжествената му жена. Тя щеше да спечели най-много, когато влезе и го намери прострелян в главата и потънал в кръв. Край на историята. Вече нямаше да ѝ се налага да води тлъстака Сет по разни места и да се срамува от него, докато по-млади мъже я заглеждат с интерес. Сет

щеше да ѝ покаже. Последната страница от живота му щеше да я тормози до края на дните ѝ.

Хамър бе сигурна, че той никога няма да посмее да го направи. Разбира се, когато отвори тоалетката си и откри липсата на револвера, полицейската началничка си помисли, че депресираният ѝ съпруг, който имаше склонност към самоунищожение, може да знае нещо за местонахождението на оръжието. И за какво? За самозащита? Едва ли. Той дори рядко се сещаше да включи алармата. Не обичаше да стреля и никога не бе носил оръжие, даже и когато живееха в Литъл Рок, където бе член на ловния клуб. Хамър размишляваше и се тревожеше, докато караше колата си.

Глупак. Това щеше да е последното и най-великото му отмъщение. Самоубийството бе подъл и злобен акт, освен ако човек бездруго не умираше и просто желаше да избегне непоносимите болки и страдания. Повечето хора обаче се самоубиваха, за да си отмъстят. Някои от най-ужасните бележки, които Хамър бе чела, бяха последните думи на точно такива хора. Не изпитваше към тях никакво съчувствие, тъй като не познаваше човек, който да не се е препъвал из лошите отсечки по пътя на живота, да не се е борил упорито в продължение на дългите, самотни километри и понякога да не си е помислял, че трябва да се оттегли и да приключи с всичко. Самата тя не беше изключение. Познаваше собствените си самоунищожителни моменти на прекаляване с ядене и пиене, липса на физически упражнения и мързел. Подобни неща се случваха, а тя се стягаше и продължаваше нататък. Винаги успяваше да преодолее проблемите и да възвърне здравето си. Не можеше да си позволи да умре, защото бе човек с отговорности и много хора се нуждаеха от нея.

Тя влезе в дома си, без да знае какво ще намери там. Заклучи вратата и настрои алармата. Телевизорът в спалнята на Сет гърмеше. За момент тя се поколеба дали да не отиде да го провери, но не посмя. Внезапно се уплаши. Отправи се към своята част от къщата, а сърцето ѝ се изпълни със страх, докато се освежаваше в банята. Беше късно, но не си облече нощницата, нито пък си сипа уиски. Ако Сет бе направил нещо, къщата щеше да се изпълни с хора за минути. Нямахме смисъл да се съблича или да мирише на алкохол.

Джуди Хамър се разплака.

Бразил мислеше за сделката, която бе сключил с Хамър, докато преглеждаше текста си. Все още в униформа, той седеше пред компютъра и едновременно пишеше и прелистваше бележника си. Той включи невероятни подробности в статията за последното убийство на Черната вдовица. Благодарение на фотографската си памет описа вътрешността на колата, окървавените пари, извършеното от полицията и съдебния лекар и колко жестоко изглеждаше и миришеше насилствената смърт. Статията му беше графична и трогателна, но не издаваше самоличността на жертвата. Бразил държеше на думата си.

Това беше адски тежък момент. Журналистът у него крещеше, че истината трябва да се отпечата, независимо дали този факт е потвърден, или не. Но Бразил бе почтен човек. Не можеше да предаде полицията. Той се утеши с мисълта, че началник Хамър никога не би го прекарала, а знаеше, че и Уест не би го направила. Анди щеше да получи пълната информация утре в пет часа и никой, особено Уеб, нямаше да знае за нея, докато не я прочете в „Обзървър“ на следващата сутрин.

Уеб тъкмо се бе появил на екрана в новините в единайсет часа, когато Хамър влезе в спалнята на съпруга си. Сърцето ѝ спря лудото си туптене, когато не видя кръв. Поне нищо не се виждаше. Сет лежеше на една страна, със заровена във възглавницата глава. Гласът на Уеб, долитащ от телевизора, бе необичайно сериозен. Убийството бе водещата тема в новините.

— ... шокиращото откритие в тази последна трагедия. Вярваме, че жертвата е сенатор Кен Бътлър...

Хамър се вкамени и едва успя да се обърне към телевизора.

Сет се надигна стреснато и седна в леглото.

— Мили боже! — възкликна той. — Та ние се видяхме с него едва миналия месец.

— Шшш — изсъска Хамър и накара смахнатия си мъж да замълчи.

— ... отново странният пясъчен часовник бе изрисуван с оранжев спрей върху тялото. Знаем, че Бътлър е бил застрелян от упор с куршуми с кух връх, познати като „Силвъртипс“...

Хамър грабна мобифона от нощното шкафче на Сет, където стояха три празни кутии от бира и чаша от бърбън.

— Къде е револверът ми? — запита го тя, докато набираше.

— Нямам представа.

Сет усети оръжието между краката си. Това не бе идеалното място за него, но револверът се бе плъзнал там, когато Сет заспа.

— ... източниците ни казват, че куфарчето, сакът и куфарът му били изпразнени и съдържанието им разпиляно по пода на колата. Бътлър е наел колата в пет и петнайсет следобед. Парите му изчезнали, с изключение на окървавените монети, намерени под трупа му. Черната вдовица взема петата си жертва... — заглъхна постепенно гласът на Уеб.

Бразил стоеше в печатарската зала и не можа да отговори на обаждането на Хамър. Той наблюдаваше хилядите вестници, бързащи по конвейерната лента. Неговото заглавие на първа страница бе високо два сантиметра и от мястото му изглеждаше леко замъглено, но все пак успя да го прочете.

КЪРВАВИ ПАРИ — ЧЕРНАТА ВДОВИЦА ВЗИМА ПЕТАТА СИ ЖЕРТВА

Не можеше да прочете подзаглавието, но знаеше, че е там. Работниците дремеха по столовете си, очаквайки технически проблеми. Бразил гледаше гигантските печатарски машини, които се въртяха без да спират, огромните варели с жълто, червено, синьо и черно мастило. Потракваше метал, докато електрокарите докарваха печатарската хартия, която му напомняше за гигантски рула тоалетна хартия.

Анди тръгна към стаята за експедиция, загледан в купчините готови вестници и заслушан в тропота на машината, която вкарваше в тях брошури и реклами и ги отвеждаше към броячната машина. Бразил

усети, че ентусиазмът му го е напуснал по някаква причина. Чувстваше се неспокоен и нервен. Сърцето му тежеше и го болеше, а когато се замислеше за онзи нагъл санитар, който намигаше на Уест и оглеждаше Хамър похотливо, чувстваше безсилна ярост. Бе изпитвал подобно тегаво чувство и преди, когато едва успя да предотврати катастрофа и едва не загуби един тенис мач. Възможно ли бе някоя от двете жени да хареса Райнс, тази буца, която сигурно бе доста зле в умствено отношение, щом можеше да прекарва толкова време във физически упражнения. Напоследък Бразил бе дочул слуховете за скапания брак на Хамър с някакъв безработен дебелак. Динамична жена като нея сигурно имаше желаниа и нужди. Откъде Анди можеше да знае дали не се среща с Райнс?

За да възвърне спокойствието и доброто състояние на духа си, за Анди бе много важно да узнае, че Хамър се е прибрала направо у дома. Не можеше да вярва в нея, освен ако не научеше със сигурност, че тя не е предала и него, и света, измъквайки се, за да се види с Дени Райнс. Бразил подкара бързо към „Форт Уорд“. Стигна до дома на Хамър и се вцепени, когато видя паркираната пред нея линейка. Тъмносинята полицейска кола на Хамър проблясваше на частния път. Сърцето на Анди се заблъска в ребрата му. Той паркира и се вторачи в къщата с ужас и неверие. Как, за бога, Хамър можеше да бъде толкова нагла?

Бразил бе обзет от лудост. Излезе от БМВ-то и тръгна към дома на жената, която боготвореше, но вече не уважаваше. Никога вече нямаше да говори с нея или дори да мисли за нея. Щеше да сподели с нея мнението си, но нямаше да прибегва към насилие, освен ако Райнс не започнеше първи. Тогава Анди щеше да го смачка, да го пречука от бой. Той се опита да не мисли за размерите на Райнс или за това, че санитарят не изглеждаше от хората, които се плашат лесно. Младежът тъкмо бе започнал да се разколебава, когато предната врата на къщата се отвори.

Райнс и още един санитар изкараха количка, на която лежеше дебел възрастен мъж. Хамър ги следваше по петите. Тя изглеждаше в шок. Бразил се обърка и озадачи. Хамър гледаше разсеяно как опитните ръце товареха мъжа ѝ в линейката.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойда с теб? — запита тя дебелия.

— Сигурен съм.

Дебелият очевидно изпитваше силни болки, а и беше леко замаян вероятно от това, което вкарваха във вените му.

— Добре, както кажеш — съгласи се Хамър.

— Не искам тя да идва — обърна се дебелакът към Райнс.

— Не се тревожи — обидено се намеси Хамър и тръгна обратно към къщата.

Тя застана пред вратата и загледа как линейката се отдалечава. После отмести очи и забеляза Бразил. Позна го и всички събития от вечерта се върнаха в мислите ѝ. О, господи! Като че ли си нямаше достатъчно проблеми.

— Опитвах да се свържа с теб по-рано. Позволи ми да ти обясня — повика го тя.

Сега вече Анди напълно се шашна.

— Моля? — запита той и пристъпи по-близо.

— Ела тук — каза Хамър и му махна изморено.

Той седна на люлката. Хамър изгаси лампата и седна на стъпалата, сигурна, че този младеж я мисли за най-гнузната и нечестна бюрократка, с която се е сблъсквал някога. Хамър знаеше, че тази нощ проектът ѝ за включване на обществеността в полицейската работа щеше да отиде по дяволите заедно с всичко друго.

— Анди — започна тя, — трябва да ми повярваш, че не съм казвала нищо на никого. Кълна се, че спазих обещанието си към теб.

— Какво? — запита той и усети лошо предчувствие. — Какво обещание?

Хамър осъзна, че той не знаеше.

— О, господи — промърмори тя. — Не гледа ли новините тази вечер?

— Не, госпожо. Какви новини? — развълнувано запита той.

Хамър му разказа за канал 3 и историята на Уеб.

— Това е невъзможно! — възкликна Бразил. — Това са моите подробности! Откъде той може да научи за окървавените пари, за гъбата, за което и да е! Той не беше там!

— Анди, моля те, не викай толкова.

В съседните къщи започнаха да палят лампи. Залаяха кучета. Хамър се изправи.

— Не е често. Аз играя по правилата — оплака се Бразил, който се чувстваше, сякаш умира. — Сътруднича ви, помагам, доколкото мога. А после ме разпъвате на кръст.

Той също се надигна и люлката остана празна.

— Не можеш да спреш да правиш редното само защото другите вършат нередни неща — тихо заговори Хамър, като отвори вратата, която водеше към великолепната ѝ къща. — Свършихме някои чудесни неща заедно, Анди. Надявам се, че няма да позволиш на тази история да ги унищожи.

Лицето ѝ беше мило, но тъжно, когато погледна към него. Той отново усети болката в сърцето си, а и със стомаха му ставаше нещо странно. Едновременно се потеше и трепереше, вторачен в нея, като се мъчеше да си представи как ли са се чувствали децата, отглеждани от тази жена.

— Добре ли си? — запита Хамър, която реши, че държането му е доста странно.

— Не знам какво ми е — отговори той и избърса лицето си. — Струва ми се, че май се разболявам или нещо такова. Знаем, че не е моя работа, но добре ли е мъжът ви?

— Повърхностна рана — отвърна тя изморено и потиснато, като наблюдаваше пеперудите, влизащи в дома ѝ, където скоро щяха да умрат от пестицидите.

При този тип револвери рядко ставаха случайни изстрели, но когато Хамър настоя Сет да ѝ върне оръжието, той се ядоса и озлоби. Беше му писнало жена му вечно да го командва. Сигурно сега щеше да започне да претърсва стаята му. Нямаше начин да се измъкне. За съжаление беше влязла, преди той да успее да скрие револвера. Освен това бе задрямал в пианска поза, което направи дясната му ръка безчувствена. Решението да спусне ръката си надолу, за да извади оръжието, не бе особено разумно. Лошият късмет му се подигра още веднъж. Оказа се, че точно в този момент единственият патрон се е изравнил с ударника.

— Лявото му бедро — обясни Хамър на Бразил, който влезе с нея в къщата, защото тя не можеше да остави предната си врата отворена цяла нощ.

Бразил огледа пъстрите ориенталски килими върху лакирания под, фините маслени картини и елегантните мебели с топли дамаски и

красива кожа. Стоеше в хола на великолепната реставрирана къща на Хамър, а с него нямаше друг човек, освен полицайката. Бяха само двамата. Той отново започна да се поти. Хамър не забеляза или се направи, че не забелязва.

— Ще му направят рентгенови снимки, разбира се — продължи тя, — за да се уверят, че куршумът не е засегнал някой важен орган.

Куршумите с кух връх са сериозна работа, помисли си Хамър. Целта им беше оловото да се пръсне и да разкъса тъканите. Куршумите рядко излизаха и никой не можеше да каже колко олово бе разпръснато из масивната долна част на Сет. Бразил слушаше всичко това и се чудеше дали Хамър въобще ще се обади в полицията.

— Началник Хамър — най-послед проговори той. — Струва ми се, че още не сте съобщили за това в полицията.

— О, боже — възкликна тя стреснато, тъй като дори не беше помисляла за това. — Напълно си прав. Предполагам, че ще трябва да се напише доклад.

Тя се заразхожда нервно, осъзнала действителността.

— О, не! Това е последното, от което се нуждая! Сега ще чуя за тази история по телевизията, радиото, вестниците. Ужасно, знаеш ли колко народ ще се зарадва на тази новина?

Хамър си представи Кахун, седнал в изискания си офис, как умира от смях, докато чете статията.

СЪПРУГЪТ НА ПОЛИЦЕЙСКАТА НАЧАЛНИЧКА СЕ ПРОСТРЕЛВА ПОДОЗИРА СЕ, ЧЕ Е ИГРАЛ НА РУСКА РУЛЕТКА

Никой нямаше да се заблуди дори и за минута. Потиснат, безработен тлъст съпруг, полегнал с револвера на жена си, зареден само с един патрон. Всяко ченге, което работеше за Хамър, щеше да узнае, че мъжът ѝ е изкарал лек флирт със самоубийството. Всички щяха да научат, че в дома ѝ има сериозни проблеми. Някои дори щяха да заподозрат, че тя е застреляла мъжа си, защото знае как точно да го направи, за да не я осъдят. А и може да не се е целила в лявото му бедро. Може би той се е завъртял в последния момент. Хамър влезе в кухнята и се протегна към телефона.

В никакъв случай нямаше да се обади на 911, защото съобщението щеше да бъде чуто от всяко ченге, санитар, репортер или просто лице, чието радио бе настроено на полицейските канали. Тя звънна на дежурния. Оказа се Хорджис. Той беше абсолютно лоялен към началничката си, но мислеше бавно и решенията му обикновено не бяха най-добрите.

— Хорджис — каза Хамър, — имам нужда от полицай в дома ми, който да изготви доклад. Колкото се може по-бързо. Имахме инцидент.

— О, не! — притеснено каза Хорджис, който знаеше, че ако нещо се случи с шефката му, той трябваше да стане пряко подчинен на Гуди. — Добре ли сте?

— Съпругът ми е в болница „Каролина“. Страхувам се, че стана злополука с оръжие. Но той ще се оправи.

Хорджис моментално грабна радиостанцията си и повика патрул 538, новопостъпила полицайка, която се страхуваше да направи нещо различно от нареденото ѝ. Това решение щеше да е добро, ако Хорджис бе съобразил защо Хамър се бе обадила директно на дежурния капитан.

— Трябва веднага да отидеш там и да напишеш доклад за злополука с оръжие — развълнувано каза Хорджис в радиото.

— Разбрано — отвърна полицайката. — Има ли наранявания?

— Да. Лицето е на път към болница „Каролина“.

Всеки дежурен полицай и някои свободни, изобщо всички, които имаха радиостанция, чуха съобщението. Повечето решиха, че началник Хамър е пострадала при злополука, което означаваше, че още от тази минута техен шеф става Джини Гуди. Нищо друго не би могло да предизвика подобна паника сред полицаите. Хамър имаше радиостанция в кухнята и чу всичко.

— Хорджис, кретен такъв! — извика тя вбесено.

После се закова на място. Осъзна, че Анди Бразил още стоеше до вратата. Не беше абсолютно сигурна защо той е тук, но се усъмни доколко е разумно един красив млад репортер, облечен като ченге, да стои в къщата с нея, след като тук е имало инцидент с оръжие. Хамър знаеше твърде добре, че всички ченгета от вечерната смяна летяха към адреса ѝ, за да узнаят съдбата на водачката си.

Гуди никога не включваше радиостанцията си у дома или в колата си, но един източник я бе уведомил за станалото и тя вече

обличаше униформата си и се приготвяше да завземе полицейското управление на Шарлът. Младата полицайка с номер 538 бе ужасена. Страхуваше се, че ще ѝ се наложи да спре и да повърне. Тя зави по улица „Пайн“ и изненадано откри още пет полицейски коли, паркирани пред дома на Хамър. Тя погледна в огледалото за обратно виждане и забеляза, че улицата е изпълнена с десетки патрулни коли, които бързаха в нощта, за да помогнат на пострадалата си началничка. Номер 538 паркира, взе бележника си с треперещи ръце и се зачуди дали просто не трябва да си тръгне. Накрая реши, че е по-добре да остане.

Хамър излезе пред вратата, за да успокои хората си.

— Всичко е под контрол — заговори тя.

— Значи не сте наранена — каза един сержант, чието име тя не успя да си припомни.

— Съпругът ми е наранен. Смятаме, че не е сериозно — обясни Хамър.

— Значи всичко е наред.

— Господи, как се бяхме уплашили.

— Вече сме спокойни, началник Хамър.

— Ще се видим сутринта — каза Хамър и ги освободи.

Това беше всичко, от което ченгетата се нуждаеха. Всеки полицай тайно грабна микрофона си и предаде няколко знака в ефира, съобщавайки на приятелите си, че всичко е наред. Само номер 538 имаше недовършена работа. Тя последва Хамър в богатата, старинна къща. Седнаха във всекидневната.

— Преди да започнеш — каза Хамър, — ще ти обясня как ще свършим работата.

— Да, госпожо.

— Нищо не трябва да намеква, че тук не е извършено най-правилното или че са направени изключения, защото пострадалото лице е женено за мен.

— Да, госпожо.

— Това е рутинна работа и ще я свършим според правилата.

— Да, госпожо.

— Съпругът ми трябва да бъде обвинен в небрежно отношение и стрелба в границите на града — продължи Хамър.

— Да, госпожо.

Номер 538 започна да попълва формуляра с нестабилна ръка. Това беше невероятно. Хамър сигурно не обичаше много съпруга си. Заковаваше го с максималното обвинение. Това бе все едно да го заключи и да изхвърли ключа и просто за пореден път доказваше теорията на 538, че жени като Хамър се издигаха все по-нагоре благодарение на агресивността и твърдостта си. Те приличаха на мъже, отлети в погрешен калъп.

Хамър съобщи цялата необходима информация. Отговори на баналните въпроси на новачката и я изпрати да си ходи.

Бразил седеше мълчаливо до кухненската маса и се чудеше дали някой е познал БМВ-то му, паркирано отпред. Ако ченгетата решаха да проверят номера му, какво щяха да си помислят? Кого бе дошъл да види? Спомни си с неприятно чувство, че блоковете, където живееха Аксъл и приятелите му, бяха съвсем наблизо. Подозрителните мозъци на ченгетата можеха да помислят, че Бразил нарочно е паркирал на съседната улица, за да се опита да ги заблуди. Ако Аксъл чуеше нещо за това, щеше да повярва, че Бразил е искал да го види и си пада по него.

— Анди, хайде да си довършим работата — каза Хамър, като влезе в кухнята. — Предполагам, че вече е доста късно, за да напишеш нещо за сутрешния вестник.

— Да, шефе. Крайният срок за предаване на статиите изтече преди часове — отговори Бразил, като погледна часовника си и се учуди, че тя иска да прочете във вестника нещо за случката.

— Имам нужда от помощта ти. Също така имам нужда да ти се доверя дори след това, което се случи с Канал три.

Нямаше човек, на когото Бразил би помогнал с по-голяма радост.

Хамър погледна отчаяно към стенния часовник. Беше почти три сутринта. Трябваше да отиде до болницата, независимо дали това се харесваше на Сет, което означаваше, че трябва да стане след три часа. Тялото на Хамър вече се справяше с безсънните нощи по-трудно, но тя щеше да успее. Винаги успяваше. Планът ѝ бе най-добрият, който би могла да измисли при подобни крайни и притеснителни обстоятелства. Тя знаеше, че утрешните новини щяха да започнат със странното прострелване на Сет и това, за което то намекваше. Хамър не можеше да завладее телевизията и радиото, но поне щеше да изясни фактите на следващия ден чрез реалната, подробна статия на Бразил.

Анди седеше мълчаливо в безукорната кола на Хамър. Водеше си бележки, докато тя говореше. Хамър му разказа за миналото си и защо бе решила да работи в полицията. Разказа му за Сет, за това каква подкрепа бе той за нея, докато тя си пробиваше път в един действително мъжки свят. Хамър бе изтощена и уязвима. Личният ѝ живот се рушеше, а тя не бе ходила на психоанализа повече от две години. Бразил я бе хванал в сериозен момент и бе поласкан и трогнат от доверието ѝ. Никога не би я изложил.

— Това е типичен пример как светът не позволява на хората с власт да имат проблеми — обясни Хамър, докато шофираше по булевард „Куинс“, под величествените дъбове. — Но истината е, че всички хора имат проблеми. Имаме бурни и трагични етапи във връзките, на които не обръщаме голямо внимание поради заетостта си, и тогава се чувстваме обезкуражени и провалени.

Бразил си помисли, че тя е най-великолепният човек, когото някога бе срещал.

— Откога сте женени? — попита той.

— Двайсет и шест години.

Още в нощта преди сватбата тя бе разбрала, че прави грешка. Тя и Сет се бяха събрали поради нужда, а не поради желание. Хамър се страхуваше да се бори съвсем сама, а тогава Сет изглеждаше толкова силен и способен.

Докато лежеше по корем, след като бе сниман на рентген, почистен и търкалян къде ли не, Сет се чудеше как можа да се случи това. В миналото жена му се възхищаваше от него, ценеше мненията му, смееше се на духовитите му истории. Никога не бяха имали много добра сексуална връзка. Тя имаше много повече енергия и сила и независимо колко много бе искал да ѝ достави удоволствие, той просто не издържаше на ритъма ѝ и обикновено вече спеше, когато тя се връщаше от банята, готова за следващия акт.

— Ох! — извика той.

— Господине, трябва да стоите кротко — за стотен път каза сериозната сестра.

— Не можете ли да ме приспите, или нещо подобно? — измрънка той, а очите му се напълниха със сълзи.

— Господин Хамър, вие сте голям късметлия — каза друг женски глас.

Той принадлежеше на жената хирург. Тя потракваше с плаките за рентгена, които издаваха звук като рязан от машина метал. Лекарката беше красиво дребно създание с дълга червена коса. Сет се чувстваше ужасно унижен от факта, че единственото, което тя виждаше от него, бе тлъстият му задник, невидял слънце.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Болница „Каролина“ бе прочута с отличните си специалисти и техника. От всички части на щата тук докарваха с хеликоптери сериозно пострадали пациенти. В ранната утрин хеликоптерите стояха неподвижно на червените площадки на покрива, обозначени с големи букви „Х“, а ведомствените автобуси се движеха бавно от паркингите към различните райони на огромния болничен комплекс. Линейките на болницата бяха в бяло и синьо, цветовете на „Стършелите“, които изпълваха гражданите на Шарлът с гордост.

Целият персонал в болницата знаеше, че бе пристигнал важен пациент. Нямаше да се допусне чакане, кървене по столовете, небрежност или невнимание. Сет Хамър, както погрешно бе регистриран и наричан през по-голямата част от живота си, бе закаран направо в спешното отделение. Вкарваха го и го изкарваха от много стаи. Той не бе убеден, че разбира обясненията на красивата лекарка, но изглежда, според нея, макар куршумът да бе нанесъл значителни вреди и разкъсвания на тъканите му, поне не бе унищожил никакви важни артерии и вени. Все пак, тъй като Сет беше наистина важен пациент, никой не си позволяваше да рискува. Обясниха му, че ще му направят артериография и ще го напълнят с някаква боя, за да търсят нещо. После щяха да му направят клизма с барий.

Хамър паркира на определеното за полицията място в четири сутринта. Бразил беше изпълнил двамазет страници в бележника си и знаеше за нея повече от всеки репортер, който някога бе живял. Тя хвана голямата си чанта с тайното отделение, излезе от колата и си пое дъх дълбоко.

Бразил се притесняваше ужасно от следващия си въпрос, но все пак трябваше да попита. Това беше и за нейно добро.

— Началник Хамър — поколеба се той, — мислите ли, че мога да доведа тук фотограф, за да ви снима на излизане от болницата?

Тя му махна с ръка, отдалечавайки се.

— Не ми пука.

Колкото повече се замисляше по въпроса, толкова по-ясно Хамър осъзнаваше, че всъщност няма никакво значение какво ще напише Бразил. Животът ѝ беше свършил. Само за един кратък ден всичко бе загубено. Беше убит един сенатор, пета жертва на серия жестоки убийства, а полицията не се доближаваше до убиеца. ЮЕС Банк, която притежаваше града, не я одобряваше. Сега мъжът ѝ си бе прострелял задника, докато си играеше на руска рулетка. Подигравките нямаше да имат край. Случката поставяше въпроса за това кое Сет е смятал за най-важния си орган. Хамър щеше да изгуби работата си. Какво още по дяволите, рискуваше да загуби? Можеше да си позволи да я снимат на излизане от болницата. Бразил тъкмо бе приключил разговора си по телефона и сега бързаше да я настигне.

— Трябва да отпечатаме и историята за Черната вдовица, ако вече има положителна идентификация — нервно ѝ напомни той.

Хамър не се заинтересува.

— Чудя се — продължи да изпробва късмета си Анди, — дали ще имате нещо против, ако вмъкна един-два детайла, които може да подмамят убиеца?

— Какво? — стреснато го изглежда Хамър.

— Нали разбирате, да го пораздразня малко. Е, заместник-началник Уест също не мислеше, че това е добра идея — призна той.

Съобразителната полицейска началничка схвана идеята му и се заинтересува.

— Добре, стига да не разкриваш прекалено важни детайли.

Хамър забеляза дежурната сестра и се отправи към нея. Не беше нужно да ѝ се представя.

— Той е на преглед в момента — съобщи сестрата. — Искате ли да почакате?

— Да — отговори Хамър.

— Имаме самостоятелна стая, която свещеникът използва. Ако искате спокойствие, може да седнете там — каза сестрата на жената, която бе една от нейните героини.

— Ще се настаня там, където седят всички — реши Хамър. — Някой може да има нужда от онази стая.

Сестрата искрено се надяваше, че подобна нужда няма да възникне. Никой не бе умрял през последните двайсет и четири часа и тя се молеше това положение да се запази и в нейната смяна. Винаги

сестрите бяха тези, които отнасяха тежката работа в такива случаи. Лекарите внезапно изчезваха. Понасяха се към следващата драма и оставяха сестрите да вадят маркучи, да закачат етикети по пръстите на краката на трупове, да карат тялото до моргата и да се оправят със скърбящите роднини, които никога не можеха да повярват и заплашваха, че ще съдят болницата.

Хамър намери два стола в ъгъла на чакалнята. Там имаше около двайсет изтормозени човека, повечето придружени от някой, който се опитваше да ги успокои. Някои се разправяха, други стенеха и кървяха, опипваха счупени крайници и държаха лед върху изгаряния. Почти всички плачеха или куцаха към тоалетната и пиеха вода, борейки се с новия пристъп на повръщане.

Хамър се огледа и разстрои от това, което видя. Точно за това бе избрала професията си. Светът се разпадаше и тя искаше да помогне. Хамър фокусира вниманието си върху млад мъж, който ѝ напомни за сина ѝ Ранди. Младежът беше сам и седеше през пет стола от нея. Гореше от треска, потеше се и трепереше и му бе адски трудно да диша. Хамър погледна обиците, изтощеното му лице и мършава тяло и разбра какво му има. Младежът седеше със затворени очи и облизваше напуканите си устни. Очевидно всички в чакалнята седяха колкото се може по-далеч от него, особено онези, които кървяха. Хамър се надигна. Бразил не свалеше очи от нея.

Дежурната сестра се усмихна, когато Хамър отиде до нея.

— Какво мога да направя за вас? — запита тя.

— Кой е онзи младеж там? — посочи Хамър.

— Има някаква дихателна инфекция — обясни делово сестрата.
— Нямам право да съобщавам имена.

— Аз мога да науча името му и от самия него — каза Хамър. — Искам голяма чаша вода с много лед и одеяло. И кога най-после вашите хора ще се появят да го видят? Той изглежда, сякаш ще изгуби съзнание всеки момент, а ако това стане, аз ще знам за него.

Няколко секунди по-късно Хамър се върна в чакалнята с вода и меко одеяло. Седна до младежа и го зави. Той отвори очи, когато усети нещо до устните си. Водата беше ледена и прекрасна. По него започна да се разлива топлина, треперенето му се поуспокои, а трескавите му очи се спряха върху ангел. Харъл Уудс беше умрял и сега му даваха да пие райска вода.

— Как се казваш? — долетя отдалеч гласът на ангела.

Уудс искаше да се усмихне, но устните му започнаха да кървят, когато се опита.

— Имаш ли шофьорска книжка в себе си? — попита ангелът.

Младежът смътно се озадачи, че в наши дни дори раят изискваше документ за самоличност със снимка. Разкопча бавно черната си чантичка и подаде книжката на ангела. Хамър записа необходимата информация, в случай че момчето може да се нуждае от подслон, когато излезе оттук, което не беше много вероятно. Две сестри се отправиха бързо към тях и Харъл Уудс бе приет в отделението за болни от СПИН. Хамър се върна на стола си, като се чудеше дали някъде може да намери кафе. После забрави, защото се залови да помага на още хора. Разказа на Бразил, че е искала да прави това, откак се помни.

— За съжаление полицията изглежда част от проблема в наши дни — каза тя. — Колко често всъщност помагаме?

— Вие току-що го направихте — отвърна Бразил.

Тя кимна.

— Това не е полицейска работа, Анди. Това е човечност. Трябва да върнем човечността във всичко, което правим, защото иначе няма никаква надежда. Тук не става дума за политика, власт или просто прибиране на престъпници. Истинската полицейска работа винаги е била и трябва да бъде свързана с това да си помагаме и разбираме. Ние сме едно цяло.

Тялото на Сет бе подложено на тормоз. Артериограмата му бе чудесна, а от червата му не изтече никакъв барий, но поради статута му на важна личност не го оставяха на мира. Събличаха го и го обличаха, проснаха го по корем, а в момента сестрите бодяха нежната му плът с игли, които причиняваха невероятна болка. На всичкото отгоре му сложиха и катетър, докараха бутилка азот и я свързаха с маркуч. После го подложиха на нещо, наричано от тях „иригация“, което всъщност представляваше промивка с физиологичен разтвор и антибиотици. Прочистваха го грижливо, а той мрънкаше.

— Дайте ми упойка — молеше се той.

Рискът бе прекалено голям.

— Каквото и да е — продължаваше да хленчи Сет.

Направиха компромис и му дадоха лекарство, наречено мидазолам, което не облекчаваше болката, но те караше да я забравиш. Макар на рентгеновите снимки да откриха куршума, никога не можеха да стигнат до него през това количество тлъстини, освен ако не накълцаха Сет като за кебап. Лекарката бе сигурна в това. Казваше се доктор Уайт. Беше на тридесет и една години, възпитаничка на „Харвард“ и „Джон Хопкинс“, а стажа си бе изкарала в клиника „Кливланд“. Доктор Уайт нямаше да се страхува да остави куршума вътре, ако бе от обикновените със закръглен връх. Но куршумите с кухи върхове се отваряха като цветя при удара в месото. Деформираният куршум в тялото на съпруга на полицейската началничка бе прорязал дълбока пътека, точно както бе планирано от „Ремингтън“, и можеше да продължи да нанася поражения. Без съмнение рискът от инфекция бе прекалено голям. Доктор Уайт направи разрез, за да може раната да се оттече, после я превърза. Слънцето вече бе изгряло, когато лекарката се срещна с Хамър в реанимацията, където изтощеният Сет лежеше настрани. До него стояха системи, които вливаха антибиотици във вените му. Около леглото бе спусната завеса, осигуряваща уединение на важните пациенти, както бе предвидено в неписаните правила на болницата.

— Ще се оправи — съобщи доктор Уайт на Хамър.

— Слава богу — облекчено отвърна полицайката.

— Искам да го задържим в отделението през нощта и да продължим с интравенозните антибиотици. Ако вдигне температура през първите двама и четири часа, ще го задържим по-дълго.

— Значи и това може да стане? — разтревожено запита Хамър.

Доктор Уайт не можеше да повярва, че стои тук и отговаря на въпросите на началничката на полицията. Лекарката бе изчала всички статии за тази невероятна жена. Искаше да стане точно като нея след години, когато поостарее и добие по-голям авторитет. Нежна и грижовна, силна, хубава, украсена с перли, но опасна. Никой не можеше да си играе с Хамър. Със сигурност тя не трябваше да се примирява с тормоз, подобен на онзи, на който старите лекари подлагаха Уайт. Повечето от тях бяха завършили „Дюк“, „Принстън“ и „Дейвидсън“ и носеха връзките с емблемите на университетите си, когато отиваха на концерт или на коктейл. Не се и замисляха, когато

някой от тях решише да си вземе почивен ден, за да отиде да играе голф или да поплува. Но когато Уайт се нуждаеше от час-два, за да отиде на гинеколог, да посети болната си майка или да се разболе от грип, това за тях бе още един пример защо жените нямаха място в медицината.

— Разбира се, не очакваме никакви проблеми — успокои тя Хамър. — Но тъканите са доста увредени.

Лекарката замълча за момент, като се чудеше как да обясни по-дипломатично.

— По принцип куршум с такава мощност и скорост щеше да излезе от другата страна, когато е изстрелян от толкова близо. Но в този случай куршумът не е могъл да премине поради голямата маса.

Единственият образ, който се появи в главата на Хамър, бе от тестовите за огнестрелни оръжия, провеждани чрез стрелба по масивни блокове от балистично желязо.

Бразил все още си водеше бележки. Никой не се притесняваше от това. Присъствието му действаше толкова успокоително, че можеше да продължи да следва Хамър с години, без да се появи проблем. Разбира се, напълно възможно бе тя дори да не осъзнава това. Анди си помисли, че ако не я очакваше уволнение, тя можеше да му възложи да върши някаква работа в офиса ѝ и да помага.

Хамър прекара малко време със съпруга си. Той бе упоен с морфин, но дори и да не беше така, пак нямаше да ѝ каже нищо. Тя задържа ръката му за момент, прошепна му няколко окуражителни думи. Чувстваше се ужасно и му беше толкова ядосана, че самата тя би го застреляла.

Тя и Бразил излязоха от болницата по времето, когато хората се отправяха на работа. Той изостана назад, за да даде възможност на фотографа от „Обзървър“ да ѝ направи няколко драматични снимки на излизане от спешното отделение, с наведена глава и тъжен вид. Линейка профуча през паркинга и санитарите забързаха към следващия пациент, без да обръщат внимание на Хамър, която мина покрай тях.

Снимката на Хамър на фона на линейката и медицинския хеликоптер, с наведени надолу очи и скърбящо лице, направи сензация. На следващата сутрин тя гледаше от рафтове, кутии и купчини с вестници в района на Шарлът-Мекленбърг. Статията на

Бразил бе най-страхотната история за смел човек, която Пакър някога бе виждал. Всички от вестника гледаха младия репортер възхитено. Как, по дяволите, се бе сдобил с всичко това? Хамър не бе позната като човек, готов да разкрие нещо лично, а внезапно, в момент когато дискретността бе от изключително значение, тя разказваше всичко на този репортер новак?

Кметът, градският съвет и Кахун не бяха толкова впечатлени. Бяха интервюирани от няколко телевизионни и радиорепортери и открито критикуваха Хамър, която продължаваше да привлича прекалено много внимание върху серийните убийства и другите социални проблеми на града. Страхуваха се, че няколко компании и една ресторантска верига премисляха избора си за Шарлът. Бизнесмени отменяха срещи. Носеха се слухове, че завод за производство на компютърни чипове и увеселителен парк щяха да бъдат преместени във Вирджиния.

Кметът на Шарлът и няколко от градските съветници обещаха, че ще има пълно полицейско разследване на злополуката със стрелбата. Кахун се съгласи, че това е справедливо. Хищниците бяха усетили миризма на кръв и тя ги бе подлудила. Панеса не се намесваше често и не заставаше на ничия страна, но този път нави ръкави и спретна солидна статия за страницата за мнения, която излизаше и неделния вестник.

Наричаше се „Гнездо на стършели“ и в нея Панеса описваше с най-големи подробности проблемите на града, така както ги виждаше една непоколебима, човечна жена, тяхната обичана полицейска началничка, която се бореше със собствените си демони и въпреки това „никога не ни е изоставяла и не ни е товарила с личната си болка“. „Сега е времето да подкрепим началник Хамър, да ѝ покажем нашето уважение и обич, да докажем, че и ние можем да правим и устояваме правилния си избор.“ Панеса продължаваше, позовавайки се на историята на Бразил за Хамър, която, докато чакала в спешното отделение да ѝ съобщят за съдбата на мъжа ѝ, се погрижила за младежа, умиращ от СПИН. „Това, граждани на Шарлът, не е полицейска работа, това е християнство. Да видим как кметът Сърч, градският съвет или Соломон Кахун ще хвърлят първия камък.“

Това продължи дни наред. Положението ставаше все по-напечено. От короната на банковия център, където се намираще

кабинетът на Кахун, се излъчваше омраза и враждебност, която нахлуваше през прозореца на кмета. Телефонните линии бяха вечно заети, докато градските управници заговорничеха и търсеха начин да изгонят Хамър от града.

— Това трябва да се реши от обществеността — каза кметът. — Гражданите трябва да го поискат.

— Няма друг начин — съгласи се Кахун, седнал зад огромното си бюро, загледан към царството си през алуминиевите тръби. — Всичко зависи от гражданите.

Последното нещо, което Кахун искаше, бе ядосани хора да сменят банката, където държаха парите си. Ако много от тях решаха да се прехвърлят към други банки, това щеше да се отрази ужасно върху Кахун. Можеше да се превърне в епидемия, която да зарази големите инвеститори като компютърен вирус, салмонела, Ебола.

— Проблемът, по дяволите, е Панеса — каза кметът.

Кахун почувства нов прилив на ярост. Нямахше скоро да се съвземе от неделната статия на издателя и коментара за хвърлянето на камъни. Панеса също трябваше да се махне. Мислите на Кахун препуснаха из забележителната му мрежа, като се спираха на възможни съюзници във веригата на вестника. Това трябваше да дойде отвисоко, от някой председател или президент. Кахун познаваше всички, но медиите приличаха на проклета стоножка. В момента, когато я раздразниш, тя се свива и започна да се грижи за своите хора.

— Единственият човек, който може да контролира Панеса, си ти — каза кметът на Кахун. — Аз опитах. Не ме слуша. Все едно да се опитваш да вразумиш Хамър. Направо забрави.

Да, и издателят и полицейската началничка действаха неразумно. Имаха собствени идеи и се налагаше да ги спрат. Анди Бразил също се превръщаше в проблем. Кахун познаваше живота достатъчно добре, за да знае къде точно да атакува.

— Поговори с момчето — каза той на кмета. — Той сигурно се е опитвал да вземе интервю от теб, нали?

— Всички те опитват.

— Позволи му да се види с теб, Чък. Дръпни го на наша страна, където му е мястото — посъветва Кахун с усмивка, загледах в слънчевото лятно небе.

Бразил бе насочил вниманието си към убийствата на Черната вдовица. Беше сигурен, че те няма да спрат. Анди се бе вманиачил на тази тема, убеден, че по някакъв начин би могъл да открие онази важна подробност или следа, които да отведат полицията до психопата. Свърза се по телефона с Бърд, един от психолозите на ФБР, изготвящи профили, и с негова помощ написа ужасяващо точна, но подвеждаща за убиеца история. Миналата нощ Анди се върна на улица „Уест Трейд“, за да огледа рушащата се сграда. Фенерчето му освети жълтата полицейска лента, развявана от вятъра. Той застана неподвижно и огледа забравеното от бога, зловещо място. Опита се да вникне в същността му и да си представи как сенаторът се бе оказал тук.

Възможно е сенаторът да е планирал да се срещне с някого в горичката, където никой не можеше да го види. Бразил се зачуди дали при аутопсията бяха открити някакви наркотици. Дали сенаторът е имал прикрит порок, който му е струвал живота?

Бразил обиколи улиците из квартала, като оглеждаше проститутките и се опитваше да различи кои бяха мъже или ченгета от отдела за борба с порока. Младата проститутка, която бе виждал няколко пъти преди, очевидно го позна и се вторачи дръзко в БМВ-то.

Анди се чувстваше изморен тази сутрин. Едва успя да пробяга шест километра на пистата и въобще не игра тенис. Напоследък не бе обръщал много внимание на майка си и тя го наказваше, като не му говореше в редките случаи, когато бе будна. Оставяше му бележки за нещата, които трябваше да свърши, и се държеше по-немарливо от обикновено. Кашляше, въздишаше и правеше всичко възможно да го накара да се почувства нещастен и виновен. Бразил продължаваше да мисли за лекцията на Уест за разрушителните връзки. Постоянно чуваше думите ѝ в главата си.

Не беше виждал и говорил с Уест от няколко дни и се чудеше как е тя и защо не му се обажда да отидат да пострелят, да обикалят из улиците или просто за да му каже „здрасти“. Анди се чувстваше самотен и в лошо настроение. Беше се отказал да се опитва да разбере какво става с него. Не разбираше и защо Хамър не му се бе обадила да му благодари за статията. Вероятно в нея имаше нещо, която я бе ядосало. Или пък той бе сгрешил някакъв факт. Но наистина бе вложил сърцето си в тази история и бе работил адски усилено по нея.

Струваше му се, че Панеса също го пренебрегва. Бразил си каза, че ако беше на мястото на някой от тези важни, всемогъщи хора, щеше да е по-чувствителен. Щеше да мисли за чувствата на малкия човек и да се опита да му помогне, като вдигне телефона или му изпрати бележка или дори цветя.

Единствените цветя, които Уест имаше в момента, бяха разпилените от Найлс по масата в трапезарията. Беше го направил, след като разпиля кутията си с пясък в банята, докато Уест се къпеше. Мокрите ѝ боси крака щяха да стъпят върху пясък и други гнусни неща. Настроението ѝ бездруго беше отвратително. Тя се тревожеше от бурята от неприятности, която приближаваше към началничката ѝ, и се страхуваше как ще приключи тази история. В деня, когато Гуди ставаше шеф на полицията, Уест щеше да се върне във фермата. Беше научила за това как Анди е следвал Хамър из дома, по места, където дори Уест не бе влизала.

Всичко беше толкова типично, помисли си тя, като скрита Найлс и почисти пода в банята. Бразил я бе използвал, за да се сближи с началничката. Беше се правил на приятел, а в момента, когато получи вниманието на човек с по-голяма власт, забрави напълно за Уест. Мръсно копеле. Не се бе обадил, за да отидат да пострелят, да излязат с патрулите или поне да се увери, че е още жива.

Уест откри това, което бе останало от цветята в трапезарията ѝ, а Найлс бързо се мушна под канапето.

Към десет сутринта Хамър влезе в болничната стая на Сет с букет цветя. Остави ги на масичката и придърпа стола по-близо към него. Леглото на Сет беше повдигнато и това му позволяваше да яде, чете, посреща гости и гледа телевизия, полегнал настрани. Очите му бяха замъглени от стрептококова инфекция, която бе нахлула в тялото му бог знае откъде. Течности и антибиотици, готови за битка, маршируваха, без да спират, през тесните маркучи и игли, закачени на ръцете му. Хамър се уплаши. Бяха минали вече три нощи, откак Сет бе постъпил в болницата.

— Как се чувстваш, скъпи? — попита тя и го погали по рамото.

— Скапано — отговори Сет и очите му се върнаха към телевизора.

Беше гледал, чул и прочел новините. Знаеше какво ужасно нещо бе причинил на семейството си. Честно казано, той не бе възнамерявал да постъпи така. Когато беше на себе си, той по-скоро би умрял, отколкото да нарани някого. Обичаше жена си и не можеше да живее без нея. Ако унищожеше кариерата ѝ в този град, тогава какво? Тя можеше да отиде къде ли не, а и щеше да ѝ е толкова по-лесно да го изостави тук, ако трябваше да се пренесе, както вече го бе заплашвала.

— Как са нещата при теб? — промърмори той, без да сваля очи от телевизора.

— Не се тревожи за мен — твърдо каза Хамър и отново го погали. — Всичко, което има значение в момента, е ти да се справиш. Мисли положително, скъпи. Мислите влияят върху всичко. Никакво негативно отношение.

Това беше все едно да кажеш на тъмната страна на луната да се освети. Сет се вторачи в нея. Не можеше да си спомни последния път, когато го бе наричала „скъпи“. Май никога.

— Не знам какво да кажа.

Тя знаеше точно какво има предвид съпругът ѝ. Бе отровен от съжаление, вина и срам. Беше решил да съсипе живота на семейството си и се справяше добре със задачата си. Трябваше да се чувства като абсолютно лайно, ако говореха честно.

— Не трябва да казваш нищо — нежно го успокои Хамър. — Станалото — станало. Сега продължаваме нататък. Когато излезеш оттук, ще ти потърсим помощ. Това е важното сега.

Сет затвори очи, за да не заплаче. Видя слънчева утрин и млад мъж в бял торбест панталон, папийонка и сламена шапка, ухилен и щастлив, докато изкачва стъпалата на кметството в Арканзас. Някога в миналото Сет бе уверен в себе си и очарователен. Знаеше как да се забавлява с другите и да разправя смешни истории. После психиатрите бяха опитали да го лекуват с „Прозак“, „Золофт“, „Нортриптилин“^[1]. Сет проведе усърдни диети. Спря пиенето. Подложи се на хипноза и посети три събрания на „Анонимните преяждащи“. После изостави всичко.

— Няма надежда — хлипаше той пред жена си. — Не ми остава нищо друго, освен да умра.

— Не смей да кажеш такава нещо! — скара му се тя с треперещ глас. — Чуваш ли ме, Сет? Дори не си го помисляй!

— Защо обичта ми не ти е достатъчна? — изплака той.

— Каква любов?

Хамър се изправи и усети, че едва контролира гнева си.

— Представата ти за любов е да чакаш да те направя щастлив, докато ти не правиш нищичко за себе си. Аз не съм ти слугиня. Не съм гледачка в детска или зоологическа градина. Въобще не съм гледачка. Това е.

Тя се заразхожда ядосано из малката болнична стая.

— Би трябвало да съм твоя партньорка, Сет. Приятелка, любовница. Знаеш ли? Ако това беше тенис, аз щях да играя сама и от двете страни на мрежата, докато ти седиш на сянка, проваляш играта и отчиташ твоя собствен резултат.

Бразил прекара по-голямата част от сутринта, като се чудеше дали да се обади на Уест и да ѝ предложи да поиграят тенис. Това щеше да е достатъчно невинно, нали? Последното, което искаше, бе да я накара да си помисли самодоволно, че той е притеснен, дето тя не му се обажда. Той остави колата на паркинга близо до „Престо“ и влезе да пие кафе. Умираще от глад, но реши да се въздържи и да си купи нещо по-здравословно. По-късно щеше да се отбие в ресторанта за бърза закуска във фоайето на банка „Фърст Юниън“. Печените сандвичи с пилешко без сирене и майонеза бяха единственото, което поддържаше живота му напоследък и той бе свалил няколко килограма. Понякога Бразил тайно се чудеше дали не се разболява от анорексия.

Той седна до бара и разбърка черното кафе, като чакаше Спайк да спре да разбива яйца. Анди искаше да си поговорят. Часовникът над главата на Спайк показваше единайсет без петнайсет. Чакаха го много задачи, а Анди искаше да приключи с всичко до четири следобед, когато официално започваше дежурството му за вестника. Колкото и Пакър да харесваше статиите на Бразил, обичайните новини за обири, грабежи, изнасилвания, самоубийства, побоища по баровете, банкови престъпления, арести на търговци на наркотици, домашни проблеми, ухапвания от кучета и други подобни истории също трябваше да бъдат описани. Повече от тези полицейски доклади биваха откраднати от Уеб

много преди някой друг да ги види. Всъщност положението бе толкова ужасно, че останалите репортери започнаха да наричат кошницата с доклади за пресата в полицейското управление на Шарлът „Папката на Уеб“.

Припомняйки си оплакването на Бразил по този въпрос, Уест най-после реши да се заеме с това и звънна на директора на Канал 3. Разбира се, това не разреши проблема. Гуди също не се отнесе с разбиране, когато Уест поговори с нея, без да знае, че самата Гуди редовно снабдява Уеб с информация. Тези дни тя и Уеб паркираха из целия град в нейната кола. Причината за това не беше, че не могат да отидат в апартамента ѝ, тъй като Гуди живееше сама. Рискът да бъдат хванати действаше адски възбуждащо на двойката. Редовно паркираха на една-две пресечки от дома на Уеб, където жена му приготвяше вечерята, переше мръсните му дрехи и ги гладеше.

[1] Видове успокоителни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Екипът, събран от Уест, за да разследва сделките с наркотици, които се сключваха в „Престо грил“, също трябваше да разрови доста мръсотия, да я сортира и да я сравни с другите криминални сделки в града. Мънго беше детектив под прикритие. Той ядеше пържено пиле със сос в ресторанта, където Бразил, когото Мънго не познаваше, пиеше кафе. Мънго приличаше на обута в джинси планина. Носеше тениска с емблемата на „Пантерите“, портфейлът бе закачен с верига на колана му, дългата му, гъста коса бе вързана на конска опашка, а през леко олисялото му чело минаваше лента. Тоалетът му се допълваше от обича. Мънго пушеше и присвиваше едното си око, докато наблюдаваше русия тип, който разпитваше Спайк за нещо.

— Не, човече — каза Спайк, докато режеше картофи. — Никой не е оттук, нали знаеш к'во имам предвид?

Спайк говореше със силен португалски акцент.

— Никакво значение няма откъде са — каза Бразил. — Важното е какво става, когато дойдат тук. Виждаш ли, източникът на цялата онази гадост е точно тук — добави той и почука с пръст по тезгяха. — Местен. Сигурен съм. Ти как мислиш?

Спайк не възнамеряваше да се замисли по въпроса. Мънго наостри уши. Този рус красавец му изглеждаше познат. Беше сигурен, че го е виждал някъде, и това го убеди, че младежът е подозрителна личност. Но трябваше да се действа спокойно. Мънго реши да поседи тук по-дълго, за да разбере какво става, а и още не бе свършил със закуската си.

— Имам нужда от още препечен хляб — каза той на Спайк, когато русият си тръгна. — Кой е тоя? — запита той и посочи с глава към вратата.

Спайк сви рамене. Отдавна се бе научил да не отговаря на въпроси, а Мънго беше ченге. Всеки го знаеше. Спайк започна да подрежда приборите, без да говори.

Бразил се отправи към следващата си цел. Точно до „Престо грил“ се намираше хотел „Пътник“, където човек можеше да получи стая само за петдесет долара на седмица, стига да успееш да се разбере с администратора Бинк Лайдъл. Бразил му зададе няколко въпроса и получи същата информация като в „Престо“. Лайдъл не беше особено гостоприемен. Седеше със скръстени ръце зад издрасканото бюро, на което имаше звънец и телефон. Той каза на бялото момче, че не знае нищо за бизнесмените, намерили смъртта си в околността. Добави, че според него не е възможно „източникът на цялата гадост“ да е местен. Той лично никога не бе виждал подозрителни лица, особено в хотела, който беше една от забележителностите на града и най-страхотното място в миналото.

Бразил повървя няколко пресечки до Пета улица и намери билиардна зала „Джазбоун“. Репортерът реши, че ще успее да накара все някой да поговори с него, независимо от риска. В този ранен час „Джазбоун“ не въртеше оживен бизнес. Само няколко мъже седяха, пиеха бира, пушеха и си разказваха преувеличени истории за мадами и печалби от лотарията. Масите за билиард, покрити с избеляло зелено сукно, бяха празни. Топките седяха в триъгълниците, чакащи вечерта, когато мястото щеше да се напълни с опасни типове. Ако някой знаеше какво става в квартала, това бе Джазбоун, голямата клечка.

— Търся Джазбоун — обърна се Анди към посетителите.

Един от тях посочи към бара, където Джазбоун отваряше каса бира и гледаше любопитно към русия тип, облечен като колежанин.

— Да — обади се Джазбоун. — От какво имаш нужда?

Бразил тръгна към него по изгорения от цигари и вмирисан на уиски мокет. Едра хлебарка премина бързо пред краката му. По всички маси имаше разпилени фасове, пепел и сол. Той приближи към Джазбоун и забеляза всички детайли. Джазбоун носеше златни пръстени, изработени от монети и украсени с диаманти, на всеки пръст. Златните коронки по зъбите му бяха изрязани като сърца и детелини. На десния му хълбок висеше полуавтоматичен пистолет. В момента Джазбоун подреждаше шишета с бира в хладилника.

— Единственото студено, което имаме в момента, е „Синя панделка“ — съобщи той.

Снощи мястото бе доста оживено и сега Джазбоун бе скапан. Имаше чувството, че това момче иска нещо друго, а не бира, но не

беше ченге под прикритие като Мънго. Джазбоун подушваше ченгетата и федералните агенти още когато влезеха в квартала. Не можеше да си спомни кога за последен път го бяха измамвали. Единствените, които си позволяваха да му се озъбят, бяха хора като него, с пистолети и всичко друго.

— Аз съм от „Шарлът Обзървър“ — представи се Бразил, който знаеше кога да се прави на ченге доброволец и кога не. — Бих се радвал на помощта ви, господине.

— Така ли?

Джазбоун изостави бутилките бира. Винаги бе знаел, че някой ден ще види името си във вестника.

— Каква помощ? — запита той. — За вестника ли?

— Да, господине.

Хлапето беше и добре възпитано, знаеше как да покаже уважението си. Джазбоун го огледа внимателно, задъвка клечка за зъби и сви вежди.

— Е, какво искаш да знаеш? — запита той, като заобиколи бара и си придърпа стол.

— Ами нали знаете за онези убийства тук — започна Анди.

Джазбоун се обърка за момент.

— А? Дали не можеш да си по-точен?

— Бизнесмените, които не бяха от нашия град. Черната вдовица — отвърна Бразил, като сниши глас.

— О, да. Те... — каза Джазбоун, без да му пука кой ще го чуе. — Един и същи човек е извършил всичките.

— Те сигурно не са добри и за вашия бизнес — каза Анди самоуверено, като се държеше, сякаш и той носи оръжие. — Някакъв смахнат там навън, който съсипва бизнеса на всички.

— Точно така е, брато. Абсолютна истина. Аз ръководя почтен бизнес тук. Не искам неприятности и не причинявам такива — съгласи се Джазбоун, като запали цигара. — Другите правят такива неща. За това нося ей това — потупа той пистолета си.

Бразил се загледа в оръжието завистливо.

— Мамка му, човече — каза той. — К'во, по дяволите, носиш?

Джазбоун определено се гордееше с пицова си. Беше го получил от един търговец на дрога при игра на бiliarд. Онзи тип беше от Ню Йорк и очевидно не знаеше, че Джазбоун си има зала за бiliarд по

определена причина. Мнението на Джазбоун бе, че когато е добър в нещо, независимо дали става дума за жена, кола или игра на бiliarд, той трябва да притежава това нещо. А наистина беше страхотен играч. Той извади пистолета от кобура, за да може Бразил да го разгледа, без да се приближава прекалено много.

— „Колт Дабъл Ийгъл“, четиридесет и пети калибър с дванайсетсантиметрова цев — уведоми го Джазбоун.

Бразил бе виждал пистолета по списанията. Неръждаема стомана, оксидиран, с подвижен мерник, широк стоманен спусък и ударник като за бойно оръжие. Струваше около седемстотин долара. Хлапето изглеждаше впечатлено и си личеше, че умира да докосне пищова, но Джазбоун не го познаваше достатъчно добре, за да му позволи.

— Мислиш ли, че един и същи човек е пречукал онези бели мъже, дошли в нашия град? — повтори Бразил.

— Не съм казал, че са бели — поправи го Джазбоун. — Последният, сенаторът, не беше бял. Но да, един и същи идиот го прави.

— Имаш ли представа кой? — запита Анди, като се опита да прикрие вълнението в гласа си.

Джазбоун знаеше точно кой и също като онези богати мъже в колите под наем не искаше подобни неприятности в квартала си. Да не говорим, че Джазбоун бе радетел за свободата на бизнеса и събираше пари не само от бiliarд и сервиране на напитки. Имаше интерес и от няколко момичета по улиците. Те му печелеха по някой допълнителен долар, а и му правеха компания. Черната вдовица съсипваше бизнеса. В последните дни Джазбоун бе стигнал до извода, че хората, които идваха по работа в града, гледаха CNN, прочитаха вестника, а след това си взимаха порнокасети и си оставаха в хотела. Джазбоун не ги обвиняваше.

— Има една тиква навън, дето управлява няколко момичета — съобщи Джазбоун на Бразил, който усърдно записваше всичко. — Аз лично бих потърсил него.

— Какво е тиква?

Златната усмивка проблесна към наивното хлапе.

— Прическа — каза той и посочи към собствената си глава. — Оранжев като тиква, с много плитчици. Един гаден ебалник.

- Знаеш ли му името? — попита Бразил.
— Хич и не искам да го знам — отговори Джазбоун.

Уест, началник на следствения отдел на града, никога не бе чувала за някаква оранжева глава във връзка с убийствата на Черната вдовица. Когато Бразил ѝ се обади от обществен телефон, тъй като нямаше доверие на мобифоните за подобна деликатна информация, той бе развълнуван, сякаш току-що бе участвал в престрелка. Тя записа думите му, но нито една от тях не събуди надеждите ѝ. Нейният отряд бе прекарал седмици из улиците. Бразил бе изтърпял петнайсет минути в обществото на Джазбоун и бе разрешил случая? Тя не мислеше така. Нито пък изпитваше приятелски чувства към лъжливия, използвачески задник на Бразил.

— Как е началничката? — попита я той.

— Защо ти не ми кажеш — отвърна Уест.

— Какво?

— Слушай, нямам време за празни приказки — грубо добави тя.

Бразил стоеше на тротоара пред федералния съд и гледаше мрачно към хората, които минаваха покрай него. Не му пукаше от нищо.

— Какво съм направил? — отвърна на огъня той. — Кажи ми, кога за последен път ми се обади? Не съм забелязал да си вдигала телефона, за да ми предложиш да правим нещо или поне да видиш как съм.

Уест не се бе замисляла за това. Никога не се обаждаше на Райнс. Всъщност никога не се обаждаше на никого, с изключение на самия Бразил. Защо, по дяволите, беше така и защо изведнъж се бе почувствала неудобно да набере номера му?

— Смятах, че ти ще ми звънеш, когато се сетиш — отговори тя. — А около мен всичко бе нормално. Найлс ми взе здравето. Може да го предам в съда са малолетни. Не знам защо не ти се обадох, ясно ли е? Но какво ще постигнеш, ако решиш да ме наказваш за това?

— Искаш ли да поиграем тенис? — бързо попита Бразил.

Уест все още пазеше старата си дървена ракета „Били Джийн Кинг“. Вече не произвеждаха такива. Имаше и стара кутия с топки за тенис „Треторн“, които се чупеха като яйца. Последният ѝ чифт обувки

за тенис бяха прости бели гуменки, каквито също вече не се произвеждаха. Уест нямаше представа дори къде са прибрани тези неща, а и не притежаваше никакви дрехи за тенис. Освен това в този етап от живота си предпочиташе дори да гледа бейзбол, отколкото тенис. Имаше много причини за това.

— Забравй — отговори тя и затвори телефона.

После отиде до кабинета на Хамър. Хорджис не беше в обичайното си дружелюбно и весело настроение. Уест го съжали. Независимо колко пъти Хамър го бе успокоявала, той не можеше да си прости за грешката. Беше взел радиото вместо телефона. Кретенът Хорджис, некадърният дежурен капитан, бе направил всичко възможно целият свят да узнае за стрелбата в дома на шефката. Всички говореха за това и се смееха. Бяха измислени и доста вицове, които Уест се надяваше Хамър никога да не чуе. Хорджис беше блед и потиснат и едва кимна на Уест.

— Вътре ли е? — запита Уест.

— Предполагам — отговори той тъжно.

Уест едновременно почука и влезе. Хамър говореше по телефона и почукваше с химикалката си по купчина розови листчета за съобщения. Изглеждаше учудващо спокойна и делова в тютюнев костюм и риза на бели и жълти райета. Уест бе изненадана и доволна, когато забеляза, че шефката ѝ отново носи панталон и ниски обувки. Уест си придърпа стол и зачака Хамър да привърши разговора си.

— Не исках да те прекъсвам — каза Уест.

— Няма проблеми — отвърна Хамър.

Тя съсредоточи върху Уест вниманието си и облегна ръце върху спретнатото подреденото си бюро, говорещо за човек с много работа, който с лекота се справя с нея. Хамър никога не отлагаше задачите си, макар никак да не ѝ се занимаваше с тях. Колкото повече остаряваше, толкова повече се учудваше на нещата, които преди бе смятала за важни. В последните дни особено погледът ѝ върху живота се бе променил сериозно.

— Досега няхаме възможност да поговорим деликатно — започна Уест. — Как се справяш?

Хамър ѝ се усмихна леко и за секунда в погледа ѝ проблесна тъга.

— Възможно най-добре, Вирджиния. Благодаря за съчувствието ти.

— Статиите, снимките и всичко друго във вестника беше чудесно — продължи Уест. — А и статията на Бразил беше великолепна.

Тя замълча в този момент, защото споменаването на Анди все още я притесняваше, макар да не разбираше защо.

Хамър обаче я разбра идеално.

— Слушай, Вирджиния — каза тя с нежна и леко развеселена усмивка. — Той е наистина впечатляващ младеж, признавам го. Но що се отнася до мен, няма за какво да се тревожиш.

— Моля? — намръщи се Уест.

Бразил бе навън под яркото слънце. Разхождаше се по тротоара в един квартал на града, където не трябваше да се ходи без въоръжена охрана. Този район бе познат като „Петте точки“. Тук се пресичаха пет от най-дългите улици в града, които водеха пътуващите по тях до Куин. Това бяха хилядите бизнесмени, идващи от международното летище, и ужасните типове, които ги чакаха, включително Тиквата.

Малкото хора, които бяха виждали Тиквата, смятаха, че е хермафродит. Той прекарваше повечето си време в тъмносиния товарен микробус форд, модел 84, по който много си падаше, тъй като микробусът имаше само предни прозорци. Какъвто и бизнес да решеше да проведе в задната му част, всичко си оставаше скрито от любопитни погледи, както трябваше да бъде. В тази чудесна сутрин Тиквата бе паркирал на обичайното си място на Пета улица, на „Предпочитания паркинг“, където пазачът го познаваше достатъчно добре и го оставяше на спокойствие, тъй като от време на време се възползваше от услугите, които бизнесът на Тиквата му предоставяше.

Тиквата четеше вестник и ядеше третия си сандвич с бекон, яйца и лют сос, донесен му от пазача. Тиквата забеляза бялото момче, което се мотаеше наоколо и слухтеше с бележник в ръка. Хората из улиците разправяха, че името на хлапака било Блонди. Тиквата знаеше много добре кого се опитва Блонди да открие и никак не харесваше това. Той се вгледа в младежа докато привършваше закуската си и отваряше

кутия бира. После реши да хвърли още един поглед върху историята в сутрешния „Обзървър“.

Някакъв южноамерикански репортер на име Бразил отиваше прекалено надалеч в писанията си за Тиквата, а на него това никак не му харесваше. Преди всичко Тиквата бе обиден, че когато хората четяха за него, си представяха паяк. На всичкото отгоре вярваха, че оранжевият символ, който Тиквата рисуваше на всеки труп, представлява пясъчен часовник. А той го правеше, първо, защото обичаше оранжевото. Освен това бе решил да пречука и обере осем бизнесмени, преди да се премести другаде. Да се мотае много дълго из същия район означаваше да си рискува късмета, а числото осем бе просто бележка към самия него, напомняне, че скоро за Тиквата ще настъпи време да потегли с микробуса, вероятно към Вашингтон.

В днешната статия онзи репортер Бразил бе цитирал някакъв тип от ФБР, който твърдеше, че Черната вдовица има неуспехи в личния си живот, никога не се е женил и не е успявал да се задържи някъде на работа дълго. Специален агент Бърд продължаваше с думите, че Тиквата е неспособен сексуално, а и във всяко друго отношение, и страда от сбърканата си сексуалност. Според агента Тиквата, когото, разбира се, не наричаха по име, а „убиеца“, бе разгледал и прочел солидно количество порнография, свързана с насилие, произлизаше от разстроено семейство и никога не бе завършил колеж, ако въобще бе посещавал такъв. Притежаваше кола, вероятно стара и американска, и все още живееше с баща си, когото бе мразил през целия си живот. Убиецът бе мърляв, вероятно дебел и злоупотребяваше с наркотици.

Специален агент Бърд не свършваше с това, а предричаше, че Тиквата скоро ще започне да се скапва. Щеше да започне да прави грешки, да се мъчи да изпревари самия себе си и да загуби контрол. С всички психопати ставаше така след известно време.

Тиквата захвърли отвратно вестника в задната част на микробуса. Някой доносничеше и съобщаваше подробности за него на пресата. Тиквата се вторачи в Блонди, който спря пред „Кадилак грил“, където грижливо приготвяха сандвичите на убиеца. Блонди реши да влезе вътре.

Клиентелата на „Кадилак грил“ не се зарадва, когато русият хлапак влезе. Знаеха, че е репортер, и не искаха да имат нищо общо с него или въпросите му. Какво си мислеше? Че са луди? Да не би да

очакваше, че ще рискуват да раздразнят Тиквата и да свършат със „Силвъртипс“ в главите си? Онзи изрод бе най-гнусното и омразно същество, което човек можеше да си представи. Истината бе, че всички в „Петте точки“ се молеха Тиквата да се премести някъде другаде или да го пречукат. Но както бе обичайно за фашистките режими, никой нямаше смелостта да се надигне срещу него. Енергията и куражът бяха на твърде ниско ниво сред войниците, които стояха до късно, пиеха, пушеха трева и играеха билиард.

Главният готвач на „Кадилак грил“ бе Римъс Уилън, мощен ирландец, покрит с татуировки. Беше чувал много за Блонди и не искаше шпионина в заведението си. Римъс току-що бе приготвил за Тиквата три сандвича и знаеше, че шибаният студенокръвен убиец седи навън в микробуса си, наблюдава и чака Римъс само да посмее да сервира на Блонди чаша кафе. Римъс продължи да обслужва бара, после се замота с почистването на грила. Приготви още кафе, изпържи нова порция яйца и прочете вестника.

Бразил се настани до една от масите и взе мазното меню с приемливи цени, написано на ръка. Усещаше, че хората в заведението го гледат по възможно най-недружелюбния начин. Той им се усмихна в отговор, сякаш ги предизвикваше да си помислят още веднъж. Бразил не възнамеряваше да се откаже от мисията си. Пейджърът му извъня силно и всички го чуха. Той го грабна стреснато, като че ли го беше ухапал. Позна номера и се изненада. Огледа се наоколо и реши, че това не е най-подходящото място, където да извади мобифона си и да се обади в кабинета на кмета.

Тъкмо се надигаше да си тръгне, но промени решението си, когато вратата се отвори. Младата проститутка влезе в заведението, а пулсът на Анди се ускори. Не беше сигурен защо е толкова развълнуван, но не можеше да свали очи от нея. Чувстваше съчувствие към момичето, което бе странно придружено от страх. Тя носеше отрязани джинси, сандали с дебели подметки и тениска със снимка на „Грейтфул Дед“ с отрязани ръкави. Голите й гърди се движеха ритмично. Тя се настани до съседната маса и се вторачи дръзко в него, като отметна мръсната руса коса от лицето си.

Римъс и донесе кафе, преди още да е взела менюто. Тя прочете със затруднение написаното в менюто. Стори ѝ се, че думите трептят като въдиците на рибарите на брега на езерото Алгае, както богатшите в Дейвидсън наричаха малкото езерце на „Грифит“ и „Мейн“, където баща ѝ я бе завел няколко пъти на риба. Това беше, преди тя да порасне. Майка ѝ работеше като камериерка в хотел „Бест Уестърн“. Баща ѝ беше шофьор на камион и нямаше точно определено работно време. Мама невинаги си беше у дома, когато съпругът ѝ се завръщаше от дълго пътуване.

Според Крейвън Джоунс трите му дъщери му принадлежаха и как щеше да изразява любовта си към тях, си бе негова работа. Нямаше съмнение, че бе пристрастен към Ади, кръстена на тъща му, която той ожесточено мразеше. Ади беше руса и красива, специално хлапе, което обичаше да се гуши в баща си и не се разбираше много добре с майка си. На госпожа Джоунс ѝ бе писнало да се прибира у дома при пияния си, отвратителен, мирислив съпруг, който я шамаросваше, блъскаше и дори веднъж счупи носа и челюстта ѝ. Дъщерите, както можеше да се очаква, не страняха от него поради страха си.

Ади навърши единайсет години и една нощ татко се пъкна при нея в леглото. Той миришеше на кисела пот и алкохол. Притисна твърдото си нещо в нея, а после го вкара, без да обръща внимание на окървавените чаршафи и сълзите ѝ. Сестрите на Ади спяха в същата стая и чуха всичко. Никой не заговори за случката. Госпожа Джоунс също реши да се прави, че не забелязва. Но знаеше много добре какво става. Ади го разбра по очите ѝ, увеличеното количество алкохол, което поглъщаше, и нарастващото безразличие към Ади. Това продължи, докато Ади навърши четиринадесет години и избяга от дома си една вечер, в която госпожа Джоунс работеше, а татко бе на път. Ади стигна до Уинстън-Салем, където срещна първия мъж, който някога се бе грижил за нея.

Оттогава имаше много такива. Те ѝ даваха кокаин и крек, цигари, пържено пиле, каквото си поискаше. Беше на двацет и три, когато преди няколко месеца слезе от автобуса в Шарлът. Ади нямаше ясни спомени за това. Струваше ѝ се, че последното нещо, което си спомня, бе как в Атланта се бе надрусала с добра дрога заедно с някакъв тузар, който ѝ плати двацет кинта допълнително, за да се изпикае върху лицето ѝ. Тя можеше да понесе всичко, стига да не присъстваше на

мястото в мислите си, а единственият начин за това бе дрогата. Сий, последният ѝ мъж, я преби със закачалка, защото една вечер имаше силни болки в корема и не можеше да изкара никакви пари. Тя избяга за кой ли път в живота си и се отправи към Шарлът, защото знаеше къде е, а и това бе всичко, което можеше да си позволи, след като открадна чантата на една стара жена.

Ади Джоунс, която не бе наричана с християнското си име от много отдавна, носеше вълнен сак, откраднат от един от клиентите ѝ. В него имаше само няколко неща, но тя го стискаше здраво, докато вървеше по улица „Уест Трейд“ към „Престо грил“. На отсрещната страна на улицата Тиквата седеше в микробуса си и гледаше. Някои от най-добрите му момичета бяха слезли от автобуса. Тези нещастни същества се изсипваха в града като биологически отпадъци. Историите им винаги си приличаха. Тиквата знаеше това много добре, тъй като преди време самият той бе изпълзвал от подобна дупка.

Петнайсет минути по-късно Ади се озова в тъмносиния микробус, а Тиквата разбра, че този път е направил сериозно откритие. Не само искаше момичето за себе си, но и бе сигурен, че клиентите ще си паднат по това стегнато тяло, замъглени очи и пухкави устни. Тиквата кръсти новото си създание Пойзън^[1] и двамата започнаха да превземат района. Отначало другите сводници им се подиграваха. После започнаха убийствата и улиците се изпълниха с ченгета. Носеха се слухове за зловещи куршуми с кух връх, нещо, боядисано в оранжево и някакъв паяк. Всички се уплашиха.

— Какво да бъде? — запита Римъс момичето, което пушеше цигара и гледаше към улицата.

— Малко бекон — отвърна тя с акцент, който вече не звучеше като на бял човек или дори американец.

През годините Римъс бе забелязал, че проститутките приемаха акцентите и маниерите на притежателите им. Черни курви звучаха като бели, а белите като черни. Бели жигола ходеха с пружиниращи походки като играчите от НБА, а черните се движеха като Джон Уейн. Римъс вече бе свикнал с това. Той просто си готвеше, въртеше си заведението и не обръщаше внимание на нищо. Не искаше неприятности, а Пойзън го притесняваше като шило за лед, прекалено доближено до окото му. Усмивката ѝ беше подигравателна, сякаш долавяше страха му. Римъс

усети, че едно зловещо убийство, включително неговото, би я развеселило.

Бразил остана на мястото си известно време, като наблюдаваше как клиентелата намалява. Той потупваше менюто си нервно, но масата му бе празна, тъй като очевидно никой не възнамеряваше да го обслужи. Той загледа младата проститутка, която привърши закуската си. Тя остави пари на масата и стана. Очите му я проследиха до вратата. Умираще от желание да поговори с нея, но се притесняваше. Звънчето на вратата издрънча, когато тя излезе. Анди също се надигна. Забрави, че въобще не е поръчвал, и остави бакшиш. Изскочи от заведеното с бележник в ръка, огледа се наоколо, после зави зад ъгъла и огледа паркинга, но не я видя никъде. Разочарован, той продължи да се мотае из улиците.

Черен микробус със затъмнени стъкла мина бавно покрай него, но Бразил не му обърна внимание, тъй като се мъчеше да отключи някакъв сейф в мислите си. Беше убеден, че знае комбинацията за него, но все още не можеше да проникне вътре.

Мънго се вторачи през предното стъкло на микробуса към Блонди, осъзнавайки, че работата става все по-сложна. Загледа се в бавния, ленив начин, по който младежът се движеше, като спираше от време на време, за да огледа нещо. Вълнението на Мънго се засили, когато Блонди се приближи към Шена, една от най-старите проститутки в района.

Тя стоеше на стъпалата на рушаща се дървена къща, пиеше кола и се опитваше да се съвземе от предишната нощ и да се подготви за следващата. Блонди пристъпи към нея, като че ли се познаваха много добре, и я заговори. Тя сви рамене, после се раздражни и го отпъди с ръка, сякаш бе досаден гълъб. Охо, помисли си Мънго, хлапето се превръщаше в териториален проблем. Преминаваше нагло през границите на другите курви. Блонди вероятно съблазняваше мъже, може би и жени, продаваше им дрога, извършваше престъпления и забогатяваше от тях.

Мънго бе убеден, че ако се порови, ще открие интересни неща за хлапака. Вероятно той заемаше солидно място във веригата за търговия с наркотици. Може би дори беше директно свързан с Ню Йорк. Възможно бе да съществува и връзка с убийствата на Черната вдовица. Мънго извади видеокамерата и запечата на нея най-красивата и чиста мъжка проститутка, която бе виждал. После подкара бързо към управлението.

Уест не спа цяла нощ. Направи всичко възможно, за да накара Найлс да престане с безкрайното си скимтене и нахалстване, изхвърли го няколко пъти от леглото си, говори му като на възрастен, като се опита да го накара да разбере, че е скапана от умора и се нуждае от сън. Вика, крещя, заплашва го и накрая го изхвърли от стаята и заключи вратата. На сутринта, когато Уест изфуча от стаята си, закъсняла за работа, Найлс спеше спокойно на любимия си перваз.

Търпението ѝ беше напълно изчерпано. Когато Мънго влезе в залата за конференции по средата на събранието ѝ със специалния отряд, тя го изгледа враждебно.

— Имаме събрание — съобщи му тя.

— Аз пък имам нещо, за което със сигурност искаш да чуеш — отвърна той и гордо посочи касетата. — Определено тук имаме сериозен играч, може дори да е нашият убиец или поне да е замесен.

Мънго дишаше тежко и повече от всякога приличаше на рокер.

Хамър говореше по телефона, откак Уест я бе видяла за последен път, затова сега Уест се обади по радиото и помоли началничката си да ѝ се обади, когато приключи с разговора.

— Не искам да предизвиквам напразни надежди — каза Уест. — Но звучи доста обещаващо.

— Опиши ми го — каза Хамър.

— Бял мъж, около метър и седемдесет и пет, шейсет и пет килограма, рус, тесни черни джинси, прилепнало поло, маратонки „Найк“. Обикаля из района на Пета улица и „Трейд“, оглежда колите и заговаря проститутките. Очевидно е бил в „Престо“, за да поговори за качеството на наркотиците в района и местните източници, нещо такова. Освен това — продължи Уест, — а това ме притеснява наистина, ти познаваш Ади Джоунс, наречена Пойзън, нали?

— Ясно — отвърна Хамър, без да знае за какво става дума.

— Били са заедно в „Кадилак грил“ известно време. Тя си тръгна, а той излязъл веднага след нея. На този етап се разделили, очевидно всеки тръгнал да си върши неговата работа.

— Къде е касетата? — запитва Хамър.

— В мен.

— Гледа ли я вече?

— Не, за операции под прикритие използваме специални камери. Мънго трябва да прехвърли записа на ВХС и всеки момент ще се върне с касетата.

— Донеси я — нареди Хамър. — Ще я гледаме заедно.

[1] Отрова. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

В кметството Бразил седеше нетърпеливо на канапето в приемната, оглеждаше това, което го заобикаляше, и слушаше как секретарката на кмета Рут Лафон говори по телефона. Рут изпитваше известно съжаление към младежа, тъй като знаеше, че са му заложили капан, както на много други преди него.

Телефонът звънна отново. Секретарката го вдигна и се усмихна. Държеше се мило и почтително към човека, избран от мнозинството да служи на хората от града. Тя затвори, надигна се от стола и погледна към Анди.

— Кметът ще ви приеме — съобщи тя.

Бразил изглеждаше леко объркан. Не можеше дори да си припомни колко пъти бе опитвал да получи интервю или поне две-три думи от кмета. А сега самият Сърч го търсеше? Да не би да е решил да уважи молбата му? Коя молба всъщност? Бразил си мислеше, че трябваше да се облече по-добре днес, а не да нахлува черните джинси, които му бяха доста тесни. Поне се беше отбил в тоалетната, за да пооправи избелялата си червена риза, която също му беше малка. Тъй като Анди бе свалил няколко килограма, обикновените дрехи му бяха станали прекалено големи и почти се свличаха, затова бе отворил чекмеджето с джинси и ризи, които не бе обличал от гимназията.

— Ако нямате нищо против — обърна се той към секретарката, докато ставаше от канапето, — мога ли да ви попитам дали това интервю има нещо общо с молбите ми да поговоря с кмета, които бях отправил още в началото на кариерата ми като репортер?

— Страхувам се, че той невинаги може да отговори бързо на нечия молба — извини се секретарката с убедителен тон, на който се бе научила през годините.

Бразил я погледна за момент и се поколеба, долавяйки нещо в начина, по който тя избягваше погледа му.

— Добре — каза той. — Благодаря ви.

— Няма за какво — отвърна тя и го поведе към кланицата, тъй като се нуждаеше от работата си.

Кмет Сърч беше изискан и елегантен човек в европейски сив летен костюм. Носеше бяла риза, вратовръзка на сини и сиви шарки и подходящи за нея тиранти. Кметът не се надигна иззад масивното си, орехово бюро, зад което се виждаше част от банковия център.

— Благодаря ви, че намерихте време, за да се видите с мен — каза учтиво Бразил, като седна на стола срещу Сърч.

— Научих, че вие имате доста интересно положение в града — отвърна кметът.

— Да, господине. И наистина оценявам това.

Младежът не беше от типичните репортери тарикати, с които Сърч се разправяше по цял ден. Това хлапе напомняше за Били Греъм, невинно, учтиво и отдадено на работата си. Сърч знаеше добре, че искрени хора като него представляваха изключителна опасност. Бяха готови да умрат за каузата си, да направят всичко в името господне, не уважаваха личностите и не можеха да бъдат подведени към грях. Работата на кмета нямаше да е толкова лесна, колкото бе очаквал.

— Позволи ми да ти кажа нещо, сине — започна той с фалшиво искрения си маниер. — Никой не обича полицейското управление повече от мен. Но, надявам се, разбираш, че във всяка история има две страни, нали?

— Обикновено са доста повече, поне според собствения ми опит, господине — отговори Бразил.

Хамър стоеше пред кабинета си и разговаряше с Хорджис, докато чакаше Уест и касетата. Полицейската началничка се молеше касетата да разкрие това, което Мънго смяташе за адски важно. Може би късметът й щеше да проработи поне веднъж.

— Фред, достатъчно — каза Хамър, застанала до бюрото му с ръце в джобовете на тютюневия панталон.

— Наистина се чувствам ужасно, началник Хамър. Не мога да повярвам, че съм свършил нещо толкова тъпо. Вие ми се доверихте и аз трябваше да улесня положението ви. А вижте какво направих, когато се притесних — оплака се Хорджис с тъжния си тон, изпълнен с омраза към самия себе си.

Това напомняше прекалено много за оплакванията на Сет, а последното нещо, от което Хамър се нуждаеше в момента, бе съпруг в офиса, самосъжаляващ се и нещастен като онзи в стая 333 в болницата.

— Фред, какво казваме за грешките? Като част от мотото ни? — запита тя.

— Знаем — отговори той, без да я погледне.

— Първо, опрощаваме грешка, ако си се опитвал да направиш най-доброто, когато си я допуснал. Второ, ако си съобщил на някого, че си допуснал грешка. И трето, ако си съгласен да говориш за грешката си с останалите, за да не допуснат и те същата.

— Не съм направил две и три — каза Хорджис.

— Не си — съгласи се Хамър в момента, когато Уест влезе. — Две не е необходимо, защото бездруго всички вече знаят. А до пет часа искам коментар от теб, с който съобщаваш на всички за грешката си. На бюрото ми — нареди тя и го погледна над очилата си.

Кмет Сърч не знаеше никакво правило за грешките, което да не наказва жестоко хората, които ги бяха допуснали, особено ако те бяха в резултат на ненадминатата тъпота, причинила на Хамър такова притеснение. Подобно нещо никога не можеше да се случи с него, защото кметът знаеше как да се справя с хората, включително и с пресата.

— Абсолютно не е вярно, че градът не е безопасен — заяви той на Бразил, като си помисли, че в кабинета е станало прекалено горещо и задушно.

— Но петима бизнесмени бяха убити през последните няколко седмици — възрази Анди. — Не знам как вие можете...

— Случайност. Изолирани едно от друго. Инциденти — прекъсна го кметът, по чието зачервено лице се стичаше пот.

— Хотелите и ресторантите в центъра твърдят, че бизнесът им е спаднал с двайсет процента — каза Бразил, който не възнамеряваше да спори, а просто искаше да стигне до същността на нещата.

— А хора като теб само ще влошат това положение — каза Сърч, като избърса челото си.

Искаше му се Кахун никога да не му бе възлагал тази проклета задача.

— Всичко, което искам, е да кажа истината, кмете — каза Бразил. — Прикриването ѝ няма да помогне за приключването на тази ужасна трагедия.

Кметът премина към сарказъм, подигравайки се на простата логика на хлапака. Чувстваше как в гърлото му се надига горчивина. Лицето му се зачерви опасно, яростта му проби покритието на разума. Кметът Сърч загуби контрол над себе си.

— Не мога да повярвам — изсмя се той презрително над репортера, който не представляваше нищо в живота. — Ти ми изнасяш лекция. Слушай, няма да седя тук и да ти говоря, че бизнесът не страда. Аз самият не бих шофирал в центъра в момента.

Той се разсмя още по-силно, без да спре, опиянен от властта си.

Към шест часа Уест и Райнс се отправиха да се напият в таверната на Джек Стру, която се намираще до „Ла-ди-да“ и „Две сестри“ на Седма улица. Уест бе съблякла униформата си и носеше джинси, широка риза и сандали. Пиеше „Сиера Невада“, бирата на месеца, и все още не можеше да повярва на касетата, която бе изгледала с Хамър.

— Имаш ли представа как се отразява това върху мен и отряда ми? — запита тя за четвърти път. — Господи. Моля те, кажи ми, че това е кошмар. Моля те, моля те. Ще се събудя всеки момент, нали?

Райнс пиеше шардоне „Филц Стоун“, виното на месеца. В спортни шорти, маратонки „Найк“ и изрязана тениска, той привличаше всички женски очи, освен тези на събеседничката си. Какво ѝ имаше? Говореше само за работата си и за оня хапльо от вестника, с когото патрулираше. А, и Найлс, проклетата, шибана котка. Колко пъти гнусното животно бе проваляло романтичните им моменти? Изглежда, знаеше кога точно да се намеси. Скачаше върху гърба или главата на Райнс или захапваше палеца му през чорапа. Дори веднъж бе седнал върху дистанционното, като се движеше непрекъснато, докато накрая нежният блус зазвуча като въздушно нападение.

— Не си ти виновна — каза Райнс отново.

Уест изяде още една кисела краставичка, докато музикантите нагласяха оборудването и инструментите си. Малкото заведение със сини найлонови покривки и весели картини в ярки цветове, нарисувани от някой си Трайк, щеше да се разлюлее тази вечер от музика, примитивни импулси и повишено либидо. Райнс се надяваше да накара Уест да остане до по-късно. Всъщност той смяташе всичко, което ѝ се бе случило през деня, за невероятно смешно и едва успяваше да си придаде вид на загрижен и притеснен.

Той си представи как Мънго влиза с наперената си походка в „Престо“. Забелязва някакъв тип с банан в джоба, който е главатар на картел за ядене на сандвичи със сирене. Създава се специален отряд, чиято дейност приключва с видеозапис на Блонди, краля на престъпниците и главен заподозрян за убийствата на Черната вдовица, който обикаля из „Пет точки“ в тесните си черни джинси и репортерски бележник. Какво ли не би платил Райнс, за да може да изгледа запис с Хамър, седнала в залата за конференции, заглеждана в идиотската касета! Господи! Той отново започна да се бори с усмивката си, но усети, че губи. Лицето и стомахът го боляха от съдържането на напирания кикот.

— Какво ти става бе? — мрачно го изгледа Уест. — Нищо смешно няма в тая шибана история.

— Наистина няма — едва промълви той, а после избухна в смях, преви се на стола, а по лицето му се стекоха сълзи.

Това продължи, докато групата нагласи усилвателите и провери електрическите китари, барабаните и йониката. Музикантите се споглеждаха с развеселени очи, като отмятаха дългите си коси, а обиците им проблясваха в сумрака. Спукана му беше работата на този захилен тип. Мадамата му го гледаше вбесено. Единственото странно нещо бе, че човекът пиеше само шардоне.

Уест беше толкова разгневена, че ѝ се искаше да обърне масата като в каубойските филми. Искеше да се хвърли върху Райнс, да заключи белезниците около глезените му и да остави мизерния му задник проснат на средата на кръчмата. Тя почти бе повярвала, че Мънго е действал като човек на Гуди. Вероятно онази идиотка му беше обещала различни услуги, ако той прецака Уест и унищожи репутацията в добрите ѝ отношения с Хамър. О, Господи. Когато седнаха около полираната маса и включиха видеото, отначало Уест

реши, че е станала някаква грешка. Бразил се разхождаше из улиците и си водеше бележки, за бога! Колко серийни убийци или наркотърговци се мотаеха из улиците през деня и си водеха бележки?

Що се отнася до физическото описание на Анди, Мънго, малоумният кретен, бе пропуснал около десетина килограма и петнайсет сантиметра. Все пак Уест трябваше да признае, че никога не е виждала Бразил в толкова тесни дрехи. Не знаеше какво да мисли за това. Черните джинси бяха така опънати, че се виждаше как мускулите на бедрата му се движат, докато върви. Червеното поло също го обгръщаше плътно. Мускулите му се очертаваха ясно, виждаха се и вените. Вероятно, се е опитвал да се слее със заобикалящата го среда. В това имаше логика.

— Кажи ми какво направи тя — изхълца Райнс и избърса сълзите си.

Уест махна на келнерката за нови питиета.

— Не искам да говоря за това.

— О, моля те, Вирджиния. Кажи ми, кажи ми. Трябва да го направиш — замоли се той. — Разкажи ми какво направи Хамър, когато видя касетата.

— Не — твърдо отговори Усет.

Всъщност Хамър не бе направила нещо особено. Просто остана да седи на обичайното си място начело на масата, вторачена без коментар в телевизора. Изглежда цялата касета, всичките четиридесет и две минути, всеки момент от разходката на Бразил и разговорите му с изпадналите типове на града. Уест и Хамър гледаха как Анди посочва, свива рамене, оглежда се, кляка да си върже връзките и най-последно се връща на паркинга, за да се качи в БМВ-то си. След продължителна тишина началник Хамър свали очилата си и изрази мнението си:

— Какво беше това? — обърна се тя към заместничката си, която отговаряше за следствения отдел.

— Не знам какво да ти кажа — отговори Уест, изпълнена с черна омраза към Мънго.

— И всичко това започна в деня, когато ние с теб обядвахме в „Престо“ и ти забеляза един тип с банан в джоба му? — запита Хамър, за да се увери, че си е изяснила фактите по случая.

— Не смятам, че трябва да свързваме двата случая.

Хамър се надигна, но Уест не посмя да помръдне.

— Разбира се, че е справедливо — възрази Хамър и отново пъкна ръце в джобовете си. — Не ме разбирай погрешно, Вирджиния, не те обвинявам — успокой я тя и се заразхожда. — Как е възможно Мънго да не е познал Анди Бразил? Той е из улиците денонощно с нас или заради „Обзървър“.

— Мънго е под прикритие — обясни Уест. — По правило избягва всички места, където има полицаи или журналисти. А и не мисля, че чете много.

Хамър кимна. Влезе му в положението. Тя не бе готова да реагира враждебно на грешките на хората, независимо дали ставаше дума за Хорджис, Мънго или дори Уест, която по принцип не правеше грешки, с изключение на това, че въобще бе поверила на Мънго някаква задача.

— Искаш ли да я унищожа? — запита Уест, когато Хамър извади касетата от видеото. — Искам да кажа, че е по-добре да я запазим. Някои от кадрите включват познати проститутки. Захарчето, Лимоновото резенче. Пойзън.

— Всичките ли бяха там? — озадачено попита Хамър, докато отваряше вратата на залата за конференции.

— Сливат се с околността. Трябва да знаеш къде да гледаш.

— Ще я запазим — реши Хамър.

Райнс се смееше толкова гръмко, че Уест се ядоса на себе си, задето му бе разказала остатъка от историята. Главата му лежеше на масата, а ръцете покриваха лицето му. Уест избърса челото си, защото се потеше, сякаш бе в тропиците. Групата скоро щеше да засвири, а и заведението непрестанно се пълнеше с хора. Тя забеляза Томи Аксъл и го позна от снимката му във вестника. Беше с някакъв младеж. И двамата бяха облечени като Райнс, показвайки телата си. Защо повечето хомосексуалисти бяха толкова хубави? Уест смяташе, че това не е справедливо. Не само бяха мъже в един мъжки свят и се възползваха от всичките му привилегии, но и някак си бяха успели да получат всички добри женски качества, като грациозност и красота.

Разбира се, взимаха и някои от по-неприятните женски черти. Коварство, флиртаджийство, суета и вечно желание за нови тоалети. Вероятно това все пак нямаше нищо общо с пола, реши Уест. Може би дори не съществуваше такова нещо като пол. Възможно бе биологически хората да са като колите. Беше чувала, че в някои страни

воланите са отдясно, а тук бяха отляво. Различни полове? Не. Може би просто различни коли.

— Писна ми вече — изсъска Уест към Райнс.

Беше изпила бирата си и започваше следващата. Тази вечер можеше да си позволи да се напие. Райнс щеше да шофира.

— Съжалявам. Съжалявам — извини се той, пое си дъх и се стегна. — Изглеждаш, сякаш не се чувстваш съвсем добре — допълни той със загрижено изражение. — Тук е доста горещо.

Уест отново избърса лицето си и усети, че дрехите ѝ са абсолютно мокри. Чувстваше тежест в долната си част. Богинята на плодородието ѝ напомняше все по-жестоко всеки месец, че времето ѝ изтича. Гинеколожката ѝ непрестанно я предупреждаваше, че проблемите ѝ ще започнат преждевременно. Доктор Алис Буржоа говореше за налаганото от природата наказание, когато няма деца и не се очакват такива. „Никога не подценявай биологията“ — казваше винаги лекарката.

Уест и Райнс си поръчаха хамбургери, пържени картофи и нови питиета. Тя попи лицето си и усети, че ѝ става студено. Не беше сигурна, че ще може да хапне нещо. Загледа се в групата, после хората от съседните маси привлякоха вниманието ѝ. Тя мълча дълго време, заслушана в една двойка наблизко, която говореше на чужд език, вероятно немски. Уест изпадаше в сантиментално настроение.

— Изглеждаш заета с неприятни мисли — каза Райнс.

— Помниш ли какво стана, когато пречукаха онези немски туристи в Маями? — запита тя. — Какво причини това на туризма?

Райнс като мъж прие това лично. Беше видял труповете, жертви на Черната вдовица, или поне повечето от тях. Струваше му се немислимо да насочат пистолет срещу главата ти и да ти пръснат мозъка. Никой не можеше да каже на какви унижения са били подложени нещастните жертви, преди да ги убият. Откъде да си сигурен, че първо не са им смъкнали панталоните? Може първо да са ги изнасилили, а после да са ги украсили с оранжевия символ. Ако убиецът е носил презерватив, кой щеше да узнае? Уест бе казала най-подходящото нещо, за да раздразни Райнс. Сега и неговото настроение отиде на кино.

— Значи сега става дума за туризма — каза той, като се наведе над масата. — Може би трябва да забравим как са изкарвали онези

нещастници от колите, пръсвали са им мозъците и са украсявали топките им с графити!

Уест отново избърса лице и извади аспирин от джоба си.

— Това не са графити. Символ е.

Райнс кръстоса крака, сякаш се чувстваше застрашен. Келнерката сервира вечерята им. Той грабна кетчупа и лапна пържен картоф.

— Това ме отвращава — каза Райнс.

— Би трябвало да отвори всекиго — отвърна Уест, която не можеше да погледне към храната.

— Кой, мислиш, извършва убийствата? — запита Райнс, като натопи няколко картофа в кетчупа.

— Вероятно някой хермафродит.

Студена пот заливаше Уест. Косата около лицето и врата ѝ беше напълно мокра, сякаш бе участвала в гонитба.

— А? — измуча Райнс, отхапал голямо парче от хамбургера си.

— Жена едната нощ, мъж другата. В зависимост от настроението му.

— О, като теб — каза той и се протегна към майонезата.

— По дяволите — извика Уест и блъсна чинията си встрани. — Ще повърна.

Първите акорди на електрическите китари разлюляха заведението. Цимбалите звънтяха, а пръчките на барабаниста силно отмерваха ритъма. Аксъл докосна нежно с крак глезена на Джон и се замисли за Бразил за милионен път днес.

Пакър също мислеше за Бразил, докато изкарваше Дуфъс от задната врата. Противното псе се затича към японския клен като дребна рошава топка. Дуфъс винаги ходеше на едно и също място. Свикваше с него и трябваше да открие собствените си миризми. За него нямаше значение, че дървото бе в края на двора и започваше да вали. Пакър стоеше мрачно и гледаше как Дуфъс сякаш прави реверанс на кралицата.

— Защо не си вдигнеш крака като мъж? — промърмори редакторът на животното, което го гледаше с ококорени очи. — Педал — допълни той.

Пейджърът на Пакър звънна по-рано тази вечер, докато той косеше тревата през почивния си ден. Обади се Панеса, за да му съобщи как кметът е признал, че самият той не би шофирал из центъра на града в този момент. Мили боже, това беше невероятно! Вестникът сигурно щеше да спечели „Пулицър“ за подобна статия, която допринасяше за промяна в историята на града. Защо, по дяволите, това трябваше да стане, когато Пакър вече не беше в новинарската зала? Беше работил там трийсет и две години. В момента, когато реши да промени живота си и да предотврати инфаркта, който го застрашаваше, се появи Анди Бразил.

Редакторът изчака търпеливо проклетото куче да свърши работата си, после въздъхна и се надигна. Върна се в къщата с Дуфъс по петите му.

— Ето го доброто ми момченце — загука Милдред, като вдигна кучето и го прегърна нежно.

Пакър влезе във всекидневната, отпусна се на креслото и включи телевизора. Часове по-късно той все още седеше там и ядеше пилешки шишчета, които топеше в лютив сос. От време на време посягаше и към огромния плик с чипс. След няколко бири успя да изхвърли от мислите си инфаркта. Милдред гледаше „Ваканция у дома“ за безброен път, защото смяташе, че филмът силно напомня за техния живот. Иди че я разбери. Първо, Пакър не свиреше на орган, а тя не носеше перука и не пушеше. Не живееха в малък град, а дъщеря им никога не бе уволнявана, поне не от художествена галерия. Това бе едно от местата, където никога не бе работила, вероятно защото беше далтонистка. Освен това синът им не беше гей, поне доколкото Пакър знаеше, а намеците на жена му, че има нещо съмнително, изчезваха в Бермудския триъгълник на паметта му. Редакторът не слушаше и история не се получаваше. Край.

Пакър взе дистанционното и увеличи звука. Уеб се вторачи в камерата по начин, който предвещаваше неприятности.

— Мамка му — изруга Пакър и се нагласи по-удобно.

— В изненадващ, ако не и шокиращ момент на откровеност днес — започна Уеб с искрено изражение — кмет Чарлс Сърч каза, че поради убийствата на Черната вдовица хотелският и ресторантският бизнес са спаднали с повече от двайсет процента. Кметът добави, че той самият не би посмял да шофира из центъра на града нощем. Сърч

се надява жителите на Шарлът да помогнат на полицията да залови безмилостния убиец...

Пакър се хвърли към телефона, а торбата с чипс падна и се разпиля на пода.

— ... охарактеризиран от ФБР като сексуален психопат, сериен убиец, който няма да спре... — продължаваше Уеб.

— Слушаш ли това? — извика Пакър, когато Панеса вдигна телефона.

— Записвам го — отвърна той с убийствен тон. — Това трябва да спре.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Бразил никога не гледаше телевизия, тъй като майка му бе монополизирала телевизора вкъщи, а той не посещаваше спортните барове на Шарлът, където във всеки ъгъл имаше телевизор с голям екран. Той нямаше представа какво бяха предали по новините в единайсет часа и никой не си направи труда да му звъне или да го потърси. Всичко наоколо бе тихо и спокойно, докато Анди тичаше по пистата на „Дейвидсън“ в пълната тъмнина в полунощ. Не се чуваше друг звук, освен дишането и стъпките му. Но колкото и да бе доволен от журналистическите успехи, Анди не се чувстваше щастлив.

И други хора се сдобиваха със същите истории, например Уеб, а независимо колко информативна или сериозна бе статията, най-важното си оставаше новината. А напоследък Анди не бе откривал нищо ново. Само изглеждаше така, защото това, което пишеше, винаги се озоваваше на първа страница, влияеше на общественото мнение и предизвикваше промени. Бразил нямаше да е доволен, ако трябваше да прекара остатъка от журналистическите си дни в писане на подобни статии. Всъщност наградите нямаха значение, но Анди бе реалист. Ако не изпреварваше съперниците си при взимането на интервю или на местопрестъпление, в някой от следващите дни можеше вече да не му плащат, за да пише.

Ако настъпеше подобен момент, вероятно щеше да стане ченге. Тази идея отново насочи мислите му към Уест и скапа настроението му. Анди тичаше все по-бързо покрай празните редици пейки и си припомняше есенните нощи през студентските си години, когато учеше или се разхождаше из университетското градче под звездите, които се опитваше да опише така, както никой досега не бе го правил. Бразил се сгушваше в качулката на анцуга си и тръгваше към библиотеката или си избираше някое местенце в трапезарията, където да се настани и да пише теми или поезия.

Дори Уест да не искаше да играе тенис, нямаше никаква нужда да се държи грубо с него, освен ако не го мразеше. „Забравй.“

Безсърдечните ѝ думи къртяха в ушите му, докато тичаше бързо. Краката го заболяха, дробовете му горяха, а потта му се лееше обилно. Опитваше се да избяга от гласа на Уест и гневът му го носеше напред. Най-после намали и се просна на хладната влажна трева. Лежеше на гърба си и дишаше тежко. Сърцето му биеше лудо и Анди изпита чувството, че ще умре.

Вирджиния Уест също чувстваше, че умира. Лежеше в леглото си с бутилка гореща вода до себе си, а контракциите я подготвяха за безплодно раждане. Още откак бе на четиринайсет години, веднъж месечно тя страдеше от родилни болки. Понякога болката бе така силна, че ѝ се налагаше да си тръгне от училище, среща или работа. След като мрачният Райнс я закара до дома ѝ, тя глътна четири болкоуспокоителни, но вече бе прекалено късно. Доктор Буржоа ѝ бе казала да взима по двеста милиграма ибупрофен четири пъти дневно три дни преди да започнат неприятностите. Също така ѝ бе напомнила да внимава да не се пореже или да не ѝ потече кръв от носа. Уест обаче, както обикновено, бе прекалено заета с работа, за да се занимава с нещо толкова досадно и незначително като здравето ѝ. Найлс усети тежкото ѝ състояние и се сгуши до врата и главата на господарката си, за да я стопли. Котаракът беше доволен, че Уест няма да излиза никъде и да го оставя сам.

Началник Джуди Хамър имаше лоши предчувствия. Тя седеше до леглото в реанимацията, където положението на Сет се бе влошило. Хамър беше в шок. Облечена в хирургически дрехи, маска и ръкавици, тя не помръдваше от мястото си. Високи дози пеницилин, клиндамицин и имуноглобулин се вливаха във вените на мъжа ѝ, опитвайки се да се противопоставят на рядко срещаната инфекция. Тя бе свързана с някакви бета хемолитични стрептококи и стафилококи и Хамър не можеше да разбере нищо, освен че микроскопичните копелета изяждаха мъжа ѝ.

Междувременно нивото на кислород в кръвта на Сет бе спаднало под нормалното и болницата беше в паника. Специалисти влизаха и излизаха от стаята непрекъснато. Хамър съвсем се обърка. Тя не

можеше да мисли, вторачена в отпуснатото, трескаво лице на съпруга си. Долавяше миризмата на смъртта дори през маската.

По време на Гражданската война лекарите щяха да определят диагнозата на мъжа ѝ просто като гангрена. Сложните латински термини не можеха да променят реалността, в която плътта почерняваше и позеленяваше около раната, и крайниците и впоследствие самият човек започваха да се разлагат. Единственото лечение за това бяха антибиотици, операция и ампутация. Към една трета от около петстотинте човека, които се разболяваха годишно от тази болест в САЩ, умираха, или приблизително трийсет процента, както бе разбрала Хамър.

Нищо от наученото за болестта не я утешаваше и не ѝ даваше надежда. Смъртоносните бактерии се бяха появили на сцената в последните години, когато бяха убили единайсет човека в Англия. „ВИРУС УБИЕЦ ИЗЯДЕ ЛИЦЕТО МИ“ — съобщаваше „Дейли Стар“. „СМЪРТОНОСНИ, ИЗЯЖДАЩИ ПЛЪТТА БАКТЕРИИ“ — крещяха другите жълти вестници. Тази болест бе убила и Джим Хенсън, създателя на „Мъпет шоу“. Смяташе се, че това е нова форма на стрептококите, които бяха причинили скарлатината през миналия век. В някои случаи болестта се разпространяваше прекалено бързо, за да могат антибиотиците да свършат работа, и в болницата се страхуваха, че Сет ще влезе в зловещата статистика на умрелите от нея. Привилегированото му положение му бе осигурило сериозно лечение още от самото начало, така че проблемът не бе в болницата, а в общото му състояние.

Сет се хранеше лошо. Беше вечно депресиран. Имаше история на тежки пиянства и атеросклероза. Беше получил травма, довела до открита рана и чуждо тяло в организма му, което не можеше да бъде премахнато. Според доктор Кейбъл имунната система на Сет бе доста слаба и той губеше около половин кило на час. Това не включваше слоевете плът, премахната от хирурзите, които режиха до следващото ниво здрава, кървяща тъкан, която скоро след това почерняваше и позеленяваше въпреки всички усилия и молитви. Хамър седеше неподвижно на стола и си припомняше всяка дума, която бе казала на мъжа си, нелюбезното си и грубо отношение към него. В момента дори не се сещаше за неговата вина.

За всичко бе виновна тя. Нейният 38-калибров револвер с куршуми „Ремингтън“ с кух връх. Тя му бе заповядала да бръкне под чаршафа и веднага да ѝ даде оръжието. Хамър му бе поставила ултиматума за теглото му и в момента почти вярваше, че страданието му сега не е случайно, а следствие от думите ѝ. Сет се топеше пред очите ѝ, губеше много тегло след всяка операция. Това не бе програмата за сваляне на килограми, която тя би желала. Той я наказваше за всички тези години, когато бе живял в сянката ѝ и се бе проявявал като нейно вдъхновение и най-големия ѝ почитател.

— Началник Хамър?

Тя осъзна, че някой ѝ говори, и фокусира погледа си върху доктор Кейбъл, облечен в зелена хирургическа униформа, маска, ръкавици и кепе. Докторът не бе по-стар от сина ѝ Джъд.

Мили боже, въздъхна тя и се надигна от стола си.

— Ще ви помоля да ме оставите за минута насаме с него — каза докторът.

Хамър излезе в ярко осветения излъскан коридор. Загледа се в сестрите, лекарите, семействата и приятелите, отправящи се към другите стаи, където десетки страдащи лежах на тесните легла, а към тях бяха прикрепени сложни уреди и машини, които поддържаха живота им. Тя стоя и се оглежда замаяно, докато доктор Кейбъл се върна.

— Как е той? — зададе тя същия въпрос, като свали маската си.

Лекарят остави неговата на лицето си. Не рискуваше и дори у дома вече не взимаше душ, без да се измие от горе до долу с антибактериален сапун. Той затвори вратата на Сет с разтревожен поглед. Хамър беше умна жена и не желаше да чува повече евфемизми, усуквания и заблуждения. Ако този млад лекар мислеше, че може да крие истината от нея, тя щеше да му даде добър урок.

— Ще го отведем обратно в операционната — каза докторът. — Това е типично на този етап.

— И кой етап точно е този? — запита Хамър.

— Ден втори от прогресивна стрептококова гангрена — отговори той. — Гангрена видимо е преминала границите на нормалното разлагане.

Доктор Кейбъл уважаваше Хамър, но нямаше желание да се разправя с нея. Огледа се наоколо, за да открие някоя сестра. Мамка

му. Всичките бяха заети с нещо друго.

— Трябва да започвам — каза той.

— Не толкова бързо — спря го Хамър. — Какво точно ще правите в операционната?

— Ще знаем по-добре, когато влезем вътре.

— Нямате ли поне някакво предположение — запита тя и усети, че ѝ се иска да го шамароса.

— По принцип на този етап раната се разрязва надолу до кървяща, здрава тъкан. Вероятно ще промием с физиологичен разтвор и ще превържем раната. Ще продължим с кислородна терапия два пъти дневно. Препоръчвам и само растителна храна.

— Значи голямо количество витамини — каза тя.

— Да — леко се изненада той от способността ѝ да схваща бързо.

Хамър купуваше витамини от години и не видя нищо особено в това предложение. Доктор Кейбъл се обърна и се приготви да тръгне. Тя го хвана за униформата.

— Хайде да изясним въпроса — каза тя. — Сет е имал стрептококи в гърлото поне двайсет пъти. Защо сега стана така? Като изключим, разбира се, скапаната му имунна система?

— Това не е същото като стрептококите, които възпаляват гърлото.

— Очевидно не е.

Явно Хамър не възнамеряваше да го пусне. Доктор Кейбъл съжали Сет за пореден път, но по различен начин сега. Животът с тази жена би скапал всекиго. Представи си какво ли би станало, ако я помолиш да ти донесе кафе или да послуша разумните ти думи. Когато всичко друго не успееше, лекарят се прехвърляше към езика, разбираан единствено от неговата супер раса.

— Възможно е стрептококите да са получили нова генетична информация, да са събрали нови гени. Това може да стане чрез инфекция от бактериофаги — уведоми я той.

— Какво е това бактериофаги? — не се предаде тя.

— Вирус, който може да превърне ДНК-то си в бактериален приемник — отговори лекарят. — Хипотезата е, че някои деформации на стрептококи от група А са придобили нов генетичен материал от фаги. Това е по данни на СЗО.

— На кого? — намръщи се Хамър озадачено.

— СЗО — повтори той и се загледа в часовника си достатъчно дълго, за да ѝ намекне да го остави на мира.

— Кой, по дяволите, е СЗО? — запита Хамър.

— Световната здравна организация. Те имат лаборатория за изследване на стрептококи. Накратко казано, всичко това може да е свързано с ген, който закодира отрова, наречена супер антиген. Вярва се, че тя е свързана със синдрома на токсичния шок.

— Съпругът ми има същото нещо, което се получава от тампоните? — повиши глас Хамър.

— Далечен братовчед.

— И откога ампутирате за това? — ядосано попита тя, без да обръща внимание на минаващите покрай тях, които любопитно поглеждаха към облечените в зелени униформи хора, разправящи се в безукорно чистия, добре осветен коридор.

— Не, не — поправи я докторът, който искаше най-после да се отърве от нея, затова реши да я впечатли с Шекспир. — Госпожо, операцията е най-доброто лечение за това, което има съпруга ви. „Бъди окървавен, дързък и решителен“ — цитира той. — „Крал Лир“.

— „Макбет“ — каза Хамър, която обичаше театъра, докато доктор Кейбъл се отдалечаваше.

Тя се помота из коридора достатъчно дълго, за да види как отново откарват мъжа ѝ към операционната, после се прибра у дома. Към девет вече се бе проснала на леглото, прекалено изтощена и притеснена, за да остане будна. Тя и заместничката ѝ, всяка в дома си, спаха дълбоко до края на нощта.

Бразил се мятеше и усукваше чаршафите си. Преобръщаше се по гръб и по корем, от една страна на друга. Най-после легна по гръб и се вторачи в тъмнината, заслушан в мърморенето на телевизора през стената, където майка му отново спеше на канапето.

Продължаваше да мисли за думите на Уест, че трябва да се изнесе оттук и да си намери апартамент. Обаче винаги когато решаваше да тръгне по тази вълнуваща пътека, се сблъскваше със същото препятствие, което го връщаше назад. Какво щеше да прави с майка си? Какво щеше да стане с нея, ако той си тръгне и я остави

сама? Е, той все пак можеше да ѝ пазарува, да се отбива да я види, да поправа разни неща. Тревожеше се и се въртеше из леглото, заслушан в зловещите звуци, които долитаха от нощния филм на ужасите. Помисли си за Уест и отново се почувства депресиран.

Реши, че не я харесва ни най-малко. Уест не беше любезна, образована жена като Хамър. Един ден Бразил щеше да си камери някоя като Хамър. Щяха да се радват един на друг и да се уважават, да играят тенис, да тичат, готвят, ходят на плаж, да четат поезия и да правят всичко заедно, освен когато всеки се нуждаеше от малко самота. Какво знаеше Уест за всичко това? Тя строеше огради. Косеше тревата си с моторна косачка, защото бе прекалено мързелива да бута обикновената, а дворът ѝ бе едва половин акър. Имаше отвратителни навици по отношение на яденето. Пушеше. Бразил се завъртя отново и отпусна ръце встрани от матрака. Беше нещастен.

Към пет часа се предаде и отново тръгна към пистата. Пробяга шест километра и можеше да продължи, но му писна и реши, че иска да отиде до центъра. Това беше странно. За няколко дни бе преминал от изтощение към свръхактивност. Не можеше да си припомни друг момент в живота си, когато организъмът му да се е проявявал по този начин. В една минута едва се влачеше, а в следващата бе необяснимо стегнат и развълнуван. Започна да размишлява върху вероятността, че хормоните му преминават през някаква особена фаза. Май беше вярно, че ако един мъж не се отдаде на желанията си между шестнайсет и двайсет години, биологията го наказваше.

Неговият лекар му бе казал точно това. Доктор Рът, който практикуваше в Корнелиус, го бе предупредил за този феномен, когато го преглеждаше преди един тенис мач през първата му година в „Дейвидсън“. Докторът знаеше, че Анди няма баща и се нуждае от съвет, затова му обясни как много млади мъже правят трагични грешки, тъй като телата им желаят да създадат потомство. Според доктор Ръш това не бе нищо повече, освен връщане към колониалните времена, когато шестнайсет години представляваха почти половината от живота на един мъж, при положение, разбира се, че индианците или съседите му не го докопат първи. Разглеждани по този начин, сексуалните нужди, макар и примитивни, изглеждаха съвсем обясними и Бразил направи всичко възможно да не им се подчини.

Следващият май щеше да навърши двайсет и три, а желанията му не бяха намалели с времето. Бразил остана верен на доктор Ръш, който според местните клюки не бе верен на жена си. Анди мислеше за секс, докато пробяга спринтово няколко отсечки, преди да се върне вкъщи. Смяташе, че любовта и сексът са свързани, но може би не трябваше да е така. Любовта го правеше нежен и замислен. Караше го да забелязва цветята. Изпълваше най-чудесната му поезия, докато сексът пулсираше в могъщи, земни стихове, които никога не би показал на никого, нито би дал за публикация.

Бразил се прибра и взе душ. Към осем чакаше на опашка в кафето на вестника. Носеше джинси и пейджър на колана си. Хората гледаха любопитно към хлапето репортер, което си играеше на ченге и винаги беше само. Анди си избра кифла с боровинки и се вслуша в популярното радиошоу на Дейв и Дейн.

— Страхотна история снощи — започна Дейв с дълбокия си глас — разкри, че дори кметът на града ни не смее да ходи из центъра напоследък.

— Въпросът е, защо ли въобще би отишъл там? — намеси се Дейв.

— И сенатор Бътлър трябваше да се запита същото.

— Просто е решил да провери избирателите си, Дейв. Опитал е да им служи с всички сили.

— А проклетият паяк пропълзлял върху него...

— Уау, Дейв. Това излиза извън контрол.

— Хей, ние можем да казваме всичко на това шоу. Такъв ни е договорът — духовито обясни Дейв, който бе по-добър дори от Хауърд Стърн^[1].

— Сериозно. Кметът Сърч моли всички граждани да помогнат за залавянето на Черната вдовица — каза Дейв. — А сега е ред на Мадона, Ейми Грант и Род Стюарт...

Бразил застина наред опашката. Радиото свиреше, хората го заобикаляха, но той не забелязваше нищо. Пакър влезе в кафенето и се отправи към него. Светът на Анди се сриваше. Той плати закуската си и се обърна, за да се изправи срещу унищожението си.

— Какво става? — запита той, преди мрачният му редактор да успее да проговори.

— Качваме се горе. Веднага — каза Пакър. — Имаме проблем.

Бразил не се затича по ескалатора както обикновено. Не заговори Пакър, който нямаше какво повече да каже. Редакторът не желаше да участва в това. Великият Ричард Панеса можеше да се справи със ситуацията. Затова вестникът му плащаше такива пари. Анди бе воден в кабинета на директора само два пъти през ученическите си години. Първият път бе, когато пъкна пръста си в клетката на хамстера и той го ухапа. Вторият инцидент бе, когато пъкна пръст в дупката на пластмасовото си блокче и го заклеци там.

Господин Кени изряза блока с ножица за тел и освободи малкия Анди, който се чувстваше ужасно унижен и съсипан. Синьото блокче с карта на Съединените щати бе унищожено. Господин Кени го хвърли в коша, докато Анди стоеше смело до него, без да заплаче, макар да знаеше, че майка му не може да си позволи да му купи нов блок. Попита директора дали може да остане в училище след часовете и да работи нещо, за да изкара някакви пари и да си купи нов блок. Получи разрешение.

Бразил се зачуди какво можеше да предложи на Панеса, за да компенсира това, което бе направил, за да причини такъв проблем. Когато влезе в стъкления офис на издателя, Панеса седеше зад махагоновото си бюро, издокаран в елегантен италиански костюм. Той не се надигна от кожения стол, а продължи да чете разпечатката на статията за неделния вестник, която направо шамаросваше кмета Сърч за наглия му, макар и верен коментар относно нежеланието му да пътува из центъра.

— Сигурно ще искаш да затвориш вратата — каза тихо Панеса на младия репортер.

Бразил го направи и седна на стола срещу шефа си.

— Анди — започна издателят. — Гледаш ли телевизия?

Объркването му нарасна.

— Рядко имам време.

— Значи не знаеш, че те прецакват отляво и отдясно.

Драконът в Бразил се събуди.

— Което означава?

Панеса видя огън в очите му. Добре. Единственият начин, по който този чувствителен, великолепен млад талант можеше да оцелее в грубия и престъпен свят, бе да стане борец като самия Панеса. Издателят нямаше да го остави на спокойствие. Анди Бразил, добре

дошъл в училището на ада, помисли си Панеса, докато взимаше дистанционното от бюрото си.

— Означава — отвърна Панеса, като натисна едно копче и голям екран се разви от тавана, — че последните четири от петте основни истории, които ти направи, бяха излъчени по телевизията в нощта, преди да се появят във вестника. Показваха ги в новините в единайсет часа.

Издателят натисна друго копче и включи видеото.

— След това радиопрограмите се заемат с тях на сутринта, преди повечето хора да успеят да прочетат това, което сме отпечатали на първа страница.

Бразил скочи от стола си, ужасен и изпълнен с убийствен гняв.

— Не може да бъде! Когато съм навън из улиците, около мен дори няма никой! — възкликна той със стиснати юмруци.

Панеса насочи дистанционното и лицето на Уеб изпълни стаята.

— ... в интервюто, дадено изключително за Канал три, каза, че се връща на мястото на катастрофата нощем, седи в колата си и плаче. Джонсън върна значката си тази сутрин и спомена, че би предпочела и тя да е загинала при инцидента...

Панеса погледна към Бразил. Младокът не можеше да проговори. Яростта му към Уеб прерасна в омраза към целия свят. Минаха минути, преди репортерът да се овладее.

— Това след моя материал ли беше? — запита той, макар да знаеше отговора.

— Преди — отговори Панеса, като го наблюдаваше внимателно и преценяваше. — В нощта, преди да го отпечатаме. Както и всички следващи. Последна беше историята с кмета. Знаем, че думите на Сърч бяха изтървани случайно и няма начин Уеб да знае за тях, освен ако не подслушва кабинета на кмета.

— Не може да бъде! — кипна Бразил. — Вината не е моя!

— Не става дума за вина — сериозно каза Панеса. — Трябва да стигнеш до дъното на историята. Веднага. Вече сме пострадали достатъчно.

Панеса загледа как Бразил изфучава от стаята. Издателят имаше среща, но остана зад бюрото си и започна да диктува писма, наблюдавайки Анди през стъклото. Младежът гневно отвори чекмеджето на бюрото си, изрови някаква кутия изпод него и започна

да хвърля бележници и други лични вещи в куфарчето си. После изхвърча от залата на репортерите, сякаш не възнамеряваше да се върне обратно.

Панеса вдигна телефона.

— Свържи ме с Вирджиния Уест — нареди той на секретарката си.

Аксъл се вторачи в Бразил, като се чудеше какво става. Имаше известни подозрения. Знаеше за Уеб и бе чувал за изтичането на информация, затова не обвиняваше Анди, че е обезумял. Аксъл не можеше да си представи как би реагирал, ако му се случеше същото нещо. Някой да открадне брилянтните му мисли и анализи. Господи. Горкото момче.

Бренда Бонд също беше наясно с хаоса. Работеше върху един компютър, който напоследък се повреждаше редовно, защото идиотът репортер, пишец на него, вечно натискаше странна комбинация от клавиши и се изключваше от системата или превръщаше думите си в йероглифни знаци. Бонд изпита странно усещане, когато влезе в систем мениджъра. Беше й адски трудно да се съсредоточи.

Уест стоеше зад бюрото си и се мъчеше да закопчае куфарчето си, да постави капачката върху недопитото си кафе и да опакова кифлата си. Изглеждаше разтревожена и нервна, докато Панеса й говореше по телефона.

— Имаш ли представа къде е отишъл? — запита тя.

— Може би вкъщи? — отвърна Панеса. — Той живее с майка си.

Уест погледна отчаяно към часовника. След минута и половина трябваше да е в кабинета на Хамър. Нямахше начин да накараш шефката да почака, да закъснееш или да не се появиш. Уест затвори куфарчето и пхна радиото в калъфа на колана си. Чувстваше се объркана.

— Ще направя каквото мога — обеща тя на Панеса. — За съжаление тази сутрин трябва да се явя в съда. Предполагам, че той

просто има нужда да се поуспокои. Веднага щом се стегне, ще се върне. Анди не е от хората, които се оттеглят.

— Надявам се, че си права.

— Ако не се появи, докато се върна, ще започна да го търся — каза тя.

— Добра идея.

Уест се надяваше, че Джони Мартино ще се признае за виновен. Хамър не таеше подобни надежди. Беше в настроение да предизвиква неприятности. Всъщност доктор Кейбъл ѝ бе направил услуга. Беше запалил няколко искрици гняв и колкото по-ярки ставаха те, толкова повече мъглата на депресията и мъката се вдигаше. Хамър вървеше бързо с куфарче в ръка и слънчеви очила на главата. Тя и Уест влязоха в гранитната сграда на съда, построена през 1897 и следователно по-стара от повечето постройки в града. После зачакаха заедно с останалите хора пред рентгена.

— Престани да се тревожиш — опита да успокои шефката си Уест. — Ще се признае за виновен — каза тя и погледна към часовника си.

— Не се тревожа — отвърна Хамър.

Уест обаче беше притеснена. В службата я чакаха ужасно много случаи. Всъщност те представляваха много по-сериозен проблем от това дали Мартино ще се признае за виновен, или ще рискува да се яви пред съдебните заседатели.

Заместник-шериф Октавиус Ейбъл погледна към двете жени на опашката и внезапно доби голям интерес към работата си. Уест не бе минавала през рентгена му доста отдавна, а с Хамър никога не се бе срещал лично. Никога не бе имал контрол над нея. Уест беше в униформа и заобиколи рамката, която сигнализираше почти всяка секунда, докато пейджъри, монети, ключове и джобни ножчета биваха прибирани в една купа. Хамър също заобиколи рамката.

— Извинете, госпожо — високо се обади Ейбъл. — Госпожо! Моля ви, минете оттук.

— Тя е началник на полицията — тихо му каза Уест, макар да осъзнаваше, че той го знае много добре.

— Трябва да видя някакъв документ за самоличност — обърна се Ейбъл към Хамър.

Дългата опашка от чакащи закова на място. Всички погледи се спряха върху добре облечената жена с познато лице. Коя беше тя? Бяха я виждали някъде. Вероятно по телевизията, в новините или някоя друга програма? О, по дяволите. Тогава Тинсли Оуенс, който чакаше да бъде съден заради невнимателно шофиране, се сети. Тази дама с перлите беше жената на някакъв известен човек, може би дори на Били Греъм. Хамър спокойно бръкна в чантата си и развали приятното очакване на Ейбъл. Усмихна му се и му показа значката си.

— Благодаря за проверката — каза тя, като едва се сдържаше да не го нокаутира. — Никой вече не трябва да изпитва съмнения относно безопасността на нашия съд — продължи тя, като се наведе по-близо, за да прочете името на табелката му. — О. Т. Ейбъл — повтори Хамър, запаметявайки името.

Заместник-шерифът бе мъртъв. Тя щеше да се оплаче.

— Просто си върших работата — каза той отчаяно, загледан в хората от опашката, които бяха станали свидетели на унижението му.

— Да, направо така си беше — съгласи се Хамър. — И аз ще съобщя на шерифа колко добре се справяте с нея.

Октавиус осъзна, че началничката наистина мислеше това, което казваше. Внезапно той се почувства по-млад, по-висок и силен. Беше стегнат и хубав, а не дъртият скапаняк, на когото някакви хлапета се бяха присмивали тази сутрин на бензиностанцията. Заместник-шериф Октавиус Ейбъл ужасно се срамуваше от тъпото си заяждане с полицейската началничка. Никога преди не се бе държал по този начин и не можеше да разбере какао бе станало с него през изминалите години.

[1] Популярен радиоводещ, известен със скандалните си изказвания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Хамър и Уест се разписаха и перфорираха картите си за часа на влизане. На втория етаж тръгнаха по дълъг коридор, пълен с хора, които търсеха обществен телефон или тоалетна. Някои спяха по мраморните пейки или четяха „Обзървър“, за да видят дали и техните случаи са споменати там. Когато Уест отвори вратата към 2107, притеснението ѝ нарасна. Съдебната зала бе претъпкана с обвиняеми, чакащи обявяването на присъдите си, и ченгетата, които ги бяха арестували. Хамър я поведе към предната част, където имаше места за адвокати и полицаи. Заместник главният прокурор, Мелвин Понд, веднага забеляза двете прочути жени и се развълнува. Чакаше ги с нетърпение. Сега бе неговият шанс.

Окръжен съдия Тайлър Бовайн от двадесет и пети район също ги чакаше, както и представители на пресата откъде ли не. Батман и Робин, помисли си съдийката с удоволствие, когато излезе от кабинета си. Щеше да се погрижи за тях, когато се настанеше на мястото си в дългата черна роба, която покриваше масивното ѝ тяло.

Уест се тревожеше по редица причини. Притесняваше се за Бразил и се страхуваше, че никога няма да излезе оттук и да го потърси. Тайлър Бовайн, както и повечето други съдии, беше приходяща. Тя живееше от другата страна на река Катауба и мразеше Шарлът и всичко в него, включително жителите му. Съдийката беше убедена, че е само въпрос на време, преди Шарлът да превземе родния ѝ град Гастония и всичко друго, което Корнуолис не бе успял да завладее.

— Всички да станат. Съдията влиза.

Всички се надигнаха. Бовайн се усмихна вътрешно, когато влезе в съдебната зала и видя Хамър и Уест. Знаеше, че пресата е получила поверителна информация да не си губи времето тук днес. Батман и Робин щяха да се върнат в понеделник. О, да, щяха.

Съдийката седна и сложи очилата си, за да изглежда по-важна. Понд се вторачи напрегнато в списъка с делата. Знаеше, че му

предстои битка, но бе твърдо решен да я спечели.

— Обвинението ще изложи случая на щат Северна Каролина срещу Джони Мартино — каза той с увереност, каквато не чувстваше.

— Не съм готова да изслушам този случай още — отегчено отвърна съдийката.

Уест побутна Хамър, която мислеше за Сет и се чудеше какво ще прави, ако умре. Нямахше значение колко много се бяха карали и нервирали един на друг и безброй пъти бяха доказвали, че мъже и жени не могат да бъдат сродни души или приятели. Тя гледаше тъжно и Понд го прие като намек към рицарството и професионалното му бъдеще. Беше провалил тази чудесна, смела жена, чийто съпруг лежеше прострелян в болницата. Началник Хамър не трябваше да седи тук с всички тези кретени. Съдия Бовайн също забеляза вида на Хамър и също го изтълкува погрешно. Това още повече повдигна самочувствието ѝ. Хамър не бе подкрепила Бовайн при последните избори. Сега щеше да види колко властна и важна е тя в действителност.

— Когато съобщя името ви, моля, станете. Мори Антъни — каза Понд.

Прокурорът огледа обезверените лица. Видя унили погледи, разгневени и просто заспали. Мори Антъни и общественият му защитник се надигнаха от местата си. Пристъпиха напред и застанаха пред масата на прокурора.

— Господин Антъни, признавате ли се за виновен в притежание на кокаин с намерението да го продадете? — запита прокурорът.

— Виновен — отговори Антъни.

Съдия Бовайн се загледа в обвиняемия, който не бе по-различен от всички останали.

— Господин Антъни, осъзнавате ли, че след като се признаете за виновен, нямате право на обжалване? — запита тя.

Господин Антъни погледна към обществения си защитник, който кимна. Мори се обърна отново към съдийката.

— Да, господине — каза той.

Всички, които бяха будни и слушаха, се изкикотиха. Господин Антъни осъзна ужасната си грешка и се усмихна глупаво.

— Съжалявам, госпожо. Очите ми не виждат така добре, както навремето.

Избухна нов смях. Масивното плоско лице на Бовайн се вкамени.

— Какво казва щатът? — запита тя и отпи от двулитровата си бутилка „Евиан“.

Заместник-прокурорът Понд разлисти бележника си. После погледна към Хамър и Уест, като се надяваше, че следят случая внимателно и са впечатлени от работата му. Това беше неговата възможност да се изяви, независимо колко скапан бе случаят.

— Ваша Чест — започна прокурорът. — В нощта на двайтсет и втори юли към единайтсет и половина господин Антъни пиел с компания в едно място на Четвърта улица близо до Грем...

— Съдът изисква точен адрес — прекъсна го съдийката.

— Да, Ваша Чест, но проблемът е, че точен адрес няма.

— Трябва да има — настоя Бовайн.

— Това е място, където през деветдесет и пета бе издигната нова сграда, Ваша Чест. Обвиняемият и приятелите му са били в храстите зад нея...

— Кой е адресът на новата сграда?

— Не знам — призна Понд след кратка пауза.

Господин Антъни се усмихна. Общественият защитник изглеждаше доволен. Уест усети, че я заболява главата. Хамър отново се бе унесла в мислите си. Съдийката отпи от водата.

— Трябва да предоставите този адрес на съда — каза Бовайн.

— Да, Ваша Чест. Само че мястото, където сделката е била проведена, не е точно на стария адрес, а на около тридесет метра отзад, после на още двайтсет метра, бих казал на шейсет градуса в североизточна посока от новопостроената сграда, в храстите, където господин Антъни си е направил скитнически лагер, с цел да купува, продава и пуши крек и да яде раци с приятелите си. Така е било в онази нощ, на двайтсет и втори юли.

Понд успя да привлече вниманието, макар и за кратко, на Хамър и Уест, плюс майката на Джони Мартино и будните в залата, в добавка към двамата съдия-изпълнители и полицаия. Всички го гледаха със смесица от любопитство и липса на разбиране.

— Съдът изисква точен адрес — повтори съдийката.

Тя отново отпи глътка вода и усети неприязън към лекаря си и към повечето хора в света. Литиумът не само налагаше пиенето на туба вода дневно, но и предизвикваше често уриниране, което бе

твърде неприятно за съдийката. Бъбреците и пикочният ѝ мехур представляваха вечна заплаха, когато пътуваше с колата си, ходеше на кино, пътуваше в препълнени самолети или се разхождаше из парка и се оказваше, че обществената тоалетна е заключена.

Тъй като беше съдия от Върховния съд, тя можеше да прекъсва заседанията на всеки два̀сет-трѝсет минути или чак до следобед, ако нуждата ѝ бе много силна или просто решише така. Можеше да си докара и портативен клозет, ако иска. Но това, което не би направила никога в живота си, бе да прекъсне изслушването на някой случай, след като вече е започнала с него, защото преди всичко тя беше добре възпитана жена, израснала в къща отпреди Гражданската война и завършила Кралския колеж. Съдия Бовайн бе твърда, но никога груба. Не понасяше глупаци или хора без класа и никой не можеше да я обвини, че маниерите ѝ са по-малко от безукорни. Всъщност за нея не съществуваше по-важно нещо от маниерите.

Заместник-прокурорът Понд се поколеба. Хамър пак се бе отнесла в мислите си. Уест изглеждаше притеснена. Седалките бяха твърди и облегалката притискаше неприятно полицейския ѝ колан и кръста. Потеше се и чакаше пейджърът ѝ да звънне. Бразил очевидно бе прекалено разстроен. Тя го усещаше, но не знаеше защо или пък как да му помогне.

— Господин Понд — каза съдийката. — Продължете, моля.

— Благодаря ви, Ваша Чест. В онази нощ, на два̀сет и втори юли, господин Антъни продал крек на полица̀й, действа̀щ под прикритие.

— Полицая̀т в залата ли е? — запита Бовайн и се вгледа в морето отрепки пред себе си.

Мъ̀нго се изправи. Уест се обърна назад и се вцепени, когато видя кой предизвиква суетенето. О, Господи, не отново! Мрачните ѝ предчувствия се задълбочиха. Хамър си спомни как Сет ѝ бе донесъл закуската в леглото една сутрин. На таблата лежаха ключове. Новият „Триумф Спитфай̀ър“ беше зелен с полирани дървени части. Тогава тя беше сержант с много свободно време, а той — богат син на строителен предприемач. Далеч в миналото те ходеха на дълги разходки с колата и си правеха пикници. Тя се прибираще у дома от работа и къщата бе изпълнена с музика. Кога Сет спря да слуша

Бетовен, Моцарт и Бах и започна да гледа телевизия? Кога реши, че иска да умре?

— Обвиняемият, господин Антъни — започна Мънго, — седеше на одеяло в храстите, които господин Понд току-що описа. С него имаше още две лица. Пиеха бира. Между тях имаше и дузина варени raci в кафява хартиена кесия.

— Дузина? — запита съдийката. — Вие преброихте ли ги, детектив Мънго?

— Повечето бяха изядени, Ваша Чест. Казаха ми, че е имало толкова отначало. Когато погледнах, бяха само три.

— Продължавайте — каза Бовайн.

Търпението ѝ към този глупак от утайката на обществото бе обратнопропорционална на пълнещия се пикочен мехур. Тя отпи нова глътка вода и се замисли какво да обядва.

— Обвиняемият, господин Антъни, ми предложи да ми продаде малко крек за петнайсет долара — продължи Мънго.

— Глупости — обади се Антъни. — Предложих ти само един шибан рак, човече.

— Господин Антъни, ако не замълчите, ще ви обвиня в неуважение към съда — предупреди Бовайн.

— Беше рак. Единственият път, в който използвах думата „крек^[1]“, беше, когато му казах да си го разчупи сам.

Мънго каза:

— Ваша Чест, попитах обвиняемия какво има в кесията и той съвсем ясно ми отговори: „Крек“.

— Не е вярно — възрази Антъни и се опита да се приближи към съдията, но общественият защитник го задържа, като го хвана за ръкава.

— Вярно е — каза Мънго.

— Не е!

— Вярно е.

— Не.

— Ред в съда! — нареди Бовайн. — Господин Антъни, още едно избухване и...

— Позволете ми поне веднъж да разкажа и моята история — не млъкна Антъни.

— За тази цел имате адвокат — строго каза съдийката, която започваше да усеща напрежение от голямото количество вода и безпокойството си.

— О, така ли? Тоя лайнар? — запита Антъни и хвърли презрителен поглед към безплатния си адвокат.

Съдебната зала се оживи и зашумя. Понд не очакваше подобно нещо тази сутрин. Щеше да стане нещо и никой не възнамеряваше да го пропусне. Хората се побутнаха и правеха тихи облози. Джейк от третия ред се обзаложи, че Антъни ще потегли към затвора. Шонти, две редици пред него, заложи парите си на ченгето в смачкан раиран костюм. Тя вярваше, че полицаите винаги печелят. Куик, седнал назад, реши да не участва в залаганията, тъй като се упражняваше да прави бързи движения с ръка, сякаш вадеше нож. Още при първа възможност задникът, който го натопи, щеше да си плати. Да доносничи за него по този начин. Ама че безобразие.

— Детектив Мънго — каза съдийката, когато ѝ писна от глупости. — Каква причина имахте да претърсвате кафявата хартиена кесия на господин Антъни?

— Ваша Чест, както вече ви казах — невъзмутимо отговори Мънго, — аз го попитах какво има вътре. Той ми каза.

— Той ви е казал, че вътре има раци, и ви е предложил сам да разчупите своя — каза съдийката, която наистина трябваше да се оттегли.

— Боже. Не знам. Мислех си, че ми каза „крек“ — опита се да бъде справедлив Мънго.

Подобни неща се случваха прекалено често с Мънго. Винаги откриваше, че е по-лесно да чуе това, което иска, а когато човек бе едър и силен като него, можеше да си позволи това. Случаят бе обявен за приключен и преди съдийката да се оттегли, раздразненият прокурор извика следващия и по-следващия и онзи след тях. Бовайн не можа да го прекъсне, защото никога не би постъпила по този начин. Хора, арестувани за обири, кражби на коли, изнасилвания, убийства и търговия с наркотици, се изправяха пред нея заедно с обществените си защитници. Понд разбра езика на тялото на съдийката и усети притеснението ѝ. Беше свикнал с честото ѝ оттегляне и знаеше, че единствената му надежда бе да я изтощи напълно.

Всеки път, когато Бовайн се опитваше да стане от стола си, Понд успяваше да я изпревари и да започне следващия случай. Колкото се може по-бързо, той съобщи за Джони Мартино отново, като се надяваше да я изтощи, докато тя не може да издържи повече. Нейна Чест трябваше да изслуша делото на Северна Каролина срещу Джони Мартино, за да могат Хамър и Уест да се върнат към работата и болницата. Понд се молеше Хамър да си спомни с умиление за него, когато след три години той тръгнеше да се бори за прокурорското място.

— Джони Мартино — бързо каза Понд.

— Още не съм готова за този случай — едва успя да каже съдийката.

— Алекс Браун — избъбри светкавично заместник-прокурорът.

— Да — отвърна Браун, като се изправи заедно с адвоката си.

— Признавате ли се за виновен в злонамерено нараняване?

— Той започна — отговори Браун. — Какво трябваше да направя, а? Бях в „Чърч“ и си поръчвах пилешки дробчета, когато той реши, че иска същото, само дето иска моите, и то без да плати.

Хамър се отърси от унеса си за достатъчно дълго време, за да огледа залата и хората в нея. Тази работа бе по-отчайваща, отколкото някога бе мислила. Нищо чудно, че полицаите и следователите се обезкуражаваха и ставаха груби и цинични. В миналото тя никога не бе съчувствала или симпатизирала на подобни хора. Те бяха мързеливи, готови на самоунищожение, егоистични копелета, които не даваха нищо на обществото, а взимаха от всички около себе си. Тя се замисли за Сет, парите, привилегиите и възможностите му. Помисли си за любовта, която тя и останалите му бяха дали. Началник Хамър си припомни много хора, които познаваше и които всъщност не бяха по-добри от тези в залата.

Уест искаше да убие съдия Бовайн. Възмутително беше да кара началника и заместник-началника на полицията да губят толкова много време. През минута вниманието на Уест се отплесваше от случаите пред нея и се връщаше към Бразил. Чудеше се дали се е върнал във вестника, а предчувствията ѝ ставаха все по-мрачни и ужасни. Ако не излезеше скоро от съдебната зала, сигурно щеше да направи скандал. Шефката ѝ се бе върнала към настоящето и изглеждаше развълнувана

от всичко около себе си, сякаш можеше да седи тук цял ден, отдадена на мислите си.

— Джони Марино — отново опита Понд.

— Няма да разглеждам това дело сега — рязко отговори съдийката и се изправи.

Това беше краят. Сега делата щяха да бъдат отложени поне с половин час, вбесено си помисли Уест. Тя и Хамър трябваше да седят в залата и да чакат. Страхотно! Точно така и щеше да стане, ако майката на Джони Марино бе позволила. Също като Уест госпожа Марино бе прекалено раздразнена. Тя знаеше какво става. Знаеше, че двете дами отпред бяха Батман и Робин и че съдийката трябва да отиде до тоалетната. Госпожа Марино стана, преди Бовайн да успее да слезе от трона си.

— Почакайте една минута — високо каза госпожа Марино, като си проправи път между хората и застана пред съдийката, издокарала в най-хубавата си рокля и обувки. — През цялото време седях тук и видях какво става.

— Госпожо! — запротестира съдийката, която вече стоеше права и бе в криза.

Репортер от радио УТДР се приближи към предната част на залата.

— Не ми викайте госпожо! — размаха пръст госпожа Марино. — Момчето, което обра всички онези невинни хора, е мой син. Затова имам право да кажа каквото, по дяволите, мисля. Познавам тези жени — каза тя и им се поклони. — Рисуваха живота си, за да помогнат на нещастните хора, когато моят ужасен син ги заплашваше с пистолет, купен от някакъв търговец на наркотици. Е, ще ви кажа нещо.

Уест, Хамър, Понд и всички останали в съдебната зала се заслушаха в госпожа Марино с интерес. Съдийката реши, че е най-добре да седне и да опита да се сдържи. Госпожа Марино бе чакала през целия си живот за своя ден в съда и сега се заразхожда като опитен адвокат. Радиорепортерът Тим Никс записваше всичко. Кръвта му шумеше в ушите. Тази история бе невероятна.

— Позволете ми да ви кажа нещо, съдия — продължи госпожа Марино. — Познавам играта, когато я видя. Всеки път, когато можехте да освободите тези две нещастни дами, вие отказвахте, започвахте други дела, мотаехте ги нарочно.

Тя поклати глава и разпери ръце.

— Защо се държите така с хора, които помагат и се опитват да променят нещата там отвън? Това е позорно. Точно това е думата: „позор“!

— Госпожо, моля ви, седнете... — опита отново съдийката.

Джони Мартино бе докаран от затвора в оранжев гащеризон. Той вдигна дясната си ръка и се закле да каже истината за пореден път в живота си. Хамър седна изправено, изпълнена с възхищение към госпожа Мартино, която не възнамеряваше да млъкне. Всъщност сега, след появата на сина ѝ, тя тъкмо се готвеше да започне. Уест си мислеше развълнувано как ли проклетата съдийка щеше да се измъкне от пълно унищожение. Ха! Уест потисна смеха си и внезапно усети, че е на ръба на истерията и я залива гореща вълна. Понд се усмихна, а репортерът Никс записа светкавично всичко.

— Искате да седна, така ли? — запита госпожа Мартино и пристъпи още по-близо към съдийския подиум. — Тогава ще ви посъветвам нещо. Постъпете както трябва. Изслушайте веднага делото на Джони, чуйте лъжливия, крадлив негодник. После освободете чудесните, смели дами, за да излязат навън и да продължат да спасяват живота на хората и да помагат на онези, които не могат да си помогнат сами, да ни закрилят от злото.

— Госпожо, ще разгледам делото — опита да обясни Бовайн. — Това правим...

Госпожа Мартино бе непокатима. Тя се извърна и погледна към Джони.

— Кажете ми сега — размаха тя ръце към залата. — Има ли в залата някой, който държи да изпревари тези самопожертвувателни дами? — запита тя, като се огледа и не видя вдигната ръка. — Говорете! — извика госпожа Мартино, после продължи: — Добре тогава. Искаме ли да освободим тези жени?

Всички в съдебната зала я подкрепиха с ръкопляскания и викове в чест на Батман и Робин, които не можеха да направят нищо, освен да седят и гледат очаровани.

— Джони Мартино, признавате ли се за виновен за десет грабежа със смъртоносно оръжие? — запита заместник-прокурорът.

Съдия Бовайн седеше със стиснати зъби и кръстосани крака и не смееше да помръдне.

— Виновен — смотолеви Джони Мартино.

— Какво казва щатът — прошепна с мъка съдийката.

— Господин Мартино се качил е автобус на „Сивата хрътка“^[2] на единадесети юли в един часа на обед — резюмира Понд. — Обрал десет пътници с насочено срещу тях оръжие. После бил заловен и задържан от началник Джуди Хамър и заместник-началник Вирджиния Уест...

— Браво, Батман! — изкрещя някой.

— Робин!

Аплодисментите започнаха отново. Съдия Бовайн не можеше да понесе повече. Би могла да извика шерифа да въдвори ред, но другите ѝ тревоги бяха по-спешни. Беше се държала учтиво, с добри маниери, а бе загубила контрол върху съдебната зала. Това се случваше за първи път. Някой трябваше да плати. И това щеше да е проклетото копеле, предизвикало цялата история с качването си в дяволския автобус.

— Щатът е съгласен да произнесе присъда по десетте обвинения — обяви тя бързо. — Обвиняемият има криминално досие отпреди и ще получи за всяко от десетте обвинения присъда от минимум седемдесет месеца или деветдесет и три месеца максимум, което прави общо седемстотин месеца минимум или деветстотин и тридесет месеца максимум. Съдът се оттегля до един часа — завърши Бовайн, като хвана робата си с ръка и излетя от залата.

Мартино започна да проверява наум сметката на Бовайн.

Репортер Никс се понесе към улица „Саут Макдауъл“, където се помещаваше радиото. Рядко в тяхната станция се получаваха истински новини и вълнуващи истории, сякаш хората, които слушаха кънтри музика не гласуваха и не се интересуваха от престъпността или пък не искаха търговците на дрога да са в затвора. Цялата работа беше, че никой от градските управници не се сещаше за Никс, когато ставаше нещо. Но днес бе неговият ден. Той изфуча от колата си с такава скорост, че му се наложи да се връща обратно два пъти, за да си вземе бележника и да заключи вратата.

[1] Crack — чупя, разчупвам. — Б.пр. ↑

[2] Известна автобусна компания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Сензационната съдебна драма с двете обичани и уважавани полицайки, седнали на първия ред и разигравани от злобната съдийка, се понесе в ефира. Новината се понесе из Каролина. Дон Аймъс я украси, както си знае, а Пол Харви довърши историята.

Хамър тичаше към болницата и обратно и не чу нищо, а Уест обикаляше из улиците на Шарлът и търсеше Бразил, който бе изчезнал от четвъртък. Сега бе събота сутрин.

Пакър бе на двора с кучето си, когато Уест се обади. Той се завлече до телефона раздразнен и объркан. Не бе чул и дума от Анди. В Дейвидсън госпожа Бразил хъркаше на канапето във всекидневната, а по телевизията гърмеше службата на Били Греъм. Телефонът звънеше безспирно. На масата за кафе лежаха препълнен пепелник и празна бутилка от водка. Уест мина покрай сградата на вестника и затвори мобифона си гневно.

— По дяволите! — изруга тя. — Анди! Не прави глупости!

Госпожа Бразил едва отвори очи. Успя да се надигне, тъй като ѝ се стори, че чува нещо. Църковен хор в сини роби и златни украшения славеше Бога. Вероятно шумът бе дошъл оттам. Тя се протегна към чашата си. Ръцете ѝ трепереха жестоко, докато довършваше започнатото предишната нощ. Госпожа Бразил се отпусна обратно на възглавницата. Вълшебното питие затопли кръвта ѝ и я отнесе нанякъде. Тя отпи отново и осъзна, че горивото ѝ свършва, а наоколо няма нищо друго, освен бакалница. Предполагаше, че оттам може да си купи бира или вино. Къде ли беше Анди? Дали не е отишъл някъде, докато тя спеше?

Настъпи нощ. Уест си остана у дома. Не искаше да вижда никого. Сърцето ѝ бе стегнато от тревога и не можеше да седи дълго време на едно място или да се съсредоточи. Райнс звънна няколко пъти, но само телефонният секретар прие обажданията му. Изглежда, Бразил бе изчезнал. Уест не можеше да мисли за нищо друго. Това беше пълна лудост. Знаеше, че той не би направил нищо глупаво. Но непрестанно в

мислите ѝ се появяваха ужасите, на които бе ставала свидетел по време на работа.

Беше виждала умрели от свръхдоза наркотик, самоубийци с огнестрелно оръжие, които биваха открити чак през следващия ловен сезон. Представяше си коли, покрити от загадъчните води на езера и реки, докато пролетното топене или проливни дъждове не изкарваха от тях онези, които бяха решили да прекратят живота си.

Дори Хамър въпреки всичките си проблеми и заетостта си се свърза с Уест няколко пъти, загрижена за техния млад приятел. До момента Хамър бе прекарала уикенда в болницата. После бе повикала синовете си, докато баща им потъваше все по-дълбоко в долината на сенките. Очите му гледаха невиждащо към жена му, когато тя влизаше в стаята, а и въобще не можеше да проговори.

Мислите му бяха накъсани. През главата му прелитаха неясни спомени и чувства, които не успяваше да изрази. Беше отслабнал, упоен и окичен със системи. По време на кратките съзнателни моменти през деня, когато можеше да сподели с Хамър достатъчно, за да може тя да разтълкува намеренията му, болката го приковаваше към леглото, безмълвен и измъчен. Гледаше през сълзи към единствената жена, която някога бе обичал. Чувстваше се адски изморен и ужасно съжаляваше. Бе имал достатъчно време да мисли.

Съжалявам, Джуди. Не направих нищо свястно, откак се познаваме. Прочети мислите ми, Джуди. Не мога да говоря, толкова съм скапан. Режат ме непрекъснато и вече не знам какво е останало от мен. Наказвах те, защото не можех да те възнаградя. Обаче го разбрах прекалено късно. Искях да се грижиш за мен. Погледни ме сега. Чия е вината все пак? Не твоя. Искан ми се да подържиш ръката ми.

Хамър седеше на същия стол и наблюдаваше съпруга си, за когото бе омъжена от двайсет и шест години. Ръцете му бяха завързани отстрани, за да не може да извади системите си. Лежеше на една страна, цветът му бе измамно добър и се дължеше на кислорода, който вкарваха в него. Хамър намери това за иронично. Сет бе привлечен към нея от силата и независимостта ѝ, а после я бе намразил заради

тях. Искаше да го хване за ръката, но той бе прекалено крехък, неподвижен и накичен с маркучи, ремъци и превръзки.

Тя се наведе към него и положи ръка върху неговата. Замъглените му очи премигнаха и се загледаха в нея сънливо. Хамър бе сигурна, че макар и подсъзнателно, той усеща присъствието ѝ тук. Надали осъзнаваше много повече от това. Скалпели и бактерии бяха унищожили хълбоците му, а сега скапваха корема и бедрата му. Вонята беше ужасна, но Хамър вече не я забелязваше.

— Сет — каза тя с тихия си, властен глас. — Знам, че не ме чуваш, но ако случайно това стане, искам да ти кажа нещо. Синовете ти идват насам. Ще пристигнат следобед и веднага ще дойдат в болницата. Аз също ще остана тук. Всички ние сме адски притеснени за теб.

Той премигна и я погледна. Не помръдваше, докато вдишваше кислорода, а мониторите регистрираха кръвното налягане и пулса му.

— Винаги съм те обичала — продължи тя. — По свой собствен начин. Но отдавна осъзнах, че ти ме искаше, за да ме промениш. А аз те исках, защото се надявах да си останеш същият. Глупаво, нали?

Тя замълча за момент, а сърцето ѝ трепна, когато усети, че очите му са приковани в нея.

— Можехме да направим много неща по различен начин. Но сега трябва да ти простя и да простя на себе си. А и ти трябва да простиш на мен и на себе си.

Сет бе съгласен с това и му се искаше да може да ѝ покаже по някакъв начин какво мисли и чувства. Тялото му обаче бе като повредена или останала без батерии машина. Той размърда мозъка си, но нищо не стана. И всичко това, защото бе пиянствал в леглото си и си бе играл с пистолета, за да я накаже.

— Ще започнем отново — каза Хамър, като преглътна сълзите си. — Съгласен ли си, Сет? Ще оставим това зад себе си и ще се поучим от него. Ще продължим напред.

Хамър усети, че ѝ е адски трудно да говори.

— Вече не е важно защо сме се оженили. Ние сме приятели, партньори. Не съществуваме, за да създаваме поколение или да изживяваме безкрайни сексуални фантазии един за друг. Заедно сме, за да си помагаме, когато остаряваме, и да не се чувстваме самотни. Приятели — завърши тя и го хвана за ръката.

От очите на Сет потекоха сълзи. Това бе единственият знак, че я е разбрал. Хамър не издържа и също избухна в сълзи. Плака около половин час, докато жизнените сили бързо напускаха Сет. Отровата на стрептококите го превземаше, без да се страхува от антибиотиците, имуноглобулина и витамините, вкарвани в нещастния пациент. С невероятна скорост той се превръщаше в труп.

Ранди и Джъд влязоха в болничната стая в шест без петнайсет и не го завариха в съзнание. Сет не разбра, че стоят до леглото му, но мисълта, че искаха да го видят, му бе достатъчна.

Уест мина покрай „Кадилак грил“, „Джазбоун“ и накрая се отправи към Дейвидсън, като реши, че Бразил може да се крие вкъщи и да не вдига телефона. Отби към дома му и разочаровано установи, че само вехтият кадилак е паркиран отпред. Тя излезе от полицейската кола и тръгна по пътеката, обраснала с плевели. Натисна звънеца няколко пъти, после почука. Накрая вбесено удари по вратата с полицейската си палка.

— Полиция! — извика тя високо. — Отворете!

Това продължи известно време и най-после госпожа Бразил надникна да види какво става. Тя се опря на рамката на вратата, за да се задържи.

— Къде е Анди? — попита Уест.

— Не съм го виждала — отговори майка му, като притисна ръка към челото си и се намръщи. — Предполагам, че е на работа — измърмори тя.

— Не, не е. И от четвъртък не е бил — каза Уест. — Сигурна ли сте, че не се е обаждал тук?

— Спях.

— Ами телефонният секретар? Проверявали ли сте го? — запита Уест.

— Той си заключва стаята — отговори госпожа Бразил, която нямаше търпение да се върне на канапето си. — Не мога да вляза вътре.

Уест, макар и да не носеше кочана с инструментите си, все пак можеше да проникне почти навсякъде. Тя свали топката на вратата и влезе в стаята на Анди след минута. Госпожа Бразил се върна във

всекидневната и просна подутото си, отровено тяло на канапето. Не искаше да влиза в стаята на сина си. Той ѝ бе забранил това още преди години, когато я беше обвинил, че е откраднала някакви пари от портфейла, скрит между чорапите му. После я бе обвинил, че рови из документите му, че е съборила шампионската му купа по тенис, като я е нацърбила ужасно и е отчупила малкото човече.

Червената лампичка на телефонния секретар, поставен до спретнато оправеното легло с проста зелена покривка, светеше. Уест натисна бутона, за да чуе съобщенията, и огледа рафтовете, отрупани със сребърни и месингови купи от спортни състезания, и закачените с кабарчета по стените грамоти и дипломи. Чифт кожени маратонки „Найк“ лежаха под стола. Видът им накара Уест да настръхне. За момент тя се почувства отчаяна и ужасно разтревожена. Представи си как Анди я гледа със сините си очи. Припомни си гласа му по радиото и странния начин, по който опитваше кафето с език, макар тя да му бе казвала хиляди пъти, че не така се пробва дали нещо е горещо или не. Първите три обаждания на телефонния секретар бяха изпълнени с мълчание.

— Ей — започваше третото. — Аксъл е. Имам билети за Брус Хорнсби...

Уест натисна копчето.

— Анди? Пакър е. Обади ми се.

Тя отново натисна копчето и чу собствения си глас. Превъртя напред и попадна на още две мълчаливи обаждания. Отвори вратата на гардероба и паниката ѝ се засили, когато вътре не намери нищо. Влизайки и ролята си на ченге, тя провери чекмеджетата и те също се оказаха празни. Анди бе оставил в стаята компютъра и книгите си и това задълбочи объркването и тревогата ѝ. Това бяха най-любимите му неща. Не би ги изоставил, освен ако не бе започнал някакъв самоунищожителен поход. Уест погледна под леглото, вдигна матрака и огледа всеки сантиметър от стаята. Не можа да намери пистолета, който му бе дала.

Тя прекара по-голямата част от нощта, шофирайки из града, като попиваше потта от лицето си, гълташе хапчета и включваше и изключваше климатика в зависимост от горещите и студени вълни, които я заливаха. На улица „Саут Колидж“ тя премина бавно покрай хората, загледани мрачно един в друг, сякаш очакваше, че Анди

внезапно се е превърнал в един от тях. Позна Пойзън, младата проститутка от касетата на Мънго, която се разхождаше по тротоара, пушеше и очевидно се радваше, че я наблюдават. Пойзън загледа тъмносинята полицейска кола с враждебен, стъклен поглед, на който Уест отвърна твърдо. Тя си помисли за Бразил и любопитството му към тези хора и това, което ги бе направило такива.

Те правят избора си. Винаги му бе повтаряла това и самата тя вярваше, че е права. Но все пак завиждаше на наивността на Анди и невинния му, ясен поглед върху нещата. Той наистина виждаше живота с мъдрост, равна на нейната, но неговата бе родена от уязвимостта, а не от опита, който понякога намаляваше съчувствието на Уест и скриваше чувствата ѝ зад множество твърди пластове. Нейното състояние съществуваше от дълго време и най-вероятно бе необратимо. Уест смяташе, че ако ежедневно се сблъсква с най-ужасните неща в живота, човек стига до точка, от която няма връщане. Бяха я били и стреляли по нея и тя беше убивала. Беше пресякла границата. Тя имаше мисия, а нежните, топли части от живота бяха за другите.

На улица „Трайън“ тя спря на светофара пред „Дженкс“, друго от любимите ѝ места за закуска. Телма можеше да направи чудеса с пържоли и баници, а и кафето беше добро. Уест се загледа напред, почти на няколко пресечки от себе си, и позна формата на тъмната кола и овалните ѝ стопове. Още не беше достатъчно близо, за да види номера, но щеше да направи нещо по въпроса.

Светофарът светна зелено и Уест натисна газта на мощния форд. След секунди се озова точно зад старото БМВ. Сърцето ѝ трепна, когато видя регистрационния номер. Тя натисна клаксона и му махна, а Бразил продължи напред. Уест го последва и свирна отново, но той очевидно не възнамеряваше да ѝ обърне внимание. Тя последва лъскавата, хромирана броня към центъра на града. Бразил знаеше, че тя е зад него, но нарочно не спря. Той нагло отпи солидна глътка от бирата, която стискаше между краката си. Наруши закона пред заместник-началничката на полицията. Знаеше, че тя го вижда, но не му пукаше.

— Мръсно копеле — изруга Уест и включи лампите на колата си.

Бразил изфуча напред. Уест не можа да повярва на очите си. Как можа проклетото хлапе да постъпи по този тъп начин?

— О, по дяволите! — отново изруга тя и включи сирената.

Бразил бе участвал в преследвания, но никога в ролята на беглеца. Обикновено седеше до Уест на предната седалка. Той отпи нова глътка от бирата, после си помисли, че има нужда от още една, затова реши да се върне обратно. Хвърли празната кутия на задната седалка и тя изтрака на пода при другите. Разваленият му скоростомер поддържаше вярата му, че се движи с около петдесет и пет километра в час.

Всъщност шофираше с над деветдесет, когато отби към магистралата. Уест упорито го последва, като тревогата и гневът ѝ нараснаха още повече. Ако се обадеше за подкрепление, Бразил щеше да бъде съсипан. Дните му като ченге щяха да приключат безславно, а истинските му неприятности тепърва да започнат. На всичкото отгоре нямаше гаранция, че видът на още ченгета щеше да го накара да спре. Можеше напълно да откачи. Можеше да се почувства отчаян, а Уест знаеше как това би могло да завърши. И преди бе виждала подобни финали — смачкан метал, счупени стъкла, кръв и черни чували за трупове на път към моргата.

Скоростта му стигна сто и четиридесет километра в час. Бразил я поддържаше упорито, а Уест решително го гонеше с включени лампи и сирена. Въпреки замаяното си състояние Анди осъзна, че Уест не бе повикала подкрепления. Щеше да я чуе по радиото, а и патрулните коли щяха да са се появили досега. Не знаеше дали това трябва да го накара да се чувства по-добре, или по-зле. Вероятно тя не го взимаше на сериозно. Никой не се отнасяше сериозно към него и така щеше да си остане за в бъдеще. И всичко това заради Уеб, заради несправедливостта и безсърдечността на хората.

Бразил отби към изхода към „Сънсет Роуд“ и започна да намалява. Беше свършено. Имаше нужда от бензин. Бездруго преследването си имаше граници. Вече можеше да спре. Депресията го завладя с пълна сила и го прикова към седалката. Той паркира в края на банката, далеч от минаващите огромни камиони. Загаси двигателя, облегна се назад и затвори очи, очаквайки наказанието си. Уест нямаше да му прости. Тя беше в униформа и с оръжие и над всичко — твърдо и нелюбезно ченге. Нямаше значение, че са били партньори, стреляли са заедно и са си говорили за разни неща.

— Анди — извика тя и почука с пръст по стъклото му. — Излез — нареди тя на нарушителя на закона.

Бразил изморено се измъкна от колата, която баща му бе обичал толкова много. Свали якето на баща си и го хвърли на задната седалка. Навън бе почти двайсет и пет градуса. Пеперуди и комари се въртяха под ярките светлини на уличните лампи. Бразил бе мокър от пот. Той пъкна ключовете в джоба на тесните си джинси, които според Мънго доказваха престъпните наклонности на Анди. Уест насочи лъча на фенера си към задния прозорец и освети бирените кутии на пода. Преброи единайсет.

— Всичките ли изпи тази вечер? — попита тя, докато той затваряше вратата.

— Не.

— Колко изпи?

— Не съм ги броил — отвърна той, като я гледаше враждебно.

— Винаги ли бягаш от полицейски коли със запалени лампи и сирени? — гневно попита тя. — Или тази вечер имаше специална причина за това?

Бразил отвори задната врата на БМВ-то и ядосано грабна от седалката една тениска. Без да проговори, свали мокрото си поло и облече тениската. Уест никога не го бе виждала полугол.

— Трябва да те заключа — каза тя неубедително.

— Давай — отвърна Анди.

Ранди и Джъд Хамър долетяха на летище „Шарлът“ с четиридесет и пет минути разлика. Майка им ги посрещна при лентата за багаж. И тримата бяха сериозни и притеснени. Потеглиха към болницата, без да се бавят. Хамър ужасно се радваше да види синовете си и стари спомени нахлуха в мислите й. Ранди и Джъд бяха наследили фините кости и правилните бели зъби на майка си. Бяха благословени с проницателните й очи и остър интелект.

От Сет бяха получили четирицилиндровите си двигатели, които ги придвижваха бавно напред без солидна мощност и възможност. Ранди и Джъд бяха доволни просто да съществуват и за никъде не бързаха. Радваха се на мечтите и редовните си клиенти в ресторантите, където работеха от време на време. Бяха щастливи с разбраните си

жени, които ги обичаха. Ранди се гордееше с ролите си във филми, които никой не беше гледал. Джъд се въодушевяваше от баровете с джаз, където групата му свиреше понякога и удряше барабаните със страст, независимо дали публиката се състоеше от десет човека или над сто.

Странното бе, че човекът, който не можеше да се примири с ограничените постижения на синовете ѝ, не бе енергичната им майка. Сет бе този, който се чувстваше засрамен и недоволен. Баща им не ги разбираше и се отнасяше с тях прекалено строго, така че в крайна сметка синовете му бяха изчезнали далеч от него. Разбира се, Хамър беше наясно с положението. Омразата на Сет към синовете им бе всъщност омраза към самия себе си. Не беше нужно да си кой знае колко умен, за да осъзнаеш това. Но познаването на причината не променяше нещата. Бе нужна истинска трагедия, смъртоносна болест, за да се събере най-после семейството.

— Мамо, държиш ли се? — запита Джъд, който седеше зад нея и масажираше раменете ѝ, докато пътуваха.

— Опитвам се.

Хамър преглътна затруднено, когато Ранди я загледа загрижено от предната седалка.

— Е, аз всъщност нямам никакво желание да го видя — каза Ранди и помириса цветята, които бе купил за баща си от летището.

— Това е разбираемо — отвърна Хамър и премина в другата лента.

Джъдът започна отново.

— Как са бебетата ми? — попита тя.

— Страхотно — отговори Джъд. — Бенджи се учи да свири на саксофон.

— Нямам търпение да го чуя. А Оуен?

— Още не е достатъчно пораснала за инструменти, но има слух. Всеки път, когато чуе музика, започва да танцува със Спринг. Ще умреш от смях, като я видиш. Невероятна е.

Спринг бе майката на Оуен — художничка от Гринич Вилидж, с която Джъд живееше от осем години. Нито един от синовете на Хамър не бе женен. И двамата имаха по две деца и полицейската началничка обожаваше всяка златна косичка по малките им прекрасни глави. Най-неприятната ѝ мисъл бе, че те растат в далечни градове и прекалено

рядко виждат прочутата си баба. Хамър не искаше да е човек, за когото те щяха да говорят след години, но когото никога не са познавали истински.

— Смит и Фен искаха да дойдат — каза Ранди и погали майка си по ръката. — Всичко ще се оправи, мамо — добави той и усети нов изблик на омраза към баща си.

Уест не знаеше какво да прави със затворника си. Бразил седеше отпуснато на седалката и очевидно не съжаляваше за станалото. Отказваше да я погледне в очите, а седеше вторачен в прозореца и мушиците по него. Наблюдаваше шофьорите на камиони в остри каубойски ботуши и джинси, облеegnати на кабините, с вдигнат на стъпалото крак, които палеха цигарите си с жестовите на мъжа от рекламата на „Марлборо“.

— Имаш ли цигари? — обърна се той към Усет.

Тя го изгледа, сякаш се съмняваше, че си е загубил ума.

— Забравй — каза тя.

— Искам цигара.

— Да бе. Никога в живота си не си пушил, а аз няма да съм причината да започнеш сега — отвърна Уест, която също умираше от желание да запали.

— Не знаеш дали съм пушил цигари или марихуана, или каквото ще да е — каза той мрачно. — Мислиш си, че знаеш всичко. А всъщност не е така. Ченгета. С малки ограничени мозъци.

— Така ли? Мислех, че и ти си ченге. Или и от това реши да избягаш?

Той се загледа нещастно през страничния прозорец.

Уест го съжали, макар да му беше ужасно ядосана. Искеше да узнае какво точно бе станало.

— Какво, по дяволите, те прихвана? — опита друга тактика тя.

Бразил не отговори.

— Опитваш се да съсипеш живота си ли? Ами ако някое друго ченге те беше видяло преди мен? — сериозно запита Уест. — Имаш ли представа в какви неприятности щеше да се забъркаш?

— Не ми пука — отговори той с треперещ глас.

— О, да, пука ти. Я ме погледни!

Бразил остана вторачен навън. Очите му се замъглиха, докато гледаше неясните образи на хората, които влизаха и излизаха от ресторанта. Мъже и жени, чийто живот бе различен от неговия и които не можеха да се поставят на негово място. Биха го презрели, че е привилегирован и разглезен, защото не можеха да разберат действителността, в която живееше.

Бъба чувстваше абсолютно същото. Той бе паркирал до бензиностанцията. Първо забеляза БМВ-то, а после патрулната кола с враговете в нея. Не можеше да повярва на късмета си. Отиде да си купи бира и последния брой на „Плейбой“.

Бразил се мъчеше да се овладее, а Уест усети, че гневът ѝ преминава. Тя изпитваше към младежа чувства, които не можеше да определи ясно, и точно поради тази причина той я притесняваше и объркваше толкова много. Радваше му се като на талантлив и способен новобранец, човек, когото можеше да учи и да се наслаждава на постиженията му. Уест нямаше брат и би искала такъв като него — млад, умен, чувствителен и мил. Анди беше добър приятел, макар тя да не му даваше много възможности да се прояви като такъв. Беше и невероятно хубав, но очевидно не забелязваше това.

— Анди — каза тя кротко. — Моля те, разкажи ми какво стана.

— Той е успял да проникне по някакъв начин в компютъра ми. Във файловете. Всичко се появи по телевизията, преди да излезе вестника. Прецака ме — обясни той с треперещ глас, вбесен от слабостта си, която го излагаше пред Уест.

Тя се шашна.

— Той? — запита полицайката. — Кой е той?

— Уеб — с омраза отговори Анди. — Същото лайно, което чука колежката ти.

— Какво? — тотално се обърка Уест.

— Гуди — обясни той. — Всички знаят за това.

— Аз не знаех — каза Уест, като се зачуди как е могла да пропусне подобна информация.

Бразил изглеждаше с напълно разбито сърце, а Уест не знаеше как точно да му помогне.

Бъба предпазливо се върна обратно към пикапа си. Дебелото му лице с изкривен нос бе закрито от козирката на бейзболната му шапка. Той се качи в кабината с покупките си, седна и се загледа в полицейската кола. Прегледа набързо списанието, като спираше само на по-големите материали. Имаше доста такива и той се опита да не мисли за жена си и да я сравнява с момичетата от снимките, за да не се разсейва, докато обмисля плана за нападение.

Тази вечер бе леко въоръжен. Само един колт в кобура на глезена, който не би избрал, ако знаеше, че ще се сблъска с ченгетата. Добре че между седалките му бе пъхната карабина с пълнител с трийсет патрона, подвижен мерник и покрита с манганов фосфат, който не проблясваше в тъмнината. С такова оръжие Бъба спокойно можеше да се справи с неприятелите си. Той обърна нова страница и се замисли върху следващата си идея.

Никога преди на Уест не се бе налагало да успокоява лице от мъжки пол и тъй като нямаше никакъв опит в това отношение, тя реши просто да го вразуми. Бразил бе скрил лицето си с ръце. Тя наистина го съжеляваше. Каква неприятна история.

— Положението не е толкова лошо — каза тя за пореден път. — Ясно ли е? Ще намерим начин да оправим нещата. Съгласен ли си? — запита тя и го потупа по рамото, но когато и това не свърши работа, Уест най-после се отчая. — Ела тук — каза тя.

Уест обви ръка около раменете му и го придърпа към себе си. Анди внезапно се озова в скута ѝ и я обгърна с ръце. Горещите вълни, които я заливаха, се усилиха, хормоните ѝ се събудиха. Анди я галеше и прегръщаше и тя се стресна от възбудата си. Той придвижи устни по врата и лицето ѝ и накрая спря на устата. За секунда и двамата загубиха трезвия си разсъдък. Измъчените им мозъци отстъпиха пред по-настойчивите инстинкти, тъй като майката природа действаше по този начин, за да подмами хората към създаване на потомство.

Уест и Бразил още не бяха стигнали до момента, когато да обмислят най-подходящите за нуждите, предпочитанията и фантазиите им противозачатъчни мерки. Този начин на комуникация бе нов за тях, затова не бързаха, докато се изучаваха един друг. Внезапно Уест се

осъзна, надигна се и погледна през прозореца на полицейската кола, спомняйки си, че е на работа, а в скута ѝ лежи някакъв мъж.

— Анди — каза тя.

Той не ѝ обърна внимание.

— Анди — пробва тя отново. — Анди, стани. Ти си върху... пистолета ми.

Уест опита да го премести, макар и без енергия и ентузиазъм, тъй като ѝ се искаше той вечно да остане там. Тя се намираще в ада и не искаше да го напусне.

— Седни — каза тя и избърса лицето си, като си помисли, че животът ѝ е свършен. — Това е престъпление, педофилия — промърмори тя и си пое дълбоко дъх.

— Права си, права си — разсеяно промълви той, докато проучваше чудесата на великолепното ѝ тяло.

Нямаше начин да се предвиди докъде щеше да стигне тази история, ако Бъба не се бе намесил. Наблизо имаше хотел „Холидей Ин“ със закрит басейн, кабелна телевизия и чудесни безплатни закуски. Вероятно Уест и Бразил щяха да наемат една от стаите му и да се набутат в още по-солидни неприятности. Сигурно щяха да спят заедно, а това бе моментът, когато Уест теглеше чертата. Сексът бе едно, но тя не можеше да спи с човек, в когото не е влюбена. Точно заради това Уест не спеше с никой друг, освен Найлс.

Разбира се, човек бързо спираше да обмисля подобен развой на събитията, когато някой почука на прозореца му и насочи към главата му карабина, която напомня за Босна или поне за Маями. Уест беше без очила, но селяндурът с пушката, застанал до колата, ѝ се стори познат.

— Надигни се и седни много бавно — каза тя на Анди.

— Защо? — изненадано запита той.

— Послушай ме — посъветва го тя.

Стъклата на колата бяха запотени и Бъба не виждаше какво точно става вътре, но си представяше. Това усили възбудата му и той реши да им направи нещо много лошо, преди да ги очисти. Двете неща, които Бъба не можеше да понася, бяха хомосексуалисти, правещи секс, и хетеросексуални, правещи секс. Когато видеше педали да флиртуват и да се докосват, имаше желание да ги пречука от бой и да ги захвърли да умрат в някоя канавка. А когато забележеше това, което си

представяше, че става в момента в патрулната кола, чувстваше абсолютно същия импулс. Хора с пари, власт или нормален сексуален живот, а най-вече и трите заедно, изпълваха Бъба с негодувание. Той бе длъжен да ги унищожи в името на Америка.

Уест не бе така уплашена от огромната пушка, както бих се стреснали повечето хора. Мозъкът ѝ се размърда. Беше онзи задник от стрелбището, когато арестуваха за екхибиционизъм в „Лата Парк“. Тя се досещаше за причината да намери тубата с лепило в храстите си и ѝ се искаше Бразил да не бе разбил носа на кретена.

Уест се подготви за сблъсък. Когато видеше насочено оръжие, реакциите ѝ се изостряха и забързваха. Тя откачи микрофона и го постави до себе си. Натисна бутоните с дясната си ръка и изключи останалите канали в околността. Сега диспечери, ченгета и репортери можеха да чуят единствено нейния глас. Уест откряна леко прозореца си.

— Моля ви, не стреляйте — каза тя високо.

Бъба бе изненадан и зарадван от подчинението ѝ.

— Отключи вратите — заповяда той.

— Добре, добре — продължи Уест със същия висок, напрегнат глас. — Ще отключи вратите бавно. Моля ви, не стреляйте. Можем да се разберем, нали? Ако започнете да стреляте, всички в ресторант „Седемдесет и шест“ ще ви чуят. А това няма да е разумно, нали?

Бъба вече бе мислил по въпроса и знаеше, че тя е права.

— Вие двамата ще се качите в пикапа ми — каза той. — Ще се повозим малко.

— Защо? — запита Уест. — Какво искате от нас? Ние не ви закачаме.

— Така ли?

Бъба стисна здраво карабината. Страхотно се кефеше на молбите на кучката към него — Великият Бъба.

— Ами оня път на стрелбището, когато педалчето ме удари?

— Ти започна — отвърна Бразил и всички по втори канал чуха гласа му.

— Можем да се разберем — повтори Уест. — Слушай сега. Хайде просто да се върнем на „Сънсет“ и да се видим някъде, където да поговорим за това. Тук идват толкова много камиони и всички ни

виждат. Ти не искаш свидетели и тук не е най-подходящото място за уреждане на спорове.

Бъба смяташе, че вече са се разбрали по този въпрос. Планът му бе да ги застреля край езерото, да окачи каменни блокове на труповете им и да ги хвърли някъде, където никой нямаше да ги намери преди рибите и костенурките да ги изрѣфат целите. Беше слушал подобни истории. Раците също можеха да ти помогнат да се отървеш от труп, както и домашните животни, особено котките, ако са заключени с мъртвите си собственици, гладни са и нямат друг избор.

Докато Бъба мислеше, осем патрулни коли с въртящи се лампи фучаха по магистралата, на минути от тях. Пушките на ченгетата бяха готови за стрелба. Полицейският хеликоптер се издигаше от площадката на покрива на управлението. Снайперистите седяха в него с насочени пушки. Екипът за бързо реагиране също бе готов. ФБР също бе получило обаждане и агентите чакаха търпеливо, в случай че се наложеше да се заимства екипът за спасяване на заложници.

— Излезте от колата — нареди Бъба.

В мислите си той не бе облечен в карирани шорти, бели чорапи и тениска, непрана отдавна, а в защитна униформа, черна боя по лицето, късо остриган и с огромни мускули, хванал оръжието си и готов да спечели още две точки за страната си и за момчетата в ловния клуб. Великият Бъба. Знаеше едно идеално място на езерото, където да изпълни дълга си, като преди това се позабавлява с жената. Щеше да ѝ покаже у кого е силата.

Полицейските коли завиха по „Сънсет“. Движеха се една зад друга в спретнатата редица. Синьо-червените лампи по покривите им се въртяха. В ресторанта няколко от шофьорите на камиони, които вярваха, че са били кочияши на дилижанси в миналия си живот, изоставиха хамбургерите и бирите си. Загледаха се през прозорците, любопитни да научат какво става в края на паркинга.

— Няма начин това да е пушка — каза Бетси, докато дъвчеше бисквитата си.

— О, да, пушка е — възрази Ал.

— Тогава трябва да излезем и да помогнем.

— На кого? — запита Текс.

Всички се замислиха по въпроса. Полицейските коли се приближиха, а шумът от перките на хеликоптера стана по-ясен.

— Изглежда, Бъба е започнал разправията — реши Пит.

— Тогава трябва да излезем и да го хванем.

— Чувал ли си за оръжията му?

— Бъба няма да стреля по нас.

Спорът се бе проточил прекалено дълго. Бъба усети мрачните армии, които приближаваха към него, и се отчая.

— Излезте веднага или ще стрелям! — изкрещя той и вкара нов патрон във вече заредената цев.

— Не стреляй — каза Уест и вдигна ръце, без да пропусне да забележи двойното зареждане, което бе задръстило оръжието. — Ще отворя вратата.

— Веднага! — извика Бъба и насочи пушката.

Уест се нагласи колкото се може по-удобно и постави крак на вратата. Повдигна дръжката и ритна с всичка сила. Осемте патрулни коли ги обградиха, разкъсвайки нощната тишина със сирените си. Бъба бе ударен в корема и излетя назад. Падна по гръб, а карабината се плъзна по асфалта. Уест бе въвн от колата и върху него за секунда. Не изчака подкрепленията си. Не й пукаше от едрите груби шофьори, които се исипаха от вратата на ресторанта, за да помогнат. Бразил също излетя от колата. Двамата заедно обърнаха Бъба по корем и му закопчаха белезниците. Искеше им се да го пречукат от бой, но се въздържаха.

— Проклето копеле! — наруга го Бразил.

— Мръдни, и ще ти пръсна мозъка! — извика Уест, притиснала пистолета си в дебелия врат на Бъба.

Полицаяте отведоха Бъба към затвора без помощта на шофьорите на камиони, които се върнаха към храната и цигарите си.

Уест и Бразил поседяха мълчаливо известно време в колата й.

— Винаги ме набутваш в неприятности — каза тя и подкара колата.

— Хей! — възкликна той. — Къде отиваш?

— Ще те заведа у вас.

— Аз вече не живея у дома.

— От кога? — запита тя, като се опита да скрие изненадата и радостта си.

— От оня ден. Взех си апартамент в „Шарлът Удс“.

— Тогава ще те откарам там.

— Колата ми е тук — напомни ѝ той.

— Пил си цяла нощ — каза Уест и закопча предпазния колан. — Ще се върнеш да си вземеш колата, когато изтрезнееш.

— Сега съм трезв — каза той.

— В сравнение с какво? — запита Уест. — Утре няма да помниш нищо от тази вечер.

Бразил бе убеден, че до края на скапания си живот щеше да помни всяка секунда от нощта. Той се прозя и разтърка очи.

— Да, вероятно си права — съгласи се той.

Очевидно станалото не означаваше нищо за нея. Тогава и той щеше да се направи на незаинтересуван.

— Разбира се, че съм права — усмихна се тя насила.

Уест виждаше ясно, че Анди е изпълнен с безразличие. Още един типичен използвач. Какво все пак представляваше тя? Жена на средна възраст, в не особено добра форма, която никога не беше ходила в по-голям или вълнуващ град от този, в който работеше, откак бе завършила колежа. Той просто се обучаваше с нея. Шофираше за първи път поохетяла, старомодна кола, с която можеше да си позволи да прави грешки. Уест имаше желание да натисне спирачката и да го остави да си отиде пеша. Когато спря на паркинга пред новото му жилище, тя го изчака да излезе от колата, без да му каже и дума.

Бразил застана до колата и се загледа в нея през отворената врата.

— Е, по кое време ще се видим утре?

— Десет — отговори тя лаконично.

Анди затръшна вратата и се отдалечи бързо, наранен и обиден. Жените бяха еднакви. Топли и нежни в една минута, възбудени и доволни, а в следващата — в лошо настроение, забравили за случилото се. Той се опита да си обясни как бе възможно те двамата да преживеят подобен великолепен момент на паркинга, а после Уест да се държи, сякаш почти не се познаваха. Беше го използвала, това е всичко. Цялата история беше без значение за нея. Вероятно винаги действаше по този начин. Беше по-възрастна, властна и опитна, да не

споменаваме и хубава, с тяло, което му взимаше акъла. Уест можеше да си играе с всеки, с когото си поиска.

Същото можеше да направи и Блеър Моуни III, поне така мислеше жена му. Поли Моуни сериозно се тревожеше за това, с което съпругът ѝ щеше да се захване утре, когато отпътуваше за Шарлът с полет номер 392 от Ашвил, където семейство Моуни живееше във великолепна къща в квартал „Балтимор Форест“. Блеър Моуни III, произхождаше от стар и богат род. Той току-що се бе прибрал от клуба след тежък тенис мач, душ, масаж и няколко питиета с приятелите му. Моуни бе наследник на няколко поколения банкери, започващи с дядо му, Блеър Моуни, който бе основал компания „Американски тръст“.

Бащата на Блеър Моуни III, Блеър Моуни младши, бе вицепрезидент, когато „Американски тръст“ се сля с Първа национална банка от Рали. Сложи се началото на разпростираща се из целия щат банкова система, последвана от нови сливания и създаването на Национална банка на Северна Каролина. Това продължи и през осемдесетте, когато поради кризата някои банки се продаваха на невероятно ниски цени. Национална банка на Северна Каролина стана четвъртата по големина в страната и бе прекръстена на ЮЕС Банк. Блеър Моуни III знаеше всички подробности за забележителната история на уважаваната си банка. Също така знаеше и какво получават председателят, президентът, вицепрезидентът и генералният директор.

Самият той беше вицепрезидент на ЮЕС Банк за Каролина и често му се налагаше да пътува до Шарлът. Моуни приемаше тези пътувания с радост, тъй като човек имаше нужда да се откъсне от жена си и децата си, тъкмо навлезли в пубертета, а само колегите му в техните лъскави офиси съчувстваха на напрежението, на което бе подложен. Само приятелите му осъзнаваха страха, прокрадващ се в сърцето на всеки банкер, че един ден Кахун, който не се славеше с търпението си, щеше да уведоми работягите като Моуни, че са в немилост. Блеър хвърли спортния си сак на пода на наскоро ремонтираната си кухня и отвори вратата на хладилника, за да си вземе бира.

— Скъпа? — извика той, докато отваряше кутията.

— Да, скъпи — отвърна жена му и бързо влезе. — Как мина играта?

— Победихме.

— Браво на вас — усмихна се тя.

— Уидърс направи поне двајсет грешки — каза той и отпи. — Направи и няколко фала. Какво ядохте? — запита Моуни, без да поглежда към Поли, която бе негова съпруга от двајсет и две години.

— Спагети, салатата и ръжен хляб.

Тя отвори сака и извади потните, вмирисани шорти, чорапи и тениска, както бе правила винаги и щеше да прави и занапред.

— Останаха ли някакви спагети?

— Много. С удоволствие ще ти приготвя една порция.

— По-късно — каза той и се протегна. — Наистина съм схванат. Мислиш ли, че може да е артрит?

— Разбира се, не. Искаш ли да ти направя един масаж, скъпи?

Докато съпругът ѝ се наслаждаваше на масажа, тя щеше да му съобщи какво ѝ бе казал пластичният хирург. Нали го бе разпитвала за лечението с лазер, което щеше да я отърве от фините бръчки по лицето ѝ и кафявото петно на брадичката ѝ. Поли Моуни бе обзета от ужас, когато лекарят ѝ обясни, че нищо не може да замести скалпела. Толкова лошо бе положението ѝ.

— Госпожо Моуни — каза докторът. — Мисля, че няма да сте доволна от резултатите. Някои от бръчките са прекалено дълбоки.

После нежно опипа лицето ѝ. Тя се отпусна облекчено. Госпожа Моуни обичаше да ходи на лекар. Обичаше да я докосват, преглеждат, анализират и проверяват след операция или промяна в лечението ѝ.

— Добре — каза тя на пластичния хирург. — Щом ви препоръчвате така. Предполагам, че говорите за опъване на лицето.

— Да. И очите — отговори той и ѝ подаде огледалото.

Кожата под очите ѝ започваше да се отпуска и подпухна. Това беше необратимо. Никакви хладни компреси, краставици, намаляване на алкохол и сол не можеха да ѝ помогнат.

— Ами гърдите ми? — запита тя.

Хирургът отстъпи назад, за да я огледа.

— Какво мисли съпругът ви? — попита той.

— Мисля, че би ги харесал, ако са по-големи.

Лекарят се засмя. Всеки мъж, ако не бе педофил или гей, харесваше по-големи гърди. Пациентките му лесбийки мислеха по същия начин. Просто бяха по-толерантни или се преструваха на такива, ако онази, която обичаха, не предлагаше много.

— Не можем да свършим всичко наведнъж — предупреди я докторът. — Повдигането на лицето и имплантирането на силикон са две различни операции. Трябва да ги поотдалечим една от друга, за да имате време да се съвземете.

— Колко да ги отдалечим? — разтревожи се тя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Докато не се прибра у дома и не се заключи в спалнята си за през нощта, Уест не се сети, че ще трябва да навие будилника. Едно от най-големите удоволствия в живота ѝ бе да не става рано в неделя сутрин или поне докато Найлс не пожелае това. После си пиеше кафето бавно и четеше вестник или мислеше за родителите си, отпавили се към баптистката църква, недалеч от салона на Полин, където майка ѝ си правеше косата всяка неделя в десет часа. Уест винаги се обаждаше на родителите си в неделя, обикновено когато сядаха на масата да вечерят и си мислеха колко щеше да е хубаво, ако нейното място не беше празно.

— Страхотно — промърмори тя на себе си, грабвайки една бира и поглеждайки Найлс, който седеше на перваза над мивката. — Значи ще трябва да стана в осем и половина. Можеш ли да повярваш?

Тя се опита да разбере какво гледаше Найлс. От тази част на Дилуърт Уест не можеше да види нищо от града, на който служеше, с изключение на короната на банковия център. Тя си помисли, че напоследък Найлс се държи доста странно. Седеше на същото място всяка вечер, вторачен навън, сякаш беше затворник, който иска да си отиде у дома.

— Какво гледаш? — попита го тя, като погали копринената козина по гърба му.

Найлс не реагира. Продължи да гледа напред като в транс.

— Найлс? — разтревожи се Уест. — Какво има, бебчо? Добре ли си? Или пак си ми ядосан? Така ли е?

Тя въздъхна и отпи от бирата.

— Искан ми се да ме разбираш по-добре. Работя усилено, правя всичко възможно да ти осигуря безопасен и хубав дом. Знаеш, че те обичам, нали? Трябва да помислиш малко и за мен. По цял ден съм навън — каза тя и посочи към прозореца. — И какво? Ти си тук. Това е твоят свят, което означава, че не виждаш нещата по същия начин като

мен. Ядосваш се, защото ме няма. Не е справедливо. Искам сериозно да си помислиш по въпроса, ясно ли е?

Думите на господарката му звучаха като бръмчене на насекоми или тихото мърморене, което долитате от радиото на нощното шкафче. Найлс не я слушаше, а седеше вторачен в самотния крал Узбики, който също гледаше към него. Найлс бе призован. Царството на узбиките бе заплашено от бедствие и само Найлс можеше да помогне, защото само той слушаше. Всички други поглеждаха към могъщия крал и му се подиграваха, като мислеха, че добрият монарх не ги чуваше. Те, хората, бяха пожелали идването на Негово Величество. Те бяха поискали неговите детски градини и палати, възможностите за кариера и богатството му. После започнаха да завиждат на могъщото му и величествено присъствие. Някои от тях крояха да завземат властта му, което само Найлс можеше да предотврати.

— И така значи — каза Уест и отвори нова бира, докато смахнатият ѝ котарак продължаваше да гледа през прозореца, — преследвам го аз по магистралата със сто и четиридесет километра в час. Можеш ли да повярваш? Ако питаш мен, сега трябваше да е в затвора.

Уест отпи и се зачуди дали да не хапне нещо. За първи път от години насам не беше гладна. Чувстваше се замаяна и превъзбудена. Замисли се колко кафета бе изпила днес и дали те не ѝ създаваха проблем. Не беше така. Хормони, реши тя, макар да знаеше, че чудовището вече не вилнееше и бе потеглило да се скрие в пещерата си до настъпването на новото пълнолуние.

Крал Узбики пестеше думите си и Найлс трябваше да е нащрек, за да не пропусне казаното. Кралят ставаше най-приказлив по време на изгрева и залеза, когато прозорците проблясваха в бяло и златно. Нощем само червената светлинка на короната намигаше на Найлс. Тик-тик-тик. След едва забележима пауза идваха още три намигания, после всичко се повтаряше. Това продължаваше от седмици. Найлс знаеше, че кодът го насочва към враг от три срички, чиито армии в момента маршируват към града, управляван от крал Узбики.

— Е, щом ще се държиш така — каза Уест недоволно, — аз ще отида да изпера.

Стреснат, Найлс се протегна и я загледа с кривогледите си очи, докато в главата му бушуваше буря. Какво му беше казал кралят? Какво, какво? По-рано вечерта, докато Найлс гледаше как Узбиките му изпраща сигнали със слънцето, кралят бе дал знак раздражено, завъртайки светлината около сградата отново и отново, също както правеше голямата бяла кутия на господарката му, когато тя переше. Съвпадение ли бе това? Надали. Найлс скочи от перваза и последва собственицата си към пералнята. Козината на гърба настръхна, когато тя бръкна в джоба на панталона си и извади парите, преди да сгъне дрехите и да ги пъхне в машината. Нови видения избухнаха в главата на Найлс. Той енергично се отърка в крака на господарката си, облиза я, а после заби нокти в бедрото, опитвайки се да ѝ обясни.

— Мамка му! — изруга Уест и отърси котарака от себе си. — Какво, по дяволите, ти става?

Бразил лежеше в спалния чувал на пода на новия си необзаведен апартамент. Имаше главоболие и го мъчеше ужасна жажда. Беше пил два дни и това го уплаши. Вероятно майка му бе започнала по същия начин, а той вървеше по стъпките ѝ. От модерния интерес към генетиката в наши дни знаеше, че може да е наследил склонността на майка си към самоунищожение. Анди се ужаси, когато осъзна това. Срамуваше се от държането си и мислеше, че Уест само се бе отнесла снизходително с едно пияно хлапе и изпълнението никога нямаше да се повтори.

Лежеше неподвижно с ръце под главата си, загледан в тавана. Лампите бяха угасени и свиреше тиха музика. През прозореца му се виждаше банковият център, който почти докосваше луната. На върха му премигаше червена лампа. Бразил се загледа разсеяно, докато ужасяващ образ не се появи в мислите му. Утре щяха да станат две седмици от последното убийство на Черната вдовица.

— Господи — възкликна той и се надигна, изпотен и задъхан.

Срита чаршафите и се изправи. Заразхожда се нервно из стаята. Пи вода и застава наред голата кухня, загледан в небостъргача, като мислеше усилено и се тревожеше. Някъде навън имаше друг

бизнесмен, който щеше да се превърне в жертва. Само да имаше някакъв начин да предотврати това. Къде ли се намираще сега убиецът? Какво си мислеше долното копеле, докато зареждаше пистолета си? Вероятно мозъкът му бе изпълнен със зловещи идеи, докато плетеше паяжината си някъде из „Петте точки“ и чакаше следващата кола под каем да влезе невинно в града.

Найлс упорито следваше Уест из къщата. Тя бе убедена, че котаракът е откачил. Знаеше, че има такава опасност при сиамските и абисински котки, кривогледите същества, които обитаваха света от хиляди години. Той се въртеше между краката ѝ, спъна я на два пъти и тя го срита.

Котаракът изскимтя, но продължи да упорства. После се ядоса. Още един шут и си свършена, помисли си той. Уест го срита и го изпрати под леглото. Той се притаи на пода с помръдваща опашка. Изчака господарката му да свали обувките и чорапите си, после се изстреля напред и захапа мекото място над петата ѝ, точно до костта. Знаеше, че боли, защото го бе пробвал и преди. Уест го гони из къщата около десет минути. Той бягаше уплашено, защото бе усетил убийствения ѝ гняв. После се върна под леглото и остана там, докато Уест се измори и реши да спи. Найлс се измъкна предпазливо и се върна в кухнята. Сви се на перваза, където неговият любим, мил крал го надзираваше през тъмните, самотни нощи.

На сутринта валеше дъжд. Противният будилник иззвъня и стресна Уест. Тя изстена от нежелание да стане. Тежки дъждовни капки удряха по покрива. Идеално време за спане. Защо трябваше да става? Спомени за Бразил и изоставеното му БМВ, за Найлс и смахнатото му държане снощи я потиснаха и развълнуваха в същото време. Странна история. Уест дръпна завивката до брадичката си. В мислите ѝ нахлуха странни образи, които някак си бяха свързани със съня ѝ. Когато лежеше абсолютно неподвижно, почти можеше да усети ръцете и устните на Бразил върху себе си. Почувства се ужасена и остана в леглото дълго време.

Найлс, почувствал се на свобода за известно време, се промъкна в пералното помещение. Интересуваше го голямата бяла кутия с мокри дрехи в нея. Върху нея бяха оставени няколко банкноти и монети.

Котаракът, измислил нов начин да предаде на господарката си съобщението на крал Узбики, подскочи върху пералнята. Разбира се, той бе убеден, че собственицата му щеше да направи нещо относно това, което заплашваше краля. Тя щеше да се задейства, издокарана в страхотния си костюм, украсен с кожа, метал и опасни играчки. Найлс бе убеден, че точно така трябва да постъпи. Кралят го бе помолил да предаде информацията на господарката си. Тя щеше да уведоми другите водачи. Щяха да призват войските и да спасят краля и поданиците му.

В продължение на пет минути Найлс се мъчи да отвори пералнята. Най-после успя, пъхна лапа вътре и извади чифт мокри бикини. Стисна със зъби петдоларова банкнота и скочи на пода, развълнуван и сигурен, че господарката му ще се зарадва. Не беше прав. Уест никак не се зарадва да го види. Тя се надигна вбесено, когато котаракът просна на лицето ѝ мокрите бикини. После се вторачи в тях и в петдоларовата банкнота на леглото. Внезапно потръпна.

— Чакай малко — каза тя на бягащия Найлс. — Върни се. Наистина.

Найлс спря и я погледна замислено. Не ѝ се доверяваше.

— Добре. Мир — обеща Уест. — Нещо става. Не си откачил без причина, нали? Ела и ми кажи.

Найлс усети, че тонът ѝ е честен и дори леко притеснен. Той прекоси стаята и се метна на леглото. Загледа се в нея, докато го галеше.

— Донесе ми чифт бикини и пари — каза тя. — Това означава ли нещо?

Опашката му потръпна, макар и без голям ентузиазъм.

— Има ли нещо общо с бикините?

Опашката му застана неподвижно.

— С бельо?

Никаква реакция.

— Секс.

Отново никакъв отговор.

— Мамка му — измърмори Уест. — Какво друго? Добре, чакай да помисля. Отишъл си до пералнята, отворил си капака, извадил си мокрите бикини. Какво точно си възнамерявал да ми донесеш? Дрехи?

Найлс започна да се отегчава.

— Разбира се, не — поправи се Уест.

Найлс можеше да вземе дрехи отвсякъде, от стола или от пода. Беше се потрудил доста, за да донесе бикините.

— Ровил си из прането — продължи тя.

Найлс трепна.

— Аха, доближаваме се, а? Пране? Това ли е?

Найлс побесня, заподскача и я облиза по ръката. После Уест загледа банкнотата. Нужни ѝ бяха само два пъти, за да разбере, че търсената дума е „пари“.

— Пране на пари — измърмори Уест озадачено.

Найлс не можеше да помогне повече и вярваше, че е изпълнил задачата си. Скочи от леглото и се върна в кухнята. Настани се на мястото си и загледа дъжда, който пречеше на крал Узбики да поздрави верния си поданик. Найлс се разочарова.

Уест закъсняваше. Тя изфуча през вратата, но веднага се върна, забравила най-важното — малката кутия, която откачи от собствения си телефон. После се понесе по източния булевард и зави към „Удлоун“. Бразил, облечен в яке с качулка, я чакаше на паркинга, защото не искаше Уест да види малкия му необзаведен апартамент.

— Здравсти — каза той и се качи в колата.

— Съжалявам, че закъснях — извини се Уест, без да го погледне.
— Котаракът ми е откачил.

Страхотно начало, помисли си Бразил недоволно. Той мислеше за нея, а тя — само за котката си.

— Какво му има? — попита младежът.

Уест напусна паркинга и гумите на колата ѝ изсвистяха по мократа улица. Бразил се държеше, сякаш нищо не се бе случило. Това просто потвърждаваше мнението ѝ, че всички мъже са еднакви. Предполагаше, че за него проучването на интимните ѝ части не бе различно от разглеждането на списание с голи жени. Просто една тръпка, преминаваща бързо, както ако подходят човек седне в скута ти, когато колата е претъпкана.

— Просто се е смахнал — отговори Уест. — Гледа през прозореца непрекъснато. Вади разни неща от пералнята. Хапе ме. Издава странни звуци.

— Никога досега ли не се е държал по този начин? — като истински психолог запита Бразил.

— Никога.

— А какви звуци издава?

— Мяу-мяу-мяу. После млъква и почва отначало. Винаги три срички.

— Струва ми се, че Найлс се опитва да ти предаде някаква информация, а ти не го слушаш. Вероятно иска да ти покаже нещо, което е под носа ти, но или си прекалено заета с друго, или не искаш да го чуеш.

— Ти пък откога стана котешки психолог? — изгледа го Уест и отново изпита онова странно замайване.

Анди сви рамене.

— Тук става дума за психологията на хора и на животни, наречи я както искаш. Ако си направим труда да видим действителността от гледната точка на другия, ако проявим известно търпение към него, можем да постигнем нещо.

— О, я стига — прекъсна го Уест, подминавайки отбивката.

— Току-що подмина отбивката. И какво искаш да кажеш с това „я стига“?

— Със сигурност си поизгладил речта си, момче — засмя се тя неприятно.

— Ако случайно не си забелязала, не съм момче — отвърна той и за първи път осъзна шокирано, че Вирджиния Уест се страхуваше. — Пълнолетен съм и не произнасям речи. А ти сигурно си се сблъсквала с прекалено много лоши хора.

Това наистина я развесели и накара да се засмее. Дъждът заваля по-силно и тя включи чистачките. Бразил я наблюдаваше с лека усмивка, макар да не знаеше какво я развесели толкова.

— Сблъсквала съм се с лоши хора — повтори тя задъхано. — Какво работя, за бога? Да не би да работя в сладкарница, да сервирам сладолед или да подреждам цветя?

— Нямах предвид само това, което работиш — възрази Бразил. — Лошите хора, с които се сблъскваш в полицията, не могат да те наранят. Това могат да направят само близките ти. Нали разбираш, приятелите и семейството ти.

— Да. Прав си. Знам — най-последно се успокои тя и му хвърли бърз поглед. — Но ти не знаеш. Не знаеш абсолютно нищо за мен и за всички гнусотии, на които съм налитала тъкмо когато най-малко го очаквам.

— Точно затова не си омъжена или близка с никого — каза той.

— Точно затова сега ще сменим темата. Пък и ти не си човекът, който има право да говори за тези неща — каза тя решително и усили звука на радиото.

Хамър наблюдаваше дъжда през прозореца на болничната стая. Ранди и Дъжд седяха сковано на столовете до леглото на баща си, вторачени в мониторите, наблюдаващи всяка промяна в пулса и поемането на кислород. Вонята се влошаваше с всеки изминал час. Моментите, когато Сет идваше в съзнание, приличаха на леки семенца, понесени от въздуха, които не отиваха никъде и не се приземяваха. Беше унесен и никой не знаеше дали осъзнава присъствието на семейството си. За синовете му това беше особено неприятно. Старата история продължаваше. Баща им отново не ги забелязваше.

Дъждът биеше по стъклата, които изглеждаха сиви в мрачния ден. Хамър остана в същата поза цяла сутрин. Кръстосани ръце, облегло на прозореца чело, понякога замислена и молеца се през цялото време. Молитвите ѝ към Бога не бяха само за съпруга ѝ. Всъщност тя повече се тревожеше за себе си. Знаеше, че е на кръстопът и ѝ предстои нещо ново. Чудеше се дали ще може да се справи с това ново нещо без помощта на Сет, която бе получавала през всички тези години. Децата ѝ си бяха отишли. Скоро щеше да е сама. Нямахме нужда да чуе това от специалист. Сама виждаше зловещото скапване на тялото на мъжа си.

Ще направя всичко, което поискаш — обърна се тя към Всемогъщия. — Каквото и да е. Всъщност какво ли значение има? Определено не съм добра съпруга. Аз съм първата, която ще признае, че не съм постигнала големи успехи в това отношение. Вероятно не съм била и много добра майка. Затова искам да наваксам сега. Разбираш ли? Просто ми кажи какво да направя.

Всемогъщият, който отделяше на Хамър повече време и бе много по-привързан към нея, отколкото тя мислеше, със задоволство изслуша

молитвите ѝ. Имаше специални планове за нея. Не сега, а когато настъпеше подходящият момент. Хамър щеше да се увери в това. Наистина щеше да е впечатляващо.

Докато течеше тази безмълвна размяна на думи, Ранди и Джъд погледнаха към майка си. Забелязаха отпуснатата на прозореца глава и това колко неподвижна бе майка им, която обикновено не оставаше на място повече от минута. Завладени от огромната си обич и уважение към нея, те се надигнаха едновременно. Приблжиха се до майка си и я прегърнаха.

— Всичко е наред, мамо — мило каза Ранди.

— Ние сме тук — увери я Джъд. — Искан ми се да бях станал някой известен адвокат, лекар или банкер, за да си сигурна, че ще се погрижим за теб.

— Аз също — тъжно се съгласи Ранди. — Но ако не се срамуваш прекалено много от нас, поне ще бъдем най-добрите ти приятели. Съгласна ли си?

Хамър избухна в сълзи. Тримата се прегърнаха и останаха така, докато сърцето на Сет постепенно отслабваше ритъма си, защото не можеше да издържи повече, или защото някъде в себе си Сет Бриджис осъзна, че вече може да се оттегли. Почина в единайсет и единайсет минути. Машините и лекарският екип този път не можаха да го върнат към живота.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Уест пропусна отбивката нарочно. Не възнамеряваше още да се заема с прибирането на БМВ-то на Бразил. Беше единайсет и петнайсет и повечето хора седяха в църквата и мечтаеха пасторът да привърши по-бързо службата. Уест бе потънала в мислите си. Чувстваше ужасна тежест, която не можеше да си обясни, и ѝ се искаше да заплаче. Обвиняваше за настроението си месечния си период, който обаче бе преминал.

— Добре ли си? — запита Анди, усетил настроението ѝ.

— Не знам — отвърна тя потиснато.

— Изглеждаш доста тъжна.

— Странно е — каза тя, като провери скоростомера си и се огледа за пътни полицаи. — Изведнъж нещо сякаш ме удари. Някакво неприятно предчувствие, че става нещо ужасно.

— И на мен ми се случва от време на време — призна Анди. — Чувстваш се, сякаш си прихванал нещо отнякъде. Разбираш ли какво искам да кажа?

Уест разбираше съвсем точно какво Анди има предвид, но не и по какъв начин го бе разбрала. Никога не се бе смятала за човек с развита интуиция.

— Редовно изпитвах подобни предчувствия по отношение на майка ми — продължи Бразил. — Още преди да вляза вкъщи знаех, че тя няма да е в добра форма.

— А как е сега?

Уест беше любопитна за всичко около него, макар да не бе сигурна какво точно се случваше с нея. По принцип беше прагматична и винаги владееше положението. Сега долавяше извънземни сигнали и ги обсъждаше с двайсет и две годишния репортер, с когото се бе натискала в полицейската кола.

— Сега майка ми никога не е в добра форма — мрачно отговори Анди. — Вече не ми се иска дори да мисля за нея.

— Е, позволи ми да ти кажа една-две думи, Анди Бразил — заговори Уест, която беше наясно с нещата от живота. — Не ми пука дали си се изнесъл от нейната къща. Не можеш просто да я изтриеш от живота си, ясно ли е? — запита тя и извади цигарите си. — Трябва да се разбереш с нея. Ако не го направиш, тя ще обърка целия ти живот.

— О, страхотно. Тя скапа живота ми досега, а сега ще довърши и остатъка му — отвърна Бразил и се загледа през прозореца.

— Единственият човек, който може да обърка живота ти, си самият ти. И познай какво? — издуха тя дима от цигарата си. — Досега си се оправял идеално в живота, ако питаш мен.

Той замълча, като мислеше за Уеб. Споменът за случилото се сякаш го заля с ледена вода.

— Защо всъщност отиваме в стария ми дом? — най-после запита Бразил.

— Някой прекалено често ти мълчи по телефона — отговори Уест. — Искаш ли да ми кажеш какво става?

— Някаква извратена твар — промърмори Бразил.

— Кой? — запита Уест, която никак не се зарадва да чуе подобно нещо.

— От къде, по дяволите, да знам? — отегчено и раздражено запита Бразил.

— Някой хомосексуалист?

— Мисля, че е жена — отговори той. — Не знам дали е гей.

— Кога започнаха обажданията? — попита Уест, която започваше да се ядосва.

— Не знам.

Сърцето му подскочи, когато отбиха към дома на майка му и паркираха зад вехтия кадилак.

— Горедолу по времето, когато започнах работа във вестника — тихо отвърна той.

Уест го изгледа, трогната от тъгата в очите му. Анди гледаше към противната къща, която наричаше свой дом, и се опитваше да не мисли за ужасните истини, криещи се там.

— Анди — каза Уест. — Какво мисли майка ти в момента? Знае ли, че си се изнесъл?

— Оставих ѝ бележка — отговори той. — Не беше будна, когато тръгнах.

Досега Уест вече знаеше, че „будна“ е евфемизъм за „трезва“.

— Говорил ли си с нея оттогава?

Той отвори вратата. Уест взе апаратурата за установяване самоличността на човека, който ти се обажда по телефона, и го последва в къщата. Намериха госпожа Бразил в кухнята, където с треперещи ръце мажеше фъстъчено масло върху сухар. Беше ги чула да идват и това ѝ даде време да се подготви за отбрана. Не им проговори.

— Здравсти — каза Уест.

— Как си, мамо? — запита Анди и се опита да я прегърне, но майка му не се съгласи и го отблъсна.

Бразил забеляза, че топката на вратата на спалнята му е свалена. Погледна към Уест и леко се усмихна.

— Бях забравил за инструментите ти — каза той.

— Съжалявам. Трябваше да я върна на мястото ѝ — отвърна тя и се огледа, сякаш търсеше отвертка.

— Не се притеснявай.

Влязоха в спалнята му. Уест свали шлифера си, поколеба се и се огледа наоколо, сякаш никога преди не бе идвала тук. Притесняваше се от присъствието си в това интимно ъгълче от живота му, където бе израснал, работил и мечтал. Заляя я нова гореща вълна и лицето ѝ се зачерви, когато включи системата за идентификация към телефона му.

— Разбира се, това няма да свърши работа, когато получиш нов телефонен номер в апартамента си — обясни тя. — Важното е кой звъни на този телефон.

Тя се изправи, завършила работата си.

— Знае ли някой, освен мен и майка ти, че си се преместил?

— Не — отговори той, загледан в очите ѝ.

Никога преди в тази стая не бе влизала жена, с изключение на майка му. Бразил се огледа, като се надяваше, че наоколо няма нищо, което да го изложи или да разкрие за него нещо, което не искаше тя да узнае. Уест също се оглеждаше. Никой от двамата не бързаше да излезе от стаята.

— Имаш много трофеи — забеляза тя.

Бразил сви рамене и се приближи към претрупаните рафтове, на които вече не обръщаше внимание. Показа ѝ наградите, на които държеше най-много, и ѝ обясни откъде са. Разказа ѝ за най-

драматичните си мачове. За известно време седяха на леглото му и той си припомняше по-ранните си години. Разказа ѝ за баща си, а тя му разказа собствените си спомени за Дрю Бразил.

— Само знаех кой е — каза Уест. — Тогава бях съвсем зелена, просто обикновено патрулно ченге, което се надяваше да стане сержант някой ден. Спомням си, че всички жени го мислеха за много готин — усмихна се тя. — Често говореха за външността му и за това колко свестен човек е.

— Той беше много хубав човек — каза ѝ Бразил. — Предполагам, че в някои отношения беше старомоден, но все пак бе живял в такова време. Беше луд по майка ми. Тя винаги е била разглежена. Така са я отгледали. Винаги съм си мислел, че тя не успя да превъзмogne смъртта му, защото той бе човекът, който най-много се грижеше за нея и я глезеше.

— Мислиш ли, че тя не го е обичала? — любопитно запита Уест.

Внезапно тя осъзна, че седят на леглото му, прекалено близо един до друг. Уест се зарадва, че вратата беше полуоткрехната.

— Майка ми не знае как да обича никого, включително и себе си.

Бразил я гледаше. Усещаше очите му върху себе си. Зад прозореца проблясваха светкавици и валеше проливен дъжд. Уест също се загледа в него и се зачуди дали с течение на годините животът щеше да унищожи миловидността му. Беше сигурна, че ще стане така. Тя се надигна от леглото.

— Първата ти работа утре сутрин е да се обадиш на телефонната компания — посъветва го тя. — Кажим им, че искаш идентификация на обаяданията. Тази малка кутия няма да ти свърши никаква работа, ако не ти предоставят подобна услуга.

Той я загледа мълчаливо. После се сети нещо.

— Скъпо ли е?

— Можеш да си го позволиш. Кой те сваля в работата? — попита Уест, докато се придвижваше към вратата.

— Аксъл и една-две мадами в монтажния отдел — отговори Анди, като сви рамене. — Не обръщам внимание на такива неща.

— Някой от тях имал ли е възможност да проникне в компютъра ти?

— Не виждам как.

Уест погледна към домашния му компютър.

— Ще го преместя в новия апартамент. Онзи ден нямах място в колата — обясни той.

— Вероятно можеш да напишеш следващата си статия на него — отбеляза Уест.

Бразил продължаваше да я гледа. Той легна на леглото с ръце под главата си.

— Това няма да ми помогне — каза той. — Все пак ще трябва да я вкарам и в компютъра на вестника.

— Защо не си промениш паролата? — запита Уест, като пъкна ръце в джобовете си и се облегна на стената.

— Вече го направихме.

Проблесна светкавица, а вятърът разлюля дърветата.

— Ние? — запита Уест.

Бренда Бонд седеше зад бюрото си в компютърната зала. Работеше в неделя, защото нямаше какво друго да прави. Животът не ѝ предлагаше много неща. Тя носеше очила с диоптри в скъпи черни рамки „Модо“, защото Томи Аксъл изглеждаше чудесно с неговите. Имитираше го и по други начини, тъй като музикалният критик приличаше на Мат Дилън и беше страхотно гадже. Бони преглеждаше километрични разпечатки и не бе доволна от това, което откриваше.

Цялата система на компютърната поща на вестника трябваше да се реконструира. Това, което програмистката искаше, бе просто, но вече ѝ бе писнало да се опитва да убеждава Панеса чрез какви ли не доклади и диаграми, които издателят явно не си даваше труда да погледне.

Новите идеи на Бонд тъкмо бяха започнали да се оформят, когато тя спря работа. Стресна се и се обърка, когато заместник-началник Вирджиния Уест, издокарана в униформа, внезапно влезе в кабинета ѝ в три и петнайсет. Уест веднага разбра, че Бонд е страхлив, дребен червей на средна възраст. Тя идеално подходеше на профила на хората, които палеха пожари, изпращаха бомби по пощата, забавляваха се с продукти като капки за очи и болкоуспокоителни и тормозеха останалите с анонимни бележки и обаждания. Уест придърпа един стол, завъртя го и го яхна като мъж.

— Интересна работа — започна Уест замислено. — Повечето хора мислят, че ако използват мобифон, обаждането им не може да бъде проследено. Това, което не знаят, е, че обажданията се връщат в контролната кула. А кулите покриват сектор, широк само два квадратни километра.

Бонд се разтрепери. Блъфът действаше.

— От известно време един от младите репортери е тормозен по телефона — продължи Уест. — И знаете ли какво се оказа? — запита тя и замълча за момент. — Обажданията са от сектора, където живеете вие, госпожице Бонд.

— Аз, аз, аз... — заекна Бонд ужасено и си представи решетките на затворническата килия.

— Но това, което наистина ме притеснява, е проникването в компютъра му — прекъсна я Уест с твърд глас. — Това е престъпление. Да предавате тези истории на Канал три. Невероятно! Все едно някой да краде вашите програми и да ги продава на конкуренцията.

— Не! — извика Бонд. — Не! Никога не съм продала нищо!

— Значи сте дала историите на Уеб.

— Не! — паникьоса се Бонд. — Никога не съм говорила с него. Просто помагах на полицията.

За момент Уест замълча объркано. Не беше очаквала това.

— На полицията ли? — запита тя.

— Заместник-началник Гуди ми нареди да го направя — призна Бонд уплашено. — Каза, че ставало дума за някаква секретна операция.

Столтът изскърца, когато Уест се изправи и си тръгна. Тя звънна в дома на Хамър и научи ужасната новина за смъртта на Сет.

— О, Господи — каза тя на Джъд, който бе вдигнал телефона. — Нямах представа. Не искам да я притеснявам сега. Мога ли да помогна с нещо?

Хамър взе слушалката от грижовния си син.

— Джъд, не се тревожи — каза тя и го потупа по рамото, после се обърна към Уест. — Вирджиния? — каза тя.

Гуди гледаше „Истински лъжи“, изтегната на канапето. Газовата камина гореше, а климатикът работеше с пълна сила. Тя очакваше

обаждането на Уеб. Беше ѝ обещал да се измъкне преди новините в шест и тя вече нямаше търпение. Ако не дойдеше до една минута, нямаше да имат време да направят или да си кажат нищо. Когато телефонът звънна, тя го грабна, сякаш животът ѝ зависеше от обаждането. Не очакваше да чуе гласа на началник Хамър. Гуди не очакваше Хамър спокойно да ѝ разкаже за смъртта на Сет и да ѝ нареди да се яви в кабинета ѝ точно в четири и половина. Гуди скочи от канапето, изпълнена с енергия и радост. Това можеше да означава само едно нещо. Хамър взимаше дълга отпуска, за да оправи обърканите си дела, и щеше да назначи Гуди за началник.

Хамър имаше наум съвсем друго за заместник-началник Джини Гуди. Макар и хората около нея да не успяваха да си обяснят как Хамър може да мисли за работа в такъв момент, всъщност нищо друго не би ѝ помогнало толкова много. Мислите ѝ станаха по-ясни. Тя се събуди, а гневът се разля по вените ѝ. Стори ѝ се, че може да убие някого само ако се вторачи в него. Облече сив памучен панталон и блейзър, сива копринена блуза и сложи перли. Оправи косата си и пръсна малко парфюм на китките си.

Началник Джуди Хамър излезе от дома си, седна в тъмносинята си полицейска кола и включи чистачките, за да изчисти нападалите по време на бурята листа. После подкара по улица „Пайн“ тъкмо когато слънцето проби плътните облаци. В гърлото ѝ заседна буца и тя преглътна тежко. Сълзи опариха очите ѝ, но Хамър премигна и си пое дълбоко дъх, видяла за първи път без Сет улицата и света наоколо. Нищо не изглеждаше различно, но всъщност имаше промяна. О, да, имаше. През цялото време, докато шофираше, тя си поемаше дълбоко дъх. Усещаше сърцето си наранено, а в кръвта ѝ бушуваше желание за отмъщение. Гуди не можеше да избере по-неподходящ момент да изпълни подобна дивотия, и при това да бъде заловена. Хамър бе убедена в това.

Гуди бе изпълнена със самоувереност и чувство за значимост, затова не видя смисъл да облича униформата си или пък костюм, който да показва уважение или съчувствие към измъчената ѝ началничка.

Вместо това тя подкара към управлението облечена в къса бежова пола и тениска, както бе седяла цял ден, чакайки Уеб, които работеше в градината, надзираван от жена си, станала ужасно строга в последните дни. Гуди паркира колата на определеното за нея място. Докато отиваше към третия етаж, където се намиреше кабинетът ѝ, тя бе арогантна от обикновено с хората, които срещна.

Тя затвори вратата на офиса си и започна да набира телефона на Уеб. Затваряше винаги, когато вдигнеше някой друг, а не красивият репортер. Гуди имаше специално приспособление на служебния си телефон, което объркваше сигналите и правеше идентификацията на обаждания се невъзможна. Тя тъкмо затваряше телефона, когато вратата на кабинета ѝ се отвори и началник Хамър влезе вътре. Първата мисъл на Гуди бе колко елегантна изглежда шефката ѝ в сиво. Втората и последна мисъл бе, че очевидно Хамър не е в траур. После началничката се приближи и взе месинговата табелка с името на Гуди.

— Уволнена си — каза тя решително. — Искам значката и пистолета ти. Трябва веднага да освободиш кабинета си. Позволи ми да ти помогна.

С тези думи Хамър метна табелката в коша за боклук. После се завъртя, без да погледне повече към Гуди, и излезе. Макар и лицето ѝ да издаваше яростта, която я бе обзела, Хамър бе поздравявана радостно от полицаите по коридорите на управлението. По радиото вече бяха съобщили новината за смъртта на мъжа ѝ и членовете на полицията в Шарлът бяха изпълнени със съчувствие и новооткрито уважение към шефката си. Въпреки всичките си проблеми тя бе тук и нямаше да ги предаде. А когато един сержант видя как Гуди се промъква към колата си с кашони и чанти, в които бе натъпкан целият ѝ кабинет, ченгетата обезумяха от радост. Поздравяваха се с викове и пляскане на ръце, а дежурният капитан запали пура в кабинета си, където пушенето бе забранено.

Бразил научи новината от пейджъра си, тъй като бе на паркинга, където сменяше маслото на колата си. Той влезе вътре и набра домашния телефон на Уест.

— Бонд няма да те притеснява повече — каза Уест, като се опитваше да звучи безразлично, но се чувстваше ужасно горда от себе

си. — Гуди вече няма да се снабдява с историите чрез онова малко лайно и да ги предава на Уеб.

Бразил бе шокиран и невероятно щастлив.

— Айде стига бе! — извика той.

— О, да. Всичко е свършено. Хамър уволни Гуди, а Бонд е направо парализирана.

— Бонд ли ми е звъняла по телефона? — изненада се Бразил и едва повярва на ушите ся.

— Да.

Той се разочарова леко, че точно тя, а не някоя по-привлекателна личност, си бе мислила такива неща за него.

Уест усети това и му каза:

— Не разглеждаш това по подходящия начин.

— Кое? — направи се той на луд.

— Анди, непрестанно виждам подобни неща, независимо дали ги вършат мъже или жени. Поне жените не ти се показват и можеш да си благодарен за това — обясни му тя. — Тук не става дума за секс или за привличане по нормален начин. Става дума само за контрол и власт над някого, за унижение. Това всъщност е форма на насилие.

— Знам това — отвърна Бразил.

Все пак му се искаше да е била някоя поне малко по-хубава жена. После се зачуди какво у него привличаше хора като идиота в автомивката, а после и Бренда Бонд. Защо? Дали не изпращаше някакви сигнали, които ги караха да мислят, че могат да се възползват от него? Обзалагаше се, че никой не би посмял да си позволи подобно нещо с Уест или Хамър.

— Трябва да вървя — каза Уест и остави Анди разочарован и раздразнен.

Той се върна към смяната на маслото, но този път заработи по-бързо. Беше му дошла идея.

Уест също имаше идея. Тя се обади на Райнс. Това беше неочаквано и ненормално за нея. Никога не се обаждаше на него или на когото и да било друг, с изключение на Бразил и всички около нея знаеха това и го приемаха. Райнс имаше почивен ден и се готвеше да гледа новата видеокасета със спортни предавания, която си бе купил

предишния ден. Уест мислеше за пица. Споразумяха се приятелски по въпроса и той се отпрати към дома ѝ в подновения си шевролет корвет модел 73. Обикновено Уест го чуваше, когато се приближаваше към къщата ѝ.

Бразил си мислеше, че трябва по някакъв начин да покаже на Уест благодарността си за разрешаването на кризата на живота му. Представи си как празнуват заедно. Защо не? Това беше голям ден и за двамата. Беше го отървала от Бонд и Уеб, а тя и цялото полицейско управление се бяха освободили от Гуди. Бразил подкара към най-близкия магазин за алкохол и избра най-хубавата бутилка вино. Сухо бяло шардоне „Вайнярд Фюм Блан“ от 1992, за девет долара и петдесет цента.

Уест щеше да се изненада и зарадва, а той можеше да си поиграе с Найлс за малко. Вероятно можеше да прекара малко повече в дома на Уест и да научи още нещо за нея. Може би тя щеше да го покани да гледат телевизия заедно или да послушат музика. Щяха да пият вино във всекидневната ѝ и да си разказват истории за детските си години и мечтите си.

Анди потегли към Дилуърт, преливащ от щастие, че проблемът му е бил разрешен и че има приятелка като нея. Помисли си за майка си и се зачуди какво ли прави тя в момента, доволен, че вече не се тормози толкова от мисълта за нея. Разбираше, че изборът ѝ не се определя от това, което той прави или не прави за нея.

Лампите бяха загасени, а телевизорът във всекидневната работеше. Уест и Райнс седяха на канапето и ядяха пица „Хът“. Райнс седеше на края на възглавницата, пиеше бира и се радваше на новата касета. Без съмнение тази бе най-добрата спортна касета, която някога бе гледал, и му се искаше Уест да го остави да я изгледа на спокойствие. Тя обаче го прегръщаше, целуваше и прокарваше пръсти през къдравата му черна коса. Това държане бе адски нетипично за нея и му действаше на нервите.

— Какво, по дяволите, ти става? — разсеяно запита той.

После разроши косата ѝ с ентузиазма на Найлс, когато скубеше килима.

— Да! Да! Какъв удар! Мамка му! Виж това! Господи! — извика Райнс и се отпусна на канапето.

Следващите пет минути гледаха хокей. Вратарят получи удар със стик между краката. Шайбата рикошира в маските на двама от играчите и удари рефера по устата. Райнс откачи. Нямахше нещо на света, което да харесва повече от спорта и нараняванията, особено ако вървяха заедно. При всяка трагедия си представяше как хвърчи натам с носилката и уредите си. Спасителят Райнс. Уест започна да разкопчава блузата си. Хвърли се върху него и го зацелува отчаяно. Райнс остави пицата.

— Пак ли хормоните? — запита той.

Никога не я бе виждал толкова нервна.

— Не знам — отговори тя, докато разкопчаваше последните копчета.

Започнаха да се натискат на канапето. Найлс остана на любимия си перваз над мивката. Не харесваше Гумения човек, както наричаше Райнс, след като бе видял някаква реклама за автомобилни гуми във вестника. Гуменият беше прекалено шумен и никога не се отнасяше мило с Найлс. Няколко пъти го бе изритвал от канапето. Сигурно и сега щеше да постъпи така, ако Найлс си бе опитал късмета.

Котаракът погледна с благоговение към далечния, тъжен крал. Ще ти помогна, не се страхувай, помисли си той. Господарката ми знае за прането на пари. Тя е много силна и ще защити теб и поданиците ти.

Найлс помръдна с уши, чувайки приближаването на друга кола. Този двигател ръмжеше леко и приятно и котаракът веднага го позна. Беше Човекът-пиано, симпатията, който прокарваше пръсти по гръбнака на Найлс като истински музикант и го галеше, докато котаракът замърка от удоволствие. Найлс се протегна и развълнувано установи, че Човекът-пиано намалява зад къщата, където паркираше и в миналото, когато бе идвал в къщата по някаква причина.

Уест и Райнс бяха силно увлечени, когато се звънна. Райнс вече също се бе въодушевил от закачките и не желаше да се отдръпне от Уест. Отвратително нагло бе, че някакъв нахалник се отбиваше просто така, без да предупреди. Райнс усети убийствен гняв, когато му се наложи да пусне Уест и да седне на края на канапето, запотен и задъхан.

— Проклето копеле — вбесено измърмори той.

— Ще ида да отворя — каза Усет.

Тя стана, закопча се и тръгна към вратата, като оправяше с пръсти косата си. Изглеждаше ужасно и се надяваше, че не е дошла съседката ѝ, госпожа Грабман. Възрастната дама бе доста симпатична, но имаше навика да се отбива всеки уикенд и да предлага зеленчуци от собствената си градина като извинение за идването си на гости и оплакванията си от подозрителни лица в квартала. Уест вече имаше дълга редица зреещи домата и две чекмеджета в хладилника, пълни с бамя, зелен фасул и тиквички.

Уест, която никога не бе помисляла достатъчно за собствената си безопасност, за да си инсталира аларма, извика през вратата:

— Кой е?

— Аз съм — отговори Бразил.

Той стоеше пред вратата с бутилката вино в ръка, развълнуван и без да знае какво става. Анди реши, че черният корвет на улицата принадлежи на някое от съседските хлапета. Никога не си беше помислял, че Дени Райнс може да кара нещо друго, освен линейка. Уест отвори вратата и лицето на Бразил светна, когато я видя. Подаде ѝ кафявата кесия с виното.

— Мислех, че поне трябва да вдигнем тост... — започна той.

Уест притеснено взе бутилката и усети, че Бразил е забелязал разрошената ѝ коса, червените следи по врата ѝ и закопчаната накриво блуза. Усмивката му изчезна и той се огледа стреснато. Райнс се появи зад Уест и погледна към Анди.

— Ей, здрасти, готин — ухили му се Райнс. — Харесвам статиите ти...

Бразил побягна към колата си, сякаш някой го гонеше.

— Анди! — извика Уест след него. — Анди!

Тя се затича надолу по стълбите, но БМВ-то изфуча. Уест натъжено се върна в къщата. Райнс я последва в хола, където

закопчаваше блузата си и нервно пригладжаше косата си. Уест остави виното на масата, за да не поглежда към него и да си спомня за този, който го бе донесъл.

— Какъв проблем има тоя, по дяволите? — запита Райнс.

— Темпераментен писател — промърмори Уест.

Райнс не се интересуваше от темпераменти в момента, тъй като имаше недовършена работа. Той прегърна Уест и я притисна към себе си, целувайки я страстно. Тя обаче се освободи от него, отдръпна се и каза:

— Уморена съм.

Райнс завъртя очи. Беше му писнало от вечните ѝ настроения и глезотии.

— Добре — каза той и извади касетата от видеото. — Позволи ми да ти задам само един въпрос, Вирджиния.

Райнс гневно се отправи към вратата, като поспря само секунда и закова яростния си поглед в нея.

— Когато ядеш и телефонът звънне, какво става, след като затвориш? Връщаш ли се към храната си, или и това забравяш? Просто се отказваш, защото си имала кратко прекъсване?

— Зависи какво ям — грубо му отговори Уест.

Бразил прекара вечерта в „Акулската перка“ на улица „Бърбън“. След като изфуча от дома на Уест, той шофира известно време из улиците, като се ядосваше все повече. Вероятно не бе особено разумно от негова страна да се отбие в апартамента на Томи Аксъл с розова предна врата. Анди забеляза група мъже, които го гледаха любопитно, докато минаваше през паркинга. Не се държа особено дружелюбно с тях, нито пък с Аксъл.

Това, което Томи смяташе за първа среща, а Бразил за отмъщение, започна в „Акулската перка“, където окачената на стената риба протестираше с отворена уста и стъклен поглед. Дървените маси нямаха покривки, подът не беше полиран. Украсата се състоеше от кокосови орехи с гравирани по тях лица, морски звезди и шарени чаши. Анди пиеше бира и се чудеше дали не полудява, стреснат от безумното си, импулсивно действие, което го бе докарало тук.

Аксъл не отделяше очи от него, отдаден на фантазиите си и уплашен, че видението ще изчезне, ако отмести поглед дори за секунда. Бразил бе сигурен, че околните, които ядяха скариди и се напиваха, бяха разбрали намеренията на Томи и тълкуваха погрешно поведението на самия Анди. Това не беше особено приятно, тъй като повечето от посетителите караха пикапи и вярваха, че мисията им в живота е да карат жените си да забременяват, да притежават оръжия и да убиват педали.

— Често ли идваш тук? — запита Бразил.

— Понякога. Гладен ли си? — усмихна се Аксъл, показвайки великолепни бели зъби.

— Малко — отговори Анди.

Станаха и се преместиха в трапезарията, която не се различаваше много от бара, само дето около масите имаше удобни столове, а вентилаторите работеха с пълна сила. От колоните долиташе гласът на Джими Бъфет. Масата им, на която имаше свещ и бутилка кетчуп, се клатеше и това принуди Бразил да пъхне под крака ѝ няколко пакетчета захар. Аксъл си поръча коктейл „Нападението на акулата“ и убеди Анди да опита коктейл с ром, в който имаше толкова алкохол, че Бразил щеше да откачи, ако го изпие.

И сякаш това не бе достатъчно, Аксъл поръча и кофа с лед, пълна с бутилки бира. Всичко щеше да се нареди чудесно, мислеше си музикалният критик. Анди бе като малко кученце и можеше да бъде обучен. Томи изненадано осъзна, че Бразил никога преди не се е напивал. Невероятно. Къде бе израснал този хлапак? В манастир ли? Анди отново носеше тесните джинси от ученическите си години и тениска с емблемата на отбора му. Аксъл се опитваше да не мисли какво ли бе да съблечеш тези дрехи.

— Всичко тук е чудесно — каза Аксъл, без да погледне към менюто. — Миди, раци, сандвичи, какво ли не. Аз обикновено си взимам панирани скариди.

— Добре — каза Бразил на двамата критици, седящи срещу него. — Мисля, че се опитваш да ме напиеш.

— По никакъв начин — отвърна Томи и повика келнерката. — Почти нищо не си пил.

— Обикновено не пия. А и тази сутрин съм пробягал над десет километра.

— Господи — възкликна Аксъл. — Ти наистина си израснал в саксия. Ще трябва да те образовам малко.

— Не мисля така — отговори Бразил, който имаше желание да се прибере у дома и да си легне. — Не се чувствам много добре, Томи.

Аксъл настояваше, че храната ще го оправи, и се оказа съвсем прав. Бразил се почувства по-добре, след като повърна в тоалетната. После мина на чай с лед.

— Трябва да тръгвам — каза той на разочарования Томи.

— Не още — отвърна Аксъл, сякаш той трябваше да вземе решение за това.

— О, да. Изчезвам — настоя Бразил.

— Нямахме възможност да си поговорим — каза Аксъл.

— За какво?

— Знаеш.

— Трябва ли да отгатна? — раздразни се Анди, чиито мисли все още бяха в Дилуърт.

— Знаеш — повтори Томи с напрегнат поглед.

— Искам просто да бъдем приятели — уведоми го Бразил.

— И аз това искам — съгласи се критикът. — Искам да се опознаем по-добре, за да бъдем истински приятели.

Бразил веднага схвана намека.

— Ти искаш да сме прекалено близки приятели. И искаш да започнем веднага. Независимо какво казваш, знам целта ти. Не си искрен. Ако ти кажа, че ще дойда у вас, ще тръгнеш веднага.

— Какво лошо има в това?

Аксъл хареса идеята и се зачуди дали би могла да се осъществи някога.

— Видя ли? Противоречиш си. Това не се нарича приятелство — каза Анди. — Това е само секс. Аз не съм парче месо. Нито пък искам да съм приключение за една нощ.

— Кой говори за една нощ? Аз съм по сериозните връзки — увери го Аксъл.

Бразил забеляза двама мъже с изпъкнали мускули и татуировки, облечени в мърляви гащеризони, които пиеха „Будвайзер“, гледаха ги вторачено и ги подслушваха. Работата не отиваше на добро, но Аксъл не обръщаше внимание на дебелиите пръсти, тропачи нервно по

масата, и мръсните погледи, насочени към тях, докато онези двамата планираха как ще ги нападнат на паркинга.

— Чувствата ми към теб са много дълбоки — продължи Аксъл. — Честно казано, влюбен съм в теб — добави той, като се отпусна на стола и размаха ръце отчаяно. — Ето. Казах го. Намрази ме, ако искаш. Накажи ме.

— Ама че гнусотия — каза Ризо, чиято татуировка показваше гола жена с огромни гърди.

— Трябва да изляза на чист въздух — съгласи се приятелят му Бъз Шифлет.

— Томи, трябва да действаме разумно и да изчезнем оттук колкото се може по-скоро — предложи тихо Бразил. — Направих грешка и се извинявам за нея. Не трябваше да идвам тук с теб. Бях в лошо настроение и си го изкарах на теб. Сега трябва да изчезваме бързо или ще умрем.

— Значи наистина ме мразиш — унило промълви Аксъл.

— Тогава остани тук — каза Бразил и се надигна. — Ще закарам колата ти до предната врата, а ти трябва бързо да скочиш вътре. Ясно ли е?

Той си помисли за Уест и гневът му се завърна. Анди се огледа, сякаш очакваше избухване на престрелка. Навсякъде беше пълно с простаци, които пиеха бира и ядяха риба. Всички гледаха мрачно към Бразил и Аксъл. Томи осъзна мъдростта на идеята Анди сам да се качи в колата.

— Ще платя сметката, докато докараш колата — каза Аксъл. — Вечерята е от мен.

Бразил бе съвсем наясно, че двамата едри мъже в гащеризоните стояха на слабо осветения паркинг и чакаха двамата педали. Не се притесняваше от погрешното им впечатление за него, но никак не му се искаше да го пречукат от бой. Замисли се за момент и отиде до управителката на бара, която седеше, пушеше и пишеше утрешното меню на черна дъска.

— Госпожо — обърна се той към нея. — Чудя се дали можете да ми помогнете с един сериозен проблем.

Тя го погледна скептично. Всяка вечер чуваше подобни думи от мъжете, изпили по няколко бири. Проблемът винаги беше един и същ и

можеше да се разреши лесно, ако тя нямаше нищо против да отиде зад ресторанта за около десет минути и да свали джинсите си.

— Какво? — промърмори тя разсеяно и продължи да пише.

— Имам нужда от игла — каза той.

— Какво? — изгледа го тя учудено.

— Игла или карфица и нещо, с което да я стерилизирам.

— За какво? — намръщи се тя и отвори чантата си.

— Имам тресчица в пръста — обясни Анди.

— О — най-после загря тя. — Противна работа. Масите тук не са добре полирани. Заповядай, сладурче.

Жената му подаде малък комплект за шиене, който бе взела от последния скъп хотел, където я заведе някакъв богат тип. Даде му и шише лакочистител. Анди натопи иглата в ацетона и смело излезе от ресторанта. Разбира се, онези двамата бродеха около колите и го чакаха. Забеляза го и тръгнаха към него. Той бързо набоде показалеца и палеца си с иглата. Изстиска колкото се може повече кръв и я размаза по лицето си, после притисна ръце към главата си, сякаш всеки момент щеше да припадне.

— О, Господи — застана той и се олюля надолу по стълбите. — Господи.

Анди се облегна на парапета, като охкаше и притискаше окървавеното си лице.

— Мамка му — изруга Ризо, когато стигна до него. — Какво, по дяволите, ти се случи?

— Братовчед ми — тихо прошепна Бразил.

— За оня педал, дето седеше с тебе, ли говориш? — запита Шифлет.

Анди кимна.

— Да, човече. Той има СПИН и повърна кръв върху мен! Можеш ли да повярваш? О, Господи!

Той слезе надолу по стъпалата. Шифлет и Ризо отстъпиха назад.

— Влезе ми в очите и устата! Знаете ли какво означава това? Има ли наблизо болница? Трябва веднага да отида до болницата! Можете ли да ме закарате?

Бразил почти падна върху тях. Мъжете побягнаха. Скочиха бързо в джипа си и изчезнаха.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

На следващата вечер, понеделник, Блеър Моуни III се наслаждаваше на чудесната храна в град Куин. Банкерът вечеряше в „Мортън“, където ходеше винаги когато бизнесът го призовеше към града. Посещаваше редовно ресторанта с изрисувани прозорци, построен до „Карилон“ и срещу Първа презвитерианска църква, която също имаше стъклописи, но по-стари и красиви, особено след мръкване, когато Моуни се чувстваше самотен и в настроение за приключения.

Моуни не се нуждаеше от обясненията на красивата млада келнерка. Винаги поръчваше филе „Ню Йорк“ с печени картофи и салата от домати с червен лук, залята с прочутия сос със синьо сирене. Прокарваше вечерята си с уиски. Утре щеше да закусва с Кахун, председателя на кредитния отдел и председателя на южния филиал на банката, плюс няколко президенти. Рутинна работа. Щяха да седнат около масата в луксозния кабинет на Кахун. Моуни не очакваше добри новини, а все същите стари глупости и негодуванието му нарасна.

Банката бе създадена от предците му през 1874 година. Той трябваше да носи короната и да вижда редовно портрета си в „Уолстрийт Джърнъл“. Моуни мразеше Кахун и винаги когато можеше, подхвърляше остротии срещу него и разпространяваше злобни клюки за ексцентричностите и идиотизма на шефа си и изтъкваше, че всичките му благородни действия и добрини към човечеството са продиктувани от егоистични мотиви.

Моуни поиска да му дадат остатъка от вечерята в плик, както правеше винаги, защото не знаеше дали няма да огладнее по-късно в стаята си в луксозния Парк хотел. Той плати сметката от седемдесет и три долара и седемдесет цента и остави два процента по-малко бакшиш, който изчисли на тънкия като хартия калкулатор. Келнерката се забави, докато донесе четвъртото му питие, и се правеше на много заета, а това бе непроситимо. Той излезе пред ресторанта и момчето от паркинга се затича да докара колата му. Моуни се качи във взетия под

наем черен линкълн и реши, че още не е в настроение да се прибира в хотела.

Сети се за жена си и безкрайните ѝ операции и други медицински хобита, както ги наричаше. Парите, които харчеше годишно за нея, бяха ужасяващи, а нито един от шевовете не я бе подобрил. Тя приличаше на манекен, който готви и поднася коктейли. Някъде дълбоко в спомените му се таеше Поли в бара, където той и приятелите му се появиха в една съботна вечер през май. Поли изглеждаше страхотно в синята си рокля и не искаше да има нищо общо с него. Разбира се, той веднага се влюби. Трябваше да я притежава. Но Поли бе вечно заета, трудна за откриване и не ѝ пукаше за него. Започна да ѝ се обаждат два пъти дневно. Посещаваше я в колежа. Естествено, тя знаеше много добре какво прави. Беше научила идеално уроци си, получен вкъщи, в пансиона и сега в колежа. Знаеше какви стават мъжете, ако им обърнеш внимание. Знаеше как да се прави на недостъпна. Също така знаеше, че Моуни е идеален кандидат за женитба и щеше да осигури живота ѝ. Ожениха се четиринадесет месеца след първата им среща, две седмици след като Поли завърши колежа, специалност английски език, което според гордия младоженец щеше да ѝ помага при писането на покани и благодарствени писма.

Моуни не можеше да посочи точно момента, когато започнаха многобройните физически проблеми на жена му. Струваше му се, че тя играеше тенис, веселеше се и се наслаждаваше на живота, който ѝ бе осигурил, докато се роди второто им дете. Жени. Никога нямаше да ги разбере. Моуни откри Пета улица и намали, както правеше винаги, когато потъваше в мислите си. Усети възбуда, докато гледаше към нощния живот и мислеше за пътуването си утре следобед. Жена му мислеше, че той ще остане в Шарлът три дни. Кахун и компания вярваха, че Моуни ще се върне в Ашвил след закуската. Всички грешаха.

Докато останалите членове на семейството потегляха към Шарлът от Ню Йорк и Лос Анджелис, безутешната началничка на полицията и синовете ѝ се ровеха из гардероби и чекмеджета, изпълнявайки болезнената задача да подредят дрехите и личните вещи на Сет. Хамър не можеше да погледне към леглото на покойния си

съпруг, където бе започнал кошмарът, след като той се бе напил и планирал какво да направи този път, за да я нарани наистина. Е, успя, Сет, помисли си Хамър. Тя сгъна огромните ризи, фланелки и чорапи и ги прибра в торбите, които щяха да потеглят към Армията на спасението.

Не можаха да вземат решение относно ценните вещи на Сет, като четирите ролекса, халката, която не бе успявал да сложи на дебелия си пръст повече от десет години, колекцията от златни часовници, принадлежала някога на дядо му, ягуара и, разбира се, акциите и парите му. Хамър не се вълнуваше от тези неща, а и очакваше, че той ще се опита да я унижи за последен път в завещанието си. Тя никога не се беше интересувала много от парите и не възнамеряваше да започне сега.

— Не знам нищо за работите му — каза тя на синовете си, които също не се интересуваха от тях.

— Не виждам нищо чудно — отвърна Джъд, докато сгъваше следващата риза. — Но мислех, че все пак е обсъждал с теб завещанието си.

— Вината е и моя отчасти — каза Хамър, като затвори чекмеджето и се зачуди как ли щеше да се оправи без синовете си. — Никога не съм го питала.

— Не е било нужно да питаш — негодуващо отбеляза Джъд. — Смисълът да живееш с някого е да можеш да обсъждаш важните неща с него. Ти например е трябвало да планираш бъдещето си, в случай че нещо стане с него, което бе доста вероятно, като се има предвид скапаното му здраве.

— Аз съм си осигурила бъдещето — каза Хамър и огледа стаята, като мислеше, че всичко в нея трябва да изчезне. — Изкарвам добри пари.

Ранди беше по-млад и ядосан. Според него баща му бе егоист и невротик, защото беше прекалено разглезен и никога не мислеше за другите, освен като за хора, които могат да запълнят скапаното му и безсмислено съществуване. Особено се нервираше от начина, по който се бе отнасял с майка му. Тя заслужаваше човек, който да ѝ се възхищава и да я обича заради добротата и смелостта ѝ. Ранди отиде до майка си и я прегърна.

— Недей — нежно го отблъсна тя, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Защо не дойдеш при нас в Лос Анджелис за известно време? — попита той, без да я пусне.

Тя поклати глава отрицателно и се върна към работата си. Бе твърдо решена да разкара всеки спомен за Сет от къщата колкото се може по-бързо, за да продължи живота си.

— За мен е най-добре да работя — каза тя. — А и има проблеми, които трябва да реша.

— Винаги има проблеми, мамо — намеси се Джъд. — Ние също ще се радваме, ако дойдеш в Ню Йорк.

— Знаеш ли нещо за това ключе „Фи бета капа“^[1] на верижка? — попита Ранди и ѝ го показа. — Беше в Библията в чекмеджето.

Хамър погледна изненадано ключето. Беше го получила от университета в Бостън, където прекара четири чудесни години и завърши с най-добър успех от випуска си. Хамър бе учила наказателно право и история, защото вярваше, че двете са неразривно свързани. Тя бе израснала без специални привилегии или обещания, тъй като бе единствената сестра сред четирима братя в къща с малко пари и майка, която не одобряваше опасните мисли на дъщеря си. Ключето от „Фи бета капа“ бе триумф за Джуди Хамър. Беше го подарила на Сет, когато се сгодиха. Той го носи дълго време, преди да започне да надебелява и да се изпълва с омраза.

— Каза ми, че го е загубил — тихо промълви тя.

Телефонът звънна. Уест нямаше никакво желание отново да безпокои началничката си, но нямаше начин. Тя се извини по телефона от колата си, докато хвърчеше към центъра на града. Останалите патрулни коли и линейката също се движеха към сърцето на „Петте точки“, където още един мъж, току-що пристигнал в града, бе убит зверски.

— О, Господи — изохка Хамър и затвори очи. — Къде?

— Мога да мина да те взема — предложи ѝ Уест.

— Няма нужда — отвърна Хамър. — Само ми кажи къде.

— Улица „Чедър“, близо до стадиона — каза Уест и профуча на жълто. — Изоставените сгради там. Близо до компанията за заваръчни материали. Ще ни видиш.

Хамър грабна ключовете си от масата до вратата. Излезе навън, без да смени сивия костюм и перлите.

Бразил шофираше из града в лошо настроение, когато чу обаждането по радиото. Отпрати се към местопрестъплението бързо и сега стоеше до жълтата полицейска лента, облечен в тениска и джинси, и се нервираше, защото не го пускаха вътре. Ченгетата се отнасяха с него, сякаш бе един от многото репортери, които обикаляха наоколо и душеха. Не разбираше. Не го ли помнеха в униформа? Не помнеха ли, че бе участвал в гонитби и сблъсъци?

Уест пристигна секунда преди Хамър и двете жени се отправиха към храстите, където близо до контейнера за боклук бе паркиран небрежно черен линкълн. Сградата на компанията за заваръчни материали представляваше мрачен готически силует с тъмни прозорци. Полицейските лампи светеха, а някъде в далечината се чу сирена, възвестяваща за ново нещастие в града. Влакът прогърмя по релсите край тях, а машинистът му се вторачи в полицаите.

Както и в предишните случаи, колата бе взета под наем, вратата на шофьора бе отворена, фаровете светеха и алармата дрънчеше. Ченгетата претърсваха района и заснемаха всичко с видеокамери.

Бразил забеляза Уест и Хамър и репортерите, които се скупчиха около тях, без да получат никакъв коментар. Той се вторачи в Уест напрегнато, за да привлече вниманието ѝ. Тя го видя, но очевидно не възнамеряваше да го включи в действията. Пренебрежението ѝ го прониза като кинжал. Сякаш никога не се бяха виждали. Хамър също като че ли не го забелязваше. Бразил се загледа в тях, убеден, че са го предали. Двете жени бяха заети и изнервени.

— Сигурни сме — каза Хамър на Уест.

— Да. Същото като другите — потвърди Уест мрачно, докато се приближаваха към местопрестъплението. — Няма съмнение. Абсолютно същият метод.

Хамър си пое дъх дълбоко. Лицето ѝ изразяваше болка и негодувание, когато огледа колата и храстите, където доктор Одом работеше на колене. От мястото си Хамър виждаше окървавените ръкавици на лекаря, които проблясваха от светлината на прожекторите. Тя вдигна поглед, когато хеликоптерът на Канал три прогърмя ниско над главите им. Под краката на двете жени хрущяха счупени стъкла. Доктор Одом оглеждаше разбитата глава на жертвата. Мъжът бе

облечен в тъмносин костюм от „Ралф Лоурън“, бяла риза с липсващи ръкавели и вратовръзка „Херцогиня Майра“. Имаше посивяла къдрава коса и загоряло лице, което може и да е било привлекателно, но сега това не можеше да се разбере. Хамър не видя никакви бижута, но предположи, че мъжът е имал доста скъпи неща. Видът му говореше за много пари.

— Установена ли е самоличността му? — обърна се тя към доктор Одом.

— Блеър Моуни III, четиридесет и пет годишен от Ашвил — отговори той, докато снимаше омразния яркооранжев пясъчен часовник върху гениталиите на жертвата. — Колко още? — запита той Хамър, сякаш обвиняваше нея за убийствата.

— Имаме ли гилзите? — запита Уест.

Детектив Брюстър клечеше и оглеждаше боклуците из храстите.

— Три до момента — отговори той на шефката си. — Изглеждат съвсем същите.

— Господи — изохка доктор Одом.

Той си представи себе си в непознат град. Шофираше из улиците бавно, защото се бе загубил. Внезапно бе измъкнат от колата си и заведен до някакво противно място като това от зловещо чудовище, готвещо се да пръсне главата му заради един портфейл, часовник или пръстен. Доктор Одом можеше да усети ужаса на жертвите, които се молеха за пощада, а зловещият пистолет се насочваше към главите им, готов за стрелба. Лекарят бе убеден, че изцапаното бельо във всичките случаи не бе изцапано след смъртта. По никакъв начин. Убитите бизнесмени не бяха загубили контрол върху червата и пикочните си мехури, докато животът им ги е напуснал. Просто са били ужасени, треперили са, зениците им са се разширили, а кръвното им се е вдигало до невиждани висоти, подготвяйки ги за борбата, която никога не се е осъществила. Доктор Одом усети ускорения си пулс, докато разгъваше следващия черен чувал за трупове.

Уест внимателно огледа вътрешността на колата, заслушана в звънчето, което съобщаваше, че вратата на шофьора е отворена. Забеляза плика с храна от „Мортън“ и разпиляното по пода съдържание на куфарчето и сака на жертвата. Визитни картички от ЮЕС Банк лежаха на пода. Тя се наведе и прочете името на Блеър Моуни III, същото като в шофьорската книжка, която Брюстър ѝ бе

показал. Уест извади гумените ръкавици от джоба си. Нахлузи ги на ръцете си така вдълбочена в мислите си, че не забелязваше хората около себе си, нито пък влекача, който дойде, за да откара линкълна в управлението. От години не обработваше местопрестъпления, но навремето беше много добра в това. Работеше усърдно, неуморно и интуитивно. И сега, когато огледа безпорядъка, създаден от убиеца, изпита странно чувство. Повдигна самолетния билет за крайчето и го отвори на седалката, като внимаваше да не го докосва много. Лошите й предчувствия нараснаха.

Моуни бе пристигнал днес от Ашвил. Бе кацнал на международно летище „Шарлът-Дъглас“ в пет и половина следобед. Утре трябваше да отлети, но не обратно за Ашвил, а за Маями, откъдето щеше да потегли към Каймановите острови. Уест внимателно огледа и останалите билети. Сърцето й ускори ритъма си, адреналинът й се повиши. Обратният му полет бе от Кайманите до Маями, където щеше да остане шест часа. После щеше да се върне в Шарлът и накрая в Ашвил. Имаше и други странности, които надали бяха свързани с убийството на Моуни, но говореха, че животът му е бил свързан с престъпността.

Уест си помисли, че горчивата ирония в подобни случаи винаги бе еднаква. Насилствената смърт обикновено поваляше хора, които злоупотребяваха с наркотици или пиене, обичаха да ги бият или те да бият някого, или да усукват примки около врата си и да мастурбират. Човешките фантазии бяха безгранични и Уест бе виждала всичко.

Тя извади химикалката си и с нея започна да прелиства страниците на документите му. Макар силата й да не беше в паричните операции, инвеститорството, ценните книжа и облигации и bankerството, Уест знаеше достатъчно, за да схване каква е била целта на пътуванията на Моуни.

На първо място той имаше и друга самоличност. Джак Морган, чиято снимка на паспорта и шофьорската книжка показваше лицето на Моуни. Имаше общо осем кредитни карти и две чекови книжки на имената на Моуни и Морган. И двамата мъже очевидно проявяваха интерес към недвижимите имоти, особено към няколко хотела в Маями Бийч. Уест стигна до извода, че Моуни е възнамерявал да инвестира около сто милиона долара в тези вежди дупки, боядисани в пастелни цветове. Защо? Кой, по дяволите, ходеше в Маями в наши дни? Уест

разлисти следващите страници, като се потеше от ужасната жегга. Защо Моуни планираше да пътува до Гранд Кайман, най-голямата перачница на пари в света?

— Мили боже — промърмори Уест, като се сети, че Гранд Кайман се състои от три срички.

Тя се изправи и се вторачи във величествения банков център, които се извисяваше над града. Червената сигнална лампа на върха му премигваше предупредително към хеликоптерите и нисколетящите самолети. Тя се загледа в този символ на икономическите постижения, на величието и усилената работа на хората и се ядоса. Тя, както повечето хора, имаше сметка в ЮЕС Банк. Беше си купила форда със заем от банката. Чиновниците там бяха винаги любезни и се трудеха неуморно. Те се прибираха вечер по домовете си и се мъчеха да свържат двата края като всички останали. А после се появяваше някакъв мошеник, който мамеше, крадеше и лъжеше и даваше на невинните хора и работата им лошо име. Уест се обърна към Хамър и я повика.

— Ела да видиш — каза тя тихо на шефката си.

Хамър клекна до отворената врата на колата и огледа документите, без да ги пипа. През по-голямата част от живота си тя бе спестявала пари и правила инвестиции. Веднага усещаше измамите и отначало бе шокирана, а после отвратена, когато осъзна истината. Макар в момента да не можеше да се докаже, изглежда, Блеър Моуни III стоеше зад стотици милиони долари, отпуснати назаем на „Доминиън Табако“, които изглеждаха свързани с предприемаческа група, наречена „Саутман Корпорейшън“, чието седалище бе в Гранд Кайман. Виждаха се многобройни банкови сметки без идентификационни номера. Няколко от телефоните в Маями се появяваха на различни места, но до тях имаше само инициали, които не означаваха нищо. Споменаваха се и нещо, наречено „Изборът на Америка“.

— Какво мислиш? — прошепна Уест на Хамър.

— Преди всичко измама. Ще предадем всичко на ФБР и ще видим какво ще изровят те.

Хеликоптерът на телевизията се сниши. Прибраното в чувала тяло бе натоварено в линейката.

— Ами Кахун? — запита Усет.

Хамър си пое дълбоко дъх. Изпита съжаление към него. Колко лоши новини можеше да понесе човек за една нощ?

— Ще му се обадя и ще му кажа какво подозираме — мрачно каза тя.

— Ще разкрием ли самоличността на Моуни тази вечер?

— По-добре да изчакаме до утре сутрин — отговори Хамър, загледана зад ярките прожектори и жълтата лента. — Струва ми се, че имаш посетител — каза тя на Уест.

Бразил стоеше до лентата и си водеше бележки. Тази вечер не носеше униформа. Той срещна погледна на Уест с каменно изражение. Тя тръгна към него. Отдръпнаха се на известно разстояние от останалите и застанаха от двете страни на лентата.

— Тази вечер няма да даваме никаква информация — каза тя.

— Просто ще си свърша обичайната работа — отвърна Бразил, като повдигна лентата, за да мине под нея.

— Не — възрази Уест и му препречи пътя. — Не можем да пуснем вътре никого. Не и в този случай.

— Защо? — запита той наранено.

— Има много усложнения.

— Винаги има — гневно каза Бразил.

— Съжалявам.

— Преди влизах вътре — запротестира той. — Защо сега да не може?

— Влизал си, когато си бил с мен — каза Уест и започна да отстъпва назад.

— Когато съм... — започна Анди и усети, че не може повече да сдържа гнева си. — Аз съм с теб!

Уест се огледа наоколо. Искаше ѝ се Анди да говори по-тихо. Не можеше да му каже какво бе открила в колата на жертвата, нито пък какво показваха уликите за не толкова невинния Блеър Моуни III. Тя хвърли поглед към Хамър. Шефката все още клечеше до линкълна и оглеждаше документите, вероятно благодарна за това, че отвличаха мислите ѝ от собствената ѝ трагедия. Уест си помисли за държането на Анди в къщата ѝ, докато Райнс гледаше тъпата си касета. Бъркотията бе пълна и не можеше да продължава така. Тя взе решение и веднага усети промяната в себе си. Завесата се спускаше. Край.

— Не можеш да постъпиш така с мен! — яростно продължи Бразил. — Не съм направил нищо лошо!

— Моля те, не прави сцени или ще трябва да те помоля да напуснеш — каза заместник-началник Уест.

Разгневен и наранен, Анди осъзна истината.

— Няма да ми позволиш да излизам с теб повече.

Уест се поколеба и се опита да смекчи нещата.

— Анди, това не може да продължава вечно — каза тя. — Винаги си го знаел. Господи. Аз съм достатъчно стара...

Бразил отстъпи назад, вторачен в нея. Предател, враг, безсърдечен тиранин, най-ужасният злодей, когото бе срещал в живота си. Това бе Уест. Не й пукаше за него. Никога не се бе интересувала от него.

— Не се нуждая от теб — каза той жестоко.

После се завъртя и побягна. Затича се с невероятна скорост към БМВ-то си.

— О, по дяволите — възкликна Уест.

Внезапно Хамър застана до нея.

— Проблем ли има? — запита тя, загледана в Бразил.

— Пак същото — отговори Уест, която бе готова да го убие. — Ще направи някоя дивотия.

— Мисля, че си права.

Очите на Хамър бяха тъжни и изморени, но тя бе изпълнена с кураж и готова да подкрепи живите.

— Май ще е по-разумно да го настигна — каза Уест и тръгна.

Хамър остана на мястото си. Светлините от лампите на полицейските коли проблясваха по лицето ѝ. Тя се загледа в Уест, която се отърва от репортерите и се качи в колата си. Хамър се замисли за любовта, за хората, полудели от нея, без да го знаят, които се караха, бягаха един от друг и се гонеха.

Линейката даде на заден ход и потегли към моргата, отнасяйки останките от човека, когото Хамър не съжаляваше особено много в този момент. Никога не би му пожелала подобна зловеща смърт, но все пак какво лайно бе той. Бе крал, лъгал, мамил, наранявал хората и вероятно се бе подготвял да навлезе в търговията с наркотици. Тя щеше да вземе в собствените си ръце разследването и ако бе необходимо, щеше да превърне в пример Блеър Моуни III, който бе

възнамерявал да прекара и банката и някоя проститутка по време на пътуването си.

— Хората умират така, както живеят — довери тя на детектив Брюстър, като го потупа по гърба.

— Началник Хамър — каза той, докато зареждаше нов филм в апарата. — Съжалявам за съпруга ви.

— Аз също. Повече, отколкото би могъл да си представиш — отвърна тя и се пъкна под жълтата лента.

Бразил сигурно отново бе превишил скоростта или пак се криеше в някоя малка уличка. Уест шофираше по улица „Уест Трейд“ и търсеше старото му БМВ. Непрестанно проверяваше огледалата, но нямаше и следа от него. Полицейското радио не спираше да съобщава за нови проблеми в града. Тя взе мобифона и набра номера на Анди в „Обзървър“. След три позвънявания обаждането бе прехвърлено на друг и тя затвори. Извади цигара и зави по Пета улица, като оглеждаше колите на хората, които проверяваха нощния пазар. Уест включи сирената и лампите си и загледа проститутките и травеститите, които се разпръснаха, когато потенциалните им клиенти изчезнаха.

— Тъпи копелета — измърмори тя и изхвърли цигарата си. — Заслужава ли си да умирате за това? — изкрещя тя към тях.

Кахун живееше в „Майърс Парк“. Великолепната му тухлена къща бе неосветена, защото собственикът ѝ, жена му и най-малката му дъщеря си бяха легнали. Това не възпря Хамър. Тя се готвеше да направи нещо добро за шефа на банката. Хамър звънна изморено. Чувстваше празнота и самота, които я плашеха със силата си. Не искаше да се прибере у дома и да види местата, където Сет бе седял, лежал или ходил. Не искаше да види останките от вече несъществуващия живот. Любимата му чаша за кафе. Сладоледът с шоколадови парченца в него, който не бе успял да изяде. Старинният сребърен нож за писма, който ѝ бе подарил за Коледата на 1972, все още лежеше на бюрото ѝ.

Кахун чу звънеца от огромната си спалня, чийто прозорец предлагаше чудесна гледка към магнолиите и чимширите в двора и

небостъргача му, увенчан с корона. Отхвърли фините чаршафи и се зачуди кой, по дяволите, можеше да го безпокои в дома му в този нечовешки час. Отиде до монитора на алармената система и изненадано видя началник Хамър пред вратата си.

— Джуди? — запита той объркано.

— Знам, че е късно, Сол — погледна Хамър към камерата и заговори в интеркома. — Но се налага да говоря с теб.

— Всичко наред ли е?

Кахун уплашено помисли за децата си. Знаеше, че Рейчъл е в леглото си, но двамата му синове можеха да са навсякъде.

— Страхувам се, че не — отговори полицайката.

Кахун грабна халата си и го нахлу бързо. Чехлите му зашляпаха по старинната персийска пътека по стълбите. Пръстите му натиснаха бутоните на алармената система, охраняваща сейфа и безценната му колекция от произведения на изкуството, които се намираха в различни крила на къщата. Вратата се отвори.

Кахун се намръщи от ярката светлина, която светваше винаги щом нещо по-високо от трийсет сантиметра се придвижеше към дома му. Хамър не изглеждаше добре. Той не можеше да си представи защо началничката на полицията е навън в ранната утрин, толкова скоро след смъртта на мъжа си.

— Заповядай — каза той, вече напълно буден и по-любезен от обикновено. — Мога ли да ти приготвя едно питие?

Тя го последва във величественния хол. Кахун отиде до бара. Хамър бе влизала в дома му само веднъж преди. Беше поканена на изискан прием, на който свиреше струнен квартет, а огромни сребърни купи, пълни с кралски скариди, украсяваха масите. Шефът на банката обичаше английски антики и колекционираше стари книги с красиви кожени подвързии и твърди страници.

— Бърбън — реши Хамър.

Това прозвуча добре на Кахун, който бе подложен на строг режим без мазнини, алкохол или някакво забавление. Той щеше да удари едно двойно без лед. Кахун отвори бутилката и приготви питиетата, без да си прави труда да вади поставките за чаши, украсени с монограми, които жена му харесваше толкова много. Знаеше, че ще има нужда от успокоително, тъй като Хамър със сигурност нямаше да му съобщи добри новини. Мили боже, дано нещо лошо да не се е

случило на момчетата, помоли се Кахун. Не минаваше и ден, без бащата да се тревожи за техните вечни веселби и профучаването им през живота със спортните им коли и мотори. Моля те, нека те да са наред. Обещавам, че ще стана по-добър човек, продължи той безмълвната си молитва.

— Чух по новините за твоя... — започна Кахун.

— Благодаря. Те го орязаха така ужасно, Сол — прекъсна го Хамър.

Тя отпи от силния бърбън и топлината се разля в кръвта ѝ. Хамър прочисти гърло и продължи:

— Дори и да бяха успели да го спасят, той нямаше да може да живее нормално. Благодарна съм, че поне не страда повече от това.

Типично за нея беше да разглежда нещата от по-светлата им страна, макар сърцето ѝ да бе наранено. Тя все още не можеше да свикне с мисълта, че когато слънцето изгрее и настъпи следващият ден, а и всички след него, в къщата ѝ щеше да цари тишина. Нощем нямаше да се чуват звуци от човек, който рови из кухнята и после пуска телевизора. Нямаше да има човек, на когото да се обади, когато щеше да закъснее за вечеря. Хамър знаеше, че никога не е била добра съпруга, нито пък приятелка.

Кахун се обърка, когато видя тази властна жена потънала в сълзи. Тя се опитваше да си възвърне железния самоконтрол, но сърцето ѝ просто не можеше да понесе повече. Кахун се надигна от коженото си кресло, купено от английски замък от шестнадесети век. Отиде, седна до нея и я хвана за ръката.

— Всичко е наред, Джуди — мило каза той и усети, че и на него му се плаче. — Имаш право да се чувстваш така. Не се срамувай. Сега сме само аз и ти, просто две човешки същества. Кой сме в живота, няма никакво значение.

— Благодаря ти, Сол — прошепна тя с треперещ глас, като избърса очи и отпи голяма глътка бърбън.

— Напий се, ако искаш — предложи той. — Имаме много стаи за гости. Можеш да останеш да спиш тук, за да не ти се налага да шофираш.

Хамър го потупа по ръката и си пое лъх дълбоко.

— Хайде да поговорим за теб — каза тя.

Отхвърленият Кахун се надигна и се върна в креслото си. Погледна към нея и се стегна.

— Моля те, не ми казвай, че става дума за Майкъл или Джереми — едва промълви той. — Знам, че Рейчъл е добре. Спи в стаята си. Знам, че и жена ми също спи дълбоко. Само синовете ми са все още диви. Работят за мен и негодуват срещу това. Знам, че понякога прекаляват.

Хамър помисли за своите синове и се стресна, когато осъзна, че ужасно е изплашила този баща.

— Сол, не, не — бързо го успокои тя. — Не става дума за синовете ти, нито за когото и да било от семейството ти.

— Слава богу — въздъхна той и отпи от чашата. — Благодаря ти, Господи. Благодаря ти.

Кахун се зарече, че следващия петък ще остави повече пари от обикновено в синагогата. Можеше да построи и нова детска градина, да създаде нова благотворителна фондация, отпускаща стипендии на бедни студенти, да дари солидна сума пари на някой старчески дом или сиропиталище. По дяволите. Беше му писнало от нещастия и страдащи хора. Кахун винаги бе готов да направи добро и мразеше престъпленията силно, сякаш всички те бяха насочени към него.

— Какво искаш да направя? — запита той, като се наведе напред, готов за действия.

— Да направиш? — обърка се Хамър. — Какво?

— Писна ми — отвърна той.

Сега вече Хамър съвсем се озадачи. Възможно ли беше Кахун вече да знае това, което бе дошла да му съобщи?

Той стана и се заразхожда нервно, като шляпаше с кожените си чехли от „Гучи“.

— Достатъчното си е достатъчно — продължи разчувствано той. — Съгласен съм с теб. Там навън хората биват убивани, ограбвани, изнасилвани. Крадат коли, нападат къщи, мъчат деца. В този град. Навсякъде по света е така. Всеки има оръжие. Хората раняват другите, а и себе си, понякога без дори да го искат. Под влияние на наркотици и алкохол. Самоубийства, които можеха да бъдат предотвратени, ако хората нямаха оръжие. Инци... — той внезапно спря, като си спомни какво бе станало със съпруга на Хамър. — Какво искаш да направим?

Кахун се закова на място и впери развълнуваните си очи в нея. Не за това бе дошла в дома му, но Хамър знаеше кога да използва възможността.

— Определено ставаш за кръстоносец, Сол — замислено каза тя.

Кръстоносец. Това му хареса. Беше крайно време Хамър да разбере, че той е човек с характер. Кахун седна и си спомни питието си.

— Искаш да помогнеш? — продължи тя. — Тогава да не крием повече това, което става тук. Да няма повече дивотии като онази със стоте и пет процента разкриваемост на престъпленията. Хората трябва да знаят истината. Имат нужда от човек като теб, който да ги въодушеви и да им помогне.

Кахун кимна развълнувано.

— Добре. Идеята за разкриваемостта на престъпленията не дойде от мен. Кметът измисли това.

— Разбира се — безразлично отговори тя.

— Между другото — любопитно каза той, — какъв е процентът в действителност?

— Не е лош — отговори Хамър, усетила благотворното въздействие на бърбъна. — Около седемдесет и пет процента, което не е достатъчно високо, но все пак е по-добре, отколкото в повечето останали градове. Е, ако искаш да броиш десетгодишни случаи, които най-после са били изяснени, или да решиш, че някой застрелян търговец на дрога е отговорен за три неизяснени случая...

Кахун вдигна ръка, за да я спре.

— Загрях, Джуди — каза той. — Това няма да се случи отново. Честно казано, не знаех подробностите. Сърч е идиот. Може би трябва да изберем някой друг — допълни той замислено.

— Сол — каза Хамър и изчака погледът му да спре върху нея. — Страхувам се, че ти нося неприятни новини. Искях да ги научиш лично от мен, преди пресата да се втурне към теб.

Кахун се напрегна отново. Стана и доля питиетата им, докато Хамър му разказваше за Блеър Моуни III и за случилото се през нощта. Разказа му и за документите в наетия линкълн. Кахун я изслуша шокиран. Кръвта се оттегли от лицето му. Не можеше да повярва, че Моуни е мъртъв, убит жестоко, а трупът му — изрисуван с оранжева боя и захвърлен. Не че някога го бе харесвал. Според Кахун той бе

подла невестулка, изпълнена с омраза към по-силните от него. Всъщност предположението за нечестна игра не го изненада ни най-малко. Кахун обаче бе ужасно вбесен от цигарите „Изборът на Америка“ с техните малки коронки и алхимията им. Как бе могъл да повярва на това?

— Сега е мой ред да попитам — каза Хамър. — Какво искаш да направя?

— Господи! — изохка той, а неуморният му мозък запрепуска из възможностите и отговорностите. — Не съм съвсем сигурен, но знам, че се нуждая от време.

— Колко време?

— Три или четири дни — отговори той. — Предполагам, че повечето пари са все още в Гранд Кайман в няколко сметки с несвързани номера. Ако това се появи в новините, гарантирам, че никога няма да си получим парите обратно. А независимо какво твърдят някои, това ще нарани много хора. Всяко хлапе, което има сметка в банката, всяко семейство, нуждаещо се от заем, всеки пенсионер, разчитащ на спестяванията си.

— Разбира се, че е така — потвърди Хамър, която също бе клиент на банката на Кахун. — Точно това имам предвид, Сол. Всички ще пострадат. Престъпленията превръщат всички нас в жертви. Да не говорим как ще се отрази на имиджа на банката.

Кахун се натъжи.

— Това винаги е най-голямата загуба. Репутацията и обвиненията, които ще повдигнат срещу нас федералните ревизори.

— Вината не е твоя.

— „Доминиън Тобако“ и секретните му опити винаги са ме притеснявали. Предполагам, че просто ми се е искало да им повярвам. Но банките носят отговорността да не позволяват да се случват подобни неща.

— Тогава как стана?

— Имаш старши вицепрезидент с достъп до всички заеми и му се доверяваш. Затова невинаги следваш собствените си идеи и процедури. Правиш изключения. И тогава се набутваш в неприятности — обясни Кахун потиснато. — Трябваше да наблюдавам проклетото копеле по-внимателно.

— Ако беше оживял, можеше ли да осъществи тази идея? — запита Хамър.

— Разбира се — отговори банкерът. — Просто трябваше да се увери, че заемът ще бъде изплатен. Това, естествено, щеше да стане с пари от наркотици, за които ние нищо не знаем. Междувременно той щеше да получава около десет процента от всички пари, изпирани чрез хотелите и банката. Предполагам, че ние щяхме да се превърнем в основната парична магистрала на онези типове, които и да са били те. ЮЕС Банк щеше да бъде съсипана.

Хамър го гледаше замислено. Усети уважение към този човек, когото не бе разбирала до тази сутрин, а и честно казано, бе преценявала несправедливо.

— Просто ми кажи какво мога да направя, за да помогна — повтори тя.

— Ако можеш, задръж за известно време самоличността му и всичко друго относно тази ситуация, за да спасим каквото може и да оправим нещата — отговори той. — После ще изготвим доклад за подозрителна дейност и обществеността ще научи всичко.

Хамър погледна часовника си. Беше почти три часа.

— Ще уведоим ФБР незабавно. И те имат интерес да не избързват. А що се отнася до Моуни, доколкото знам, още не можем да установим самоличността му. Сигурна съм, че доктор Одом ще иска да запази информацията поверителна, докато се доберем до зъболекарския му картон, отпечатъците и всичко останало. А знаеш колко е зает горкият доктор — каза Хамър, замълча за момент и после обеща: — Ще отнеме известно време.

Кахун си помисли за госпожа Моуни, която бе срещал няколко пъти по различни приеми.

— Някой трябва да се обади на Поли — каза той. — Жената на Моуни. Бих се заел с това, ако не възразяваш.

Хамър се надигна и му се усмихна.

— Знаеш ли, Сол? Ти въобще не си толкова скапан, колкото мислех.

— Това се отнася и за двама ни, Джуди.

— Така е.

— Гладна ли си?

— Умирам от глад.

— Какво е отворено по това време? — зачуди се той.

— Ходил ли си някога в „Престо грил“?

— Това клуб ли е?

— Да — отговори тя. — И знаеш ли какво? Време е да станеш негов член.

[1] Знак за принадлежност към елитен студентски клуб. — Б.пр.

↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

По това време из улиците се движеха основно хора с не особено почтени намерения. Настроението на Уест ставаше все по-ужасно, докато шофираше из мрачните улици и търсеше Анди. Отчасти се тревожеше, но от друга страна, бе толкова ядосана, че ѝ се искаше да го хване и да го набие. Луд ли беше? Откъде идваха тези ирационални нервни избухвания? Ако беше жена, Уест щеше да си помисли за ПМС и да го изпрати на гинеколог. Тя грабна мобифона и отново набра телефона на вестника.

— Репортерска зала — обади се непознат глас.

— Търся Анди Бразил — каза Уест.

— Няма го.

— Идвал ли е въобще през последните няколко часа? — запита Усет. — Обаждал ли се е?

— Не знам за такова нещо.

Уест затвори телефона и го метна на седалката. Удари с ръка по волана.

— Мамка ти, Анди! Проклет да си!

Докато обикаляше из улиците, телефонът ѝ звънна и я стресна. Сигурно е Бразил, помисли си тя и грабна телефона, грешеше.

— Хамър е — каза началничката ѝ. — Какво, по дяволите, правиш все още навън?

— Не мога да го намеря.

— Сигурна ли си, че не си е вкъщи или във вестника?

— Абсолютно. Някъде навън е и ще ни създаде проблеми — разтревожено каза Усет.

— О, боже — каза Хамър. — Ние с Кахун отиваме да закусим, Вирджиния. Ето какво искам да направя. Няма да даваш никаква информация по случая и няма да съобщават самоличността на жертвата, докато не ти кажа. Засега случаят е висящ. Нуждаем се от малко време заради особената ситуация.

— Мисля, че това е разумно — съгласи се Уест и погледна в огледалото.

Беше изпуснала Бразил за не повече от две минути, а после, без да знае, бе повторила грешката си няколко пъти през последните един-два часа. Завиваше в някоя улица точно преди той да се окаже на мястото, където бе стояла дотогава.

Сега Анди минаваше покрай „Кадилак грил“ на улица „Уест Трейд“ и оглеждаше хората на нощта. Видя младата проститутка, застанала до един тъндърбърд и обещаваща на шофьора му добро прекарване. Бразил се приближи и се загледа в тях. Колата на клиента изфуча напред, а проститутката го загледа враждебно, недоволна от появата му. Анди смъкна прозореца си.

— Хей — извика той.

Пойзън се загледа подигравателно в хлапака, познат из улиците като Блонди, после отново се заразхожда. Младият и красив доносник я следваше навсякъде. Очевидно си падаше по нея, но все още събираше смелост или може би се надяваше да научи от нея нещо, което да съобщи на ченгетата или пресата. Тя мислеше това за адски смешно.

Бразил разкопча предпазния колан и се наведе през прозореца. Този път проститутката нямаше да се измъкне от него. Той пхна пистолета си под седалката и продължи бавно след нея.

— Извинете! Извинете, госпожо — повтори той. — Трябва да поговоря с вас.

Хамър мина оттам в същия момент, следвана от Кахун в неговия черен мерцедес 600S V-12 с кожена тапицерия. Банкерът не се чувстваше особено добре в тази част на града и непрестанно проверяваше ключалките на колата. Хамър взе полицейското радио и нареди на диспечера да я свърже с номер 700. След секунда се чу гласът на Уест.

— Лицето, което търсиш, е на „Уест Трейд“ и „Чедър“ — каза Хамър. — Не е лошо да тръгнеш веднага насам.

— Разбрано!

Полицаяте в района се озадачиха и объркаха, когато чуха разговора между началничките си. Все още се притесняваха от отношението на Хамър към следенето и полицейския тормоз. Вероятно щеше да е най-разумно да изчакат минута-две, докато разберат какво точно става.

Уест натисна газта и потегли към „Уест Трейд“.

Пойзън спря и бавно се обърна. Очите й гледаха съблазнително, докато из главата й се въртяха образи, които доносникът в черното БМВ дори не можеше да си представи.

Хамър не бе съвсем сигурна, че това бе най-подходящият момент да вкара Кахун в „Престо грил“. Струваше й се, че из улиците се надигат проблеми, а тя не бе достигнала мястото си в живота, пренебрегвайки инстинктите си. Беше объркала само личния си живот. Тя отби на паркинга срещу ресторанта и махна с ръка на Кахун да я последва. Той спря мерцедеса до колата й и свали прозореца си.

— Какво става? — запита банкерът.

— Паркирай и влез при мен — каза тя.

— Какво?

Хамър нервно огледа околността. Навън имаше нещо лошо. Усецаше зловещото му присъствие, долавяше миризмата на чудовището. Нямахме време за губене.

— Не мога да оставя колата тук — каза Кахун.

Беше прав. Мерцедесът щеше да бъде единствената кола на паркинга и вероятно единствената кола в радиус от шейсет километра, която струваше сто и дващсет хиляди долара.

Хамър се обади на диспечера.

— Изпрати патрулна кола до паркинга срещу „Престо грил“ на улица „Уест Трейд“. Трябва да наглежда черния мерцедес там, докато не дам ново нареждане.

Диспечер Радар не харесваше и Хамър, защото и тя беше жена, но също така бе и началник на полицията и той определено се

страхуваше от проклетата кучка. Радар нямаше представа какво прави тя из улиците по това време, но изпрати две патрулни коли към паркинга.

В същия момент Пойзън се усмихна разбиращо и бавно се приближи към колата на Бразил. Наведе се през прозореца и огледа добре поддържаната кожена тапицерия. Забеляза куфарче, химикалки, бележници, старо кожено яке, но най-вече полицейския скенер и радиото.

— Ченге ли си? — запита тя объркано.

— Репортер. От „Обзървър“ — отговори Бразил, който вече не беше ченге, както му бе обяснила Уест.

Пойзън го огледа внимателно. Парите на един репортер бяха не по-лоши от всички други. Очевидно Блонди не беше доносник. Той бе човекът, написал онези истории, които подлудиха Тиквата и го принудиха да загуби контрол над себе си.

— Какво искаш, момченце? — запита Пойзън.

— Информация — отговори Бразил развълнувано. — Ще платя за нея.

Очите на проститутката проблеснаха и тя се усмихна, разкривайки липсващите си зъби. Заобиколи колата и се наведе към него. Парфюмът ѝ беше силен и сладникав.

— Каква информация искаш, момченце?

Бразил бе притеснен и заинтригуван. Никога не се беше сблъсквал с хора като нея. Опита се да си представи опитните, повъзрастни мъже и тайните им удоволствия. Зачуди се дали се страхуваха, когато в колата им влизаше такава жена. Дали я питаха за името ѝ? Или пък искаха да узнаят нещо повече за нея?

— Искам да науча какво става тук — нервно отговори той. — За убийствата. Виждал съм те из района няколко пъти. Вероятно знаеш нещо.

— Може и да знам, а може и да не знам — отвърна Пойзън и нежно прокара пръст по рамото му.

Уест шофираше бързо, подминавайки зловещите места, покрай които преди малко бе минал и Анди. Хамър не беше много далеч зад нея. Кахун се взеше в колата на полицейската началничка и гледаше с

широко отворени очи реалността, която бе толкова различна от неговата.

— Ще ти струва петдесетак, момченце — каза Пойзън.

Бразил нямаше толкова пари дори в банката, но не възнамеряваше да споделя това с нея.

— Двайсет и пет — започна да се пазари той, сякаш редовно се занимаваше с подобни неща.

Пойзън се отдръпна назад и се замисли за Тиквата, който седеше в микробуса и ги наблюдаваше. Тази сутрин той ѝ се скара и я наби. Нарани я на места, които никой не можеше да види, защото бе ядосан на статиите на Блонди във вестника. Пойзън се чувстваше изпълнена с омраза към сводника и затова взе решение, което не беше особено разумно, като се има предвид, че тя и Тиквата вече бяха очистили един тузар тази вечер и ченгетата се мотаеха наоколо.

Проститутката изглеждаше развеселена от някаква мисъл, когато посочи напред.

— Виждаш ли оня ъгъл там, момче? — запита тя. — Онази стара сграда? Там вече няма никой. Ще се видим там, защото не можем да говорим тук.

Пойзън се загледа в тъмната алея на отсрещната страна на улицата, където Тиквата седеше в микробуса, скрит от плътните сенки. Сводникът бе разбрал плана на момичето и се почувства възбуден от него. Подхождаше идеално на настроението му, тъй като напоследък изпитваше нужда да убива все по-често. Тиквата усети нечовешка ярост към Блонди, която бе по-възбуждаща дори от секса. Нямаше търпение да види как този шибан доносник щеше да изцапа тесните си джинси и да се моли паднал на колене пред Всемогъщата Тиква. Извратеният тип не бе искал по-силно нищо през целия си долен, омразен живот. Вълнението му стана почти непоносимо.

Уест забеляза колата на Бразил. Видя проститутката, която тръгна напред. Анди подкара към ъгъла и зави надясно. Уест мярна и тъмния микробус без прозорци, който се плъзна след него.

— Господи! — паникьоса се Уест. — Анди, не!

Тя грабна радиото, натисна газта и включи светлините.

— 700 иска подкрепления! — изкрещя тя в микрофона. — „Уест Трейд“ двеста. Веднага!

Хамър също чу обаждането и ускори.

— Мамка му — изруга тя.

— Какво става, по дяволите? — запита Кахун.

Той седеше напрегнато във войнствено настроение, готов да унищожи врага.

— Не знам точно, но не е хубаво — отговори Хамър, като включи светлините и сирената.

— Имаш ли резервен пистолет? — попита Кахун.

Той отново бе в морската пехота. Хвърляше гранати по севернокорейците и се търкаляше в кръвта на другарите си. Никой не можеше да мине през това и да остане същият. Никой не можеше да се ебава с Кахун, защото той знаеше нещо, което те не знаеха. Имаше и по-лоши неща от смъртта. Страхът бе най-важното. Той разкопча предпазния колан.

— Закопчай го — каза Хамър, докато летяха напред.

Уест се опитваше да намери място, където да направи обратен завой, и най-после се отказа. Отби и мина през островчето, което разделяше двете платна. Гумите й изсвистяха, когато изфуча напред. Беше загубила от погледа си Бразил, проститутката и микробуса. Уест беше нервна и изплашена както никога преди в живота си.

— Моля те, Господи, помогни ми! — извика тя. — Моля те, Господи!

Бразил зави зад рушащата се сграда, чиито счупени прозорци зееха на обгорената й фасада. Нямаше и следа от живот. Той спря и се огледа наоколо нервно. Това май не беше много добра идея. Репортерът бръкна в джоба на джинсите си и провери няколкото смачкани банкноти. Внезапно младата проститутка се появи до прозореца му. Пушеше цигара, държеше гъба и се усмихваше по начин, който засили лошите предчувствия на Бразил. За първи път

забеляза колко налудничав е погледът ѝ. Въобще в нея имаше нещо различно сега.

— Излез — нареди му тя. — Първо искам да видя мангизите.

Анди отвори вратата и излезе от колата. В същия момент чу шум от двигател зад гърба си. Стар, тъмен микробус се приближаваше към тях с висока скорост. Бразил се уплаши. Върна се бързо в БМВ-то и се опита да изчезне. Беше прекалено късно. Микробусът препречи пътя му. Напред нямаше нищо друго, освен храсти и дълбоко дърво. Хванатият в капан Анди видя как се отваря вратата на микробуса. Забеляза едрия, грозен хермафродит с оранжева коса, сплетена на малки плитчици. Той тръгна към Бразил със змийска усмивка, стиснал огромен пистолет в едната си ръка и спрей с боя в другата.

— Хванахме си истинско сладурче — обърна се сводникът към Пойзън. — Ще се позабавляваме с него. Ще му покажем как постъпваме с доносниците.

— Не съм доносник — каза Бразил.

— Той е репортер — поясни проститутката.

— Репортер — подигра се Тиквата, чийто гняв отново излезе извън контрол, когато си припомни историите за Черната вдовица.

Анди въобще не се сети за статиите си, докато мислеше трескаво.

Пойзън се изсмя и щракна автоматичния си нож.

— Излез от колата и ми дай ключовете — нареди Тиквата на пленника си, като насочи 45-калибровия пищов към челото на Блонди.

— Добре. Добре. Моля те, не стреляй — бързо каза Анди, който знаеше кога трябва да се подчини.

— Имаме си просяк — гадно се изсмя Тиквата. — Моля те, не стреляй — подигравателно повтори той.

— Хайде първо да го понакълцаме — предложи Пойзън, която чакаше до вратата на БМВ-то, готова сериозно да нарани репортера.

Бразил изключи двигателя. Взе ключовете и ги изпусна на пода. Започна да ги търси бавно.

Уест зави с висока скорост зад изоставената сграда. Изгърмяха изстрели. Бам-бам. После отново. Бам-бам. Сирената ѝ виеше ожесточено, докато оръжието стреля още четири пъти.

Хамър се появи четири секунди след Уест. Тя също чу изстрелите и усили звука на сирената си. Подкрепленията се

приближаваха от всички посоки на града. Нощта се превърна в осветена от синьо-червени лампи военна зона.

Уест изскочи от колата си с извадено оръжие. Хамър, партньорката ѝ, бе точно зад нея с насочен напред пистолет. Двете жени огледаха микробуса с ръмжащ двигател. Видяха двете окървавени тела, проснати до отворен нож и спрей с боя. Накрая видяха Бразил, който стискаше получения от Уест пистолет и гледаше ужасено, сякаш жертвите му можеха да скочат и да го убият. Кахун се приближи към местопрестъплението и се вторачи в мъртъвците. После вдигна поглед към небето, на което се очертаваше силуетът на небостъргача му.

Уест отиде до Бразил. Взе внимателно пистолета от ръцете му и го прибра в найлонов плик за улики заедно с празните гилзи.

— Всичко е наред — каза му тя.

Той премигна и потрепери, когато шокираният му поглед срещна нейния.

— Анди — каза Уест. — Преживял си тежка травма. Минала съм по този път и знам всичко за него. Ще ти помогна да преодолееш травмата си. С теб съм и ще остана с теб. Разбра ли?

После го прегърна нежно. Анди Бразил зарови пръсти в косата ѝ, затвори очи и я притисна към себе си.

Издание:

Автор: Патриша Корнуел

Заглавие: Нощен патрул

Преводач: Елена Чизмарова

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Атика

Град на издателя: София

Година на издаване: 1998

Тип: Роман

Националност: американска

Печатница: Атика

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2393>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.